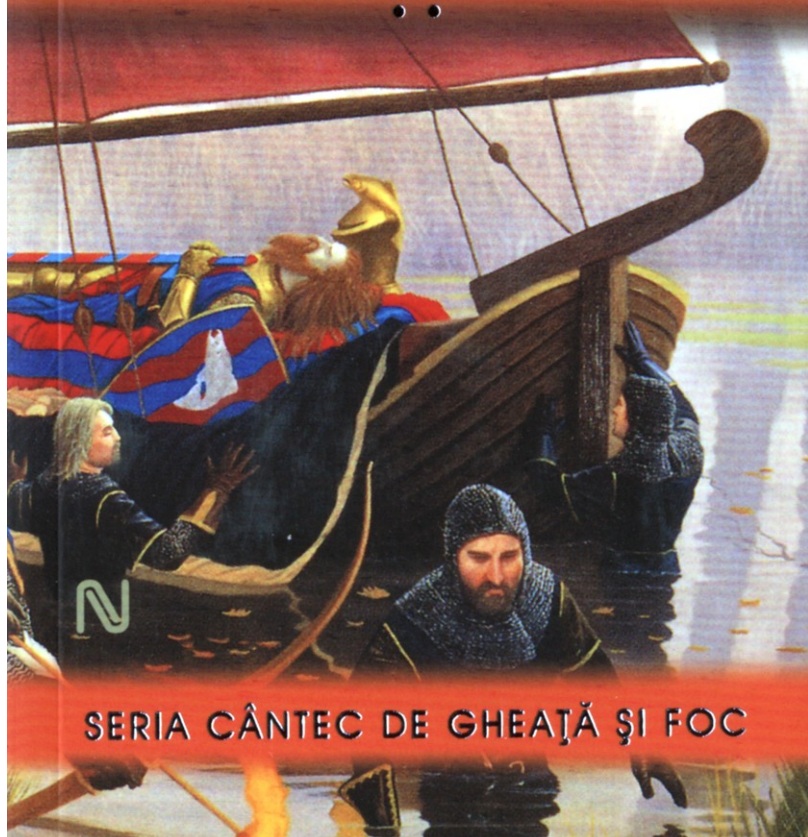

george r.r.

martin

lureșul săbiilor

..

SERIA CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC

c o l e c ț i a
Nautilus
f a n t a s y

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheață și foc* au apărut:

Urzeala tronurilor (2 vol.)

Înceștarea regilor (2 vol.)

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Beauty and the Beast*. Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers*. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheață și foc*, alcătuită din șapte romane, dintre care patru au și fost publicate (*Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007; *Înceștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureșul săbiilor*, 2000 și *A Feast for Crows*, 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect (*A Dance with Dragons*, *The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga *Cântec de gheață și foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care intenționează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Înceștarea regilor* a câștigat de asemenea Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001 și respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula.

George R.R. Martin

Iureșul săbiilor

Traducere din limba engleză LAURA BOCANCIOS

SANSA

În dimineața în care rochia ei cea nouă avea să fie gata, slujitoarele îi umplură Sansei cada cu apă fierbinte și o frecară din cap până-n picioare, până ce începu să lucească, rozalie. Propria cameristă a lui Cersei îi tăie unghiile, îi perie și îi ondulă părul arămiu care acum îi cădea pe spate în bucle moi. Adusese și o duzină din parfumurile preferate ale reginei. Sansa alege un parfum puternic, dulceag, cu un iz de lămâie dincolo de mirosul de flori. Slujnica își puse câteva picături pe deget și o atinse pe Sansa după fiecare ureche și sub bărbie, iar apoi, ușor, pe sfârcuri.

Cersei însăși veni cu croitoreasa și privi cum Sansa e îmbrăcată cu veșmintele ei cele noi. Lenjeria era de mătase, dar rochia era din brocart ivoriu cu fir de aur și argint, căptușită cu satin argintiu. Capetele mânecilor lungi, în fâșii, aproape că atingeau pământul când Sansa își cobora brațele. Și era o rochie de femeie, nu de fetiță, nu încăpea nici o îndoială. Corsajul era decupat până aproape la talie, V-ul adânc fiind acoperit cu o bucată de dantelă împodobită, gri-albăstruie, adusă din Myr. Fustele erau lungi și bogate, brăul atât de strâns încât Sansa fu nevoită să-și țină respirația când îi legară corsajul. Îi aduseră și pantofi noi, din piele moale, gri, de căprioară, care îi îmbrățișau picioarele, ca niște îndrăgostiți.

— Ești foarte frumoasă, domniță, zise cusătoreasa când Sansa fu îmbrăcată.

— Așa-i că sunt? chicoti Sansa și se învârti, cu fustele involburându-se în jurul ei. O, da, sunt. Abia aștepta ca Willas s-o vadă așa. *Mă va iubi, da, trebuie... va uita de Winterfell când mă va vedea. Voi avea grijă să uite.*

Regina Cersei o cercetă cu un ochi critic.

— Câteva nestemate, aș zice. Pietrele lunii pe care i le-a dăruit Joffrey.

— Îndată, Înălțimea Ta, răspunse camerista. Când pietrele lunii atârnau la urechile și la gâtul Sansei, regina clătină aprobator din cap.

— Da. Zeii au fost buni cu tine, Sansa. Ești o fată încântătoare. Pare aproape indecent să irosești o asemenea dulce inocență pe dihania aia.

— Ce dihanie? Sansa nu înțelegea. Se referea la Willas? *De unde să fi știut?* Nimeni nu știa, în afară de ea, Margaery și Regina Ghimpilor... O, și Dontos, dar el nu se punea la socoteală.

Cersei ignoră întrebarea.

— Mantia, porunci ea și femeile scoaseră la iveală o manie lungă din catifea albă, încărcată de perle. Pe ea era brodat cu fir de argint un fioros lup străvechi. Sansa o privi, cuprinsă dintr-odată de teamă. Culoarele tatălui tău, zise Cersei, în timp ce slujnicele îi legau mantia la gât cu un lănișor de argint.

O mantie de fecioară. Mâna Sansei se ridică la gât. Ar fi sfâșiat veșmântul, dacă ar fi îndrăznit.

— Ești mai drăguță cu gura închisă, copilă. Haide cu mine acum, septonul ne așteaptă. Și nuntașii.

— Nu, izbucni Sansa. *Nu.*

— Ba da. Ești pupila coroanei. Regele îi ține loc tatălui tău, de vreme ce fratele tău e un trădător dovedit. Asta înseamnă că are tot dreptul să dispună de mâna ta. Te vei căsători cu fratele meu, Tyrion.

Moștenirea mea, gândi ea, dezgustată. Dontos Nebunul nu era, până la urmă, atât de nebun, văzuse adevărul. Sansa se dădu înapoi.

— Ba nu. *Trebuie să mă căsătoresc cu Willas. Trebuie să fiu doamna Highgardenului, te rog...*

— Îți înțeleg repulsia. Plângi, dacă-ți vine. În locul tău, probabil că mi-aș smulge părul din cap. E un pitic dezgustător, nu încape îndoială, dar te vei mărita cu el.

— Nu mă puteți obliga.

— Ba bineînțeles că putem. Poți să vii de bună voie și să-ți rostești jurămintele, așa cum îi șade bine unei domnițe, sau poți să te zvârcolești, să ții și să faci spectacol, ca să aibă de ce se hlizi grăjdarii, dar tot măritată și tot în patul lui vei sfârși. Regina deschise ușa. Ser Meryn Trant și Ser Osmund Kettleblack așteptau afară, în armurile albe cu solzi ale Gărzii Regelui. Escortați-o pe Lady Sansa la sept, le spuse ea. Duceți-o pe sus, dacă trebuie, dar încercați să nu-i rupeți rochia, e foarte scumpă.

Sansa încercă să fugă, dar slujnica lui Cersei o prinse înainte de a apuca să facă doi pași. Ser Meryn Trant îi aruncă o privire care o încremeni, dar Kettleblack o atinse aproape cu blândețe și-i spuse:

— Fă cum ți se spune, draga mea, nu va fi așa de rău. Lupii sunt curajoși, nu-i așa?

Curajoși. Sansa trase adânc aer în piept. *Sunt o Stark, da, pot fi curajoasă.* Se uitau cu toții la ea, așa cum se uitaseră în ziua când Ser Boros Blount i-a sfâșiat hainele. Pezevenghiul o salvase de bătaie în ziua aceea, același om care o aștepta acum. *Nu e la fel de rău ca ceilalți*, își spuse.

— O să merg.

Cersei zâmbi.

— Știam că așa vei face.

Mai târziu, nu și-a putut aminti cum a ieșit din cameră, cum a coborât scările sau cum a traversat curtea. Parcă toată atenția îi era absorbită de felul în care trebuia să așeze un picior în fața celuiilalt. Ser Meryn și Ser Osmund o flancau, în mantii albe, ca a ei, lipsindu-le doar perlele și lupul străvechi, blazonul tatălui ei. Joffrey însuși o aștepta pe treptele septului. Regele era plin de splendoare, în purpură și aur, cu coroana pe cap.

— Astăzi sunt tatăl tău, anunță el.

— Nu ești, izbucni ea cu mânie. Nu vei fi niciodată.

Chipul regelui se întunecă.

— Ba da. Sunt tatăl tău și pot să te mărit cu cine poftesc. Cu *oricine*. Te vei căsători cu porcarul, dacă spun eu, și te vei culca cu el în cocină. Ochii lui verzi scânteiară amuzați. Sau poate ar trebui să te dau pe mâna lui Ilyn Payne, ți-ar plăcea mai mult?

Inima Sansei zvâcni.

— Te rog, Înălțimea Ta, îl imploră ea. Dacă m-ai iubit vreodată măcar un pic, nu mă obliga să mă căsătoresc cu...

— ... unchiul?

Tyrior Lannister intră pe porțile septului.

— Înălțimea Ta, îi spuse el lui Joffrey. Acordă-mi un moment singur cu Lady Sansa, dacă vrei să fii atât de amabil.

Regele Joffrey era pe punctul de a-l refuza, dar mama lui îi aruncă o privire aspră. Se retraseră câțiva pași.

Tyrior purta o jiletcă de mătase neagră împodobită cu arabescuri, cizme înalte, mai sus de genunchi, care adăugau două degete staturii sale, și un lanț din rubine și capete de leu. Dar cicatricea de pe fața lui era aspră și roșie, iar nasul îi era o crustă hidoasă.

— Ești foarte frumoasă, Sansa, îi spuse el.

— Ești amabil, stăpâne. Nu știa ce altceva să răspundă. *Ar trebui să-i spun că e chipeș? M-ar crede nebună sau mincinoasă.* Plecă ochii și tăcu.

— Domnița mea, nu așa s-ar fi convenit să te aduc la nunta ta. Îmi pare rău pentru asta. Și pentru că am organizat totul atât de neașteptat și de discret. Nobilul meu tată așa a socotit de cuviință, din rațiuni de stat. Altfel, aș fi venit la tine mai devreme, așa cum mi-am dorit. Pășii mai aproape de Sansa, cu mersu-i legănat. N-ai cerut această căsătorie, știu asta. După cum n-am cerut-o nici eu. Dar, dacă aș fi refuzat mâna ta, te-ar fi măritat cu vărul meu Lancel. Poate că ai prefera. E mai apropiat de vârsta ta și mai frumos la înfățișare. Dacă asta ți-e voia, spune și voi pune capăt acestei farse.

Nu vreau nici un Lannister, îi venea să replice. Îl vreau pe Willas. Vreau Highgardenul și cățelușii și corabia și fii pe care să-i cheme Eddard, Bran și Rickon. Atunci își aminti ce-i spusese Dontos în pădurea zeilor. *Tyrell sau Lannister, nu contează, nu pe mine mă vor, doar moștenirea mea.*

— Ești bun, stăpâne, rosti ea, învinsă. Sunt pupila tronului și datoria mea e să mă mărit cu cine poruncește regele.

Tyrior o cercetă cu ochii săi sașii.

— Știu, Sansa, că nu sunt genul de bărbat la care visează tinerele fete, zise el cu glas domol, dar nici Joffrey nu este.

— Nu, răspunse ea. Ai fost bun cu mine. Îmi amintesc.

Tyrior îi întinse o mână groasă, cu degete butucănoase.

— Vino, atunci. Hai să ne facem datoria.

Așadar, își așează mâna în mâna lui și o conduse la altar, unde septonul aștepta între Mamă și Tată, să le unească viețile. Sansa îl văzu pe Dontos, în hainele-i pestrițe de bufon, privind-o cu ochi mari, rotunzi. Ser Balon Swann și Ser Boros Blount erau și ei acolo, înveșmântați în albul Gărzii Regale, dar Ser Loras lipsea. *Nici unul din Tyrelli nu e aici*, își dădu ea seama dintr-odată. Dar erau alți martori cu duiumul: eunucul Varys, Ser Addam Marbrand, Lordul Philip Foote, Ser Bronn, Jalabhar Xho și mulți alții. Lordul Gyles tușea, Lady Ermesande era la pieptul mamei sale, iar fiica însărcinată a Doamnei Tanda plângea pe înfundate, nu se știe din ce pricină. *Poate să plângă*, gândi Sansa. *Probabil voi face la fel înaintea ca ziua să se sfârșească.*

Ceremonia trecu parcă în vis. Sansa a făcut tot ce i s-a cerut. Au fost rugăciuni, jurăminte, cântece și lumânări înalte arzând, o sută de lumini mișcătoare, pe care ochii ei înlăcrimați le transformau într-o mie. Din fericire, nimeni nu părea să observe că plânge așa cum stătea acolo, înveșmântată în culorile tatălui său. Sau dacă au observat, s-au prefăcut că nu văd. Parcă într-o singură clipită, se ajunsese la schimbul de mantii.

Ca părinte al regatului, Joffrey luă locul lui Eddard Stark. Sansa stătea dreaptă și neclintită ca o sulită în timp ce mâinile lui se așezară pe umerii ei, desfăcându-i, pe bâjbâite, agrafa mantiei. Una dintre mâini trecu peste pieptul ei și zăbovi acolo, apăsând-o ușor. Apoi agrafa se deschise și Joff azvârli la o parte mantia de fecioară a Sansei, cu un gest regesc și un zâmbet larg.

Partea cu unchiul său merse mai puțin bine. Mantia miresei, pe care o ținea în mâini, era imensă și grea, din catifea purpurie, bogat ornamentată cu lei și tivită cu satin auriu și rubine. Dar nimeni nu se gândise să aducă un taburet, iar Tyrion era cu un cap și jumătate mai scund decât mireasa lui. Când se așeză în spatele ei, Sansa simți că o trage zdravăn de rochie. *Vrea să mă așez în genunchi*, își dădu ea seama, roșind. Se simțea umilită. Nu așa trebuia să fie. Visase la nunta ei de o mie de ori și mereu își închipuise cum mirele va sta în spatele ei, înalt și puternic, cum îi va arunca mantia, semn al protecției, peste umeri și o va săruta tandru pe obraz, în timp ce se apleca să-i prindă agrafa.

Simți o nouă smucitură, mai insistentă. *N-am s-o fac. De ce i-aș cruța sentimentele, când nimănui nu-i pasă de ale mele?*

Piticul o trase de rochie a treia oară. Strânse din buze cu încăpățănare, prefăcându-se că nu observă. Cineva în spatele lor chicoti. *Regina*, gândi ea, dar n-avea importanță. Râdeau deja cu toții, în frunte cu Joffrey.

— Dontos, treci în patru labe, porunci regele, unchiul meu are nevoie de sprijin ca să-și escaladeze mireasa.

Și astfel, nobilul ei soț o înveșmânta în culorile Casei Lannister, cocoțat pe spatele unui bufon.

Când Sansa se întoarse, piticul se holba la ea, cu gura încleștată și fața roșie ca mantia ei. Dintr-odată, se rușina de încăpățănarea ei. Își netezi fustele și îngenun-

che în fața lui, astfel încât capetele lor erau acum la același nivel.

— Cu acest sărut, îmi pun zălog iubirea și te accept ca stăpân și soț al meu.

— Cu acest sărut, îmi pun zălog iubirea, dădu piticul replica, cu glas răgușit, și te accept ca doamnă și soție a mea. Tyrion se aplecă și buzele lor se atinseră o clipă.

E atât de urât, gândi Sansa când fața lui era aproape de a ei. E chiar mai urât decât Câinele.

Septonul ridică apoi cristalul și lumina curcubeului căzu peste creștetele lor.

— Aici, în fața zeilor și a oamenilor, spuse el, îi declar pe Tyrion din Casa Lannister și Sansa din Casa Stark soț și soție, un singur trup, o singură inimă, un singur suflet, acum și pururea și fie blestemat cel ce se va pune între ei.

Sansa trebui să-și muște buza ca să nu plângă.

Ospățul de nuntă avu loc în Sala Mică. Erau poate cincizeci de oaspeți, în cea mai mare parte slugi și aliați ai Lannisterilor, alături de cei care fuseseră la cununie. Iar aici Sansa îi găsi pe Tyrelli. Margaery se uită la ea cu nespusă tristețe și când Regina Ghimpilor intră, clătînându-se, între Stângul și Dreptul, nu-i aruncă nici măcar o privire. Elinor, Alia și Megga păreau hotărâte să n-o cunoască. *Prietenele mele*, gândi Sansa cu amărăciune.

Soțul ei bău vârtos și mancă puțin. Asculta ori de câte ori cineva se ridica să rostească un toast și uneori dădea scurt din cap, în semn de mulțumire, dar altminteri chipul lui părea cioplit din piatră. Ospățul parcă nu se mai sfârșea, deși Sansa nu se atingea de mâncare. Voia să se sfârșească și totuși se temea de acel sfârșit. Căci, după ospăț, urma să meargă în patul lui. Bărbații aveau s-o ducă pe sus în dormitor, dezbrăcând-o pe drum și făcând glume grosolane despre soarta care o aștepta în așternut, în timp ce femeile îi făceau lui Tyrion aceleași onoruri. Doar după ce vor fi depuși, goi-pușcă, în patul conjugal, aveau să fie lăsați singuri, dar chiar și atunci, oaspeții vor sta în fața camerei matrimoniale, strigând aluzii triviale prin ușă. Când era mică, partea aceasta i se părea minunat de păcătoasă și de incitantă, dar acum, când acel moment sosise pentru ea, nu simțea decât oroare. Nu credea că va suporta să i se sfâșie veșmintele și era sigură că va izbucni în lacrimi la prima glumă deocheată.

Când muzicanții începură să cânte, își așeză mâna cu sfială peste mâna lui Tyrion și spuse:

— Stăpânul meu, ar trebui să deschidem dansul?

Gura lui se strâmbă.

— Cred că le-am oferit destulă distracție pentru o zi, nu ești de aceeași părere?

— Cum spui tu, stăpâne. Își retrase mâna. Joffrey și Margaery deschiseră dansul în locul lor.

Cum poate un monstru să danseze atât de frumos? se întrebă Sansa. Visase adesea cu ochii deschiși la primul dans cu soțul ei, în ziua nunții, cu toți ochii ațintiți asupra ei și a chipeșului ei stăpân. În visele ei, zâmbeau cu toții. *Nici*

măcar soțul meu nu zâmbește.

Alți oaspeți se alăturară curând regelui și logodnicei lui. Elinor dansă cu tânărul ei scutier, iar Megga cu Prințul Tommen. Lady Merryweather, frumoasa din Myr, cu păr negru și ochi mari, întunecați, se învârtea atât de provocator încât curând toți ochii din sală o urmăreau. Lordul și Lady Tyrell se mișcau mai domol. Ser Kevan Lannister o invită la dans pe Lady Janna Fossoway, sora Lordului Tyrell. Merry Crane intră în dans cu prințul Jalabhar Xho, strălucitor în gâteliile sale cu pene. Cersei Lannister făcu pereche cu Lordul Redwyne, pe urmă cu Lordul Rowan și în cele din urmă cu tatăl ei, care dansă cu o grație cumpătată, austeră.

Sansa stătea cu mâinile în poală, privind-o pe regină dansând și râzând și scuturându-și buclele blonde. *Îi farmecă pe toți*, gândi ea cu tristețe. *Cât o urăsc!* Își întoarse privirea către locul unde Băiatul Lunii dansa cu Dontos.

— Lady Sansa. Ser Garlan Tyrell stătea lângă dais. Îmi acorzi onoarea? Dacă soțul tău consimte.

Ochii sașii ai piticului se îngustară.

— Doamna mea poate dansa cu cine pofteste.

Poate că ar fi trebuit să rămână lângă soțul ei, dar își dorea atât de mult să danseze... iar Ser Garlan era fratele lui Margaery, al lui Willas, al Cavalerului Florilor.

— Înțeleg de ce ți se spune Garlan Galantul, ser, șopti ea, luându-i mâna.

— Doamna mea e amabilă să zică asta. Întâmplător, fratele meu Willas mi-a dat acest nume. Ca să mă protejeze.

— Să te protejeze? Sansa îi aruncă o privire nedumerită.

Ser Garlan râse.

— Mă tem că eram un băiețaș dolofan și chiar avem un unchi pe nume Garlan cel Gras. Așa că Willas a atacat primul, deși nu înainte de a mă amenința cu Garlan Gălbejitul, Garlan Gureșul și Garlan Garguiul.

Povestea era atât de dulce și de inocentă încât Sansa nu-și putu stăpâni râsul, în ciuda întregii situații. După aceea, fu inexplicabil de recunoscătoare. Cumva, râsul îi readusese speranța, chiar dacă doar pentru scurt timp. Zâmbind, se lăsă purtată de muzică, pierzându-se în ritmul pașilor, în sunetul de flaut, fluier și harpă, în bătaia unei tobe... și, din când în când, în brațele lui Ser Garlan, când dansul îi aducea împreună.

— Soția mea își face griji pentru tine, spuse el cu glas scăzut, într-o asemenea ocazie.

— Lady Leonette e foarte drăguță. Spune-i că sunt bine.

— O mireasă la nunta ei ar trebui să fie mai mult decât bine, rosti el fără asprime. Parcă îți venea să plângi.

— Lacrimi de bucurie, ser.

— Ochii îți trădează minciuna de pe buze. Ser Garlan o învârti și o trase mai

aproape. Doamna mea, am văzut cum te uiți la fratele meu. Loras e viteaz și chipeș și îl iubim cu toții, din toată inima... dar Pezevenghiul tău va fi un soț mai bun. E un om mai mare decât pare, cred eu.

Muzica îi despărți, înainte ca Sansa să poată găsi un răspuns. În fața ei veni Mance Tyrell, îmbujorat și asudat, apoi Lordul Merryweather și pe urmă Prințul Tommen.

— Vreau să mă însor și eu, spuse prințișorul dolofan. Sunt mai înalt decât unchiul meu.

— Știi, răspunse Sansa, înainte ca partenerii să se schimbe din nou.

Ser Kevan îi spuse că e frumoasă, Jalabhar Xho zise ceva ce ea nu înțelese, în Limba Verii, iar Lordul Redwyne îi dori mulți copii dolofani și ani mulți cu bucurie. Și apoi dansul o aduse față în față cu Joffrey.

Sansa se crispa când mâna lui o atinse pe a ei, dar regele o strânse mai tare și o trase mai aproape.

— N-ar trebui să arăți așa de tristă. Unchiul meu e o făptură hidoasă, dar vei continua să mă ai pe mine.

— Urmează să te căsătorești cu Margaery!

— Un rege poate avea și alte femei. Târfe. Tatăl meu a avut. Unul dintre Aegoni, la fel. Al treilea sau al patrulea. A avut o grămadă de târfe și o grămadă de bastarzi. În timp ce se învârteau, în ritmul muzicii, Joffrey îi dădu un sărut umed. Unchiul te va aduce la patul meu ori de câte ori îi voi porunci.

Sansa își scutură capul.

— N-o va face.

— Ba da, altfel o să-i tai capul. Acel Rege Aemon a avut orice femeie a poftit, măritată sau nu.

Din fericire, era timpul să se schimbe din nou perechile. Dar picioarele îi erau acum ca de lemn și Lordul Rowan, Ser Tallad și Elinor, toți trebuie s-o fi crezut o dansatoare foarte stângace. Și pe urmă fu din nou cu Garlan și curând, slavă cerului, dansul se sfârși.

Ușurarea Sansei nu dură mult. Îndată ce muzica se stinse, îl auzi pe Joffrey spunând:

— E timpul să-i ducem în pat! Haideți s-o dezbrăcăm și să vedem ce are să-i ofere lupoaica unchiului meu!

Alți bărbați i se alăturară, zgomotoși.

Soțul ei pitic ridică ochii încet de la cupa sa de vin.

— Nu ne va duce nimeni în pat!

Joffrey o înhață pe Sansa de braț.

— Ba da, dacă poruncesc eu.

Pezevenghiul izbi cu pumnalul în masă, unde rămase vibrând.

— Atunci o să-ți slujești propria soție cu o țepușă de lemn. Te jugănesc, ți-o jur!

Se lăasă o liniște stupefiată. Sansa se smulse de lângă Joffrey, dar sub strânsoarea lui, mâneca i se sfărtecă. Nimeni nu părea să audă. Regina Cersei se întoarse către tatăl ei:

— L-ai auzit?

Lordul Tywin se ridică din scaun.

— Cred că ne putem lipsi de ritualul patului. Tyrion, sunt sigur că n-ai vrut să ameninți nobila persoană a regelui.

Sansa văzu un spasm de furie străbătând chipul soțului ei.

— Am vorbit prostii, spuse el. A fost o glumă proastă, sire.

— M-ai amenințat că mă *castrezi*, șuieră Joffrey.

— Așa e, Înălțimea Ta, spuse Tyrion, dar numai fiindcă eram invidios pe mădularul tău regal. Al meu e mic și pipernicit. Chipul i se contorsiona într-un rânjel lacom. Și, dacă-mi tai limba, nu-mi mai lași nici o cale de a satisface această dulce nevestă pe care mi-ai dat-o.

Un râs nestăpănit izbucni de pe buzele lui Ser Osmund Kettleblack. Altcineva chicoti. Dar Joff nu râse, nici Lordul Tywin.

— Înălțimea Ta, spuse el, fiul meu e beat, îți dai și tu seama.

— Da, sunt, mărturisi Pezevenghiul, dar nu atât de beat ca să nu pot duce la bun sfârșit propria mea cununie. Sări de pe dais și o înhață pe Sansa cu brutalitate. Hai, nevestă, e timpul să-ți zdrobesc bariera-ghilotină. Vreau să mă joc de-a „întră în castel”.

Îmbujorată, Sansa ieși cu el din Sala Mică. *Ce-mi rămâne de ales?* Tyrion avea pasul legănat, mai cu seamă când mergea așa de repede ca acum. Zeii fură îndurători și nici Joff, nici vreun altul nu se clinti din loc, să-i urmeze.

Pentru noaptea nunții, le fusese oferită o cameră spațioasă, sus în Turnul Măinii. Tyrion trânti ușa cu piciorul în spatele lor.

— Pe bufet este o carafă cu vin bun, auriu, de Arbor, Sansa. Ești așa de bună să-mi torni o cupă?

— Crezi că e înțelept, stăpâne?

— Nimic n-a fost vreodată mai înțelept. Vezi tu, nu sunt beat cu adevărat. Dar am de gând să fiu.

Sansa umplu câte un pocal pentru fiecare. *Va fi mai ușor dacă mă îmbăt și eu.* Se așeză pe marginea patului mare, cu baldachin, și goli jumătate de cupă din trei înghițituri prelungi. Fără îndoială, era un vin foarte bun, dar Sansa era prea agitată ca să-l savureze. Capul începu să i se învârtă.

— Vrei să mă dezbrac, stăpâne?

— Tyrion. Mă cheamă Tyrion, Sansa.

— Tyrion, stăpâne. Să-mi scot rochia sau vrei să mă dezbraci tu? Mai luă o înghițitură de vin.

Pezevenghiul se întoarse cu spatele.

— Prima oară când m-am căsătorit, am fost noi și un septon beat și niște porci

drept martori. L-am mâncat pe unul dintre martori la ospățul de nuntă. Tysha mi-a dat jumări, iar eu i-am lins untura de pe degete, și râdeam când ne-am prăvălit în pat.

— Ai mai fost însurat? Eu... am uitat.

— Nu ai uitat. N-ai știut.

— Cine a fost, stăpâne? Sansa era nespus de curioasă.

— Lady Tysha. Gura i se încleșta. Din Casa Pumnului de Argint. Blazonul lor e o monedă de aur și o sută de arginți pe un cearceaf însângerat. Căsătoria noastră a fost foarte scurtă, așa cum presupun că i se cuvine unui bărbat scurt la stat.

Sansa își privea mâinile și nu spunea nimic.

— Câți ani ai, Sansa? întrebă Tyrion, după o clipă.

— Treisprezece, răspunse ea, la sfârșitul lunii.

— O zei, aveți îndurare! Piticul mai luă o sorbitură de vin. Ei, bine, dacă stăm de vorbă, n-o să crești mai mare. Purcedem, doamna mea? Dacă-ți face plăcere.

— Îmi va face plăcere să aduc plăcere nobilului meu soț.

Asta păru să-l înfurie.

— Te ascunzi în spatele curtoaziei, de parcă ar fi zidul unui castel.

— Curtoazia e armura unei femei, răspunse Sansa. Septa ei îi spusese mereu asta.

— Sunt soțul tău. Acum poți să-ți scoți armura.

— Și veșmintele?

— Și acelea. Flutură cupa de vin către ea. Nobilul meu tată mi-a poruncit să desăvârșesc această căsătorie.

Mâinile Sansei tremurau când începu să se dezbrace, pe băjbăite. Avea zece cioturi în loc de zece degete și toate erau rupte. Cu toate acestea, se descurcă până la urmă cu panglicile și nasturii, iar mantia, rochia, brâul și lenjeria de mătase alunecară pe podea până când, în cele din urmă, ieși din hainele intime. Brațele și picioarele îi erau piele de găină. Își ținea ochii în pământ, prea sfioasă ca să se uite la el, dar când isprăvi, îi ridică și-l găsi privind-o lung. I se păru că vedea poftă în ochiul lui verde și furie în cel negru. Sansa nu știa ce o speria mai mult.

— Ești o copilă, spuse el.

Sansa își acoperi sânii cu mâinile.

— Am înflorit.

— O copilă, repetă el, dar te doresc. Te sperie asta, Sansa?

— Da.

— Și pe mine. Știu că sunt urât.

— Nu, stăp...

Tyrion se ridică în picioare.

— Nu minți, Sansa! Sunt deformat, pocit și mic... dar... — îl vedea căutându-și cuvintele — ... în pat, când lumânările sunt stinse, nu sunt mai rău decât alți bărbați. În întuneric, sunt Cavalerul Florilor. Luă o gură de vin. Sunt generos.

Loial celor care îmi sunt loiali. Am dovedit că nu sunt un laș. Și sunt mai deștept decât majoritatea; desigur că inteligența compensează ceva. Pot fi chiar și bun. Mă tem că bunătatea nu e în firea Lannisterilor, dar știu că am puțină pe undeva. Aș putea fi... aș putea să-ți fiu un soț bun.

E la fel de speriat ca mine, gândi Sansa. Probabil că asta ar fi trebuit s-o facă să fie mai îngăduitoare cu el, dar nu era așa. Nu simțea decât milă și mila era moartea pasiunii. O privea, așteptând să spună ceva, dar toate cuvintele i se veștejiseră. Nu putea decât să stea acolo tremurând.

Când, într-un sfârșit, își dădu seama că Sansa nu avea nici un răspuns, Tyrion Lannister goli ultima picătură de vin.

— Înțeleg, zise el cu amărăciune. Du-te în pat, Sansa. Trebuie să ne facem datoria.

Se urcă în patul de puf, conștientă de privirea lui insistentă. O lumânare de ceară parfumată ardea pe noptieră și între așternuturi fuseseră presărate petale de trandafiri. Dădu să tragă o pătură, ca să se acopere, când îl auzi spunând:

— Nu.

Tremura de frig, dar se supuse. Închise ochii și așteptă. După o clipă, îl auzi pe soțul ei scoțându-și cizmele, apoi foșnetul hainelor în timp ce se dezbrăca. Când săltă în pat și-i puse mâna pe sân, Sansa nu putu să-și stăpânească un fior. Zăcea cu ochii închiși, cu toți mușchii încordați, temându-se de ceea ce ar putea urma. O va atinge din nou? O va săruta? Ar trebui să-și desfacă acum picioarele? Nu știa ce trebuia să facă.

— Sansa. Mâna dispăruse. Deschide ochii.

Promisese să se supună, așa că îi deschise. Tyrion stătea la picioarele ei, gol. Între picioare, mădularul îi țâșnea, tare și viguros, dintr-un desiș de păr negru și aspru, dar era singurul lucru la el care nu era strâmb.

— Doamna mea, glăsui Tyrion, ești încântătoare, să nu mă înțelegi greșit, dar... nu pot face asta. La naiba cu tatăl meu. Vom aștepta. O lună, un an, un sezon, oricât va fi nevoie. Până când ajungi să mă cunoști mai bine și, poate, să ai încredere în mine. Oricât de liniștitor se voia zâmbetul lui, fără nas, nu îl făcea decât să arate și mai sinistru și grotesc.

Uită-te la el, își spuse Sansa, uită-te la soțul tău. Din cap până-n picioare. Septa Mordane spunea că toți bărbații sunt frumoși, găsește-i frumusețea, încearcă. Se uită lung la picioarele strâmbe, la fruntea bombată, de brută, la ochiul verde și la cel negru, la ciotul aspru al nasului său și la cicatricea roz, cotită, la încâlceala de păr negru și auriu care trecea drept barbă. Chiar și mădularul îi era urât, gros și plin de vene, cu un cap roșu, ca un bulb. *Nu e drept, nu e cinstit, cum am păcătuit, de îmi fac zeei una ca asta, cum?*

— Pe onoarea mea de Lannister, zise Pezevenghiul, nu te voi atinge până când nu vei dori tu s-o fac.

Avu nevoie de toată puterea ca să se uite în ochii aceia desperecheați și să

spună:

— Și dacă nu doresc niciodată, stăpâne?

Gura lui Tyrrion tresări, ca și când i-ar fi dat o palmă.

— Niciodată?

Gâtul îi era atât de încordat încât abia putu să clatine din cap.

— Păi, spuse el, de aceea fac zeii târfe: pentru pitici ca mine. Închise degetele-i scurte și boante în pumn și coborî din pat.

ARYA

Septul de Piatră era cel mai mare oraș pe care Arya îl văzuse de la Debarcaderul Regelui, iar Harwin spunea că tatăl ei câștigase aici o renumită bătălie.

— Oamenii Regelui Nebun îl urmăreau pe Robert, încercând să-l prindă înainte de a se putea reuni cu tatăl tău, îi spuse în timp ce se îndreptau către poartă. Rănit fiind, era îngrijit de câțiva prieteni, când Lordul Connington, Mâna, a ocupat orașul cu o oaste puternică și a început să scotocească fiecare casă. Dar înainte de a-l putea găsi, Lordul Eddard și bunicul tău au venit și au luat cu asalt zidurile orașului. Lordul Connington i s-a împotrivit cu strășnicie. S-au luptat pe străzi și pe ulițe, chiar și pe acoperișuri și toți septonii au sunat din clopote ca oamenii să știe să-și încuie ușile. Când clopotele au început să sune, Robert a ieșit din ascunzătoare ca să intre în luptă. Se spune că a omorât șase oameni în ziua aceea. Unul era Myles Mooton, un renumit cavaler, care fusese scutierul Prințului Rhaegar. Ar fi ucis și Mâna, dar bătălia nu i-a adus niciodată laolaltă. Connington l-a rănit cumplit pe bunicul tău Tully și l-a ucis pe Ser Denys Arryn, răsfățatul din Vale. Dar când a văzut că ziua era pierdută, a luat-o la picior, iute ca grifonii de pe scutul său. Bătălia Clopotelor i-au zis după aceea; Robert a spus întotdeauna că tatăl tău a câștigat-o, nu el.

După cum se înfățișa acest loc, Arya credea că se purtasera aici și alte bătălii, mai recente. Porțile orașului erau făcute din lemn nou, neprelucrat, iar dincolo de ziduri, un morman de scânduri carbonizate stătea mărturie pentru ceea ce se întâmplase cu vechile porți.

Septul de Piatră era bine ferecat, dar când străjerul văzu cine erau, le deschise.

— Cum v-ați descurcat cu mâncarea? întrebă Tom când intrară.

— Nu așa de rău ca înainte. Hăitașul a adus o turmă de oi și dincolo de Apa Neagră am făcut ceva negoț. Recolta n-a fost arsă la sud de râu. Desigur, sunt cu duiumul cei care vor să ne ia ce avem. Lupi într-o zi, Măști în cealaltă. Cei care nu caută de mâncare caută averi de jefuit sau femeii de siluit, iar cei care nu caută nici aur, nici târfe, îl caută pe nemernicul de Regicid. Umblă vorba că a scăpat chiar printre degetele Lordului Edmure.

— *Lordul Edmure?* se încruntă Lem. Înseamnă cu Lordul Hoster e mort?

— Mort sau pe moarte. Crezi că Lannisterii ar putea să o ia spre Apa Neagră? E drumul cel mai iute către Debarcaderul Regelui, așa se jură Hăitașul. Străjerul nu așteptă un răspuns. Și-a scos câinii să dea o raită. Dacă Ser Jaime e prin preajmă, îl vor găsi. Am văzut câinii ăia sfâșiind fiare sălbatice în bucăți. Crezi c-o să le placă gustul sângelui de leu?

— Un hoit sfârtecat nu folosește nimănui, remarcă Lem. Hăitașul știe asta foarte bine.

— Când au năvălit oamenii vestului, i-au necinstit Hăitașului nevasta și sora, i-au dat foc semănăturilor, i-au mâncat jumătate dintre oi și pe celelalte le-au ucis numai din dușmănie. Au omorât și șapte câini și le-au aruncat hoiturile în fântână. Un hoit sfârtecat ar fi strașnic pentru el, aș zice. Și pentru mine.

— Mai bine nu, zise Lem. E tot ce am de spus. Mai bine s-ar abține, iar tu ești un mare nătărău.

Arya călărea între Harwin și Anguy, în timp ce haiducii înaintau pe strada pe care cândva luptase tatăl ei. Vedeă septul pe deal, iar mai jos, o citadelă robustă, puternică, din piatră gri, care părea mult prea mică pentru un oraș atât de mare. Dar fiecare a treia casă pe lângă care treceau era o găoace înnegrită și nu vedeă nici țipenie de om.

— Toți oamenii orașului sunt morți?

— Doar sfioși. Anguy îi arată doi arcași pe un acoperiș și câțiva băieți cu fețe negre de funingine ghemuiți între dărâmăturile unei cârciumi. Mai încolo, un brutar dădu în lături obloanele unei ferestre și îl strigă pe Lem. Glasul lui scoase mai mulți oameni din ascunzișuri și Septul de Piatră părea că prinde încet viață în jurul lor.

În piața din inima orașului se afla o fântână în formă de păstrăv săltând, care scuipa apă într-un iaz. Femeile umpleau căldări și urcioare. Câțiva pași mai încolo, o mulțime de cuști de fier atârnav de niște stâlpi de lemn. *Colivii pentru ciori*, înțelese Arya. Majoritatea ciorilor erau afară din colivii, bălăcindu-se în apă sau cocoțate pe gratii. Înăuntru erau oameni. Lem struni calul, încruntându-se:

— Ce mai e și asta?

— Dreptate, răspunse o femeie de la fântână.

— Ce, ați rămas fără funie de cânepă?

— Asta s-a făcut la ordinul lui Ser Wilbert? întrebă Tom.

Un bărbat râse cu amărăciune.

— Leii l-au omorât pe Ser Wilbert acum un an. Fiii lui sunt cu toții plecați cu Tânărul Lup. Se îngrașă în vest. Crezi că se sinchisesc de unii ca noi? Hăitașul Furios i-a prins pe lupii ăștia.

Lupi. Aryei i se făcu dintr-odată frig. *Oamenii lui Robb și ai tatălui meu.* Se simți atrasă către cuști. Gratiile lăsau atât de puțin loc, încât prizonierii nu puteau nici să șadă jos, nici să se răsucească; stăteau în picioare, goi, în bătaia soarelui, a

vântului și a ploii. Primele trei cuști adăposteau oameni morți. Ciorile negre le mâncaseră ochii, dar orbitele goale păreau că o privesc. Cel de-al patrulea om din rând se agită când trecu pe lângă el. În jurul gurii, barba-i încălцитă era năclăită de sânge și de muște. Când omul începu să vorbească, se puseră în mișcare, bâzâindu-i în jurul capului.

— *Apă.* Cuvântul era un croncănit. Te rog... apă...

Om din cușca următoare deschise ochii la auzul sunetului.

— Aici, zise el. Aici, eu. Era un om bătrân, cu barba albă și capul pleșuv, chircit de bătrânețe.

Lângă cel bătrân mai era un om mort, un bărbat voinic, cu barba roșcată și un bandaj gri, putred, ce-i acoperea urechea stângă și o parte din tâmplă. Dar cea mai cumplită priveliște era între picioarele bărbatului, unde nu mai rămăsese decât o gaură neagră, acoperită de o crustă, mișunând de viermi. Mai departe, se afla un bărbat gras. Colivia de ciori era atât de nemilos de îngustă încât era greu să-ți dai seama cum reușiseră să-l vâre înăuntru. Fierul îi săpa chinuitor în burtă, înghesuind printre gratii umflături mari de carne. Lungile zile sub arșița soarelui îi părjoliseră pielea într-un roșu chinuitor, din cap până-n picioare. Când se mută de pe un picior pe altul, cușca pârai și se legănă, dând la iveală dungi albe, acolo unde gratiile îi feriseră carnea de soare.

— Ai cui oameni ați fost? îi întreabă Arya.

La auzul glasului ei, grăsanul deschise ochii. Pielea din jurul lor era atât de roșie încât arătau ca niște ouă fierte plutind într-o strachină de sânge.

— *Apă...* o gură...

— Ai cui? întreabă ea din nou.

— Nu-i lua în seamă, băiete, îi spuse Aryei localnicul. N-ai tu treabă cu ei. Vezi-ți de drum.

— Ce-au făcut? îl întreabă ea.

— Au trecut prin sabie opt oameni la Cascada Saltimbancului, veni răspunsul. Îl căutau pe Regicid, dar nu era acolo, așa că s-au apucat de siluit și de ucis. Arată cu degetul mare către cadavrul cu viermi în locul unde ar fi trebuit să-i stea mădu-larul. Ala de acolo s-a ocupat de siluit. Acum mișcă-te.

— O înghițitură, strigă bărbatul gras. Ai milă, băiete, o înghițitură. Bătrânul ridică un braț, să apuce zăbrelele. Mișcarea clătină puternic colivia.

— *Apă, gâfâi cel cu muște în barbă.*

Arya se uită la părul lor murdar, la bărbile răvășite, la ochii roșii și la buzele uscate, crăpate, sângerânde. *Lupi*, gândi ea din nou. *Ca mine.* Aceasta era haita ei? *Cum pot fi oamenii lui Robb?* Îi venea să-i lovească. Îi venea să-i rănească. Îi venea să plângă. I se părea că se uită cu toții la ea, cei vii și cei morți deopotrivă. Bătrânul strecurase trei degete printre gratii.

— *Apă, murmură el, apă!*

Arya sări de pe cal. *Nu-mi pot face nici un rău. Sunt pe moarte.* Își luă cana

din pătura făcută sul și se duse la fântână.

— Ce te-a apucat, băiete? tună orășeanul. N-ai tu treabă cu ei.

Arya înălță cana la gura peștelui. Apa îi săltă în jurul degetelor și se prelinse pe mâneacă, dar Arya nu se clinti până când nu văzu cana plină-ochi. Când se întoarse către colivii, localnicul dădu s-o oprească.

— Stai deoparte, băiete...

— E fată, interveni Harwin. Las-o în pace.

— Da, zise Lem. Lordul Beric nu e de acord ca oamenii să fie închiși în colivii, să moară de sete. De ce nu-i spânzurați, cum se cuvine?

— Ei n-au avut strop de cuviință când au făcut ce au făcut la Cascada Saltimbancului, îi răcni orășeanul în față.

Zăbrelele erau prea apropiate ca să poată trece o cană printre ele, dar Harwin și Gendry o ajutară să se ridice. Arya așează un picior pe mâinile lui Harwin făcute căuș, sări pe umărul lui Gendry și se agăță de gratiile de deasupra coliviei. Grăsanul își întoarse fața în sus și își lipi obrazul de zăbrelele de fier, iar Arya turnă apa deasupra lui. Bărbatul o sorbi cu nerăbdare și o lăsă să-i curgă pe cap, pe obraji și pe mâini, apoi linse gratiile ude. Ar fi lins și degetele Aryei, dacă nu și le-ar fi retras repede. Pe când îi servea pe ceilalți doi în același fel, o mulțime de oameni se adunaseră deja s-o privească.

— Hăitașul Furios va auzi de asta, amenință cineva. Nu-i va plăcea. Nu, deloc.

— Atunci asta îi va plăcea și mai puțin. Anguy își încorda arcul, scoase o săgeată din tolbă, o potrivea, întinse, trase. Grăsanul se cutremură când săgeata îi trecu prin gușă, dar colivia nu-l lăsă să cadă. Alte două săgeți puseră capăt chinului celorlalți doi oameni ai Nordului. Singurele sunete din piață erau clipocitul apei și bâzâitul muștelor.

Valar morgbulis, gândi Arya. În partea de est a pieței se afla un han sărăcăcios, cu zidurile văruiate în alb și ferestrele sparte. Jumătate din acoperiș arsese de curând, dar gaura fusese acoperită. Deasupra ușii atârna o stinghie de lemn pe care era pictată o piersică din care lipsea o mușcătură mare. Descălecară la grajdurile așezate în diagonală și Barbă-Verde strigă după grăjdari.

Hangița durdulie cu părul roșu țiui de plăcere la vederea lor, apoi se puse neîntârziat să-i tachineze.

— Barbă-Verde, nu-i așa? Sau Barbă-Sură? Mamă, ai milă, când ai îmbătrânit așa? Lem, tu ești? Porți și acum aceeași mantie jengoasă, așa-i? Știi de ce n-o speli niciodată, zău. Te temi că se va duce toată urina și vom vedea că de fapt ești cavaler al Gărzii Regelui! Tom de Șapte, tu ești un țăp bătrân! Ai venit să-l vezi pe fiul ăla al tău? Ei, bine, ai ajuns prea târziu, a plecat cu nemernicul de Hăitaș. Și să nu-mi spui că nu-i al tău!

— N-are glasul meu, protestă Tom fără vlagă.

— Dar are nasul tău. Da, și celelalte părți, din câte vorbesc fetele. Apoi îl zări pe Gendry și îl ciupi de obraz: Ia uite ce bouraș. Așteaptă numai până când vede

Alyce brațele astea. O, și roșește ca o fecioară. Ei, bine, Alyce se va ocupa de asta, să vezi dacă nu.

Arya nu-l mai văzuse niciodată pe Gendry roșind atât de tare.

— Tansy, lasă-l pe Taur în pace, e băiat bun, zise Tom Șaptecoarde. Tot ce ne trebuie de la tine e un loc sigur de dormit pentru o noapte.

— Vorbește în numele tău, cântărețule. Anguy își trecu brațul pe după umerii unei slujnicuțe voinice, la fel de pistriuită ca el.

— Paturi avem, zise roșcovana Tansy. N-am dus niciodată lipsă de paturi la Piersică. Dar prima dată intrați cu toții în cadă. Ultima oară când ați rămas sub acoperișul meu v-ați lăsat în urmă puricii. Îl împunse pe Barbă-Verde în piept: iar puricii tăi au fost și ei verzi. Vreți de mâncare?

— Dacă te poți lipsi de ea, nu zicem nu, cedă Tom.

— Păi, când zici tu nu la ceva, Tom? hohoti femeia. O să prăjesc niște carne de oaie pentru prietenii tăi și un șobolan bătrân și uscat pentru tine. E mai mult decât meriți, dar dacă îmi balmăjești un cântec sau două, poate mă înmoi. Întotdeauna mă înduioșează cei suferinzi. Haideți, haideți. Cass, Lanna, pregătiți niște cazane. Jyzene, ajută-mă să-i dezbrac, va trebui să fierbem și hainele.

Hangița își duse la bun sfârșit toate amenințările. Arya încercă să le spună că a făcut baie de două ori la Castelul Ghindei, cu nici două săptămâni în urmă, dar femeia cu părul roșu nu voia să audă nimic. Două servitoare o luară pe sus și o urcară scările în brațe, punând rămășag dacă era fată sau băiat. Cea pe care o chema Helly câștigă, astfel încât cealaltă trebui să aducă apa fierbinte și s-o frece pe Arya pe spate cu o perie aspră, țepoasă, care aproape îi jupui pielea. Pe urmă îi confiscară toate hainele pe care i le dăduse Lady Smallwood și o îmbrăcară ca pe una dintre păpușile Sansei, în pânză și dantelă. Iar la sfârșit, trebui să coboare la masă.

Stând în sala de mese, în hainele ei ridicole de fetiță, Arya își aminti ce o învățase Syrio Forel, șiretlicul de a deschide ochii și de a vedea ce se află în fața ta. Când privi, văzu mai multe slujnicuțe decât ar putea avea nevoie orice han, multe dintre ele tinere și drăguțe. Iar pe înserat, numeroși bărbați începură să vină și să plece de la Piersică. Nu zăboveau mult în sala de mese, nici măcar după ce Tom își luă harpa și începu să cânte *Șase fecioare într-un iaz*. Scările de lemn erau vechi și abrupte și scârțâiau îngrozitor ori de câte ori un bărbat ducea o fată sus.

— Fac prinsoare că ăsta e un bordel, îi șopti ea lui Gendry.

— Nici măcar nu știi ce e un bordel.

— Ba da, insistă ea. E ca un han, dar cu fete.

Gendry roșea din nou.

— Atunci, ce facem noi aici? întrebă el. Un bordel nu e un loc potrivit pentru o nobilă domniță, toată lumea știe asta.

Una dintre fete se așază pe bancă lângă el.

— Cine-i o nobilă domniță? Micuța asta slăbuță? Se uită la Arya și râse. Și eu sunt fiica unui rege.

Arya știa că era luată în răspăr.

— Nu ești.

— Păi, aș putea fi. Când fata ridică din umeri, rochia îi alunecă într-o parte. Se zice că Regele Robert s-a culcat cu mama când s-a ascuns aici, înainte de bătălie. Nu că nu le-ar fi avut și pe toate celelalte fete, dar Leslyn zice că pe mama a plăcut-o cel mai mult.

Fata avea într-adevăr părul ca al bătrânului rege, îi trecu Aryei prin minte, un adevărat smoc gros, negru ca tăciunele. *Dar asta nu înseamnă nimic. Gendry are și el același fel de păr. Mulți oameni sunt bruneți.*

— Mă cheamă Clopoțica, îi spuse fata lui Gendry. După numele bătăliei. Sunt sigură că aș putea să-ți sun și ție clopotul. Vrei?

— Nu, răspunse el tăfnos.

— Pun rămășag că vei. Își trecu o mână de-a lungul brațului lui. Pe prietenii lui Thoros și ai lordului fulgerului nu-i costă nimic.

— Nu, am zis. Gendry se ridică brusc de la masă și se îndepărtă cu mers apăsător, ieșind în noapte.

Clopoțica se întoarse către Arya:

— Nu-i plac fetele?

Arya ridică din umeri.

— E doar prost. Îi place să lustruiască coifuri și să bată săbiile cu ciocanul.

— Oh. Clopoțica își trase rochia înapoi peste umăr și se duse să vorbească cu Jack Norocosul. Nu după mult timp, îi stătea în brațe, chicotind și bând vin din cupa lui. Barbă-Verde avea două fete, câte una pe fiecare genunchi. Anguy dispăruse cu pistruiata lui, iar Lem nu era de văzut nici el. Tom Șaptecoarde stătea lângă foc, cântând *Fecioarele care înfloresc primăvara*. Arya asculta, sorbind din cupa ei de vin îndoit cu apă pe care femeia cu părul roșu i-l îngăduise. În partea cealaltă a pieței, morții putrezeau în coliviile lor pentru ciori, dar la Piersică toată lumea era bine dispusă. Numai că Aryei i se părea că unii dintre ei râdeau cumva prea tare.

Ar fi fost un moment potrivit să se furișeze afară și să fure un cal, dar nu vedea cum ar ajuta-o asta. N-ar putea ajunge decât până la porțile orașului. *Străjerul acela nu m-ar lăsa niciodată să trec și, dacă ar face-o, Harwin ar veni după mine, sau acel Hăitaș cu câinii lui.* Își dorea să fi avut harta ei, ca să poată vedea cât de departe de Riverrun se afla Septul de Piatră.

Când cupa îi era goală, Arya căscă. Gendry nu se întorsese. Tom Șaptecoarde cânta *Două inimi care bat ca una* și săruta o altă fată la sfârșitul fiecărei strofe. În colțul de lângă fereastră, Lem și Harwin stăteau de vorbă cu Tansy roșcata, cu glas scăzut.

— ... petrecut noaptea în celula lui Jaime, o auzi pe femeie spunând. Ea și

cealaltă fetișcană, cea care l-a ucis pe Renly. Toți trei împreună, iar dimineța, Lady Catelyn l-a eliberat din dragoste. Râse gutural.

Nu-i adevărat, gândi Arya. *N-ar face asta niciodată*. Se simțea tristă, furioasă și singură dintr-odată. Un bătrân se așează lângă ea.

— Măi, măi, ce mai piersicuță drăguță! Răsflarea îi mirosea aproape la fel de rău ca morții din colivii și ochii lui mici de porc o cercetau de sus până jos. Piersicuța mea dulce are un nume?

Pentru o fracțiune de secundă uită cine trebuia să fie. Nu era nici o piersică, dar nici Arya Stark nu putea să fie aici, cu un bețiv puturos pe care nu-l cunoștea.

— Sunt...

— E sora mea. Gendry așează o mână puternică pe umerii bărbatului și strânse. Las-o în pace.

Bărbatul se întoarse, cu chef de harță, dar când văzu statura lui Gendry se răzgândi.

— Sora ta, da? Ce fel de frate ești? Eu nu mi-aș aduce niciodată sora la Piersică, n-aș face una ca asta! Se ridică de pe bancă și se îndepărtă, bodogănind, în căutarea unei noi prietene.

— De ce ai spus asta? Arya sări în picioare. Nu ești fratele meu.

— Ai dreptate, răspunse el furios. Sunt prea al naibii de umil ca să fiu rudă cu înalta domniță.

Arya fu luată pe nepregătite de mânia din glasul lui.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ba da. Se așează pe bancă, jucându-se cu o cupă de vin. Pleacă. Vreau să beau liniștit vinul ăsta. Apoi poate o să mă duc s-o caut pe fata aia brunetă și să-i sun clopoțelul.

— Dar...

— Am spus *pleacă*. Domniță.

Arya se întoarse pe călcâie și îl lăsă acolo. *Un nătărău de bastard căpos, asta e*. N-avea decât să sune câți clopoței voia, nu-i păsa câtuși de puțin.

Dormitorul lor era în capul scărilor, sub streșini. Poate că Piersica nu ducea lipsă de paturi, dar pentru unii ca ei nu avea decât unul de irosit. Era, însă, un pat mare. Umplea aproape întreaga încăpere și salteaua prăfuită din paie părea destul de mare pentru toți. Adevăratele ei haine atârnav de un cârlig din perete, între lucrurile lui Gendry și ale lui Lem. Arya își dezbracă veșmintele de pânză și dantelă, își trase tunică peste cap, se urcă în pat și se cuibări sub pături.

— Regina Cersei, șopti ea în pernă, Regele Joffrey, Ser Ilyn, Ser Meryn, Dunsen, Raff și Polliver, Gădilătorul, Câinele și Ser Gregor Muntele. Îi plăcea să încurce uneori ordinea numelor. O ajuta să-și aducă aminte cine erau și ce făcuseră. *Poate că unii dintre ei sunt morți*, gândi ea. *Poate că sunt în cuști de fier pe undeva și ciorile le ciugulesc ochii*.

Somnul veni de cum închise ochii. Visă lupi în noaptea aceea, umblând

maiestuos prin pădurea udă, cu aerul mirosind a ploaie, a putregai și a sânge. Numai că în vis erau mirosuri bune și Arya știa că nu avea de ce să se teamă. Era puternică, ageră și feroce și înconjurată de haita ei, de frații și surorile ei. Fugăriră împreună un cal speriat, îi sfârtecară beregata și se ospătară. Și când luna se ivi printre nori, își dădu capul pe spate și urlă.

Dar când se revărsară zorile, Arya se trezi în lătratul câinilor.

Se ridică și căscă. Gendry se trezea și el, la stânga ei, iar Lem Mantie-de-Lămâie sforăia zgomotos la dreapta, însă lătrăturile de afară îl acopereau. *Trebuie să fie vreo cincizeci de câini acolo.* Ieși de sub pături, sări peste Lem, Tom și Jack Norocosul, la fereastră. Când deschise larg obloanele, vântul, umezeala și frigul năvăliră toate deodată înăuntru. Era o zi cenușie și mohorâtă. Jos, în piață, câinii lătrau, alergând în cercuri, urlând și mârâind. Era o întreagă haită, mastifi mari și negri, ogari supli, ciobănești negri cu pete albe și rase pe care Arya nu le cunoștea, animale lătoase, vârgate, cu dinți lungi și galbeni. Între han și fântână, o mulțime de călăreți stăteau pe caii lor, privind cum oamenii orașului deschid cușca grăsanului și îl trag de mâini, până când trupul său umflat fu răsturnat pe pământ. Câinii se năpustiră pe dată la el, sfâșiind bucăți de carne de pe oase.

Arya îl auzi pe unul dintre călăreți râzând.

— Iată noul tău castel, Lannister nenorocit, spuse el. Puțin cam strâmt pentru unul ca tine, dar nu te teme, te înghesuiți noi înăuntru.

Lângă el, un prizonier stătea posac, cu mâinile legate strâns cu funie de cânepă. Unii dintre orășeni aruncau cu noroi în el, dar omul nici nu se clintea.

— *Vei putrezi* în cușcă, țipă cel care-l luase ostatic. Ciorile îți vor ciuguli ochii cât timp noi cheltuim tot aurul ăla al tău. Și când ciorile vor termina, vom trimite ce-a mai rămas din tine fratelui tău nemernic. Deși mă îndoiesc că te va recunoaște.

Hărmălaia trezise jumătate din Piersică. Gendry se înghesui la fereastră, lângă Arya, iar Tom veni în spatele lor, gol-pușcă.

— Ce-i cu toate țipetele astea afurisite? se plânse Lem din pat. Unii încearcă să doarmă.

— Unde e Barbă-Verde? îl întrebă Tom.

— În pat cu Tansy, răspunse Lem. De ce?

— Ar fi mai bine să-l găsești. Și pe Arcaș. Hăitașul Furios s-a întors, cu un alt om pentru cuști.

— Lannister, zise Arya. L-am auzit spunând Lannister.

— L-au prins pe Regicid? vru să știe Gendry.

Jos, în piață, o piatră aruncată îl nimeri pe ostatic în obraz, întorcându-i capul. *Nu pe Regicid*, gândi Arya. Zeii mi-au ascultat rugăciunile, până la urmă.

Năluca era plecat când sălbaticii ieșiră din peșteră, cu caii de căpăstru. *Oare a înțeles ce i-am spus despre Castelul Negru?* Jon trase în piept aerul proaspăt al dimineții și își îngădui să spere. La răsărit, cerul era trandafiriu aproape de orizont și gri-alburiu mai sus, în zări. Sabia Dimineții atârna încă la sud, cu steaua albă, strălucitoare, pe mânerul ei ce licărea ca un diamant în lumina zorilor, dar umbrele negre și cenușii ale pădurii întunecate își recăpătau nuanțele de verde și auriu, roșu și arămiu. Și peste pini și stejari, frasini și sequoia, se înălța Zidul cu gheața albă scânteind sub noroiul și praful care-i străpungeau suprafața.

Magnarul trimisese o duzină de oameni călare către vest și o altă duzină către est, să escaladeze cele mai înalte piscuri pe care le puteau găsi și să caute orice urmă de cercetași în păduri sau de călăreți pe gheața înaltă. Thennii aveau corni de război cu fășii de bronz, pentru a da de veste dacă Rondul era văzut. Ceilalți sălbatici erau aliniați în spatele lui Jarl, Jon și Ygritte, cu cei rămași. Avea să fie ceasul de glorie al tânărului năvălitor.

Despre Zid se spunea adesea că era înalt de două sute de metri, dar Jarl descoperise un loc unde era, în același timp, și mai înalt, și mai scund de atât. În fața lor, gheața se ridica abruptă, de la poalele pădurii, ca un pisc imens, încununat de metereze cioplite de vânt, ce se înălțau mai bine de două sute cincizeci de metri, poate trei sute pe alocuri. Dar când se mai apropiară, Jon își dădu seama că era o iluzie. Brandon Zidarul își așezase uriașele blocuri de fundație de-a lungul culmilor, oriunde fusese posibil, și prin preajmă munții se ridicau sălbatici și colțuroși.

Cândva, îl auzise pe unchiul său Benjen spunând că Zidul era o sabie la est de Castelul Negru, dar un șarpe la vest. Era adevărat. Șerpuind peste o imensă colină arcuită, gheața cobora în vale, urca pe marginea ascuțită a unei creste întinse de granit, pe cinci kilometri sau mai mult, se întindea de-a lungul unei culmi colțuroase, cobora din nou în vale, și mai adânc, iar pe urmă se înălța tot mai mult, săltând de pe un munte pe altul, cât vedeai cu ochii, pierzându-se în vestul muntos.

Jarl alesese să atace porțiunea de gheață aflată de-a lungul crestei. Aici, deși coama zidului se contura la două sute cincizeci de metri deasupra covorului pădurii, o treime bună din acea înălțime era acoperită mai mult de pământ și piatră decât de gheață. Panta era prea abruptă pentru cai, aproape la fel de greu de escaladat ca Pumnul Primilor Oameni, dar în mare măsură mai ușor de urcat decât fațada verticală a Zidului însuși. În plus, creasta era acoperită de o pădure deasă, fiind un bun ascunziș. Odinioară, frații în negru ieșeau în fiecare zi cu topoarele să taie copacii cotropitori, dar zilele acelea erau de mult apuse și aici pădurea creștea până lângă gheață.

Ziua se anunța umedă și rece, mai umedă și mai rece în preajma Zidului, sub

mormanele imense de gheață. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât Thennii deveneau mai șovăitori. *N-au mai văzut Zidul niciodată*, își dădu seama Jon, *nici măcar Magnarul. Îi sperie*. În cele Șapte Regate, se spunea că Zidul marca sfârșitul lumii. *Este adevărat și pentru ei*. Totul depindea de partea de care te aflai.

Iar eu de ce parte mă aflu? Jon nu știa. Ca să rămână cu Ygritte, ar trebui să devină, trup și suflet, unul de-ai lor. Dacă o părăsea, pentru a se întoarce la îndatorirea lui, Magnarul ar putea să-i scoată Ygrittei inima. Iar dacă o lua cu el... presupunând că ar veni, ceea ce era departe de a fi sigur... ei, bine, n-ar putea s-o ducă la Castelul Negru, să trăiască printre frați. Un dezertor și o sălbatică nu se puteau aștepta la o primire călduroasă nicăieri în Cele Șapte Regate. *Am putea să mergem să-i căutăm pe copiii lui Gendel, mă gândesc. Deși mai degrabă ne-ar mânca decât ar sta de vorbă cu noi*.

Jon observă că Zidul nu-i copleșea pe oamenii lui Jarl. *Au mai făcut asta, fiecare dintre ei*. Jarl îi strigă pe nume când descălecară la poalele crestei și unsprezece oameni se adunară în jurul lui. Toți erau tineri.

Cel mai vârstnic nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani și doi dintre ceilalți zece erau mai tineri decât Jon. Dar erau cu toții supli și musculoși; dădeau impresia unei vigori atletice care îi amintea de Stonesnake, fratele pe care Halfhand îl trimisese în cercetare pe când erau urmăriți de Rattleshirt.

În umbra Zidului, sălbaticii se pregăteau, răsucind colaci groși de sfoară de cânepă în jurul unui umăr și în jos, peste piept și legându-și bocanci ciudați din piele suplă de căprioară. Bocancii aveau țepușe de fier la vârf, pentru Jarl și alți doi, de bronz pentru câțiva, dar pentru majoritatea din os colțuros. Mici ciocane cu capul de piatră le atârnavă peste un șold și un sac de piele plin de țărui peste celălalt. Topoarele lor de spart gheața erau coarne de cerb cu vârfurile ascuțite, legate de niște mânere de lemn cu fâșii de piele. Cei unsprezece cățărați se împărțiră în trei grupuri de câte patru. Jarl însuși era cel de-al doisprezecelea.

— Mance promite săbii pentru fiecare membru al primului grup care ajunge în vârf, le spuse Jarl, răspândind aburi în aerul rece. Săbii de la sud, din fierăriile castelelor. Și numele vostru pomenit în cântecul pe care-l va face despre asta. Ce ar putea cere mai mult un om liber? Sus, și lua-i-ar Ceilalți pe ultimii!

Lua-i-ar Ceilalți pe toți, gândi Jon, în timp ce-i privea cățărându-se pe panta abruptă a crestei și dispărând sub copaci. Nu era prima oară când sălbaticii escaladau Zidul, nici măcar a suta oară. Patrulele dădeau de cățărați de două sau de trei ori pe an, iar cercetașii găseau deseori trupurile zdrobite ale celor căzuți. De-a lungul coastei de est, năvălitorii își construiau adesea bărci, ca să se furișeze peste Golful Focilor. La vest, coborau în negrele genuni ale Defileului, să-și croiască drum către Turnul Umbrei. Dar între cele două, singura cale de a cuceri Zidul era să-l traversezi și mulți năvălitori o făcuseră. *Dar puțini s-au întors*, gândi el cu un soi de mândrie îndârjită. Cățărații erau nevoiți să-și lase caii în

urmă și mulți năvălitori mai tineri și mai neexperimentați începeau prin a înhăța primii cai pe care-i găseau. Apoi se dădea alarma generală, corbii zburau și cel mai adesea Rondul de Noapte îi prindea și îi spânzura înainte de a apuca să coboare cu prada și femeile furate. Jon știa că Jarl nu avea de gând să facă o asemenea greșeală, dar în privința lui Styr avea îndoieli. *Magnarul e conducător, nu năvălitor. Poate că nu cunoaște regulile jocului.*

— Uite-i, zise Ygritte și Jon ridică privirea și văzu primul cățăărător ivindu-se peste vârfurile copacilor. Era Jarl. Găsise un sequoia sprijinit de Zid și își condusesse oamenii pe trunchi în sus, ca să câștige un avans. *N-ar fi trebuit să lase pădurea să se strecoare atât de aproape. Au urcat o sută de metri și încă n-au atins gheața.*

Îi privi trecând cu băgare de seamă de la copac la Zid, tăindu-și un punct de sprijin cu lovituri scurte și puternice de topor, apoi luându-și avânt și sărind în partea cealaltă. Sfoara de la brâu îl lega de cel de-al doilea bărbat din șir, aflat încă în vârful copacului. Pas cu pas, încet, Jarl urcă, săpându-și puncte de sprijin pentru vârfurile picioarelor, cu țepușele cizmelor, când nu erau de găsit denivelări naturale. Când se afla la trei metri deasupra copacului, se opri pe o ieșitură îngustă de gheață, lăsă toporul să-i atârne la șold, scoase ciocanul și bătu un țărșuc de fier într-o crăpătură. Cel de-al doilea urca pe Zid în spatele lui, în timp ce al treilea se cățara spre vârful copacului.

Celelalte două grupuri nu aveau copaci amplasați în mod fericit, care să le dea o mână de ajutor și, nu după mult timp, thennii se întrebau dacă se pierduseră urcând creasta. Oamenii lui Jarl erau cu toții pe Zid, la treizeci de metri în sus, înainte ca primii cățăărători din celelalte două grupuri să-și facă apariția. Grupurile erau repartizate la douăzeci de metri unul de altul. Cei patru ai lui Jarl erau în mijloc. La dreapta lor se afla grupul condus de Grigg Țapul, cu o cosiță lungă și blondă care îl făcea ușor de localizat. La stânga, un bărbat uscățiv, pe nume Errok, era în fruntea cățăărătorilor.

— Ce încet! se plânse Magnarul cu voce tare, în timp ce-i privea croindu-și drum în sus. A uitat de ciori? Ar trebui să urce mai repede, înainte să fim descoperiți.

Jon fu nevoit să-și muște limba. Își amintea foarte bine Trecătoarea Țipătului și urcușul pe care-l făcuse cu Stonesnake, sub lumina lunii. I se oprise inima în loc de mai multe ori în noaptea aceea și, până la sfârșit, mâinile și picioarele îl dureau și degetele îi erau pe jumătate degerate. *Și a fost piatră, nu gheață.* Piatra era solidă. Gheața era, de cele mai multe ori, un lucru înșelător și, într-o zi ca aceasta, când Zidul picura, căldura mâinilor cățăărătorului ar putea fi de ajuns s-o topească. Imensele blocuri de gheață puteau fi înghețate bocnă în interior, dar stratul de la suprafață era alunecos, străbătut de firișoare de apă și petice de gheață găunoasă, acolo unde pătrunsese aerul. *Oricum ar fi, ei, sălbaticii sunt curajoși.*

În același timp, Jon se pomeni sperând că temerile lui Styr se vor dovedi bine

întemeiate. *Dacă zeii sunt buni, va trece o patrulă și va pune capăt acestei povești.* „Nici un Zid nu te poate apăra”, îi spusese cândva tatăl său, pe când treceau de zidurile Winterfellului. Un zid e doar atât de puternic pe cât sunt cei care-l apără. Or fi sălbaticii o sută douăzeci la număr, dar patru străjeri ar fi de ajuns ca să-i alunge, cu câteva săgeți bine plasate și poate o căldare de pietre.

Dar nici un străjer nu-și făcu apariția. Nu patru, nici măcar unul. Soarele urca pe cer și sălbaticii pe Zid. Cei patru oameni ai lui Jarl se menținură mult înaintea celorlalți până la prânz, când dădură peste o porțiune cu gheață potrivnică. Jarl își legase frânghia în jurul unui colț sculptat de vânt și îl folosea ca să-și sprijine greutatea, când o bucată întreagă, colțuroasă, se sfărâmă dintr-odată și începu să se prăbușească, cu el cu tot. Bucăți de gheață, mari cât capul unui om, îi bombar-dară pe cei de dedesubt, dar agățându-se de punctele de sprijin, nu se prăbușiră, iar Jarl se opri, zvâcnind, la capătul funiei.

Până când grupul își reveni după acest accident, Grigg Țapul ajunsese aproape în dreptul lor. Cei patru oameni ai lui Errok rămăseseră mult în urmă. Fațeta pe care urcau părea netedă și neciobită, acoperită de o peliculă de gheață topită care sclipea umedă, în locurile unde o mângâiau razele soarelui. Porțiunea lui Grigg era mai întunecată la vedere, cu mai multe denivelări; pervazuri lungi, orizontale, acolo unde un bloc nu fusese perfect poziționat deasupra blocului de dedesubt, crăpături și fisuri, chiar și cratere de-a lungul liniilor verticale, unde vântul și apa săpaseră găuri destul de mari ca să poată adăposti un om.

În curând oamenii lui Jarl urcau din nou. Cei patru ai săi și oamenii lui Grigg înaintau aproape umăr la umăr, cu grupul lui Errok la cincisprezece metri mai jos. Topoarele din coarne de cerb tăiau și ciopleau, trimițând cascade de cioburi sclipitoare jos, către copaci. Ciocanele de piatră băteau țaruși, adânc în gheață, slujind drept ancore pentru funii. Țărușii de fier se terminară înainte de jumătatea drumului, iar cățărătorii foloseau acum corn și os ascuțit. Și loveau cu piciorul, înfigând țepușele cizmelor în gheața grea, neînduplecată, iar și iar, iar și iar, pentru fiecare loc de sprijin. *Picioarele le sunt probabil amorțite*, gândi Jon, după aproape patru ore. *Cât mai pot rezista?* Privea la fel de neliniștit ca Magnarul, ascultând geamătul îndepărtat al unui corn al thennilor. Dar cornii amuțiră și Rondul de Noapte nu era nicăieri.

După șase ore, Jarl trecuse din nou în fruntea lui Grigg Țapul și oamenii lui măreau distanța.

— Pasămite favoritul lui Mance vrea o sabie, zise Magnarul, umbrindu-și ochii. Soarele era în înaltul cerului, iar partea de sus a Zidului era de un albastru cristalin, o oglindă atât de strălucitoare a văzduhului încât te dureau ochii s-o privești. Cei patru oameni ai lui Jarl și ai lui Grigg se pierdeau în lumina orbitoare, dar grupul lui Errok era încă în umbră. În loc să urce, își croiau drum într-o parte, la cinci sute de metri, îndreptându-se către un crater. Jon îi privea înaintând pas cu pas, când auzi sunetul – un pârâit neașteptat care părea să se

rostogolească pe gheață, urmat de un strigăt înfricoșat. Și pe urmă aerul se umplu de cioburi și de țipete și de oameni căzând, în timp ce o fâșie de gheață de cincisprezece metri pătrați, groasă de un sfert de metru, desprinsă de Zid, cobora val vârtej, sfărâmându-se, bubuind și măturând totul în cale. Câteva bucăți ajunseră până jos, la poalele crestei, învârtindu-se printre copaci și rostogolindu-se în josul povârnișului. Jon o înhață de mână pe Ygritte și o trase la pământ, s-o ferească, iar unul dintre thenni fu lovit în față de o bucată de gheață care îi sparse nasul.

Și când ridicară ochii, Jarl și grupul lui nu se mai vedeau. Oameni, funii, țaruși, toate dispăruseră, nu mai rămăsese nimic, la două sute de metri în sus. În Zid era o rană acolo unde, cu o clipă înainte, fuseseră agățați cățărătorii, cu gheața dinăuntru netedă, albă și lustruită ca marmura, strălucind în soare. Mult, mult mai jos se afla o mazăgă roșie, acolo unde cineva se zdrobise de un colț de gheață.

Zidul se apără, își spuse Jon, ridicând-o pe Ygritte în picioare.

Îl găsiră pe Jarl într-un copac, înfipt într-o creangă despicață, legat de cei trei oameni care zăceau zdrobiți lângă el. Unul încă trăia, dar șira spinării și picioarele îi erau rupte, la fel ca și cea mai mare parte a coastelor.

— Îndurare, se rugă omul, când se apropiară de el. Unul dintre thenni îi zdrobi capul cu o ghioagă de piatră. Magnarul dădu ordine și oamenii lui începură să adune lemne pentru un rug.

Morții ardeau când Grigg Țapul ajunsese în vârful Zidului. Când cei patru ai lui Errak li se alăturară, nimic nu mai rămăsese din Jarl și oamenii lui, doar oase și cenușă.

Soarele începuse deja să coboare. Cățărătorii nu pierdură vremea. Desfăcură colacii lungi de funie de cânepă pe care și-i înfășuraseră peste piept, îi legară pe toți împreună și azvârliră în jos un capăt. Gândul de a încerca să urce pe frânghia aceea mai bine de o sută cincizeci de metri îl umplu pe Jon se spaimă, dar Mance planificase mai bine lucrurile. Năvălitorii pe care Jarl îi lăsase jos desfășurară o scară imensă, cu trepte de lemn, groase cât brațul unui om, și o legară de funia cățărătorilor. Mârâind și gâfâind, Errok, Grigg și oameni lor o traseră în sus, o prinseră în vârful, pe urmă coborâră sfoara din nou, ridicând o a doua scară. Erau cinci cu totul.

Când toate scările erau la locul potrivit, Magnarul strigă o comandă scurtă în Limba Veche și cinci dintre thennii lui începură să urce deodată. Ygritte îi privi o vreme căznindu-se.

— Urâsc Zidul ăsta, spuse ea cu glas scăzut, plin de mânie. Simți cât de *rece* e?

— E făcut din gheață, sublinie Jon.

— Nimic nu știi, Jon Snow. Zidul e făcut din sânge.

Și încă nu-și băuse toată porția. Până la apusul soarelui, doi dintre thenni își găsiseră moartea căzând de pe scară, dar fură ultimii. Era aproape miezul nopții

când Jon ajunsese în vârf. Stelele erau din nou pe cer și Ygritte tremura.

— Era să cad, spuse ea cu lacrimi în ochi. De două ori, de trei ori. Zidul încerca să se scuture, am simțit-o. Una dintre lacrimile Ygrittei se desprinsese și i se prelinse pe obraz.

— Ce-a fost mai rău a trecut. Jon se străduia să pară încrezător. Nu te teme. Încercă să o cuprindă cu un braț.

Ygritte izbi cu podul palmei în pieptul lui cu atâta putere încât îi simți usturiimea chiar și prin straturile de lână, zale și piele fiartă.

— Nu mi-era *teamă*. Nu știi nimic, Jon Snow.

— Atunci de ce plângi?

— Nu de *teamă*. Lovi sălbatic cu piciorul gheața de sub călcâi, smulgând o bucată. Plâng pentru că nu am găsit Cornul Iernii. Am deschis zeci de morminte și am lăsat toate umbrele libere în lume și tot n-am găsit Cornul lui Joramun, să doborâm zidul ăsta rece!

JAIME

Mâna îi arsese.

Totuși, *totuși*, la mult după ce stinseseră torța pe care o folosiseră ca să-i ardă ciotul sângerând, după zile bune, simțea încă focul străfulgerându-i brațul și degetele contorsionându-i-se în flăcări, degetele pe care nu le mai avea.

Mai fusese rănit la viața lui, dar niciodată așa. Nu știuse că poate exista o asemenea durere. Uneori, pe neașteptate, vechi rugăciuni îi tășneau de pe buze, rugăciuni pe care le învățase pe când era copil și la care nu se mai gândise de atunci, rugăciuni pe care le rostise pentru prima oară cu Cersei îngenucheată lângă el, în septul de la Casterly Rock. Uneori chiar plângea, până când auzea Măștile râzând. Atunci își ștergea lacrimile și își împietrea inima și se ruga ca febra să-i ardă lacrimile. *Acum știu ce a simțit Tyrion de atâtea ori când au râs de el.*

După ce căzu din șa a doua oară, îl legară strâns de Brienne de Tarth, obligându-i să împartă din nou același cal. Într-o zi, în loc să-i lege unul în spatele celuiilalt, îi legară față în față.

— Îndrăgostiții, suspină zgomotos Shagwell. Ce priveliște încântătoare! Ar fi crud să despărțim bunul cavaler de domnița sa. Pe urmă râse cu râsul acela strident al lui și spuse: Ah, dar care este cavalerul și care este domnița?

Dacă aș avea mână, ai afla cât de curând, gândi Jaime. Brațele îl dureau și picioarele îi erau amorțite din pricina funiilor, dar după o vreme, nimic din toate acestea nu mai conta. Lumea lui se micșoră, concentrată în pulsația de agonie care era mâna lui fantomă, iar Brienne se lipi de el. *E caldă, cel puțin*, se consolă Jaime, deși răsuflarea fetișcanei duhnea la fel de rău ca a lui.

Mâna lui era mereu între ei. Urswyck i-o agăţase la gât de o sfoară, astfel că i se legăna la piept, lovind sânii Briennei, în timp ce Jaime îşi pierdea şi îşi recăpăta cunoştinţa. Ochiul drept îi era umflat şi închis, rana pe care i-o făcuse Brienne în timpul încăierării se inflamase, dar mâna îl durea cel mai tare. Din ciot i se prelingeau sânge şi puroi, iar mâna lipsă zvâcnea cu fiecare pas al calului.

Gâtlejul îi era atât de aspru încât nu putea mânca, dar bea vin sau apă, când asta era tot ce i se oferea. O dată, îi dădură o cupă şi Jaime o vărsă pe gât cu nesaţ, tremurând, iar Bravii Camarazi izbucniră într-un râs zgomotos şi răguşit, care îi zgârie urechile.

— Ala e pişat de cal, Regicidule, îi spuse Rorge.

Jaime era atât de însetat încât bău până la capăt, dar apoi vărsă tot. O puseră pe Brienne să-i cureţe voma de pe barbă, întocmai cum au pus-o să-l spele când a făcut pe el în şa.

Într-o dimineaţă umedă şi rece, când se simţea ceva mai întremat, într-un acces de nebulie întinse mâna stângă după sabia Dornisheanului, smulgând-o din teacă. *N-au decăt să mă omoare, gândi el, atât timp cât mor luptând, cu sabia în mână.* Dar în zadar. Shagwell se apropie săltând de pe un picior pe altul, tăşnind sprinten într-o parte când Jaime încercă să-l lovească. Pierzându-şi echilibrul, se bălăbăni în faţă, învărtind cu furie sabia, însă nebunul se răsuci, se ghemui şi sări până când Măştile începură să râdă văzând zadarnicele eforturi ale lui Jaime de a da o lovitură. Când se împiedică de o piatră şi căzu în genunchi, nebunul făcu un salt şi îi plantă un sărut mustos pe creştetul capului.

În cele din urmă, Rorge îl trânti la o parte şi lovi cu piciorul sabia din degetele neputincioase ale lui Jaime, care se căzneau s-o ridice.

— E nostim, Regicidule, spuse Vargo Hoat, dar dacă mai încerci o dată, am să-ţi tai şi cealaltă mână sau poate un picior.

După aceea, Jaime zăcu întins pe spate, privind cerul nopţii şi încercând să nu simtă durerea ce se i strecura în sus pe braţul drept, de fiecare dată când îl mişca. Noaptea era de o frumuseţe stranie. Luna era o seceră graţioasă şi i se părea că nu mai văzuse niciodată atâtea stele. Vedea Coroana Regelui la zenit, vedea Armăsarul ridicat pe picioarele din spate şi, undeva, Lebăda. Fecioara Lunii, sfioasă ca întotdeauna, era pe jumătate ascunsă în spatele unui pin. *Cum poate să fie frumoasă o asemenea noapte?* se întrebă el. *De ce ar vrea stelele să-şi plece privirea asupra unuia ca mine?*

— Jaime, şopti Brienne, atât de uşor încât crezu că visează. Jaime, ce faci?

— Mor, îi răspunse el cu glas şoptit.

— Nu, spuse ea, nu, trebuie să trăieşti.

Îi venea să râdă.

— Nu-mi mai spune tu ce să fac, fătucă. O să mor dacă poftesc.

— Eşti chiar atât de laş?

Cuvântul îl contrarie. Era Jaime Lannister, cavalier al Gărzii Regale, era

Regicidul. Nimeni nu mai îndrăznise până atunci să-l numească laș. I se spusese în fel și chip, trădător, mincinos, criminal. Se zicea că era crud, perfid, nesăbuit. Dar niciodată laș.

— Ce altceva pot să fac decât să mor?

— Să trăiești, răspunse ea, să trăiești și să lupți și să te răzbuni. Dar Brienne vorbi prea tare. Rorge îi auzi glasul, chiar dacă nu și cuvintele, și se apropie, lovind-o cu piciorul și strigându-i să-și muște limba afurisită, dacă nu voia să rămână fără ea.

Laș, gândi Jaime, în timp ce Brienne se chinuia să-și înăbușe gemetele de durere. *E oare posibil? Mi-au luat mâna care ține sabia. Atât am fost eu, o mână care ține sabia? O, Zei milostivi, să fie adevărat?*

Fătuca avea dreptate. Nu putea să moară. Cersei îl aștepta. Avea probabil nevoie de el. Și Tyrion, frățiorul lui, care-l iubea din pricina unei minciuni. Iar dușmanii lui îl așteptau și ei: Tânărul Lup, care îl învinsese în Pădurea Șoaptelor și îi omorâse oamenii din jurul lui, Edmure Tully, care îl ținuse înlănțuit în întunerice, acești Bravi Camarazi.

Când se făcu dimineată, se strădui să mănânce. Îi dădură un terci de ovăz, mâncare pentru cai, dar se chinui să înghită fiecare lingură. Măncă din nou pe înserat și în ziua următoare. *Trăiește, își spuse, când simți că terciul îl înecă, trăiește pentru Cersei, trăiește pentru Tyrion. Trăiește pentru răzbunare. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Mâna tăiată pulsa, ardea și duhnea. Când ajung la Debarcaderul Regelui, o să cer să mi se făurească o mână nouă, o mână de aur și, într-o zi, o s-o folosesc ca să sfârtec beregata lui Vargo Hoat.*

Zilele și nopțile se amestecau într-o cețoasă durere. Dormea în șa, lipit de Brienne, cu nările pline de duhoarea mâinii ce-i putrezea la gât, iar noaptea zăcea treaz pe pământul tare, pradă unui coșmar cu ochii deschiși. Deși era lipsit de vlagă, îl legau întotdeauna de un pom. Faptul că știa că se temeau atât de mult de el, chiar și acum, îi aducea o vagă consolare.

Pe Brienne o legau întotdeauna lângă el. Zăcea acolo, ca o vacă mare și și moartă, fără să spună un cuvânt. *Fătuca și-a construit o fortăreață pe dinăuntru. O vor silui cât de curând, dar, dincolo de zidurile ei, n-o pot atinge.* Dar zidurile lui Jaime dispăruseră. Îi luaseră mâna, îi luaseră *mâna care ține sabia* și, fără ea, nu era nimic. Cealaltă nu-i era de folos. De când se știa, mâna stângă era cea care ținea scutul, nimic mai mult. Mâna dreaptă îl făcuse cavaler, mâna dreaptă îl făcuse bărbat.

Într-o zi, Jaime îl auzi pe Urswyck spunând ceva despre Harrenhal și își aminti că asta fusese și destinația lor. Jaime izbucni într-un râs zgomotos care îl făcu pe Timeon să-l plesnească peste față cu o nua lungă și subțire. Rana sângera, dar pe lângă mână, nici nu o simțea.

— De ce ai râs? Îl întrebă fetișcana în șoaptă, în noaptea aceea.

— La Harrenhal am primit mantia albă, îi șopti Jaime. La marele turnir al lui

Whent. Voia să ne arate tot mărețul său castel și destoinicii săi fii. Voiam și eu să le fac o demonstrație. Aveam doar cincisprezece ani, dar nimeni nu m-ar fi putut învinge în ziua aceea. Aerys nu m-a lăsat să iau parte la turnir. Râse din nou. M-a alungat. Dar acum mă întorc.

Auziră râsul. În noaptea aceea fu rândul lui Jaime să primească pumnii și loviturile de picior. Abia dacă le simțea, până când Rorge îi înfipse o cizmă în ciot, după care Jaime leșină.

Veniră, în cele din urmă, în noaptea următoare. Trei dintre cei mai răi: Shagwell, Rorge cel fără nas, Zollo, grăsanul Dothraki, cel care îi tăiase mâna. În timp ce se apropiau, Zollo și Rorge discutau aprins care să fie primul. Nu păreau să aibă nici un dubiu că nebunul avea să fie ultimul. Shagwell le propuse să fie amândoi primii și s-o ia unul din față, unul pe la spate. Zollo și Rorge îmbrățișară ideea, numai că începură să se certe care să fie în față și care în spate. *O vor schilodi, dar pe dinăuntru, unde nu se vede.*

— Fătucă, șopti Jaime, în timp ce Zollo și Rorge se înjurau unul pe altul, lasă-i să ia trupul și tu du-te departe. Se va sfârși mai repede și le va plăcea mai puțin.

— N-o să le placă nimic din ce am să le dau eu, îi răspunse ea în șoaptă, sfidătoare.

Scorpie netoată, căpoasă și curajoasă. Știa că va sfârși moartă. *Și ce-mi pasă mie? Dacă n-ar fi fost atât de îndărătnică, încă aș avea mână.* Cu toate acestea, se auzi șoptind:

— Lasă-i s-o facă și evadează înăuntru. Asta făcuse el, când cei din Casa Stark au murit sub ochii lui, Lordul Rickon prăjindu-se în armura lui, în timp ce Brandon se strangula, încercând să-și salveze tatăl. Gândește-te la Renly, dacă l-ai iubit. Gândește-te la Tarth, la munți și mări, lacuri, cascade, la orice ai pe insula ta de safir, gândește-te...

Dar Rorge câștigase deja în fața lui Zollo.

— Ești cea mai slută femeie pe care am văzut-o vreodată, îi spuse Briennei, dar să nu crezi că nu te pot sluți și mai mult. Vrei un nas ca al meu? Împotrivește-te și-l vei căpăta. Iar doi ochi, asta e prea mult. Un singur țipăt și-ți scot unul și te pun să-l mănânci, iar apoi îți smulg dinții blestemați, unul câte unul.

— O, fă-o, Rorge, se rugă Shagwell. Fără dinți, va arăta exact ca bătrâna mea mamă. Râse pe înfundate. Și *întotdeauna* mi-am dorit să i-o trag bătrânei mele mame în dos.

Jaime chicoti.

— Ce măscărici amuzant. Am o nedumerire, Shagwell. Ce-ți pasă dacă țipă? O, stai, știu. Jaime strigă: *SAFIRE*, cât îl ținea gura.

Înjurând, Rorge îl lovi din nou cu piciorul în ciot. Jaime urlă. *Nu am știut că există asemenea chin pe lume*, fu ultimul lucru pe care-și amintea să-l fi gândit. Era greu de spus cât timp a fost plecat, dar când durerea îl aruncă înapoi, Urswyck era acolo, împreună cu Vargo Hoat în persoană.

— Nu vă atingeți de ea! răcni Țapul împrôșcându-l pe Zollo cu salivă. Trebuie să fie fecioară, tu, nătărăule! Valorează un sac de *safire*.

Și de atunci înainte, în fiecare noapte, Vargo Hoat le dădu paznici, să-i apere de oamenii lui.

Două nopți trecură în tăcere, până când fetișcana prinse, în sfârșit, curaj să șoptească:

— Jaime, de ce ai strigat?

— De ce am strigat *safire*, vrei să zici? Judecă și tu, fătucă. Crezi că ăstora le-ar fi păsat dacă aș fi strigat *viol*?

— Nu trebuia să strigi defel.

— Ești greu de privit și cu nas. Pe lângă asta, am vrut să-l aud pe țăp spunând *safire*. Chicoti. Norocul tău că sunt așa de mincinos. Un om cinstit ar fi spus adevărul despre Insula Safirelor.

— Totuși, zise ea, îți mulțumesc, ser.

Mâna îi pulsa din nou. Scrâșni din dinți și spuse:

— Un Lannister își plătește datoriile. Asta a fost pentru râu și pentru pietrele alea pe care le-ai aruncat în Robin Ryger.

Țapul voia să-și facă o intrare triumfală cu Jaime, așa că îl puseră să descalece cu un kilometru și jumătate înainte de porțile Harrenhalului. Înfășurară o sfoară pe după brâul lui, o a doua în jurul încheieturilor lui Brienne, iar capătul îl legară de șaua lui Vargo Hoat. Mergeau împleticindu-se, în spatele zabralului vârgat al căpeteniei din Qohor.

Furia îl ținea pe Jaime pe picioare. Pânza care îi acoperea ciotul era gri și duhnea a puroi. Degetele-fantomă țipau la fiecare pas. *Sunt mai puternic decât știu ei*, își spuse. *Am rămas tot un Lannister, am rămas tot cavaler al Gărzii Regelui*. Avea să trăiască. *Și am să plătesc această datorie, cu vârf și îndesat*.

În timp ce se apropiau de zidurile râpoase ale monstruosului castel al lui Harren cel Negru, Brienne îi strânse brațul.

— Lordul Bolton e stăpân peste acest castel. Boltonii sunt purtători de flamuri ai Casei Stark.

— Boltonii își jupoaie dușmanii. Atâta își amintea și Jaime despre ei. Tyrion ar fi știut tot ce era de știut despre Lordul Dreadfortului, dar Tyrion era la mii de kilometri depărtare, cu Cersei. *Nu pot muri cât timp Cersei trăiește*, își spuse. *Vom muri împreună, așa cum ne-am născut împreună*.

Orașul din jurul zidurilor se transformase în cenușă și piatră înnegrită și mulți oameni și cai se adăpostiseră de curând pe malul lacului, unde Lordul Whent își pusese în scenă marele turnir, în anul falsei primăveri. Un zâmbet amar trecu peste buzele lui Jaime în timp ce traversau terenul acela pustiit. Cineva săpase o hazna chiar în locul unde cândva îngenunchease el în fața regelui, să-și rostească jurămintele. *Nu mi-am închipuit cât de repede se va transforma dulceața în amărăciune*. *Aerys nu m-a lăsat să savurez nici măcar acea singură noapte*. *M-a*

onorat și apoi m-a scuipat.

— Flamurile, remarcă Brienne. Omul jupuit și turnurile gemene, uită-te! Supușii Regelui Robb. Vezi, deasupra porții, gri și alb. Au înălțat lupul străvechi.

Jaime își înalță capul, să arunce o privire.

— Așa e lupul tău afurisit, adevărat, o aprobă el. Și alea sunt capete, de o parte și de alta.

Soldați, servitori și vivandiere se adunară să-i huiduiască. O cățea pătată se luă după ei prin tabără, lătrând și mârâind până când unul dintre lyseni o înfipse într-o sulită și galopă în fruntea coloanei.

— Duc stindardul Regicidului, strigă el, fluturând cățeaua moartă deasupra capului lui Jaime.

Zidurile Harrenhalului erau atât de groase încât să treci pe sub ele era ca și cum ai trece printr-un tunel de piatră. Vargo Hoat trimisese doi dintre Dothraki să-l anunțe pe Lordul Bolton de venirea lor, astfel că o mulțime de curioși se adunaseră în curtea exterioară. Se dădeau la o parte când Jaime trecea, împleticindu-se, cu funia din jurul brâului smucindu-l și trăgându-l ori de câte ori încetinea pasul.

— Vi-l aduc pe Regicid, vestea Vargo Hoat, cu glasul lui răgușit și bălos. O sulită îl împunse pe Jaime în șale, împingându-l.

Din instinct, întinse mâinile, ca să-și oprească prăbușirea. Când ciotul se izbi de pământ, fu orbit de durere, dar reuși, cu chiu, cu vai, să se ridice într-un genunchi. În fața lui, un șir de trepte de piatră duceau către intrarea într-unul dintre turnurile circulare, colosale, ale Harrenhalului. Cinci cavaleri și un om al Nordului îl priveau din capul scărilor, cu ochi spălăciți, în veșminte de lână și blană, cinci fioroși, în zale și platoșe, cu blazonul turnurilor gemene pe cămăși.

— O revărsare de Freyi, declară Jaime. Ser Danwell, Ser Aenys, Ser Hosteen. Îi recunoștea pe fiii Lordului Walder: în definitiv, mătușa lui se măritase cu unul dintre ei. Vă prezint condoleanțele mele.

— Pentru ce, ser? întrebă Ser Danwell Frey.

— Pentru fiul fratelui tău, Ser Cleos, zise Jaime. A fost cu noi până când tâlharii l-au umplut de săgeți. Urswyck și șleahta lui i-au luat lucrurile și l-au lăsat pradă lupilor.

— *Lorzii mei!* Brienne se smulse din strânsoare și înainta. V-am văzut flamurile. Ascultați-mă, de dragul jurământului vostru!

— Cine vorbește? ceru să știe Ser Aenys Frey.

— Dădaca lui Lannister, gângavi Țapul.

— Sunt Brienne de Tarth, fiica Lordului Selwyn, Luceafărul de Seară și sunt jurată Casei Stark, la fel ca voi.

Ser Aenys scuipă la picioarele ei.

— Asta pentru jurămintele tale. Ne-am încrezut în cuvântul lui Robb Stark, iar el ne-a răsplătit credința cu trădarea.

Asta chiar e interesant. Jaime se întoarse să vadă cum ar putea primi Brienne o asemenea acuzație, dar fetișcana era îndârjită ca un catâr cu zăbala între dinți.

— Nu știi de nici o trădare. Smuci de sforile ce-i legau încheieturile. Lady Catelyn mi-a poruncit să-l duc pe Lannister la Debarcaderul Regelui, la fratele său...

— Încerca să-l înece când i-am găsit noi, zise Urswyck. Credinciosul. Brienne roși.

— Mă pierd cu firea la mânie, dar nu l-aș fi omorât. Dacă moare, Lannisterii le vor uide pe fiicele stăpânei mele.

Ser Aenys era plictisit.

— De ce ne-am bate noi capul cu asta?

— Trimite-l înapoi la Riverrun, pe un preț bun, îl îndemnă Ser Danwell.

— Casterly Rock are mai mult aur, protestă unul dintre frații lui.

— Omoară-l! zise un altul. Capul lui pentru capul lui Ned Stark!

Shagwell Nebunul coborî scările de-a rostogolul, în veșmintele sale gri cu roz, și începu să cânte.

— *A fost odat' un leu care dansa c-un urs, aoleu, aoleu...*

— Taci, nebunule. Vargo Hoat îl lovi cu palma. Regicidul nu e pentru urs. E al meu.

— Nu e al nimănui dacă moare. Roose Bolton vorbi atât de încet încât toată lumea făcu liniște, ca să-l audă. Și rogu-te, adu-ți aminte, lordul meu, nu ești stăpânul Harrenhalului până ce nu mășăluiesc eu spre nord.

Febra îl făcea pe Jaime la fel de neînfricat pe cât era de amețit.

— Poate fi acesta Lordul Dreadfortului? Ultima oară am auzit că tatăl meu te-a gonit cu coada între picioare. Când ai să te oprești din fugă, lordul meu?

Tăcerea lui Bolton era de o sută de ori mai amenințătoare decât bolboroseala răutăcioasă a lui Vargo Hoat. Palid ca aburul dimineții, ochii lui ascundeau mai multe decât spuneau. Lui Jaime nu-i plăceau acei ochi. Îi aminteau de ziua când, la Debarcaderul Regelui, Ned Stark l-a găsit așezat pe Tronul de Fier. În cele din urmă, Lordul Dreadfortului își încreți buzele și spuse:

— Ai pierdut o mână.

— Nu, răspunse Jaime. O am aici, atârnată la gât.

Roose Bolton se întinse, trase de sfoară și flutură mâna în fața lui Hoat.

— Ia asta de aici. Mă supără la ochi.

— Am să i-o trimit nobilului său tată. Am să-i spun că trebuie să plătească o sută de mii de dragoni, altfel o să i-l înapoiem pe Regicid bucată cu bucată. Și când avem aurul lui, i-l trimitem pe Jaime lui Karstark și ne alegem și cu o fecioară. Un hohot de râs izbucni dinspre Bravii Camarazi.

— Un plan excelent, zise Roose Bolton, la fel cum i-ar fi spus unui comesean *Un vin excelent*, deși Lordul Karstark n-o să ți-o dea pe fiica lui. Regele Robb l-a scurtat cu un cap, pentru trădare și crimă. Cât despre Lordul Tywin, el e la

Debarcaderul Regelui și acolo va rămâne până la anul nou, când nepotul lui se însoară cu o fiică a Harrenhalului.

— A Winterfellului, zise Brienne. Vrei să spui Winterfell. Regele Joffrey e logodit cu Sansa Stark.

— A fost. Bătălia de la Apa Neagră a schimbat totul. Trandafirul și leul și-au unit forțele acolo, ca să zdrobească oastea lui Stannis Baratheon și să-i transforme flota în cenușă.

Te-am prevenit, Urswyck, gândi Jaime, și pe tine, țapule. Când pariezi împotriva leilor, pierzi mai mult decât te ține punga.

— Se aude ceva de sora mea? întrebă el.

— E bine. La fel și... nepotul tău. Bolton se opri înainte de a rosti cuvântul *nepot*, o pauză care spunea: *Știu*. Și fratele tău trăiește, deși a fost rănit în bătălie. Făcu semn către un nordic încruntat, care purta o cămașă de zale cu ținte. Escortează-l pe Ser Jaime la Qyburn. Și dezleagă mâinile acestei femei.

Când funia dintre mâinile lui Brienne fu tăiată în două, Lordul Bolton spuse: Te rog să ne ierți, domniță. În vremuri atât de tulburi, e greu să deosebești prietenul de dușman.

Brienne se scărpină la încheieturi acolo unde sfoara îi zgâriase pielea până la sânge.

— Stăpâne, oamenii aceștia au încercat să mă siluiască.

— Adevărat? Lordul Bolton își întoarse ochii spălăciți către Vargo Hoat. Sunt supărat. Pentru asta și pentru mâna lui Jaime.

În curte erau câte cinci nordici și tot atâția Frey pentru fiecare Brav Companion. Poate că țapul nu era la fel de deștept ca alții, dar cel puțin știa să numere, își mușcă limba.

— Mi-au luat sabia, continuă Brienne, armura...

— Nu vei avea nevoie de armură aici, domniță, îi spuse Lordul Bolton. În Harrenhal, ești sub protecția mea. Amabelo, găsește camere potrivite pentru Lady Brienne. Walton, te vei ocupa de Ser Jaime numaidecât. Nu așteptă să i se răspundă, ci se întoarse pe călcâie și începu să urce scările, cu mantia-i tivită cu blană fluturând în urma lui. Jaime apucă doar să schimbe o privire fugară cu Brienne înainte de a fi duș de acolo, separat.

În camerele maesterului de sub stâncărie, un bărbat cu părul cărunt, cu un aer patern, pe nume Qyburn, își ținu respirația când tăie pânza ce acoperea ciotul mâinii lui Jaime.

— E chiar așa de grav? O să mor?

Qyburn apăsă rana cu un deget și își încreți nasul, când țâșni puroiul.

— Nu. Dar în câteva zile... Tăie mâneca lui Jaime. Infecția s-a extins. Vezi ce moale e carnea? Trebuie s-o tai pe toată. Cel mai sigur ar fi să tăiem tot brațul.

— Atunci vei muri *tu*, îi făgădui Jaime. Curăță ciotul și coase-l la loc. Îmi asum riscul.

Qyburn se încruntă:

— Pot să-ți las antebrațul, să fac tăietura la cot, dar...

— Ia orice bucată din brațul meu și ai face bine să mi-l ciopârțești și pe celălalt, altfel te strangulez cu el!

Qyburn îl privi în ochi. Ceea ce văzu acolo, orice ar fi fost, îl puse pe gânduri.

— Prea bine. Am să tai carnea putregăită, nimic mai mult. Încerc să-ți ard infecția cu vin fiert și compresă cu urzici, semințe de muștar și aluat de pâine. Poate că va fi de ajuns. Depinde de tine. Vei avea nevoie de laptele macului...

— Nu. Jaime nu-și putea îngădui să adoarmă; poate că se va trezi fără un braț, indiferent ce spusese bărbatul.

Qyburn era luat pe nepregătite.

— O să te doară.

— O să țiip.

— O să te doar rău de tot.

— O să țiip foarte tare.

— Vrei să bei niște vin, cel puțin?

— Înaltul Septon se roagă vreodată?

— De asta nu sunt sigur. Mă duc să aduc vinul. Culcă-te, trebuie să-ți leg brațul.

Înarmat cu o strachină și un cuțit ascuțit, Qyburn curăță ciotul în timp ce Jaime înghițea lacom vinul tare, improșcându-l. Mâna stângă părea că nu găsește gura, dar era și ceva bun în asta. Mirosul de vin din barba-i îmbibată acoperea duhoarea de puroi.

Nimic nu-l ajută când sosi clipa să i se îndepărteze carnea stricăta. Atunci Jaime țiipă într-adevăr și lovi masa cu pumnul său bun, iar și iar, iar și iar. Urlă din nou, când Qyburn turnă vin fiert peste ceea ce-i mai rămăsese din ciot. În ciuda tuturor jurămintelor și a tuturor temerilor sale, își pierdu o vreme cunoștința. Când se deșteptă, maestrul îi cosea brațul cu ac și ață.

— Am lăsat o bucată de piele ca s-o îndoi peste încheietură.

— Ai mai făcut asta, murmură Jaime, cu glasul stins. Simțea gustul de sânge în gură, acolo unde-și mușcase limba.

— Nici unul dintre oamenii lui Vargo Hoat nu e străin de cioturi. Le face oriunde merge.

Lui Jaime nu i se părea că Qyburn arată a monstru. Era uscățiv, avea glasul domol și ochi câprui, calzi.

— Cum ajunge un maestru să se alăture Bravilor Camarazi?

— Citadela mi-a luat colanul. Qyburn lăsa acul deoparte. Ar trebui să mă ocup și de rana aia de deasupra ochiului. Carnea e inflamată rău.

Jaime închise ochii și lăsă vinul lui Qyburn să-și facă treaba.

— Povestește-mi despre bătălie. Ca îngrijitor al corbilor de la Harrenhal, Qyburn ar fi trebuit să fie primul care să afle veștile.

— Lordul Stannis a fost prins între tatăl tău și pârlol. Aș zice că Pezevenghiul a dat foc râului însuși.

Jaime văzu flăcări verzi ridicându-se în văzduh, mai sus decât cele mai înalte turnuri, în timp ce oameni cuprinși de flăcări țipau pe străzi. *Am mai visat visul ăsta.* Era aproape amuzant, dar nu avea cine să-i guste gluma.

— Deschide ochiul. Qyburn înmuie o bucată de pânză în apă caldută și tampona crusta de sânge uscat.

Pleoapa era umflată, dar Jaime descoperi c-o poate deschide pe jumătate. Chipul lui Qyburn se ivi deasupra.

— Cu asta cum te-ai ales? întrebă maesterul.

— Darul unei fătuci.

— O cucerire grea, lordul meu?

— Fătuca asta e mai mare decât mine și mai urâtă decât tine. Mai bine te-ai îngriji și de ea. Încă șchiopătează cu piciorul pe care i l-am înțepat când ne-am încăierat.

— Voi cere să fie adusă. Ce legătură ai cu femeia?

— E protectoarea mea. Jaime nu-și putu stăpâni râsul, oricât l-ar fi durut.

— Am să macin niște ierburi pe care le poți amesteca în vin, ca să-ți scadă febra. Întoarce-te mâine și am să-ți pun o lipitoare pe ochi, să tragă sângele rău.

— O lipitoare. Minunat.

— Lordului Bolton îi plac foarte mult lipitorile, zise afectat Qyburn.

— Da, răspunse Jaime. Trebuie să-i placă.

TYRION

Nu mai rămăsese nimic dincolo de Poarta Regelui, doar noroi, cenușă și bucăți de oase înnegrite, dar în umbra zidurilor orașului locuiau deja oameni, iar alții vindeau pește din cărucioare și butoaie. Trecând pe lângă ei, Tyrion le simți ochii urmărindu-l, ochi reci, furioși, lipsiți de compasiune. Nimeni nu îndrăzne să-i vorbească sau să încerce să-i taie calea, nici cu Bronn lângă el, în zalele negre, lucitoare. *Totuși, dacă aș fi singur, m-ar doborî de pe cal și mi-ar zdrobi fața cu o piatră, așa cum au făcut cu Preston Greenfield.*

— Se întorc mai iute decât șobolanii, se plânse el. I-am pârlolit o dată, ai fi putut crede că le va fi învățătură de minte.

— Dă-mi câteva zeci de mantii aurii și îi omor pe toți, zise Bronn. Dacă sunt morți, nu se mai întorc.

— Nu, dar vin alții în locul lor. Lasă-i în pace... dar dacă încep iarăși să ridiceocioabe pe lângă zid, dărâmă-le pe loc. Războiul încă nu s-a terminat, orice ar crede nătărăii ăștia. Cercetă Poarta Noroiului, din depărtare. Am văzut destul deocamdată. Ne întoarcem mâine cu breslașii să ne uităm peste planurile lor. *Ei,*

bine, am ars cea mai mare parte, presupun că e corect să-l reconstruiesc eu.

Sarcina ar fi trebuit să-i revină unchiului său, dar puternicul, perseverentul, neobositul Ser Kevan Lannister nu era în apele lui de când venise corbul de la Riverrun, cu vorbă despre moartea fiului său. Martyn, geamănul lui Willem, fusese și el luat ostatic de Robb Stark, iar fratele lor mai mare, Lancel, era și acum la pat, ținut de o rană ulceroasă care nu se mai vindeca. Cu un fiu mort și alți doi în pericol de moarte, Ser Kevan era măcinat de durere și teamă. Lordul Tywin se bizuise întotdeauna pe fratele lui, dar acum nu avea altceva de făcut decât să apeleze din nou la fiul său pitic.

Costul reconstrucției avea să fie ruinător, dar nu era nimic de făcut. Debarcaderul Regelui era cel mai important port al regatului, rivalizând doar cu Orașul Vechi. Râul trebuia redeschis și, cu cât mai curând, cu atât mai bine. *Și unde am să gădesc eu afurisiții de bani?* Era aproape suficient ca să-i ducă dorul lui Degețel, care plecase la nord, cu două săptămâni în urmă. *În timp ce el se culcă cu Lysa Arryn și domnește în Vale alături de ea, eu trebuie să curăț dezastrul pe care l-a lăsat în urma lui.* Deși, cel puțin, tatăl lui îi dădea de făcut o muncă însemnată. *Nu mă va numi moștenitorul său la Casterly Rock, dar măcar se va folosi de mine ori de câte ori va putea,* gândi Tyrion în timp ce căpitanul mantiiilor aurii le făcu semn să treacă prin Poarta Noroiului.

Cele Trei Târfe încă dominau piața, dar acum zăceau în părăsire, iar bolovanii și butoaiile cu smoală fuseseră împinse la o parte. Niște copii se cățarau pe construcțiile înalte de lemn, ca niște maimuțe în haine aspre, cocoțându-se pe brațele întinse și strigând unul către celălalt.

— Amintește-mi să-i spun lui Ser Addam să posteze aici niște mantii aurii, îi zise Tyrion lui Bronn, pe când treceau printre două catapulte. S-ar putea ca vreun copil nătărău să cadă și să-și frângă gâtul. Se auzi un strigăt de sus și un bulgăre de bălegar se împrăștie pe pământ, în fața lor. Iapa lui Tyrion se cabra, gata-gata să-l arunce din șa. Dacă mă gândesc mai bine, zise Pezevenghiul după ce reuși să stăpânească animalul, picii ăștia netrebnici n-au decât să se împrăștie pe jos ca niște pepeni răscopți.

Era într-o dispoziție sumbră și nu doar fiindcă niște derbedei de pe stradă aruncaseră după el cu bălegar. Căsătoria lui era un supliciu zilnic. Sansa Stark rămăsese fecioară și jumătate din castel părea să știe. De dimineață, când încălecaseră, i s-a părut că aude doi grăjdari râzând batjocoritor în spatele lui. Aproape își imagina că râd până și caii. Își riscase pielea evitând ritualul patului, în speranța de a păstra intimitatea dormitorului său, dar această speranță i-a fost repede spulberată. Fie că Sansa fusese atât de neghioabă încât se confesase uneia dintre slujitoarele sale, toate spioanele lui Cersei, fie că Varys și micile lui cripitoare erau de vină.

Dar ce conta? Râdeau de el oricum. Singura ființă din Fortăreața Roșie care nu părea să găsească această căsătorie o sursă de amuzament era propria lui soție.

Nefericirea Sansei se adâncea cu fiecare zi. Tyrion ar fi străpuns bucuros zidul ei de curtoazie ca să-i aducă, după puterile lui, alinare, însă zadarnic. Nici un cuvânt nu-l putea face vreodată frumos în ochii ei. *Sau mai puțin Lannister*. Era soția pe care i-o dăduseră pentru tot restul vieții și ea îl ura.

Iar nopțile împreună, în patul lor mare, erau un alt izvor de agonie. Nu mai putea suporta să doarmă gol, așa cum îi fusese obiceiul. Soția lui era prea bine-crescută ca să spună vreodată un cuvânt nepoliticos, dar repulsia din ochii ei, ori de câte ori îi vedea trupul, era mai mult decât putea el suporta. Tyrion îi poruncise Sansei să poarte și ea o cămașă de noapte. *O doresc*, înțelese el. *Vreau Winterfellul, da, dar o vreau și pe ea, copil, femeie sau ce-o fi. Vreau s-o alint, vreau s-o fac să râdă. Vreau să vină la mine de bună voie, să-mi împărtășească bucuriile ei, tristețile ei, dorința ei trupească*. Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar. *Da, și vreau să fiu înalt ca Jaime. Și puternic ca Ser Gregor Muntele, pentru toate afurisitele de avantaje pe care le aduce asta*.

Fără să vrea, gândul îi zbură la Shae. Tyrion nu voise ca ea să audă vestea de pe alte buze decât ale lui, așa că îi poruncise lui Varys să i-o aducă în noaptea dinaintea nunții. Se întâlniseră din nou în camerele eunucului și, când Shae a început să-i dezlege șireturile jiletcii, el a prins încheietura mâinii și a îndepărtat-o.

— Așteaptă, a spus el, trebuie să auzi ceva. Mâine o să mă însor.

— Cu Sansa Stark, știi.

Tyrion rămase o clipă fără grai. Nici măcar Sansa nu știa, nu încă.

— Cum ai aflat? Ți-a spus Varys?

— Un paj îi spunea lui Ser Tallad despre asta când am dus-o pe Lollys la sept. Știa de la o slujitoare care l-a auzit pe Ser Kevan vorbind cu tatăl tău. Shae se eliberă din strânsoarea lui și își scoase rochia peste cap. Ca întotdeauna, nu purta nimic pe dedesubt. Nu-mi pasă. E doar o fetiță. O s-o lași cu burta mare și o să te întorci la mine.

O parte din el sperase la mai puțină nepăsare. *Ai sperat*, își zise în derâdere, *dar acum te-ai lămurit, piticule. Shae e toată dragostea pe care o vei căpăta vreodată*.

Aleea Noroioasă era înțesată de oameni, dar soldații și oamenii de rând deopotrivă se dădeau la o parte din calea Pezevenghiului și a escortei sale. Copii cu ochi adânciți în orbite le mișunau printre picioare, unii ridicându-și privirea într-o rugămintă mută, alții cerșind zgomotos. Tyrion scoase un pumn de monede de aramă din pungă și le azvârli în aer, iar copiii începură să alerge după ele, îmbrâncindu-se și țipând. Cei norocoși vor reuși, poate, să-și cumpere diseară un codru de pâine uscată. Nu mai văzuse niciodată piețe atât de ticsite și, cu toată mâncarea pe care o aduceau Tyrellii, prețurile rămâneau uluitor de ridicate. Cinci monede de aramă pentru un pepene, un cerb de argint pentru o baniță de porumb, un dragon pentru o jumătate de vită sau șase purcei costelivi. Cu toate acestea, se

părea că nu lipseau cumpărătorii. Bărbați sfrijiți și femei trase la față se îngrămădeau în jurul fiecărei căruțe sau tarabe, în timp ce alții, și mai jerpeliți, priveau posomorâți din capătul rândurilor.

— Pe aici, zise Bronn, când ajunseră la poalele Cârligului. Dacă mai vrei să...

— Vreau. Malul râului fusese o scuză convenabilă, dar Tyrion avea astăzi alt obiectiv. Nu era o sarcină care îl încânta, dar trebuia îndeplinită. Se îndepărtară de Muntele lui Aegon, intrând într-un labirint de străzi mai mici care se îngrămădeau în jurul poalelor Dealului Visenyei. Bronn o luă înainte. O dată sau de două ori, Tyrion aruncă o privire peste umăr, să vadă dacă erau urmăriți, dar nu era nimic de văzut, în afară de gloata obișnuită: un căruțaș bătându-și calul, o bătrână golindu-și oala de noapte pe fereastră, doi băieți luptându-se cu bețele, trei mantii aurii escortând un prizonier... Cu toții păreau inofensivi, dar oricare dintre ei îi putea aduce pierzania. Varys avea informatori peste tot.

Cotiră la un colț și din nou la următorul și înaintară încet prin mulțimea de femei de la fântână. Bronn îl conduse de-a lungul unei străduțe șerpuite, printr-un culoar, printr-o galerie sfărâmată. O luară de-a dreptul prin dărâmături, în locul unde arsesse o casă, și urcară un șir de trepte joase de piatră, cu caii de căpăstru. Clădirile erau strâmte și sărăcicioase. Bronn se opri la capătul unei ulițe cotite, prea înguste ca doi călăreți să poată trece unul lângă altul.

— Sunt două zigzaguri și apoi o fundătură. Crama e în pivnița ultimei clădiri.

Tyrion săltă de pe cal.

— Vezi să nu între și să nu iasă nimeni până când mă întorc. N-o să dureze mult. Vârî mâna sub mantie, să verifice dacă aurul era tot acolo, în buzunarul ascuns. Treizeci de dragoni. *O afurisită de avere, pentru unul ca el.* Înainta repede, cu mersu-i legănat, pe străduța îngustă, nerăbdător să isprăvească treaba.

Crama era un loc sumbru, întunecat și umed, cu pereții albiți de silitră. Tavanul era atât de jos încât Bronn ar fi trebuit să se aplece ca să nu dea cu capul de grinzi, dar Tyrion Lannister nu avea asemenea probleme. La ora aceasta, în camera din față nu era nimeni în afară de o femeie cu ochii goi care stătea pe un taburet în spatele unei tejghele de lemn. Îi întinse o cupă de vin acru și spuse:

— În spate.

Camera din spate era și mai întunecată. O lumânare pâlpâitoare ardea pe o măsuță joasă, lângă o carafă cu vin. Bărbatul din spatele ei nu părea nicicum un pericol: un bărbat scund – deși pentru Tyrion toți erau înalți – cu părul rar, castaniu, obraji rozalii și o burtă împingând nasturii de os ai jilecii din piele de căprioară. În mâinile-i moi, ținea o harpă de lemn cu douăsprezece coarde, mai periculoasă decât o sabie lungă.

Tyrion se așează în fața lui.

— Symon Gură de Argint.

Bărbatul își înclină capul. Avea creștetul pleșuv.

— Nobila mea Mână, spuse el.

— Mă confunzi. Tatăl meu este Mâna Regelui. Mă tem că eu nu mai sunt nici măcar un deget.

— Te vei ridica din nou, sunt sigur. Un om ca tine! Dulcea mea doamnă Shae îmi spune că ești proaspăt căsătorit. Mi-ar fi plăcut să fi trimis după mine mai devreme. Aș fi fost onorat să cânt la nunta ta.

— Ultimul lucru de care are nevoie soția mea e să mai audă cântece, zise Tyrion. Cât despre Shae, știm amândoi că nu e o doamnă și ți-aș fi recunoscător dacă nu i-ai mai rosti numele.

— Cum poruncește Mâna, zise Symon.

Ultima oară când îl văzuse Tyrion pe omul acesta, un singur cuvânt aspru fusese de ajuns ca să-l treacă sudorile, dar se părea că de atunci cântărețul găsisese niscaiva curaj pe undeva. *Probabil în carafa aceea.* Sau poate că Tyrion însuși se făcea vinovat pentru noua sa îndrăzneală. *L-am amenințat, dar nu s-a ales nimic de acea amenințare, așa că acum mă crede molău.* Oftă.

— Am auzit că ești un cântăreț foarte talentat.

— Ești foarte amabil că spui asta, stăpâne.

Tyrion îi zâmbi.

— Cred că e timpul să-ți duci cântecele în Orașele Libere. În Braavos, Pentos și Lys sunt mari iubitori de muzică și se arată generoși cu cei ce le sunt pe plac. Luă o sorbitură de vin. Era un lichid scârbos, dar tare. Un tur al tuturor celor nouă orașe ar fi cel mai potrivit. Nu cred că ai vrea să lipsești pe cineva de bucuria de a te asculta cântând. Un an în fiecare ar fi de ajuns. Vârî mâna sub mantie, acolo unde era ascuns aurul. Portul fiind închis, va trebui să mergi până la Duskendale să ieși o corabie, dar Bronn, omul meu, îți va găsi un cal și aș fi onorat dacă m-ai lăsa să-ți plătesc călătoria...

— Dar, stăpâne, protestă bărbatul, nu m-ai auzit niciodată cântând. Rogu-te, ascultă o clipă. Degetele i se mișcă cu dexteritate pe coardele harpei de lemn și o muzică dulce se revărsă în tot beciul. Symon glăsui:

*Prin oraș, printre străzi el călare venea
coborând din înalt, dintre munți,
Pe alei și pe scări și prin piețe trecea,
spre femeia cu șoapte fierbinți.
O comoară ascunsă femeia-i era,
rușinea și dragostea lui,
Căci nici lanț, nici cetate nimic nu-nsemna
pe lângă un dulce sărut.*

— Mai este, zise bărbatul, oprindu-se din cântat. O, mai este mult. Refrenul e deosebit de drăguț, după părerea mea: *Căci o mână de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei...*

— Ajunge. Tyrion își scoase mâna de sub mantie, goală. Asta nu e un cântec pe care aş vrea să-l mai aud. Niciodată!

— Nu? Symon Gură de Argint puse harpa deoparte și luă o sorbitură de vin. Păcat. Totuși, fiecare om are cântecul lui, cum spunea bătrânul meu maestru când mă învăța să cânt. Poate că altora le-ar plăcea mai mult glasul meu. Reginei, de pildă. Sau poate nobilului tău tată.

Tyrion își scarpină cicatricea de deasupra nasului și spuse:

— Tatăl meu n-are timp de cântăreți, iar sora mea nu e atât de generoasă cum ai crede. Un om înțelept ar putea câștiga mai mult din tăcere decât din cântat. Mai limpede de atât nu-i putea spune.

Se pare că Symon înțelese destul de repede.

— Vei găsi că prețul meu e modest, stăpâne.

— E bine de știut. Tyrion se temea că nu va fi o afacere de treizeci de dragoni. Spune-mi.

— La ospățul de nuntă al Regelui Joffrey, spuse bărbatul, va avea loc un turnir al cântăreților.

— Și al jonglerilor, al măscăricilor și al urșilor dansatori.

— Un singur urs dansator, stăpâne, îl corectă Symon, care participase la pregătirile lui Cersei cu mult mai mult interes decât Tyrion. Dar șapte cântăreți: Galyeon din Cuy, Bethany Degete-Frumoase, Aemon Costayne, Alaric din Eysen, Hamish Harpistul, Collio Quaynis și Orland din Orașul Vechi vor concura pentru o lăută aurită cu coarde de argint... dar în mod inexplicabil, nici o invitație n-a fost trimisă unuia care îi întrece pe toți.

— Lasă-mă să ghicesc. Symon Gură de Argint?

Symon zâmbi cu modestie.

— Sunt pregătit să dovedesc în fața regelui și a curții că fala mea nu e zadarnică. Hamish e bătrân și uită adesea ce cântă. Și Collio, cu stupidul lui accent Tyroshi. Dacă înțelegi un cuvânt din trei, te poți socoti norocos.

— De ospăț s-a ocupat dulcea mea surioară. Chiar dacă ți-aș putea obține această invitație, ar putea părea ciudat. Șapte regate, șapte jurăminte, șapte concursuri, șaptezeci și șapte de feluri de mâncare... dar opt cântăreți. Ce părere ar avea Înaltul Septon?

— Nu-mi păreai un om atât de pios, stăpâne.

— Nu de pioșenie e vorba. Trebuie respectate anumite ritualuri.

Symon luă o înghițitură de vin.

— Totuși, viața unui cântăreț nu e lipsită de primejdii. Ne facem munca în cârciumi și crame, în fața unor bețivani destrăbălați. Dacă unuia dintre cei șapte cântăreți ai surorii tale i s-ar întâmpla vreo nenorocire, sper că te-ai gândi la mine ca să-l înlocuiesc. Zâmbi cu viclenie, peste măsură de încântat de sine.

— Șase ar fi o cifră la fel de nefericită ca opt, fără doar și poate. Mă voi interesa de sănătatea celor șapte cântăreți ai lui Cersei. Dacă vreunul dintre ei se

va îmbolnăvi, omul meu, Bronn, te va găsi.

— Foarte bine, stăpâne. Symon ar fi putut să lase lucrurile așa, dar îmbătat de triumf, adăugă: Voi cânta în noaptea nunții lui Joffrey. Dacă se întâmplă să fiu chemat la curte, păi o să vreau să-i ofer regelui cele mai bune compoziții ale mele, cântece pe care le-am cântat de o mie de ori, care sigur o să placă. Dar dacă mă voi pomeni cântând în vreo cramă mohorâtă... ei, bine, va fi un prilej nimerit să-mi încerc noul cântec. *Căci banul de aur e rece mereu, dar caldă e mâna unei femei...*

— Nu va fi necesar, spuse Tyrion. Ai cuvântul meu de Lannister că Bronn te va căuta curând.

— Foarte bine, stăpâne. Cântărețul pleșuv, burtos, își luă din nou harpa în mâini.

Bronn aștepta cu caii la capătul uliței. Îl ajută pe Tyrion să încalece.

— Când îl duc la Duskendale?

— Nu-l duci. Tyrion își întoarse calul. Lasă-i trei zile, apoi informează-l că Harnish Harpistul și-a rupt mâna. Spune-i că hainele lui nu sunt potrivite la curte, așa că trebuie să i se ia îndată măsurile pentru noile veșminte. Va veni cu tine cât se poate de repede. Se strâmbă: S-ar putea să-i vrei limba, căci înțeleg că e din argint. Restul nu va fi găsit niciodată.

Bronn rânji.

— Știi o cârciumă în Fundătura Puricilor, care face o tocană delicioasă. Cu tot felul de cărnuri prin ea, mă tem.

— Ai grijă să nu mănânc niciodată acolo. Tyrion dădu pinteni calului. Simțea nevoia să facă o baie, și cu cât mai fierbinte, cu atât mai bine.

Până și această umilă plăcere îi fu refuzată. Îndată ce reveni în camerele sale, Podrick Payne îl anunță că e chemat în Turnul Mâinii.

— Nobilul tău tată vrea să te vadă. Mâna. Lordul Tywin.

— Îmi amintesc cine e Mâna, Pod, zise Tyrion. Mi-am pierdut nasul, nu mințile.

Bronn râse.

— Acum nu-i mușca băiatului capul.

— De ce nu? Nu-l folosește niciodată. Tyrion se întreba ce mai făcuse. *Sau, mai bine zis, ce n-am făcut.* Când îl chema Lordul Tywin, era întotdeauna de rău. Tatăl său nu trimitea niciodată după el doar ca să ia masa împreună sau să bea o cupă cu vin, asta era sigur.

Intrând în solariul nobilului său tată, câteva clipe mai târziu, auzi un glas spunând:

— ... lemn de cireș pentru teci, legat cu piele roșie și împodobit cu un șir de ținte în formă de capete de leu, din aur curat. Poate cu granate pentru ochi...

— Rubine, punctă Lordul Tywin. Granatele nu au strălucire.

Tyrion își dresе glasul.

— Nobile tată, m-ai chemat.

Lordul Tywin ridică privirea.

— Da. Haide, uită-te și tu la asta. O boccea de pânză uleiată zăcea pe masă, între ei, iar Lordul Tywin avea o sabie lungă în mână. Un dar de nuntă pentru Joffrey, îi spusese el lui Tyrion. În lumina ce se revărsa prin ochiurile rombice de sticlă, lama arunca sclipiri negre și roșii în timp ce Lordul Tywin o răsucea, să-i cerceteze tăișul, iar mânerul și garda aruncau vâpăi de aur. Cu toată trăncăneala asta despre Stannis și sabia lui fermecată, m-am gândit c-ar fi bine să-i dăm și noi lui Joffrey ceva deosebit. Un rege trebuie să poarte o sabie măreață.

— E o sabie mult prea mare pentru Joff, spusese Tyrion.

— Va crește pe măsura ei. Ține, cântărește-o. Îi întinse arma cu mânerul înainte.

Sabia era mult mai ușoară decât se așteptase. Răsucind-o în mână, văzu de ce. Un singur metal putea să fie bătut atât de subțire și, totuși, să-și păstreze destulă vigoare în luptă, și nu avea cum să confunde acele încrețituri, semn că oțelul fusese împăturit de câteva mii de ori.

— Oțel valyrian?

— Da, răspunse Lordul Tywin, cu profundă satisfacție în glas.

În sfârșit, tată! Săbiile din oțel valyrian erau rare și scumpe, însă mai rămăseseră în lume cu miile, poate două sute numai în Cele Șapte Regate. Pe tatăl său îl deranjase întotdeauna că nici una dintre ele nu aparținea Casei Lannister. Vechii Regi de la Casterly Rock avuseseră o asemenea armă, dar sabia mare Brightroar se pierduse când Regele Tommen al Doilea o dusesese înapoi în Valyria, în expediția lui nebunească. Regele nu se mai întorsese niciodată. Și nici Unchiul Gery, cel mai tânăr și mai nechibzuit dintre frații tatălui său, care plecase în căutarea sabiei pierdute, cu vreo opt ani în urmă.

Cel puțin de trei ori încercase Lordul Tywin să cumpere săbii lungi, din oțel valyrian, de la casele mai mărunte, ajunse la sapă de lemn, dar demersurile lui fuseseră întotdeauna întâmpinate cu refuzuri ferme. Lorzii mărunți s-ar fi despărțit bucuroși de fiicele lor, dacă vreun Lannister ar fi venit să le ceară, dar țineau ca la ochii din cap la vechile săbii ale familiei.

Tyrion se întreba de unde provenea oțelul pentru sabia lui Joffrey. Existau câțiva maeștri armurieri care știau să refolesească vechiul oțel valyrian, dar secretele făuririi sale se pierduseră odată cu venirea Apocalipsei asupra vechii Valyrii.

— Culorile sunt ciudate, comentă el, răsucind sabia în lumina soarelui. Aproape tot oțelul valyrian era de un cenușiu atât de întunecat încât părea aproape negru, ceea ce era adevărat și în cazul de față. Numai că, printre încrețituri, era amestecat un roșu la fel de închis ca și griul. Cele două culori se suprapuneau fără ca măcar să se atingă, cu fiecare încrețitură distinctă, ca niște valuri de noapte și sânge revărsate pe un țărnam de oțel. Cum ai obținut modelele astea? N-am mai

văzut niciodată așa ceva.

— Nu, stăpâne, zise armurierul. Mărturisesc că aceste culori n-au fost în intenția mea și nu știu dacă le mai pot reproduce. Nobilul tău tată a cerut purpuriul Casei Lannister și începusem să infiltrez acea culoare în metal. Dar oțelul valyrian e îndărătnic. Se spune că aceste vechi săbii nu uită și nu se schimbă ușor. Am făcut zeci de vrăji și am deschis nuanța de roșu de nenumărate ori, dar culoarea se întuneca de fiecare dată, ca și cum oțelul ar fi absorbit soarele din ea. Iar unele straturi nu s-au înroșit deloc, după cum vezi. Dacă nobilii mei Lannisteri sunt nemulțumiți, voi mai încerca, desigur, de câte ori va fi nevoie, dar...

— Nu-i nevoie, îl întrerupse Lordul Tywin. E bine așa.

— Poate că o sabie purpurie ar sclipi mai frumos în lumina soarelui, dar la drept vorbind, mie îmi plac mai mult culorile astea, zise Tyrion. Au o frumusețe amenințătoare... și fac această sabie unică. Nu mai există o alta la fel în întreaga lume, bănuiesc.

— Mai există una. Armurierul se aplecă deasupra mesei și despacheta pielea uleiată, scoțând la iveală încă o sabie lungă.

Tyrion lăsa din mână sabia lui Joffrey și o luă pe cealaltă. Dacă nu erau chiar gemene, erau cel puțin rude apropiate. Aceasta era mai groasă și mai grea, cu un centimetru mai lată și opt mai lungă, dar ambele aveau aceleași margini fine, netede și aceleași culori distinctive, unduirile de sânge și noapte. Trei șanțuri adânc incizate străbăteau lama celei de-a doua săbii, de la mâner până la vârf. Sabia regelui avea doar două. Mânerul lui Joff era mult mai împodobit, cu cele două părți perpendiculare ale gârzii în forma unor labe de leu, cu gheare lungi de rubine, dar ambele săbii aveau mânere din piele roșie, frumos meșteșugită, și capete de lei drept măciulii.

— Splendid. Chiar și în mâini nepricepute ca ale lui Tyrion, sabia părea vie. N-am atins niciodată o sabie mai bine echilibrată.

— E pentru fiul meu.

Nu e nevoie să te întreb pentru care dintre ei. Tyrion așeză sabia lui Jaime lângă cea a lui Joffrey, întrebându-se dacă Robb Stark îl va lăsa pe fratele său să trăiască destul de mult ca să apuce s-o mănuiască. *Negreșit, tatăl nostru așa crede, altfel de ce ar fi cerut să i se făurească această sabie?*

— Ai făcut o treabă bună, Maestre Mott, îi spuse Lordul Tywin armurierului. Intendentul meu se va ocupa de plată. Și, nu uita, rubine pentru teci.

— Nu voi uita, stăpâne. Ești foarte generos. Bărbatul împacheta săbiile în pânza uleiată, își vârî bocceaua sub braț și îngenunche. E o onoare să slujesc Mâna Regelui. Voi aduce săbiile în ziua dinaintea nunții.

— Așa să faci.

După ce străjerii îl conduseră pe armurier afară din încăpere, Tyrion se cocoță într-un scaun.

— Așa... o sabie pentru Joff, una pentru Jaime și nici măcar un pumnal pentru pitic. Așa stau treburile, tată?

— Oțelul a ajuns doar pentru două săbii, nu pentru trei. Dacă ai trebuință de un pumnal, ia unul din armurărie. Robert a lăsat o sută când a murit. Gerion i-a dat un pumnal aurit, cu mânerul de fildeș și cap de safir ca dar de nuntă și jumătate dintre solii care au venit la curte au încercat să intre în grațiile Înălțimii Sale dăruindu-i cuțite incrustate cu nestemate și săbii placate cu argint.

Tyrion zâmbi.

— L-ar fi mulțumit mai mult dacă i-ar adus în dar fiicele lor.

— Fără doar și poate. Singura armă pe care a folosit-o vreodată a fost cuțitul de vânătoare pe care l-a primit de la Arryn pe când era copil. Lordul Tywin își flutură mâna, alungându-l pe Regele Robert, cu toate cuțitele lui. Ce-ai găsit pe malul râului?

— Noroi, răspuse Tyrion, și câteva mortăciuni pe care nimeni nu s-a ostenit să le îngroape. Înainte de a putea redeschide portul, Apa Neagră va trebui dragată, iar corăbiile scufundate distruse sau ridicate. Trei sferturi din cheiuri necesită reparații, iar pe unele s-ar putea să fim nevoiți să le dărâmăm și să le reconstruim. Toată piața de pește a dispărut, iar Poarta Râului și Poarta Regelui sunt țândări de pe urma loviturilor lui Stannis și trebuie înlocuite. Mă cutremur când mă gândesc cât o să coste. *Dacă într-adevăr, te caci aur, tată, găsește o privată și pune-te pe treabă*, îi venea să spună, dar se înfrâna.

— Vei găsi tot aurul de care va fi nevoie.

— Zău? Unde? Vistieria e goală, ți-am spus. N-am terminat să-i plătim pe alchimiști pentru tot focul ăla sălbatic, nici pe fierari pentru lanț, iar Cersei a zălogit coroana ca să plătească jumătate din cheltuielile pentru nunta lui Joffrey – șaptezeci și șapte de afurisite de feluri de mâncare, o mie de invitați, o plăcintă plină de porumbei, cântăreți, jongleri...

— Extravaganța are rolul ei. Trebuie să demonstrăm întregului regat bogăția și puterea pe care o are Casterly Rock.

— Atunci Casterly Rock ar trebui să plătească.

— De ce? Am văzut registrele lui Degețel. Veniturile coroanei sunt de zece ori mai mari decât erau pe vremea lui Aerys.

— Dar și cheltuielile coroanei. Robert a fost la fel de generos cu banii lui ca și cu bărbăția. Degețel s-a împrumutat din greu. Printre alții, de la tine. Da, veniturile sunt considerabile, dar abia ajung să acopere camătă pentru împrumuturile lui Degețel. Ai să uiți datoria tronului față de Casa Lannister?

— Nu fii absurd.

— Atunci probabil că șapte feluri ar fi de ajuns. Trei sute de invitați în loc de o mie. Înțeleg că o căsătorie poate fi la fel de valabilă și *fără* un urs dansator.

— Tyrelii ne vor socoti cărpănoși. Voi avea și nunta și cheiul. Dacă nu poți plăti pentru ele, spune așa și voi căuta un vistiernic care poate.

Rușinea de a fi destituit după un timp atât de scurt nu era un lucru pe care Tyrion să-l îndure.

— Am să-ți găsesc banii.

— Așa ai să faci, îl încredința tatăl său și, cât te ocupi de asta, vezi dacă poți găsi și patul soției tale.

Așadar vorbele au ajuns până și la urechile lui.

— L-am găsit, mulțumesc. E mobila aia dintre fereastră și cămin, cu baldachin de catifea și saltea din puf de gâscă.

— Mă bucur că ai cunoștință de el. Acum poate că ar trebui să încerci să cunoști și femeia cu care îl împărți.

Femeie? Copila, vrei să spui.

— Ți-a șoptit un păianjen la ureche sau trebuie să-i mulțumesc iubitei mele surioare? Având în vedere câte se întâmplau între așternuturile lui Cersei, s-ar fi putut crede că ar avea decența să nu-și vâre nasul în așternuturile lui. Spune-mi, de ce toate slujnicele Sansei sunt slujitoarele lui Cersei? M-am săturat să fiu spionat în propriile mele camere.

— Dacă nu-ți plac slujnicele soției tale, dă-le afară și angajează altele, mai pe placul tău. E dreptul tău, dar pe mine fecioria nevestei tale mă preocupă, nu slujnicele ei. Această... gingășie mă nedumerește. Se pare că nu întâmpini nici o dificultate cu târfele. Fata Stark e altfel făcută?

— De ce naiba te interesează atât de mult unde-mi vâr eu bărbăția? se răsti Tyrion. Sansa e prea tânără.

— E destul de matură ca să fie Doamna de Winterfell, după moartea fratelui său. Revendică-i fecioria și vei fi cu un pas mai aproape de a revendica Nordul. Las-o însărcinată și recompensa e gata câștigată. Trebuie să-ți reamintesc că o căsătorie care n-a fost consumată poate fi desfăcută?

— De Înaltul Septon sau un Consiliu Religios. Actualul nostru Înalt Septon e un câine dresat care latră frumos la comandă. Mai degrabă mi-ar putea anula căsătoria Băiatul Lunii decât el.

— Probabil că ar fi trebuit s-o mărit pe Sansa Stark cu Băiatul Lunii. Poate că el ar fi știut ce are de făcut cu ea.

Măinile lui Tyrion se încheștară pe brațele scaunului.

— Am auzit tot ce am de gând să aud pe tema fecioriei nevestei mele. Dar, dacă tot discutăm despre căsătorie, cum se face că nu aud nimic despre iminenta nuntă? După câte-mi amintesc...

Lordul Tywin îl întrerupse:

— Mance Tyrell mi-a refuzat oferta de a o căsători pe Cersei cu Willas, moștenitorul lui.

— A refuzat-o pe dulcea noastră Cersei? Tyrion se simțea dintr-odată mult mai bine dispus.

— Prima oară când i-am prezentat oferta, Lordul Tyrell a părut destul de

deschis, îi spuse tatăl său.

O zi mai târziu, totul s-a schimbat. Lucrarea bătrânei. Își tiranizează fiul fără milă. Varys susține că bătrâna i-a spus că sora ta e prea bătrână și prea *consumată* pentru neprețuitul ei nepot șchiop.

— Trebuie că Cersei a fost încântată, râse Tyrion.

Lordul Tywin îi aruncă o privire glacială.

— Nu știe. Și nici nu va afla. E mai bine pentru noi toți dacă ne gândim că oferta n-a fost făcută niciodată. Ai grijă să nu uiți asta, Tyrion: *Oferta n-a fost făcută niciodată*.

— Care ofertă? Tyrion bănuia mai degrabă că Lordul Tyrell va ajunge să-și regrete refuzul categoric.

— Sora ta se va căsători, fii pe pace. Întrebarea e cu cine. Am mai multe idei... înainte să poată ajunge la ele, se auzi o lovitură ușoară în ușă și un străjer își vârî capul să-l anunțe pe Marele Maester Pycelle.

— Poate să intre, zise Lordul Tywin.

Pycelle intră clătînându-se, sprijinit de un toiag, și se opri destul de mult ca să-i arunce lui Tyrion o privire care ar fi putut covăsi laptele. Barba-i albă, odinioară superbă, pe care *cineva* o tăiasse fără nici o explicație, îi creștea acum la loc rară și țepoasă, lăsându-l cu respingătoarele straturi roz ale gușii atârând peste gât.

— Nobilă Mână a Regelui, spuse bătrânul, înclinându-se cât de mult putea s-o facă fără să cadă, a mai venit încă o pasăre de la Castelul Negru. Am putea discuta între patru ochi?

— Nu e nevoie. Lordul Tywin îi făcu semn Marelui Maester Pycelle să ia loc. Tyrion poate să rămână.

Ooooooh, chiar pot? Se frecă la nas și așteptă. Pycelle își dresе glasul, ceea ce atrase după sine tuse și horcăieli.

— Scrisoarea e de la același Bowen Marsh care a trimis-o pe ultima. Castelanul. Scrie că Lordul Mormont a trimis vorbă despre sălbatici care înaintează spre vest în număr foarte mare.

— Ținuturile de dincolo de Zid nu pot susține oștiri numeroase, spuse Tywin cu hotărâre. Acest avertisment nu e nou.

— Ultimul este, stăpâne. Mormont a trimis din pădurea bântuită o pasăre, să anunțe că e atacat. Mai mulți corbi s-au întors de atunci, dar nici unul cu scrisori. Acest Bowen Marsh se teme că Lordul Mormont a fost ucis, cu toată oștirea lui.

Lui Tyrion chiar îi plăcuse bătrânul Jeor Mormont, cu purtarea lui morocănoasă și pasărea vorbitoare.

— E sigur? întrebă el.

— Nu, recunosc Pycelle, dar nici unul dintre oamenii lui Mormont nu s-a întors încă. Marsh se teme că i-au omorât sălbaticii și că Zidul însuși ar putea fi atacat. Scotoci în mantia sa și găsi hârtia. Iată scrisoarea lui, stăpâne, o rugămintе

către toți cei cinci regi. Are nevoi de oameni, cât de mulți îi putem trimite.

— Cinci regi? Tatăl său era deranjat. Există un singur rege în Westeros. Nătlăriașii aceia în negru ar putea să încerce să nu uite asta, dacă vor ca Înălțimea Sa să-i ia în seamă. Când îi răspunzi, spune-i că Renly e mort, iar ceilalți sunt trădători și ipocriți.

— Fără îndoială, se vor bucura să afle asta. Zidul e o lume separată și veștile ajung adesea târziu. Pycelle clătină din cap în sus și-n jos. Ce să-i spun lui Marsh cu privire la oamenii pe care-i cere? Să convocăm consiliul...?

— Nu e nevoie. Rondul de Noapte e o ceată de tâlhari, ucigași și țănci de rând, dar mă gândesc că *ar putea* să se dovedească mai buni, cu o disciplină corespunzătoare. Dacă Mormont e mort într-adevăr, frații în negru trebuie să aleagă un nou Lord Comandant.

Pycelle îi aruncă lui Tyrion o privire șireată.

— Foarte bine gândit, stăpâne. Cunoscut omul potrivit. Janos Slynt.

Lui Tyrion nu-i plăcu deloc ideea.

— Frații în negru își aleg singuri comandantul, îi reaminti el. Lordul Slynt e nou la Zid. Știu, eu l-am trimis acolo. De ce l-ar alege *pe el* dintr-o duzină de alți bărbați cu mai multă experiență?

— Pentru că, spuse tatăl lui pe un ton care sugera că Tyrion era de-a dreptul un imbecil, dacă nu votează cum li se spune, Zidul lor se va topi înainte să mai vadă pe altcineva.

Da, asta ar merge. Tyrion insistă:

— Janos Slynt nu e omul potrivit, tată. Ne-am descurca mai bine cu comandantul de la Turnul Umbrei. Sau de la Eastwatch-by-the-Sea.

— Comandantul de la Turnul Umbrei e un Mallister de Seagard. La Eastwatch stăpânește un om de fier. Nici unul nu i-ar fi de folos, spuse răspicat glasul Lordului Tywin.

— Janos Slynt e fiul unui măcelar, îi reaminti tatălui său, cu convingere. Tu însuși mi-ai spus...

— Îmi amintesc ce ți-am spus. Dar Castelul Negru nu e Harrenhal. Rondul de Noapte nu e consiliul regelui. Pentru fiecare treabă există o unealtă și o treabă pentru fiecare unealtă.

Tyrion ardea de furie.

— Lordul Janos e o armură goală care se va vinde oricui dă mai mult.

— Socotesc că e un punct în favoarea lui. Cine crezi că ar da mai mult decât noi? Se întoarse către Pycelle: Trimite un corb. Scrie că Regele Joffrey a fost adânc îndurerat de moartea Lordului Comandant Mormont, dar regretă că nu poate să se lipsească de nici un om chiar acum, când mișună atâția rebeli și uzurpatori. Sugerează că lucrurile ar putea sta altfel dacă tronul ar fi apărat... cu condiția ca regele să aibă încredere deplină în conducerea Rondului. În încheiere, cere-i să transmită mai departe salutul Înălțimii Sale către devotatul său prieten și

slujitor, Lordul Janos Slynt.

— Da, stăpâne. Pycelle își clătină din nou capul ofilit. Voi scrie după cum poruncește Mâna. Cu mare plăcere.

Ar fi trebuit să-i tai capul, nu barba, chibzui Tyrion. Iar Slynt ar fi trebuit să meargă să înoate cu bunul său prieten Allar Deem. Cel puțin nu făcuse aceeași greșeală prostească și cu Symon Gură de Argint. Vezi, tată? îi venea să strige. Vezi ce repede îmi învăț lecțiile?

SAMWELL

Sus, în pod, o femeie năștea zgomotos, în timp ce jos un bărbat zăcea pe moarte, lângă cămin. Samwell Tarly nu știa care îl îngrozea mai mult.

Îl acoperiseră pe bietul Bannen cu un maldăr de blănuri și scormoniseră focul, ca flăcările să fie înalte, dar tot ceea ce putea spune era:

— Mi-e frig. Vă rog. Mi-e așa de frig.

Sam încerca să-i dea supă de ceapă, dar Bannen nu putea înghiți. Supa i se scurgea pe buze și în jos, pe bărbie, mai repede decât putea Sam s-o ia cu lingura.

— Ăla e mort. Craster se uită la Bronn cu indiferență, în timp ce se lupta cu un cârnat. Mai bine i-ai vârî un cuțit în piept decât lingura aia pe gât, dacă mă întrebi pe mine.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat cineva. Uriașul nu era mai înalt de un metru cincizeci – numele lui adevărat era Bedwyck – dar era un omuleț aprig. Ucigașule, i-ai cerut lui Craster sfatul?

Sam se făcu mic la auzul numelui, dar clătină din cap. Umplu lingura din nou, o duse la gura lui Bannen și încercă să i-o strecoare printre buze.

— Mâncare și foc, zicea Uriașul, e tot ce ți-am cerut. Iar ție ți-e necaz pe mâncare.

— Bucură-te că nu mi-e necaz și pe foc. Craster era un bărbat slinos, care părea și mai și din cauza pieilor de oaie jerpelite și puturoase pe care le purta zi și noapte. Avea un nas mare și turtit, gura căzută într-o parte și o ureche lipsă. Și, chiar dacă părul încâlcit și barba-i încurcată încăruneau, mâinile aspre și cioturoase păreau încă destul de puternice ca să rănească. V-am dat de mâncare ce am putut, dar voi sunteți mereu flămânzi. Sunt un om credincios, altfel v-aș fi pus pe fugă. Crezi că am nevoie de unii ca voi să-mi moară pe jos? Crezi că am nevoie de toate gurile tale înfometate, piticule? Sălbaticul scuipă. Ciori. Când a adus vreodată o cioară ceva bun în casa unui om, te-ntreb eu! Niciodată. Niciodată.

Supă se prelingea din colțul gurii lui Bannen. Sam o șterse cu un colț al mânecii. Ochii cercetașului erau deschiși, dar nu vedeau.

— Mi-e frig, rosti el din nou, abia auzit. Poate că un maestru ar fi știut cum

să-l salveze, dar ei nu aveau nici un maestru. Cu nouă zile în urmă, Kedge Albeață îi tăiasă lui Bannen piciorul schilodit, într-un buboi de puroi și sânge care-i făcuse greață lui Sam, dar era prea puțin, prea târziu. Mi-e atât de frig, repetară buzele palide.

Prin sală era răsfirată o ceață jerpelită de frați în negru. Stăteau ghemuiți pe jos sau așezați pe bănci aspre de lemn, bând aceeași supă apoasă de ceapă și mușcând din bucăți mari de pâine tare. Doi erau răniți mai grav decât Bannen, dacă te uita la ei. Fornio delirase zile în șir, iar din umărul lui Ser Byam se scurgea un puroi galben și scârbos. Când părăsiseră Castelul Negru, Brown Bernarr luase cu el saci cu alifie de muștar, poțiune de foc myrishez, praf de usturoi, calapăr, mac, arama-regelui și alte ierburi tămăduitoare. Chiar și *somn-dulce*, care dăruia o moarte fără dureri. Dar Brown Bernarr murise la Pumn și nimeni nu se gândise să caute leacurile Maesterului Aemon. Fiind bucătar, Hack știuse și el câte ceva despre ierburi, dar îl pierduseră și pe el. Așa că rămăsese în sarcina scutierilor supraviețuitori să se ocupe de răniți, după priceperea lor, ceea ce era destul de puțin. *Cel puțin aici sunt uscați și au un foc să-i încălzească, dar au nevoie de mai multă mâncare.*

Cu toții aveau nevoie de mai multă mâncare. Oamenii bodogăneau de zile în șir. Karl Picior-Strâmb zicea întruna că Craster trebuie să aibă o cămară ascunsă, iar Garth din Orașul Vechi începuse să-l îngâne când Lordul Comandant nu-l putea auzi. Sam se gândise să ceară ceva mai sățios, măcar pentru cei răniți, dar nu îndrăznise. Ochii lui Craster erau reci și meschini și ori de câte ori sălbaticul se uita spre el, mâinile i se crispau puțin, ca și cum ar fi vrut să se strângă în pumni. *Oare știe că am vorbit cu Gilly ultima oară când am fost aici?* se întreabă el. *Oare Gilly i-a spus că i-am promis c-o vom lua cu noi? Oare a bătut-o până când i-a spus?*

— Mi-e frig, spuse Bannen. Vă rog. Mi-e frig.

Cu toată căldura și fumul din castelul lui Craster, Sam era și el înfrigorat. *Și obosit, atât de obosit.* Avea nevoie de somn, dar de câte ori închidea ochii, visa viscole de zăpadă și oameni morți târșându-se spre el, cu mâini negre și ochi albaștri scăpărători.

Sus, în pod, Gilly scoase un suspin cutremurător care răsună în sala lungă și joasă, fără ferestre.

— Împinge, o auzi spunându-i pe una dintre nevestele mai bătrâne ale lui Craster. Mai tare. *Mai tare.* Țipă dacă te ajută.

Țipă atât de puternic, încât Sam tresări. Craster întoarse capul, cu o privire feroce.

— M-am săturat de țipetele astea, strigă el în sus. Dă-i o cârpă să muște din ea, altfel vin eu sus să-i trag o scatoalcă.

Sam știa că era în stare s-o facă. Craster avea nouăsprezece neveste, dar nici una care ar fi îndrăznit să-l oprească, odată ce ar fi început să urce scara aceea.

Așa cum nu îndrăzniseră nici frații în negru cu două nopți înainte, când o bătuse pe una dintre fetele mai tinere. Bombăneli se auziseră, nu încape vorbă.

— O omoară, a zis Garth din Greenway, iar Karl Picior-Strâmb a râs și a spus:

— Dacă nu vrea bucățica aia de carne dulce, ar putea să mi-o dea mie.

Black Bernarr a înjurat încet, cu glas mânios, iar Alan de Rosby s-a ridicat și a ieșit, ca să nu fie nevoit să audă.

— Casa lui, legea lui, le reamintise Ronnel Harclay. Craster e prietenul Rondului.

Prieten, gândi Sam, în timp ce asculta țipetele înfundate ale lui Gilly. Craster era un om brutal care își stăpânea nevestele și fiicele cu o mână de fier, dar în același timp, fortăreața lui era un loc de refugiu.

— Ciori înghețate, rânjise Craster când au intrat clătinându-se pe picioare, acei câțiva care supraviețuiseră zăpezii. Și nu un stol la fel de mare cât cel care a plecat spre nord.

Cu toate acestea, le oferise un loc pe podeaua lui, un acoperiș să-i ferească de zăpadă și un foc la care să se usuce, iar nevestele lui le aduseseră câni cu vin fierbinte, să-și încălzească burțile. Îi numea ciori afurisite, dar îi hrănea, oricât de sărăcăcioasă ar fi fost mâncarea.

Noi suntem oaspeți, își reaminti Sam. *Gilly este a lui. Fiica lui, nevasta lui. Casa lui, legea lui.*

Prima dată când vizitase Fortăreața lui Craster, Gilly venise să-i ceară ajutor și Sam îi împrumutase mantia sa neagră, ca să-și ascundă pântelele, când s-a dus să-l caute pe Jon Snow. *Cavalerii trebuie să apere femeile și copiii.* Doar puțini dintre frații în negru erau cavaleri, dar chiar și așa... *Cu toții rostim cuvintele*, gândi Sam. *Sunt scutul care păzește regatele oamenilor.* O femeie era o femeie, chiar și una sălbatică. *Ar trebui s-o ajutăm. Ar trebui.* Pentru copilul ei se temea Gilly: se temea că ar putea să fie băiat. Craster își creștea fiicele pentru a-i deveni neveste, dar prin preajma lui nu erau de văzut nici bărbați, nici băieți.

Gilly îi spusese că Craster își dădea fiii zeilor. *Dacă zeii sunt buni, îi vor trimite o fiică*, se rugă Sam. Sus, în pod, Gilly își înăbuși un strigăt.

— Asta e, se auzi un glas de femeie. Acum mai împinge o dată. O, văd capul lui.

Al ei, gândi Sam nefericit. *Capul ei, al ei.*

— Frig, șopti Bannen vlăguit. Vă rog. Mi-e așa de frig...

Sam lăasă deoparte strachina și lingura, aruncă încă o blană peste trupul muribundului și mai puse un băț pe foc. Gilly scoase un țipăt și începu să gâfâie. Craster își molfaia cârnatul său negru. Avea cârnați pentru el și pentru neveste, le spusese, dar nici unul pentru Rond.

— Femei! se plânse el. Urlă de parcă... Am avut odată o scroafă grasă care a fătat cinci purci fără să grohăie măcar. Mestecând, se întoarse și-l privi pe Sam cu dispreț: Era aproape la fel de grasă ca tine, băiete, Ucigașule. Râse.

Era mai mult decât putea suporta. Sam se îndepărtă de foc împleticindu-se, pășind cu stângăcie printre și peste trupurile bărbaților care dormeau, se ghemuiau sau mureau pe podeaua de pământ bătătorit. Fumul, țipetele și gemetele îi dădeau o senzație de leșin. Aplecându-se, împinse pielea de cerb atârnată care îi servea lui Craster drept ușa și ieși în aerul după-amiezii.

Era o zi noroasă, dar încă destul de luminoasă ca să-l orbească după întunecimea din castel. Câteva petice de zăpadă atârnav de crengile copacilor din împrejurimi și acopereau dealurile scăldate în nuanțe de auriu și ruginiu, dar mai puțin ca înainte. Furtuna trecuse și zilele petrecute la Fortăreața lui Craster fuseseră... ei, bine, poate nu chiar calde, dar nici atât de geroase. Sam auzea *pic-pic-pic-ul* domol al apei care curgea de pe țurțurii ce dantelau marginea acoperișului gros de nuiiele. Trase adânc aer în piept, suspinând, și privi împrejur.

Către vest, Ollo Ciungul și Tim Stone se mișcau prin fața șirurilor de cai, hrănind și adăpând poneii rămași.

Mai încolo, alți frați jupuiiau și măcelăreau animalele socotite prea slabe ca să mai reziste. Sulitași și arcași făceau rondul în spatele întăriturilor de pământ, singura apărare a lui Craster împotriva primejdiilor care pândeau în pădurea de dincolo, în timp ce o duzină de focuri înălțau degete groase de fum albastru-cenușiu. Sam auzea ecourile îndepărtate ale topoarelor care-și făceau treaba în pădure, acolo unde un mic detașament de muncă aduna lemne cât să țină focurile aprinse peste noapte. Noaptea era cel mai rău. Când se făcea întuneric. Și *frig*.

De când erau la Fortăreață, nu veniseră să-i atace nici arătări, nici Ceilalți.

— Nici nu vor veni, spusese Craster. Un om evlavios n-are nici un motiv să se teamă de ei. I-am spus asta și lui Mance Rayder o dată, când a venit să adulmece pe aici. Nu m-a ascultat, cum nu mă ascultați nici voi, ciorile, cu săbiile și focurile voastre afurisite. Nu vă vor ajuta mai mult când vine frigul alb. Doar zeii vă vor ajuta atunci. Mai bine ați cere de-a dreptul ajutorul zeilor.

Gilly vorbise și ea despre frigul alb și le spusese ce fel de ofrande le aducea Craster zeilor. Sam a vrut să-l omoare când a auzit. *Dincolo de Zid nu există nici o lege, își reaminti, iar Craster e prieten al Rondului.*

Un strigăt răgușit se ridică din spatele castelului de chirpici și Sam se duse să arunce o privire. Pământul de sub picioare era o mazăgă de zăpadă topită și noroi moale despre care Edd cel Trist susținea că e din rahatul lui Craster. Era, totuși, mai vâcos decât rahatul; cizmele lui Sam se afundau atât de tare încât simți una ieșindu-i din picior.

În spatele unei grădini de legume și al unui țarc de oi gol, mai mulți frați în negru trăgeau cu arcul într-o țintă pe care o făcuseră din paie și fân. Scutierul blond și subțirel căruia îi ziceau Donnel cel Dulce vârase o săgeată chiar lângă centru, de la cincizeci de metri.

— Să te văd acum, bătrâne, zise el.

— Da, o să mă vezi. Ulmer, gârbovit, cu barba sură, sfrijit și cu mâinile

tremurătoare, pași lângă semn și scoase o săgeată din tolba de la brâu. În tinerețe fusese proscris, membru al infamei Frății a Pădurii Regelui. Susținea că a înfipt cândva o săgeată în mâna Taurului Alb din Garda Regelui, ca să fure un sărut de pe buzele unei prințese din Dorne. Îi furase și giuvaiere și un cufăr cu dragoni de aur, dar cu sărutul îi plăcea să se fudulească la beție.

Potrivi săgeata, întinse arcul cu mișcări ușoare, ca mătasea verii, pe urmă lăsa săgeata să zboare. Săgeata lovi ținta cu două degete mai aproape de centru decât cea a lui Donnel Hill.

— E bine așa, băiete? îl întrebă el, făcând un pas înapoi.

— Destul de bine, răspunse printre dinți mai tânărul bărbat. Vântul te-a ajutat. Când am tras eu, a bătut mai tare.

— Atunci, ar fi trebuit să ții seama de asta. Ai ochiul bun și mâna sigură, dar vei avea nevoie de mult mai mult de atât ca să întreci un om al Pădurii Regelui. Pe mine, Dick Arcașul m-a învățat cum să înclin arcul, și n-a trăit vreodată unul mai priceput ca el. Că veni vorba, ți-am povestit despre bătrânul Dick?

— Doar de trei sute de ori. Fiecare om de la Castelul Negru auzise poveștile lui Ulmer despre marea ceată de proscrisi de altădată, despre Simon Toyne și Cavalerul Zâmbitor, despre Oswyn Gât-Lung, cel de trei ori spânzurat, Wenda Căprioara Albă, Dick Arcașul, Ben Pântecosul și toți ceilalți. Căutând o scăpare, Donnel își roti privirea și astfel îl zări pe Sam, stând cu picioarele în noroi.

— *Ucișașule*, îl strigă el. Haide, arată-ne cum l-ai omorât pe Celălalt. Ridică un arc lung de tisă.

Sam se făcu roșu.

— N-a fost săgeată, a fost pumnal, sticla dragonilor... Știa ce s-ar întâmpla dacă ar lua arcul. Ar rata ținta și ar trimite săgeata dincolo de întăritura de pământ, direct în pădure. Atunci ar auzi râsetele.

— Nu contează, zise Alan de Rosby, un alt arcaș iscusit. Ardem cu toții de nerăbdare să-l vedem pe Ucișaș trăgând cu arcul. Nu-i așa, flăcăi?

Nu putea să-i privească; zâmbetele batjocoritoare, micile înțepături răutăcioase, disprețul din ochii lor. Sam se răsuci pe călcâie, să se întoarcă pe unde a venit, dar piciorul drept i se adânci în noroi și, când încercă să-l scoată, cizma îi rămase acolo. Fu nevoit să îngenuncheze ca s-o scoată, cu râsetele răsunându-i în urechi. Cu toate că purta șosete, când reuși să scape de acolo, era ud până în vârful degetelor. *Zadarnic*, gândi el nefericit. *Tatăl meu m-a văzut așa cum sunt. N-am dreptul să trăiesc, când atâția oameni viteji sunt morți.*

Grenn se îngrijea de vatra aflată la sud de poarta fortăreței, tăind bușteni, dezbrăcat până la brâu. Fața îi era roșie de efort, iar sudoarea îi șiroia pe piele. Dar îi zâmbi lui Sam când acesta se apropie, gâfâind.

— Ți-au luat Ceilalți cizma, Ucișașule?

Și el?

— Mi-a luat-o noroiul. Te rog, nu-mi spune așa.

— De ce nu? Grenn părea sincer nedumerit. E un nume strașnic. Și l-ai câștigat pe merit.

Pyp îl șicana întotdeauna pe Grenn, spunându-i că are capul gros ca zidul unui castel, așa că Sam îi explică răbdător:

— E doar un alt mod de a-mi spune că sunt laș, zis el, sprijinindu-se pe piciorul stâng și făcându-și dreptul în cizma udă. Își bat joc de mine, la fel cum își bat joc de Bedwyck zicându-i Uriașul.

— Dar nu e uriaș, făcu Grenn, iar Paul n-a fost mic niciodată. Ei, bine, poate când a fost în leagăn, dar nu mai târziu. Dar tu l-ai omorât într-adevăr pe Celălalt, așa că nu e același lucru.

— Eu doar... Eu de fapt... eram *speriat*.

— Nu mai mult decât mine. Doar Pyp spune că sunt prea nătâng ca să-mi fie frică. Mă sperii ca oricare altul. Grenn se aplecă să scoată un butuc din pământ și îl azvârli în foc. Mai demult îmi era frică de Jon, ori de câte ori trebuia să mă lupt cu el. Era foarte sprinten și lupta de parcă voia să mă omoare. Lemnul verde și ud rămase în flăcări, fumegând, înainte de a se aprinde. Dar n-am spus nimănui. Uneori, mi se pare că toți doar se prefac curajoși și că, de fapt, nici unul dintre noi nu este. Poate că prefăcându-te, *devii* curajos, nu știu. Lasă-i să-ți spună Ucigașul, cui îi pasă?

— Ție nu ți-a plăcut niciodată când Ser Alliser îți spunea Zimbrul.

— Zicea că sunt mare și prost. Grenn își scarpină barba. Dar dacă Pyp ar fi vrut să-mi spună Zimbrul, ar fi putut. Sau tu, sau Jon. Zimbrul e un animal puternic și feroce, așa că nu e atât de rău, iar eu *sunt* mare și mă fac și mai mare. N-ai prefera să fii Sam Ucigașul decât Ser Piggy?

— De ce nu pot să fiu pur și simplu Samwell Tarly? Se prăbuși pe un buștean ud, pe care Grenn urma să-l taie. Obsidianul l-a omorât. Nu eu, sticla dragonilor.

Le spusese. Le spusese tuturor. Unii dintre ei nu l-au crezut, știa. Jungher îi arătase lui Sam jungherul său, spunând:

— Eu am fier, la ce-mi trebuie mie sticla dragonilor?

Black Bernarr și cei trei Garth lăsaseră să se înțeleagă limpede că se îndoiu de întreaga poveste, iar Rolley din Sisterton i-a spus direct în față:

— Mai degrabă ai înțepat niște tufe foșnitoare și s-a dovedit că acolo se ușura Micul Paul, așa că ai scornit o minciună.

Dar Dywen și Edd cel Trist au ascultat și i-au convins pe Sam și pe Grenn să-i povestească totul Lordului Comandant. Mormont a stat încruntat cât a durat istorisirea și a pus întrebări tăioase, dar era un om prea prevăzător ca să nu profite de orice situație. I-a cerut lui Sam tot obsidianul din raniță, deși era destul de puțin. De câte ori se gândea la ascunzătoarea pe care Jon o găsisese îngropată sub Pumn, lui Sam îi venea să plângă. Fuseseră acolo lame de pumnal, vârfuri de sulite și cel puțin două sau trei sute de vârfuri de săgeți. Jon făcuse pumnale pentru el, pentru Sam și pentru Lordul Comandant Mormont, iar lui Sam îi dăduse

un vârf de sulită, un corn vechi și crăpat și câteva vârfuri de săgeți. Grenn luase și el o mână de vârfuri de săgeți, dar asta a fost tot.

Așa că, tot ce mai aveau acum era pumnalul lui Mormont și cel pe care Sam i-l dăduse lui Grenn, plus nouăsprezece săgeți și o sulită înaltă din lemn tare, cu un vârf de obsidian negru. Santinelele își treceau sulita de la o gardă la alta, iar Mormont împărțise săgețile celor mai buni arcași ai săi. Bill Mormăitul, Farth Pană-Cenușie, Ronnel Harclay, Donnel Hill cel Dulce și Alan de Rosby aveau câte trei fiecare, iar Ulmer patru. Dar, chiar dacă fiecare dintre aceste săgeți și-ar fi atins ținta, ar fi ajuns curând și ei la săgețile de foc, ca toți ceilalți. La Pumn trăsese războaie de săgeți de foc, dar arătările au continuat să vină.

Nu va fi de ajuns, gândi Sam. Palisadele povârnite, din noroi și zăpadă topită, nu vor încetini arătările, care escaladaseră mult mai abruptele pante ale Pumnului și mișunaseră pe zidul împrejmuitoar. Și, în loc de trei sute de frați care să-i întâmpine aliniați în șiruri disciplinate, arătările vor găsi patruzeci și unu de supraviețuitori rebegiți, dintre care nouă prea răniți ca să lupte. Patruzeci și patru intraseră, care încotro, în fortăreața lui Craster, departe de furtună, departe de cei șaizeci și ceva care scăpaseră de la Pumn, dar trei dintre ei, răniți, muriseră, iar Bannen va fi în curând al patrulea.

— Crezi că arătările au plecat? îl întrebă pe Grenn. De ce nu vin să ne lichideze?

— Vin numai când e frig.

— Da, zise Sam, dar frigul e cel care aduce arătările, sau arătările aduc frigul?

— Cui îi pasă? Toporul lui Grenn trimise în aer așchii de lemn. Vin împreună, asta contează. I-auzi, acum că știu că sticla dragonilor le omoară, poate că nu mai vin deloc. Poate că acum se tem de noi.

Sam își dorea să poată crede asta, dar i se părea că, dacă erai mort, teama nu avea mai mult înțeles decât durerea sau dragostea sau datoria. Își cuprinsese genunchii cu mâinile, transpirând sub straturile de lână, piele și blană. Pumnalul de obsidian topise apariția palidă din pădure, adevărat... dar Grenn vorbea ca și cum ar face același lucru și arătărilor. *Nu știm asta*, gândi el. *Nu știm nimic, într-adevăr. Mi-aș dori ca Jon să fie aici.* Grenn îi plăcea, dar nu putea vorbi cu el la fel. *Jon nu mi-ar spune Ucigașul, știu asta. Și aș putea vorbi cu el despre pruncul lui Gilly.* Dar Jon plecase cu Qhorin Halfhand și de atunci nu mai auziseră nimic de ei. *Avea și el un pumnal de obsidian, dar oare s-a gândit să-l folosească? Zace mort și înghețat în vreo răpă... sau, mai rău, e mort și umblă?*

Nu putea înțelege de ce ar vrea zeii să-i ia pe Jon Snow și pe Bannen și să-l lase pe el, așa laș și nepriceput cum era. Ar fi trebuit să moară la Pumn, unde se scăpase pe el de trei ori și, pe deasupra, își mai pierduse și sabia. Și ar fi murit în pădure, dacă n-ar fi venit Micul Paul să-l ducă în spate. *Mi-aș dori să fie totul un vis, să mă pot trezi.* Ce bine ar fi să se trezească înapoi la Pumnul Primilor Oameni, cu toți frații încă în jurul lui, chiar și cu Jon și Nălucă. Sau, și mai bine,

să se trezească la Castelul Negru de dincolo de Zid și să se ducă în sala de mese pentru o strachină din terciul de grâu al lui Hobb Trei Degete, cu o linguriță de unt topindu-se în mijloc și un fagure de miere alături. Numai gândindu-se la el îi chiorăia stomacul.

Zăpadă.

Sam ridică privirea la auzul sunetului. Corbul Lordului Comandant Mormont înconjură focul, bățând aerul cu aripi mari, negre.

Zăpadă, croncăni pasărea. Zăpadă, zăpadă.

Oriunde se ducea corbul, Mormont apărea și el imediat. Lordul Comandant se ivi călare de sub copaci, între bătrânul Dynen și Ronnel Harclay, cercetașul cu față de vulpe, care fusese promovat pe locul lui Thoren Smallwood. Sulițașii de la poartă strigară o somație, iar Bătrânul Urs le răspunse cu un mârâit.

— Cine naiba crezi că se duce *acolo*? Ți-au luat Ceilalți ochii? Trecu printre stâlpii porții, unul având în vârf un craniu de berbec, celălalt unul de urs, pe urmă struni calul, ridică un pumn și fluieră. La chemarea lui, corbul veni fluturându-și aripile.

— Stăpâne, îl auzi Sam pe Ronnel Harclay spunând, avem doar douăzeci și doi de cai și mă îndoiesc că jumătate dintre ei vor ajunge la Zid.

— Știi asta, mârâi Mormont. Dar trebuie oricum să mergem. Craster ne-a spus răspicat. Aruncă o privire către vest, unde un pâlț de nori negri ascundea soarele. Zeii ne-au dat un răgaz, dar pentru cât timp? Mormont sări din șa, aruncându-și corbul înapoi în aer. Atunci îl zări pe Sam și începu să răcnească: *Tarly!*

— Eu? Sam se ridică în picioare cu greutate.

Eu? Corbul ateriza pe capul bătrânului. *Eu?*

— Nu Tarly te cheamă? Ai vreun frate prin preajmă? Da, tu! Închide gura și hai cu mine.

— Cu tine? Cuvintele îi țâșniră de pe buze, într-un chițăit.

Lordul Comandant Mormont îi aruncă o privire pustiitoare.

— Ești un bărbat al Rondului de Noapte. Încearcă să nu-ți uzi nădragii de fiecare dată când mă uit la tine. Vino, am spus. Cizmele îi lipăiau în noroi și Sam trebuia să se grăbească pentru a ține pasul. M-am gândit la sticla ta de dragon.

— Nu e a mea, protestă Sam.

— Atunci a lui Jon Snow. Dacă pumnalele din sticla dragonilor sunt ceea ce ne trebuie, de ce avem doar două? Fiecare om de la Zid ar trebui să fie înarmat cu unul în ziua în care își rostește jurămintele.

— N-am știut...

— *N-am știut!* Dar probabil că am știut cândva. Rondul de Noapte și-a uitat propria menire, Tarly. Nu te apuci să construiești un zid înalt de două sute de metri doar ca să-i oprești pe sălbaticii în blănuri să-ți fure femeile. Zidul a fost făcut *să păzească regatul oamenilor*... și nu împotriva altor oameni, ceea ce sunt toți sălbaticii, dacă te gândești bine. Prea mulți ani, Tarly, prea multe sute și mii

de ani. Am pierdut din vedere adevăratul dușman. Iar acum e aici, dar nu știm cum să-l înfruntăm. Sticla dragonilor e făcută de dragoni, așa cum le place oamenilor din popor să spună?

— M-maesterii cred că nu, se bâlbâi Sam. Maesterii spun că vine din focurile pământului. Îi zic obsidian.

Mormont pufni:

— Pot să-i spună și plăcintă cu lămâie, din partea mea. Dacă ucide așa cum susții, vreau mai mult.

Sam se poticni:

— Jon a găsit mai mult, la Pumn. Sute de vârfuri de săgeți și vârfuri de sulite...

— Așa ai spus. Nu ne sunt de mare folos acolo. Ca să ajungem din nou la Pumn, ar trebui să fim înarmați cu armele pe care nu le vom avea până când nu ajungem la afurisitul de Pumn. Și mai rămâne să ne ocupăm și de sălbatici. Trebuie să găsim sticla dragonilor în altă parte.

Sam aproape că uitase de sălbatici, atât de multe se întâmplaseră de atunci.

— Copiii pădurii foloseau arme din sticla dragonilor, spuse el. Ei trebuie să știe unde se găsește obsidian.

— Copiii pădurii au murit cu toții, zise Mormont. Primii Oameni au ucis jumătate dintre ei cu săbii de bronz, iar andalii au desăvârșit treaba cu fier. De ce un pumnal din sticlă trebuie să...

Bătrânul Urs se întrerupse brusc, căci dintre pieile de cerb ale ușii se ivi Craster. Sălbaticul zâmbi, dezvăluind o gură cu dinți maro, stricați.

— Am un fiu.

Fiu, croncăni corbul Lordului Mormont. Fiu, fiu, fiu.

Fața Lordului Comandant era împietrită.

— Mă bucur pentru tine.

— Nu zău? Eu, unul, mă voi bucura când tu și ai tăi veți pleca. E timpul, mă gândesc.

— Îndată ce răniții noștri se înzdrăvenesc...

— Mai zdraveni de atât n-or să fie, cioară bătrână, și amândoi știm asta. Și pe ăia care sunt pe moarte îi știi. Taie-le beregata nenorocită și cu asta ai terminat. Sau lasă-i, dacă nu ai stomac pentru așa ceva, și le vin eu de hac, cu mâna mea.

Lordul Comandant Mormont se zbârli:

— Thoren Smallwood susținea că ești un prieten al Rondului...

— Da, zise Craster: V-am dat tot ce am putut, dar vine iarna și acum fata m-a procopsit cu încă o gură de hrănit.

— Am putea să luăm noi copilul, se auzi un glas scheunat.

Craster întoarse capul. Ochii i se îngustară. Scurpă pe piciorul lui Sam.

— Ce-ai zis, Ucigașule?

Sam deschise și închise gura.

— Eu... eu... eu am vrut doar să spun... dacă nu-l vrei... să ai o gură de hrănit... acum că vine iarna... noi... noi am putea să-l luăm și...

— Fiul meu. Sângele meu. Crezi că l-aș da pe mâna ciorilor?

— Mă gândeam doar... *N-ai nici un fiu, îi abandonezi. Gilly mi-a spus, îi lași în pădure, de asta ai doar neveste aici, și fiice care cresc și-ți devin neveste.*

— Taci din gură, Sam, zise Lordul Comandant Mormont. Ai spus destule. Prea multe. Treci înăuntru.

— Stăpâne...

— *Înăuntru!*

Roșu la față, Sam își făcu loc printre pieile de cerb, înapoi în întunecimea castelului. Mormont îl urmă.

— Cât poți să fii de nătărău? zise înăuntru bătrânul, cu glasul gătit de mânie. Chiar dacă Craster ni l-ar da, copilul ar muri înainte să ajungem la Zid. Ne lipsește un prunc de îngrijit aproape tot atât cât ne lipsește niște zăpadă. Ai lapte să-i dai în țățele alea mari ale tale? Sau te-ai gândit s-o iei și pe mamă?

— Vrea să vină, mărturisi Sam. M-a implorat...

Mormont ridică o mână.

— Nu mai vreau să aud nimic, Tarly. Ți s-a tot spus să nu te apropii de nevestele lui Craster.

— Ea e fiica lui, zise Sam abia auzit.

— Du-te și ocupă-te de Bannen. Acum. Până ce nu mă înfurii.

— Da, stăpâne. Sam se îndepărtă în grabă, tremurând.

Dar când ajunse lângă foc, nu mai apucă decât să-l vadă pe Uriaș trăgând o mantie de blană peste capul lui Bannen.

— Zicea că-i e frig, spuse bărbatul mărunțel. Sper că s-a dus într-un loc unde e cald, chiar sper.

— Rana..., zise Sam.

— La naiba cu rana. Jungher împunse trupul neînsuflețit cu vârful piciorului. Era rănit la *picior*. Am cunoscut un om, în satul meu, care a pierdut un picior. A trăit patruzeci și nouă de ani.

— Frigul, zise Sam. Nu i-a fost destul de cald.

— N-a *mâncat* destul de bine, punctă Jungher. Nu cum trebuie. Ticălosul de Craster l-a omorât prin înfometare.

Sam privi neliniștit împrejur, dar Craster nu revenise înăuntru. Dacă ar fi fost acolo, lucrurile ar fi putut evolua urât. Sălbaticul ura bastarzii, deși cercetașii spuneau că era el însuși bastard, fiul unei ciori care murise de mult, cu o sălbatică.

— Craster are gurile lui de hrănit, interveni Uriașul. Toate femeile astea. Ne-a dat ce poate.

— Să nu cumva să crezi una ca asta. În ziua în care plecăm, va da cep la un butoiș de mied și se va așeza la masă să se ospăteze cu șuncă și miere. Și va *râde* de noi, cum murim de foame afară, în zăpadă. E un sălbatic nemernic, nimic

altceva. Nici unul dintre ei nu e prieten al Rondului. Lovi cu piciorul trupul lui Bannen: Întreabă-l pe el, dacă nu mă crezi.

Arseră cadavrul cercetaşului pe înserate, în focul pe care îl întreţinuse Grenn mai devreme. Tim Stone şi Garth din Oraşul Vechi au dus trupul gol şi l-au legănat o dată sau de două ori între ei, înainte de a-l azvârli în flăcări. Fraţii rămaşi în viaţă împărţiră între ei hainele, armele, armura şi tot ce mai avea. La Castelul Negru, Rondul de Noapte îşi îngropa morţii cu tot ritualul cuvenit. Dar nu erau la Castelul Negru. *Şi oasele nu se întorc sub formă de arătări.*

— Numele lui a fost Bannen, rosti Lordul Comandant Mormont, când flăcările cuprinseseră trupul lui Bannen. A fost un om curajos, un bun cercetaş. A venit la noi din... de unde a venit?

— Dinspre Portul Alb, strigă cineva.

Mormont clătină din cap:

— A venit la noi de la Portul Alb şi şi-a făcut datoria fără cusur. Şi-a respectat jurămintele cum a putut mai bine, a călătorit departe, s-a avântat în luptă cu înflăcărare. Nu vom mai întâlni altul ca el.

— *Iar acum veghea lui s-a sfârşit*, cântară solemn fraţii în negru.

— Iar acum veghea lui s-a sfârşit, repetă Mormont.

Sfârşit, tipă corbul. Sfârşit.

Sam era roşu şi ameţit de fum. Când privi focul, i se păru că-l vede pe Bannen ridicându-se, cu mâinile răsucindu-se şi strângându-se în pumni, ca şi cum ar fi vrut să se lupte cu flăcările care îl mistuiau, dar nu dură decât o clipă, după care totul se pierdu în fum. Însă cel mai neplăcut era *mirosul*. Dacă ar fi fost un miros scârbos, poate că l-ar fi suportat, dar trupul arzând al fratelui avea mirosul atât de asemănător cu cel de porc fript încât Sam începu să saliveze, iar asta era atât de oribil că, îndată ce pasărea cârâi *sfârşit*, alergă în spatele castelului, să vomite în şanţ.

Era acolo, îngenuncheat în noroi, când Edd cel Trist se apropie:

— Sapi după viermi, Sam? Sau pur şi simplu ţi-e rău?

— Rău, mormăi Sam, ştergându-şi gura cu dosul palmei. Mirosul...

— Habar n-aveam că Bannen poate mirosi aşa de bine. Tonul lui Edd era la fel de posac ca întotdeauna. Mi-a trecut prin minte să tai o bucată din el. Dacă am fi avut nişte sos de mere, poate că aş fi făcut-o. Friptura de porc merge cel mai bine cu sosul de mere, după gustul meu. Edd îşi dezlegă pantalonii şi începu să urineze. Ai face bine să nu mori, Sam, altfel mă tem c-o să cedezi. Pasămite pe tine e mai multă untură decât a avut Bannen la viaţa lui, iar eu n-am rezistat niciodată la o jumăruţă. Oftă, în timp ce jetul de urină se arcuia, galben şi aburind. Plecăm când se crapă de ziuă, ai auzit? Fie soare, fie ninsoare, mi-a zis Bătrânul Urs.

Fie soare, fie ninsoare. Sam ridică ochii, neliniştit, spre cer.

— Ninsoare? scânci el. Mergem... călare? Toţi?

— Păi, nu, unii trebuie să meargă pe jos. Se scutură. Dywen zice că trebuie să învățăm să călărim cai morți, cum fac Ceilalți. Cică am face economie de mâncare. Cât poate să mănânce un cal mort? Edd își legă pantalonii la loc. N-aș spune că mă încântă ideea. Dacă găsesc o cale să pună în mișcare un cal mort, urmăm noi. Probabil că eu aș fi primul. „Edd”, vor zice, „moartea nu mai e o scuză să zaci culcat, așa că ridică-te și ia sulița asta, la noapte trebuie să stai de veghe.” Ei, bine, n-ar trebui să fiu așa de prăpăstios. Poate c-o să mor înainte să-i dea de capăt.

Poate c-o să murim cu toții, și asta mai curând decât ne-ar plăcea, gândi Sam, ridicându-se cu greu în picioare.

Când Craster auzi că oaspeții lui nepoftiți aveau să plece a doua zi, deveni aproape amabil, sau cât de amabil putea el să fie.

— Era și timpul, zise el. N-aveți ce căuta aici, v-am spus. Cu toate astea, o să-mi iau rămas-bun de la voi așa cum se cuvine. Cu un ospăț. Ei, bine, o masă. Nevestele mele pot să frigă caii ăia pe care i-ați măcelărit, iar eu o să caut niște bere și niște pâine. Zâmbi, cu zâmbetul lui maroniu. Nimic nu-i mai bun ca berea și carnea de cal. Dacă nu-i puteți călări, mâncați-i, asta zic eu.

Nevestele și fiicele sale scoaseră băncile și mesele lungi de lemn, gătiră și serviră. Cu excepția lui Gilly, Sam nu le putea deosebi. Unele erau bătrâne, unele tinere, și altele erau doar niște fetițe, dar multe dintre ele îi erau lui Craster și fiice și neveste și toate semănau într-un fel. În timp ce-și vedeau de treabă printre mese, își vorbeau cu glas șoptit, dar niciodată nu se adresau bărbaților în negru.

Craster nu avea decât un singur scaun. Stătea așezat pe el, îmbrăcat într-o vestă din piele de oaie. Brațele lui groase erau acoperite de păr alb, iar la una dintre încheieturi avea o brățară strâmbă de aur. Lordul Comandant Mormont se așeză în capătul băncii, la dreapta lui, iar frații se înghesuiră, unul lângă altul. O duzină rămaseră afară, să păzească porțile și să întrețină focurile.

Sam își găsi un loc între Grenn și Oss Orfanul, cu stomacul chiorăind. Carnea de cal înnegrită picura grăsime în timp ce nevestele lui Craster întorceau frigările deasupra focului, iar mirosul îl făcu să saliveze din nou, dar asta îi reaminti de Bannen. Oricât de flămând era, Sam știa că ar voma numai dacă ar gusta o bucățică. Cum puteau să mănânce bieții cai credincioși, care îi duseseră atâta drum? Când nevestele lui Craster aduseră ceapă, Sam înhață una nerăbdător. O parte era neagră de putregai, dar tăie bucata aceea cu pumnalul și mănă goală bucata bună. Era și pâine pe masă, însă numai două bucăți. Când Ulmer mai ceru, femeia clătină din cap. În acel moment începu tărbăboiul.

— Două pâini? se plânse Karl Picior-Strâmb din josul băncii. Cât de proaste sunt femeile tale? Avem nevoie de mai multă pâine.

Lordul Comandant Mormont îi aruncă o privire aspră:

— Ia ce ți se dă și fii recunoscător. Ai prefera să stai afară, în furtună, și să mănânci zăpadă?

— Voi fi acolo cât de curând. Karl Picior-Strâmb nu bătea în retragere în fața furiei Bătrânului Urs. Aș prefera să mănânc ce ascunde Craster, stăpâne.

Craster își îngustă ochii.

— V-am dat destul, ciorilor. Trebuie să-mi hrănesc femeile.

Jungher înțepă o bucată de carne de cal.

— Da, deci recunoști că ai o cămară secretă. Cum altfel să treceți iarna?

— Sunt un om evlavios..., începu Craster.

— Ești un om cărpănos, îl întrerupse Karl. Și un mincinos.

— Șunci, spuse Garth din Orașul Vechi, cu glas reverențios. Ultima oară când am fost aici, erau porci. Pun rămășag că are șunci ascunse pe undeva. Șunci sărate și afumate. Și slănină.

— Cârnați, adăugă Jungher. Aia lungi și negri sunt tari ca piatra, țin ani de zile. Sunt sigur că ascunde vreo sută atârnați pe undeva.

— Ovăz, sugeră Ollo Ciungul. Porumb.

Orz. Porumb, zise corbul lui Mormont, fluturându-și aripile. Porumb, porumb, porumb, porumb, porumb.

— Ajunge, strigă Lordul Mormont, peste țițele răgușite ale păsării. Tăceți toți! E o nebulie.

— Mere, continuă Garth de Greenway. Butoaie peste butoaie de mere rumene de toamnă. Sunt meri pe aici, i-am văzut.

— Fructe de pădure uscate. Varză. Alune. *Porumb, porumb, porumb.*

— Carne de oaie în saramură. Are un țarc. Are poloboace peste poloboace de carne de oaie puse deoparte. Știți că are.

Craster arăta de parcă era gata să-i pună pe toți pe frigare. Lordul Comandant Mormont se ridică:

— *Liniște!* Nu vreau să aud asemenea vorbe!

— Atunci astupă-ți urechile cu pâine, bătrâne. Karl Picior-Strâmb se ridică de la masă. Sau deja ți-ai înghițit nenorocita de fărâmitură?

Sam văzu fața Bătrânului Urs înroșindu-se.

— Ai uitat cine sunt? Stai jos, mănâncă și taci din gură. E un *ordin*.

Nimeni nu mai vorbea. Nimeni nu se clintea. Toți ochii erau ațintiți asupra Lordului Comandant și a cercetașului voinic și schiop, care se priveau în ochi peste masă. Sam avu impresia că Picior-Strâmb cedează primul și că era pe cale să se așeze, chiar dacă posac...

... când Craster se ridică în picioare, cu toporul în mână. Toporul mare, negru, de oțel, pe care i-l dăduse Mormont în dar.

— Nu, mârâi el. Nu te vei așeza. Unul care mă numește cărpănos nu va dormi sub acoperișul meu și nu va mânca la masa mea. Afară, schilodule. Și tu și tu și tu. Arată cu capul toporului către Jungher, Garth și celălalt Garth. Duce-ți-vă și dormiți în frig, cu burțile goale, voi toți, altfel...

— *Bastard* ticălos! îl auzi Sam pe unul dintre cei doi Garth înjurând. Nu văzu

care.

— Cine îmi spune mie *bastard*? răcni Craster, măturând talere și carne și cupe cu vin de pe masă, cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ridică toporul.

— Nu e decât ce știe toată lumea, răspunse Karl.

Craster se mișcă mai repede decât ar fi crezut Sam că se poate mișca cineva, sărind peste masă, cu toporul în mână. O femeie țipă. Garth Greenway și Oss Orfanul scoaseră pumnalele. Karl se dădu înapoi și se împiedică de Ser Byam, care zăcea rănit pe podea. Într-o clipită, Craster era pe urmele lui, scuipând înjurături. În clipa următoare scuipa sânge. Jungher îl înhățase se păr, îi dăduse capul pe spate și îi despicase beregata de la o ureche la alta. Apoi îl îmbrânci și sălbaticul căzu, prăbușindu-se cu capul înainte, peste Ser Byam. Byam urlă în agonie, în timp ce Craster se înecă în propriul sânge, cu toporul alunecându-i din mână. Două dintre nevestele lui plâneau, o a treia înjura, a patra fugi la Donnel cel Dulce și încercă să-i scoată ochii cu unghiile. O doborî la pământ. Lordul Comandant stătea deasupra trupului lui Craster, negru de furie.

— Zeii ne vor blestema! țipă el. Nu există crimă mai odioasă decât să aduci moarte în casa celui ce te găzduiește. După toate legile inimii, noi...

— Nu există nici o lege dincolo de Zid, bătrâne. Ai uitat? Jungher o înhață de braț pe una dintre femeile lui Craster și îi vârî sub bărbie cuțitul însângerat. Arată-ne unde ține mâncarea sau sfârșești ca el, femeie.

— Dă-i drumul. Mormont făcu un pas. O să-ți iau capul pentru asta, tu...

Garth de Greenway îi tăie calea, iar Ollo Ciungul îl trase înapoi. Amândoi aveau arme în mâini.

— Tacă-ți gura, îl amenință Ollo.

Dar Lordul Comandant îl apucă de mână, încercând să-i ia pumnalul. Ollo avea doar o mână, dar era iute. Se eliberă din strânsoarea bătrânului, înfipse pumnalul în burta lui Mormont și îl scoase, roșu tot. Și apoi lumea o luă razna.

Mai târziu, mult mai târziu, Sam se pomeni stând cu picioarele încrucișate pe podea, cu capul lui Mormont în poală. Nu-și amintea cum ajunseseră acolo sau prea mult din toate cele întâmplate după ce Bătrânul Urs a fost înjunghiat. Garth de Greenway îl omorâse pe Garth din Orașul Vechi, asta își amintea, dar nu și de ce. Rolley Sisterman căzuse din pod și își rupsesse gâtul după ce urcase scara să se desfete puțin cu nevestele lui Craster. Grenn...

Grenn țipase și-l palmuise, pe urmă fugise cu Uriașul și Edd cel Trist și alți câțiva. Craster zăcea încă lăbărțat peste Ser Byam, dar cavalerul rănit nu mai gemea. Patru frați în negru stăteau pe bancă, mâncând halci de carne de cal arsă, în timp ce Ollo se împreuna pe masă cu o femeie care plângea.

— Tarly. Când Bătrânul Urs încerca să vorbească, sângele îi șiroia din gură în jos, pe barbă. Tarly, du-te. *Du-te*.

— Unde, stăpâne? Glasul îi era vlăguit și lipsit de viață. *Nu mi-e frică*. Era un sentiment straniu. Nu am unde să mă duc.

— La Zid. Du-te la Zid. Acum.

Acum, ți-pă corbul. Acum, acum. Pasărea înainta pe brațul bătrânului către piept și îi ciuguli un fir de păr din barbă.

— Trebuie. Trebuie să le spui.

— Ce să le spun, stăpâne? întrebă Sam politicoș.

— Tot. Pumnul. Sălbaticii. Sticla dragonului. Asta. Tot. Respira foarte încet acum, iar glasul îi era o șoaptă. Spune-i fiului meu, Jorah. Spune-i să îmbrace veșmintele negre. Dorința mea. Ultima dorință.

Dorință? Corbul își lungi gâtul, cu ochii negri strălucind. *Boabe?* întrebă pasărea.

— N-am boabe, murmură Mormont. Spune-i lui Jorah. Iartă-l. Fiul meu. Te rog. Du-te.

— E prea departe, se împotrivi Sam. Nu voi ajunge niciodată la Zid, stăpâne. Era atât de ostenit. Nu voia decât să doarmă, să doarmă și iar să doarmă și să nu se mai trezească, dar știa că, dacă mai zăbovea mult acolo, Jungher și Ollo Ciungul sau Karl Picior-Strâmb se vor înfuria pe el și îi vor împlini dorința, doar de dragul de a-l vedea murind. Prefer să rămân cu tine. Vezi, nu-mi mai e frică. De tine, sau... de orice.

— Ar trebui să-ți fie, se auzi un glas de femeie. Trei dintre nevestele lui Craster stăteau deasupra lor. Două erau niște bătrâne sfrijite pe care nu le cunoștea, dar între ele era Gilly, încotoșmănată în piei și legănând un ghemotoc de blană maro cu pete albe, în care trebuie să fi fost pruncul ei.

— Nu avem voie să vorbim cu nevestele lui Craster, le spuse Sam. Avem ordine.

— S-a terminat cu asta acum, spuse bătrâna din dreapta.

— Cele mai negre ciori sunt jos, în beci, ghiftuindu-se, adăugă femeia din stânga, sau sus, în pod, cu cele tinere. Dar se vor întoarce în curând. Ar fi mai bine să nu mai fiți aici atunci. Caii au fugit, dar Dyah a prins doi.

— Ai spus că mă vei ajuta, îi reaminti Gilly.

— Am spus că Jon te va ajuta. Jon e curajos și e un bun luptător, dar cred că e mort acum. Eu sunt un laș. Și sunt gras. Uită-te cât sunt de gras. În plus, Lordul Mormont e rănit. Nu vezi? N-aș putea să-l părăsesc pe Lordul Comandant.

— Copile, zise cealaltă bătrână, cioara bătrână a plecat înaintea ta. Uită-te.

Capul lui Mormont se afla încă în poala lui, dar ochii îi erau deschiși și fițși, iar buzele nu i se mai mișcau. Corbul își înălță capul și ți-pă, apoi își ridică privirea către Sam: *Boabe?*

— N-are boabe. N-are nici un bob. Sam închise ochii Bătrânului Urs și încercă să-și amintească o rugăciune, dar nu-i veni în minte decât: Mamă, ai milă. Mamă, ai milă. Mamă, ai milă.

— Mama ta nu-ți poate fi de nici un ajutor, zise femeia bătrână din stânga. Nici bătrânul mort. Ia-i sabia și ia-i mantia aia mare și caldă de blană. Și ia-i calul,

dacă-l găsești. Du-te.

— Fata nu minte, zise bătrâna din dreapta. E fiica mea și i-am scos de mult minciuna din cap, cu bătaia. Ai spus c-o vei ajuta. Fă cum spune Ferny, băiete. Ia fata și pleacă repede.

Repede, spuse corbul. *Repede, repede, repede.*

— Unde? întrebă Sam nedumerit. Unde s-o duc?

— Într-un loc cald, răspunseră într-un glas cele două bătrâne.

Gilly plângea.

— Pe mine și copilașul meu. Te rog. Voi fi soția ta, așa cum am fost a lui Craster. Te rog, ser cioară. E băiat, întocmai cum a spus Nella că o să fie. Dacă nu-l iei tu, o să-l ia *ei*.

— Care ei? întrebă Sam, iar corbul croncăni: *Ei. Ei. Ei.*

— Frații băiatului, îi explică bătrâna din stânga. Fiii lui Craster. Frigul alb se ridică afară, cioară. Îl simt în oase. Bietele mele oase bătrâne nu mint. Fiii vor sosi curând.

ARYA

Ochii îi erau obișnuiți cu întunericul. Când Harwin îi îndepărtă gluga de pe cap, Arya clipi ca o bufniță amețită în fața strălucirii rubinii din măruntaiele muntelui.

În mijlocul încăperii, o groapă imensă pentru foc fusese săpată în pământ, iar flăcările se ridicau răsucindu-se și trosnind către tavanul mânjit de fum. Pereții erau jumătate piatră, jumătate pământ, străbătuți de rădăcini albe, imense, care se încolăceau ca niște șerpi palizi, leneși. Zări oameni strecurându-se printre aceste rădăcini, ieșind din umbră pentru a vedea prizonierii, ivindu-se din gurile tunelurilor negre ca smoala, făcându-și apariția din găuri și crăpături, de peste tot. În partea cealaltă a focului, rădăcinile formau, într-un loc, un fel de scară care ducea sus, către o scorbură în pământ, unde un bărbat stătea aproape pierdut în hățișul de rădăcini de copaci ai inimii.

Lem îi scoase lui Gendry gluga de pe cap.

— Ce e locul acesta? întrebă el.

— Un loc vechi, adânc și secret. O ascunzătoare unde nici lupii, nici lei nu vin să vâneze.

Nici lupii, nici lei. Arya se înfiora. Își aminti visul pe care-l avusese și gustul sângelui când sfâșiasse brațul omului, de la umăr.

Oricât de mare era focul, peștera era și mai mare. Era greu să-ți dai seama unde începea și unde se sfârșea. Gurile tunelurilor ar fi putut fi adânci de jumătate de metru sau s-ar fi putut întinde pe trei kilometri. Arya văzu bărbați și femei și copii mici, privind-o cu toți rezervați.

Barbă-Verde zise:

— Iată vrăjitorul, veveriță pricăjită. Îți vei primi răspunsul acum. Arată către foc, unde Tom Șapte-coarde stătea de vorbă cu un bărbat înalt și uscățiv, cu bucăți de armură veche prinse peste veșmintele roz, jerpelite.

Nu se poate să fie Thoros din Myr. Arya și-l amintea pe preotul roșu, gras, cu o față netedă și un cap pleșuv, lucitor. Bărbatul acesta avea fața căzută și capul acoperit de un păr cărunt, zburlit. Ceva ce îi spusese Tom îl făcu să o privească și Arya avu impresia că era gata să vină la ea. Abia atunci își făcu apariția Hăitașul Furios, îmbrâncindu-și prizonierul jos, în lumină, iar Arya și Gendry fură uitați.

Hăitașul se dovedise a fi un bărbat îndesat, îmbrăcat în haine peticite din piele argăsită, pleșuv, îmbufnat și certăreț. La Septul de Piatră, Arya crezuse că Lem și Barbă-Verde vor fi făcuți fărâme când va veni la cuștile ciorilor, să revendice prizonierul pentru lordul fulgerului. Căinii îi împresuraseră adulmecând și mârâind. Dar Tom de Șapte i-a împlânzit cu cântecele lui, Tansy a străbătut piața cu șorțul plin de oase și carne unsuroasă de oaie, iar Lem a arătat spre Anguy, care stătea la fereastra bordelului, cu arcul întins. Hăitașul Furios i-a înjurat, făcându-i lingăi, dar în cele din urmă s-a învoit să-și ducă trofeul în fața Lordului Beric, spre judecată.

Îi legaseră încheieturile cu sfoară de cânepă, îi prinseseră un ștreang în jurul gâtului și îi trăsese un sac pe cap, dar chiar și așa, omul reprezenta un pericol. Arya simțea tensiunea plutind în aerul peșterii. Thoros – dacă acela *era* Thoros – ieși în calea Hăitașului și a prizonierului său.

— Cum l-ai capturat? întrebă preotul.

— Căinii i-au luat urma. Dormea beat sub o salcie, dacă-ți vine să crezi.

— Victima propriei lui slăbiciuni. Thoros se întoarse către prizonier și-i smulse gluga de pe cap. Bine ai venit în modestul nostru adăpost, Câine. Nu e așa de mare ca sala tronului din castelul lui Robert, dar compania e mai aleasă.

Flăcările strălucitoare zugrăveau umbre portocalii pe fața arsă a lui Sandor Clegane, astfel că arăta chiar mai înfricoșător decât în lumina zilei. Când trase de funiile ce îi legau încheieturile, solzi de sânge uscat se desprinseseră și căzură. Gura Câinelui se crispa.

— Te cunosc, îi spuse lui Thoros.

— M-ai cunoscut. În turniruri, îmi blestemai sabia arzătoare, deși de trei ori te-am învins cu ea.

— Thoros din Myr, obișnuiai să-ți razi capul.

— Ca să-mi dovedesc umilința inimii, dar de fapt inima mea era pustie. Pe de altă parte, mi-am pierdut briciul în pădure. Preotul se bătu pe burtă. Sunt mai puțin decât am fost, dar mai mult decât atât. Un an în pădure topește carnea unui om. Mi-ar plăcea să găsesc un croitor să-mi taie din piele. Poate că aş arăta iarăși tânăr și fetele frumoase m-ar coplesi cu sărutări.

— Doar cele oarbe, preotule.

Proscrișii vociferară, dar nici unul la fel de zgomotos ca Thoros.

— Chiar așa. Cu toate acestea, nu mai sunt falsul preot pe care l-ai cunoscut. Stăpânul Luminii mi-a deșteptat inima. Multe puteri, de mult adormite, se trezesc și multe forțe bănuie ținutul. Le-am văzut în flăcări.

Câinele nu era impresionat.

— La naiba cu flăcările tale. Și cu tine! Își roti privirea, uitându-se la ceilalți. Ai o tovărășie ciudată pentru un om evlavios.

— Aceștia sunt frații mei, răspunse Thoros cu simplitate.

Lem Mantie-de-Lămâie se apropie. El și Barbă-Verde erau singurii bărbați de acolo suficient de înalți ca să-l privească pe Câine în ochi.

— Ai grijă cum latră, Câine. Viața ta e în mâinile noastre.

— Atunci mai bine ți-ai șterge rahatul ăla de pe degete. Câinele râse. De când vă ascundeți în văgăuna asta?

Anguy Arcașul se zburli la aluzia despre lașitate.

— Întreabă-l pe țăp dacă ne ascundem, Câine. Întreabă-ți fratele. Întreabă-l pe lordul lipitorilor. I-am umplut de sânge pe toți.

— Voi, nenorociților? Mă faci să râd. Arătați mai degrabă a porcari decât a soldați.

— Unii dintre noi au fost porcari, zise un bărbat scund pe care Arya nu-l cunoștea. Iar alții au fost tăbăcari sau cântăreți sau zidari. Dar asta a fost înainte să înceapă războiul.

— Când am plecat de la Debarcaderul Regelui, eram oameni ai Winterfellului, oameni de la Darry și de la Blackhaven, oameni ai Casei Mallery și ai Casei Wylde. Eram cavaleri și scutieri și oșteni, lorzi și oameni de rând, uniți doar de scopul nostru comun. Vocea era a bărbatului așezat printre rădăcinile de copaci ai inimii, la jumătatea zidului. O sută douăzeci am pornit să-i aducem fratelui tău dreptatea regelui. Vorbitorul coborî hățișul de trepte. O sută douăzeci de bărbați viteji și destoinici, conduși de un nebun cu mantia înstelată.

O sperietoare de om, bărbatul purta o mantie jerpelită, presărată cu stele, și o platoșă de fier, ciobită în sute de bătlăii. Un desiş de păr roșcat auriu îi acoperea aproape toată fața, în afara unui petic de piele de deasupra urechii stângi, unde capul îi fusese zdrobit.

— Mai mult de optzeci dintre noi sunt morți acum, dar alții au ridicat săbiile care le-au căzut din mâini. Când ajunse jos, proscrișii se dădură la o parte, să-l lase să treacă. Arya observă că-i lipsea un ochi. Carnea din jurul orbitei era cicatrizată și zbârcită. Iar în jurul gâtului avea un inel negru. Cu ajutorul lor, luptăm cât de bine putem, pentru Robert și pentru regat.

— Robert? hârâi Sandor Clegane, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ned Stark ne-a trimis, zise Jack-Norocosul din spatele coifului său, dar stătea pe Tronul de Fier când ne-a dat poruncă, așa că n-am fost niciodată cu adevărat oamenii lui, ci ai lui Robert.

— Robert este regele viermilor acum. De asta sunteți, jos, sub pământ, să-i fiți curteni?

— Regele e mort, recunosc sperietoarea, dar noi continuăm să fim oamenii regelui, chiar dacă am pierdut stindardul regal la Vadul Măștilor, când măcelarii fratelui tău au năvălit asupra noastră. Se bătu cu pumnul în piept. Robert a fost ucis, dar regatul său rămâne. Iar noi o apărăm pe ea.

— Pe ea? Câinele pufni. E cumva mama ta, Dondarion? Sau târfa ta?

Dondarion? Beric Dondarion fusese chipeș, Jeyne, prietena Sansei, se îndrăgostise de el. Nici măcar Jeyne Poole nu era atât de oarbă încât să aibă impresia că acest bărbat era frumos. Totuși, când Arya îl privi mai atent, văzu urmele unui fulger purpuriu pe smalțul crăpat al platoșei sale.

— Pietre și copaci și râuri, din asta e făcut regatul tău, spuse Câinele. Pietrele au nevoie de apărare? Robert ar fi fost de altă părere. Dacă nu putea să se culce cu ele, să se lupte cu ele sau să le bea, îl plectiseau, și voi la fel... *Bravi Camarazi.* Peștera fu cuprinsă de revoltă.

— Îndrăznește numai să ne mai spui așa, Câine, și o să-ți înghiți limba. Lem scoase sabia lungă din teacă.

Câinele se uită la sabia cu dispreț.

— Iată un om curajos, care scoate sabia în fața unui prizonier legat. Dezleagă-mă, ce mai stai? Vom vedea atunci cât ești de curajos. Aruncă o privire către Hăitașul Furios, în spatele lui. Dar tu? Ți-ai lăsat tot curajul în cuștile câinilor?

— Nu, dar ar fi trebuit să te las pe tine în colivia ciorilor. Hăitașul scoase un cuțit. Încă aș putea.

Câinele îi răsă în față.

— Aici suntem frați, declară Thoros din Myr. Frați întru credință, loiali regatului, loiali scopului nostru și unul altuia.

— Frăția fără stindarde. Tom Șaptecoarde ciupi o coardă. Cavalerii văgăunii.

— *Cavaleri?* mârâi Câinele. Dondarion e cavaler, dar voi, ceilalți, sunteți șleahta cea mai jalnică de tâlhari și de ratați pe care am văzut-o vreodată. Pot să *cac* oameni mai buni ca voi.

— Orice cavaler poate să numească un cavaler, zise sperietoarea care era Beric Dondarion, și fiecare bărbat pe care îl vezi aici a simțit o sabie pe umăr. Noi suntem tovarășia celor uitați.

— Dați-mi drumul și o să vă uit și eu, zise Clegane cu glas răgușit. Dar dacă aveți de gând să mă omorâți, atunci faceți-o naibii odată! Mi-ați luat sabia, calul și aurul, așa că luați-mi și viața și isprăviți... dar scutiți-mă de behăiala asta pioasă.

— Vei muri cât de curând, Câine, îi promise Thoros, dar nu va fi crimă, ci dreptate.

— Da, întări Hăitașul Furios, și o soartă mai blândă decât meriți pentru tot ce a făcut neamul tău. Vă ziceți lei. La Sherrer și la Vadul Măștilor, au fost siluite fete de șase și de șapte ani și copii de tâță au fost tăiați în două sub ochii mamelor lor.

Nici un leu n-a ucis vreodată cu atâta cruzime.

— Asta nu s-a întâmplat la Sherrer, nici la Vadul Măștilor, îi spuse Câinele. Lasă-ți pruncii morți la altă ușă.

Thoros îi răspunse:

— Casa Clegane s-a zidit pe trupurile copiilor morți, negi asta? I-am văzut așezându-i pe Prințul Aegon și pe Prințesa Rhaenys în fața Tronului de Fier. Pe blazonul vostru ar trebui să fie doi copii morți în loc de câinii ăia hidoși.

Gura Câinelui se încleșta.

— Mă iei drept fratele meu? E un păcat să fii născut Clegane?

— Crima e un păcat.

— Pe cine am omorât eu?

— Pe Lordul Lothar Mallery și pe Ser Gladden Wylde, zise Harwin.

— Pe frații mei Lister și Lennocks, afirmă Jack Norocosul.

— Pe Jupânul Beck și pe Mudge, fiul morarului, din Donnelwood, strigă din umbră o bătrână.

— Pe văduva lui Merriman, care era atât de drăgăstoasă, adăugă Barbă-Verde.

— Septonii de la Iazul Mocirlos.

— Pe Ser Andrey Charlton, Scutierul lui, Lucas Roote. Fiecare bărbat, femeie sau copil de la Fieldstone și Moara Șoarecilor.

— Lordul și Doamna Deddings, care erau atât de bogați...

Tom Șaptecoarde continuă socoteala:

— Alyn de Winterfell, Joth Arcașul-Iute, Micul Matt și sora lui, Randa, Ryn Nicovală, Ser Ormond, Ser Dudley, Pate de Mory, Pate de Lancewood, Bătrânul Pate și Pate din Crângul lui Shermer. Orbul Wyl Cioplitorul, Jupâneasa Maerie. Târfa Maerie. Becca Brutăreasa. Ser Raymun Darry, Lordul Darry, tânărul Lord Darry. Bastardul din Bracken. Will Pană. Harsley. Jupâneasa Nolla...

— *Ajunge!* Fața Câinelui era crispată de mânie. Faceți gălăgie. Numele astea nu înseamnă nimic. Cine au fost ei?

— Oameni, zise Lordul Beric. Oameni mari și mici, tineri și bătrâni. Oameni buni și oameni răi, care au murit de suferințele Lannisterilor sau și-au văzut burțile despicate de săbiile lor.

— Nu sabia mea a fost în burțile lor. Cine spune că a fost e un mincinos nenorocit.

— Îi slujești pe Lannisterii de la Casterly Rock, zise Thoros.

— Asta a fost cândva. Eu și alții, cu miile. Fiecare dintre noi e vinovat de crimele celorlalți? Clegane scuipă. Poate că *sunteți*, până la urmă, cavaleri. Mințiți ca niște cavaleri, poate că ucideți ca niște cavaleri.

Lem și Jack Norocosul începură să strige la el, dar Dondarion ridică o mână, făcând liniște.

— Spune ce vrei să spui, Clegane.

— Un cavaler e o sabie călare. Celelalte, jurămintele și uleiurile sacre și

favorurile unei doamne, toate acestea sunt doar panglici de mătase legate în jurul sabiei. Poate că sabia e mai drăgălașă legată cu panglici, dar te va omori la fel. Ei, bine, la naiba cu panglicile și puteți să vă băgați săbiile în fund! Sunt la fel ca voi. Singura diferență e că eu recunosc ce sunt. Așa că, omorâți-mă, dar nu-mi ziceți mie criminal în timp ce stați acolo și vă spuneți unul altuia că rahatul vostru nu pute. *Mă auziți?*

Arya țâșni pe lângă Barbă-Verde atât de repede, încât nici n-o văzu.

— *Ești un criminal, țipă ea. L-ai omorât pe Mycah, să nu zici că nu. L-ai omorât!*

Căinele se holbă la ea, fără să dea vreun semn că ar recunoaște-o.

— *Și cine a fost acest Mycah, băiete?*

— Nu sunt băiat! Dar Mycah a fost. A fost băiatul unui măcelar și tu l-ai omorât. Jory a spus că l-ai tăiat aproape în două și nici măcar nu avea sabie.

Le simțea acum privirile ațintite asupra ei, ale femeilor și ale copiilor și ale bărbaților care își ziceau cavalerii văgăunii.

— Asta cine mai e? Întrebă cineva.

Căinele răspunse:

— *Șapte draci.* Surioara. Ștregărită care a aruncat sabia frumoasă a lui Joff în râu. Râse hodorogit. Nu știi că ești moartă?

— Nu, *tu* ești mort, i-o întoarse Arya. Harwin o apucă de braț, s-o tragă înapoi, în timp ce Lordul Beric spuse:

— Fata te-a numit criminal. Negi că l-ai ucis pe acest băiat de măcelar, Mycah?

Bărbatul voinic ridică din umeri.

— Eram sabia lui Joffrey. Băiatul măcelarului a atacat un prinț.

— Asta e o *minciună!* Arya se zvârcoli sub strânsoarea lui Harwin. *Eu* am fost. Eu l-am lovit pe Joffrey și i-am aruncat Laba de Leu în râu. Mycah n-a făcut decât să fugă, așa cum i-am spus eu.

— L-ai văzut pe băiat atacându-l pe Prințul Joffrey? îl întrebă pe Căine Lordul Beric Dondarion.

— Am auzit-o de pe buzele regale. Nu e treaba mea să pun la îndoială vorbele prinților. Clegane își smuci mâinile, arătând către Arya. Propria ei soră a spus aceeași minciună când a stat în fața neprețuitului vostru Robert.

— Sansa e doar o mincinoasă, zise Arya, furioasă din nou pe sora ei. N-a fost cum a spus ea. *N-a fost.*

Thoros îl luă deoparte pe Lordul Beric. Cei doi vorbeau în șoaptă, în timp ce Arya fierbea. *Trebuie să-l omoare. M-am rugat să moară, de sute și sute de ori.*

Beric Dondarion se întoarse la Căine.

— Ești acuzat de crimă, dar nimeni de aici nu știe dacă acuzația e falsă sau adevărată, așa că nu ne revine nouă să te judecăm. Numai Stăpânul Luminii poate face asta. Te osândesc la duel judiciar.

Căinele se încruntă neîncrezător, ca și cum nu i-ar veni să-și creadă urechilor.

— Ești nătărău sau nebun?

— Nici una, nici alta. Sunt un simplu lord. Dovedește-ți nevinovăția cu sabia și vei fi liber să pleci.

— Nu, strigă Arya, înainte ca Harwin să-i acopere gura. *Nu, nu se poate, va fi liber.* Căinele era aprig cu sabia în mână, toată lumea știa asta. *Va râde de ei,* gândi ea.

Și asta făcu. Un râs prelung, hârâit, care răsună, lovindu-se de pereții peșterii, un râs gălgâind de dispreț.

— Așadar, cine va fi? Se uită la Lem Mantie-de-Lămâie. Viteazul în mantie galbenă? Nu? Dar tu, Hăitașule? Ai mai bătut câini, încearcă și cu mine. Îl zări pe Barbă-Verde: Tu ești destul de voinic, Tyrosule, vino încoace. Sau aveți de gând s-o puneți chiar pe fetiță să se lupte cu mine? Râse din nou. Haideți, cine vrea să moară?

— Cu mine te vei lupta, zise Lordul Beric Dondarion.

Arya își amintea toate poveștile. *Nu poate fi ucis,* gândi ea, sperând fără speranță. Hăitașul Furios tăie funiile care legau mâinile lui Sandor Clegane una de alta.

— Voi avea nevoie de sabie și de armură. Căinele își frecă încheieturile.

— Sabie vei căpăta, dar armură trebuie să-ți fie nevinovăția.

Gura lui Clegane zvâcni.

— Nevinovăția mea împotriva platoșei tale, așa stau lucrurile?

— Ned, ajută-mă să-mi scot platoșa.

Aryei i se făcu pielea de găină când Lordul Beric rosti numele tatălui ei, dar acest Ned era doar un băiețandru, un scutier cu părul bălai, nu mai mare de unsprezece, doisprezece ani. Veni iute să desfacă închizătorile care fixau oțelul tocit pe trupul lordului Hotarelor. Căptușeala de dedesubt era măcinată de vreme și sudoare și căzu când metalul fu desfăcut. Gendry își ținu respirația.

— Mamă, ai milă.

Coastele Lordului Beric i se profilau deslușit pe sub piele. Un crater zbârcit i se zărea pe piept, chiar deasupra sfârcului stâng și, când se întoarse să ceară sabie și scut, Arya văzu perechea cicatricii pe spatele lui. *Sulița l-a străpuns.* Și Căinele o văzuse. *Oare e speriat?* Arya voia să fie speriat înainte de a muri, la fel de speriat cum trebuie să fi fost Mycah.

Ned îi aduse Lordului Beric centura și o tunică lungă, neagră. Era făcută să fie purtată peste armură, astfel că îi atârna, largă, pe trup, dar de-a latul ei trosnea fulgerul purpuriu, bifurcat, al Casei sale. Scoase sabia din teacă și îi dădu centura înapoi scutierului său.

Thoros îi aduse Căinelui centura sa.

— Un câine are onoare? întrebă preotul. Să nu cumva să încerci să fugi, croindu-ți drum cu sabia, sau să înhați vreun copil ca ostatic... Anguy, Denner,

Kyle, săgetați-l la prima mișcare perfidă. Abia după ce arcașii își potriviră săgețile, Thoros îi înmâna lui Clegane centura.

Câinele smulse sabia și aruncă teaca. Hăitașul Furios îi dădu scutul de stejar, bătut cu ținte de fier și vopsit în galben, cu blazonul celor trei câini negri ai Casei Clegane. Ned, băiatul, îi aduse Lordului Beric scutul său, atât de ros și de tocit încât fulgerul purpuriu și puzderia de stele erau aproape șterse.

Dar când Câinele dădu să pășească spre inamicul său, Thoros din Myr îl opri.

— Prima oară ne rugăm. Se întoarse către foc și ridică mâinile: Stăpân al Luminii, coboară-ți privirea asupra noastră.

Din toate colțurile peșterii, frăția fără stindarde își ridică glasurile, în răspuns:

— *Stăpân al Luminii, apără-ne.*

— Stăpân al Luminii, ferește-ne de întuneric.

— *Stăpân al Luminii, întoarce-ți fața strălucitoare către noi.*

— Luminează-ne cu flăcările tale, R'hllor, zise preotul roșu. Arată-ne adevărul sau minciuna acestui om. Doboară-l dacă e vinovat și dă putere sabiei sale dacă e sincer. Stăpân al Luminii, dă-ne înțelepciune.

— *Căci noaptea e neagră*, incantară ceilalți, în frunte cu Harwin și Anguy, *și plină de spaimă.*

— Și peștera e neagră, spuse Câinele, dar aici spaima sunt eu. Sper că zeul tău e unul prietenos, Dondarion. Îl vei întâlni curând.

Fără să zâmbească, Lordul Beric așeză tăișul sabiei în palma-i stângă și îl apăsă încet. Sângele țâșni întunecat din rana pe care o făcu și se revărsă peste lama de oțel.

Și pe urmă sabia luă foc.

Arya îl auzi pe Gendry șoptind o rugăciune.

— Lua-te-ar focurile iadului, înjură Câinele. Pe tine și pe Thoros. Aruncă o privire către preotul roșu. Când termin cu el, tu urmezi, myrishezule.

— Fiecare vorbă pe care o rostești îți trădează vinovăția, Câine, răspunse Thoros, în timp ce Lem, Barbă-Verde și Jack Norocosul amenințau și înjurau în gura mare. Lordul Beric aștepta în tăcere, calm ca o apă liniștită, cu scutul pe brațul stâng și sabia arzând în mâna dreaptă.

Omoară-l, gândi Arya, *te rog, trebuie să-l omori.* Luminată de dedesubt, fața lui era o mască a morții, cu ochiul lipsă – o rană roșie și plină de mânie. Sabia era în flăcări de la vârf până la gardă, dar Dondarion părea că nu simte fierbințeala. Stătea neclintit, de parcă ar fi fost cioplit din piatră.

Dar când Câinele îl atacă, se mișcă uimitor de repede.

Sabia învăpăiată săltă în sus pentru a o întâlni pe cea rece, lăsând în urma ei dăre lungi de foc, asemeni panglicilor despre care vorbise Câinele. Oțelul răsună pe oțel. Îndată ce prima lovitură îi fu parată, Clegane atacă din nou, dar de data aceasta, scutul Lordului Beric îi ținu calea și, sub impactul puternic, așchii de lemn zburară din el. Loviturile se succedară puternice și repezi, de jos și de sus,

din dreapta și din stânga și pe fiecare Dondarion o para. Flăcările se învolburau în jurul sabiei sale, lăsând năluci galbene și roșii pe unde trecea. Fiecare mișcare a Lordului Beric le ațâța, făcându-le mai strălucitoare, până când lordul fulgerului era închis parcă într-o colivie de foc.

— E foc sălbatic? îl întrebă Arya pe Gendry.

— Nu, e altceva. Este...

— ... vrajă, termină ea, în timp ce Câinele bătea în retragere. Acum Lordul Beric era cel care ataca, umplând aerul cu funii de foc, făcându-l pe bărbatul mai voinic să se retragă, pas cu pas. Clegane prinse o lovitură chiar în scut și unul dintre câinii pictați își pierdu capul. Câinele contraatacă și Dondarion își interpuise propriul scut, lansând o lovitură învăpăiată. Frația proscrisilor striga, încurajându-și căpetenia:

— *Al tău e!* auzi Arya și:

— *Pe el! Pe el! Pe el!*

Câinele pară o lovitură în dreptul capului, strâmbându-se când căldura flăcărilor îi atinse fața. Mârâi și înjură și se îndepărtă, clătînându-se.

Lordul Beric nu-i acordă nici un răgaz. Îl urmă pe bărbatul voinic îndeaproape, cu mâinile fără odihnă. Săbiile se ciocniră și țâșniră în lături și se ciocniră din nou, din scutul fulgerului zburau așchii, în timp ce flăcările atingeau câinii, o dată, de două ori, de trei ori. Câinele se mișcă spre dreapta, dar Dondarion îi ținu calea cu un pas sprinten, lateral, și îl conduse în partea cealaltă... către văpaia roșie, întunecată, a focului din groapă. Clegane se retrase, până când simți căldura în spate. O privire iute peste umăr îi arătă ce se afla înapoia lui și aproape îl costă capul, când Lordul Beric atacă din nou.

Arya vedea albul ochilor lui Clegane, când se năpusti din nou, cu putere. Trei pași înainte și doi înapoi, o mișcare spre stânga pe care Lordul Beric o împiedică, alți doi pași înainte, unul înapoi, *zdrang* și *zdrang* și scutul mare de stejar lua lovitură după lovitură după lovitură. Părul negru, lins, era lipit de fruntea lucind de sudoare a Câinelui. *Nădușeală de vin*, gândi Arya, amintindu-și că era beat când l-au prins. Avu impresia că zărește spaima încolțind în ochii lui. *Va pierde*, își spuse jubilând, în timp ce sabia învăpăiată a Lordului Beric se răsucea și tăia. Cu o rafală sălbatică, lordul fulgerului prelua din nou tot terenul pe care Câinele îl câștigase, trimițându-l pe Clegane, clătînându-se, din nou către marginea gropii unde ardea focul. *Da, da, va pierde*. Se ridică pe vârfuri, să vadă mai bine.

— *Nemernicule!* răzni Câinele, simțind focul atingându-i spatele și coapsele. Atacă, legănând sabia grea tot mai energic, încercând să-l zdrebească pe bărbatul mai mic prin forță brută, să-i frângă sabia sau scutul sau brațul. Dar flăcările loviturilor lui Dondarion se năpusteau spre ochii lui și, când Câinele săltă înapoi, să se ferească de ele, piciorul îi alunecă și căzu, clătînându-se, într-un genunchi. Lordul Beric se apropie îndată. Lovitura lui suieră în aer, lăsând în urmă fanioane de foc. Gâfâind istovit, Clegane își ridică scutul deasupra capului tocmai la timp,

și peștera răsună de trosnetul puternic al lemnului crăpat.

— Scutul i-a luat foc, zise Gendry cu glas șoptit.

Arya îl văzu în aceeași clipă. Flăcările se răspândiseră pe vopseaua galbenă, sfărâmată, și înghițiră cei trei câini negri.

Sandor Clegane reușise să se ridice în picioare, cu un contraatac nebunesc. Dar până când Lordul Beric nu se retrase un pas, Câinele nu păru să-și dea seama că focul care vâjâia atât de aproape era propriul său scut arzând. Cu un strigăt de oroare, lovi sălbatic stejarul crăpat, desăvârșindu-i distrugerea. Scutul se sfărâmă. O bucată din el se îndepărtă rostogolindu-se, încă în flăcări, în timp ce cealaltă îi atârna cu îndărătnicie de braț. Eforturile sale de a se elibera nu făcură decât să atâțe flăcările. Mâneca i se aprinse și acum brațul stâng îi ardea în întregime.

— *Termină-!!* îl îndemnă Barbă-Verde pe Lordul Beric, iar alte glasuri începură să scandeze:

— *Vinovat!* Arya striga împreună cu ceilalți: *Vinovat, vinovat, omoară-l, vinovat!*

Domol ca mătasea verii, Lordul Beric se apropie, alunecând, să pună capăt zilelor bărbatului din fața lui. Câinele scoase un urlet răgușit, ridică sabia cu ambele mâini și o coborî, cu toată puterea. Lordul Beric pară lovitura cu ușurință...

— *Nuuuuu*, țipă Arya.

... dar sabia învăpăiată se rupse în două și oțelul rece al Câinelui pătrunse în carnea Lordului Beric, în locul unde umărul se unea cu gâtul, și îl despică până la osul pieptului. Sângele țâșni într-un șuvoi roșu, fierbinte.

Sandor Clegane sări înapoi, încă arzând. Smulse rămășițele scutului și le azvârli cât colo, cu o înjurătură, apoi se rostogoli în praf, să potolească focul ce-i ardea de-a lungul brațului.

Genunchii Lordului Beric se îndoiră încet, ca pentru rugăciune. Când gura i se deschise, ieși doar sânge. Sabia Câinelui era încă în trupul lui când se prăbuși, cu fața în jos. Praful îi absorbi sângele. În văgăuna de sub munte, nu se auzeau decât trosnetul șoptit al flăcărilor și scâncetul Câinelui, când încercă să se ridice. Arya nu se putea gândi decât la Mycah și la toate rugăciunile sale prostești în care ceruse moartea Câinelui. *Dacă zeii sunt buni, de ce n-a învins Lordul Beric?* Arya știa că Sandor Clegane era vinovat.

— Vă rog, hârâi Câinele, legănându-și brațul. Sunt ars. Ajutați-mă. Cineva. Ajutați-mă. Plângea. *Vă rog.*

Arya îl privea uluită. *Plânge ca un bebeluș*, gândi ea.

— Melly, vezi de rănilor lui, zise Thoros. Lem, Jack, ajutați-mă cu Lordul Beric. Ned, ar fi bine să vii și tu. Preotul roșu smulse sabia Câinelui din trupul stăpânului său căzut și o înfipse în pământul îmbibat de sânge. Lem își strecură mâinile vâjnoase sub brațele lui Dondarion, în timp ce Jack Norocosul îl luă de picioare. Îl duseră pe după foc, în întunecimea unuiia dintre tuneluri. Thoros și

Ned îi urmărea.

Hăitașul Furios scuipă:

— Eu zic să-l ducem înapoi la Septul de Piatră și să-l punem într-o colivie de ciori.

— Da, îl aprobă Arya. L-a omorât pe Mycah. L-a omorât.

— Ce mai veveriță furioasă, mormăi Barbă-Verde.

Harwin oftă.

— R'hllor l-a declarat nevinovat.

— Cine e *Rulore*? Nici măcar nu știa să-i pronunțe numele.

— Stăpânul Luminii. Thoros ne-a învățat... Nu-i păsa ce-i învățase Thoros. Smulse pumnalul lui Barbă-Verde din teacă și se răsuci pe călcâie înainte ca el s-o poată prinde. Gendry dădu și el s-o prindă, dar Arya fusese întotdeauna prea iute pentru el.

Tom Șaptecoarde și o femeie îl ajutau pe Căine să se ridice în picioare. Văzându-i brațul, Arya rămase fără grai. O fâșie roz se zărea acolo unde se aflase cureaua de piele, dar deasupra și dedesubt, carnea era crăpată și roșie și sângera de la cot până la încheietură. Când ochii lui îi întâlneau pe ai ei, gura Căinelui tresări.

— Chiar atât de mult îți dorești să mor? Atunci, fă-o, fetiță-lup. Vără pumnalul. E mai curat decât focul. Clegane încercă să se ridice, dar când se mișcă, o bucată de carne arsă i se desprinsese de braț și genunchii îl lăsară. Tom îl prinse de brațul bun și îl susținu.

Brațul lui, gândi Arya, și fața lui. Dar era Căinele. Merita să ardă în flăcările iadului. Simțea pumnalul greu în mână. Îl strânse cu putere.

— L-ai omorât pe Mycah, repetă ea, provocându-l să nege. Spune-le. L-ai omorât. L-ai omorât.

— L-am omorât. Fața întreagă i se crispa. L-am doborât și l-am tăiat în două și am râs. Am privit și cum o băteau pe sora ta, am privit cum i-au tăiat tatălui tău capul.

Lem îi prinse încheietura și i-o răsuci, smulgându-i pumnalul. Arya îl lovi cu picioarele, dar el nu voia să i-l dea înapoi.

— *Lua-te-ar naiba*, Căine, îi strigă ea lui Sandor Clegane, cu o furie disperată, cu mâinile goale. *Lua-te-ar naiba!*

Când Arya se întoarce, Lordul Beric Dondarion stătea în spatele ei, ținându-se cu mâna însângărată de umărul lui Thoros.

CATELYN

Regii iernii pot să se odihnească în criptele lor reci de sub pământ, gândi Catelyn. Cei ai Casei Tully își trăgeau seva din râu și în râu se întorceau când

cursul vieții lor se sfârșea.

Așezară trupul Lordului Hoster într-o barcă ușoară de lemn, îmbrăcat în armură strălucitoare de argint, din plăci și zale. Mantia era întinsă sub el, unduindu-se în nuanțe de albastru și roșu. Cămașa purtată peste armură avea aceleași culori. Un păstrăv cu solzi de argint și bronz încununa creasta coifului pe care i-l așezaseră lângă cap. Pe piept îi pusaseră o sabie de lemn pictată, iar degetele îi erau curbate pe mâner. Măinile sale ofilite erau ascunse în mănuși de zale, care-l făceau să pară din nou puternic. Scutul masiv din stejar și fier era așezat la stânga sa, iar cornul de vânătoare la dreapta. În rest, barca era plină de lemne ușoare, vreascuri și bucăți de pergament, dar și de pietre, ca s-o îngreuneze în apă. Flamura lui flutura la prora: păstrăvul săltând al Riverrunului.

Șapte bărbați fuseseră aleși să lanseze barca funerară la apă, ca omagiu adus celor șapte înfățișări ale zeității. Robb era unul dintre ei, regele Lordului Hoster. Cu el erau lorzii Bracken, Blackwood, Vance și Mallister, Ser Marq Piper... și Lothar Frey Șchiopul, care venise de la Gemeni cu răspunsul pe care îl așteptaseră. Venise escortat de patruzeci de soldați sub comanda lui Walder Rivers, cea mai vârstnică dintre progeniturile bastarde ale Lordului Walder, un bărbat aspru, cărunt și cu o strălucită reputație ca războinic. Sosirea lor, la câteva ore de la moartea Lordului Hoster, îl înfuriase la culme pe Edmure.

— Walder Frey ar trebui jupuit și sfârțecat! răcnise el. Ne trimite un schilod și un bastard, să nu-mi spui că nu a vrut să ne insulte cu asta!

— N-am nici o îndoială că Lordul Walder și-a ales emisarii cu grijă, i-a răspuns Catelyn. A fost un gest arțăgos, un fel de răzbunare meschină, dar nu uita cu cine avem de-a face. Întârziatul Lord Frey, așa îi spunea tata. Omul e irascibil, invidios și, mai presus de toate, *trufaș*.

Din fericire, fiul Catelynei fusese mai rezonabil decât fratele ei. Robb i-a întâmpinat pe Frey cu toate onorurile, a găsit locuri în cazărmi pentru escortă și l-a rugat discret pe Ser Desmond Greii să stea deoparte, ca Lothar să poată avea cinstea de a-l ajuta să-l trimită pe Lordul Hoster pe ultimul drum. *Fiul meu a dobândit o înțelepciune greu încercată, mai presus de anii săi*. Casa Frey îl părăsise pe Regele Nordului, dar Lordul de Crossing rămânea cel mai puternic dintre purtătorii de flamuri ai Riverrunului, iar Lothar era aici în locul lui.

Cei șapte lansară trupul Lordului Hoster de pe scară, coborând treptele, în apă, în timp ce bariera-ghilotină se ridica scârțâind. Lothar Frey, un bărbat corpulent, fleșcăit, răsufla din greu în timp ce împingeau barca în vârtoarea râului. Jason Mallister și Tytos Blackwood stăteau la prora, cufundați în apă până la piept, s-o ghideze.

Catelyn îi urmărea de pe creasta zidului, așteptând și privind, așa cum mai făcuse de atâtea ori. La picioarele ei, năvalnica, sălbatica Piatră Răsucită se împlânta ca o sulită în albia largă a Furcii Roșii, cu apele albastre-alburii învolburând cursul mălos, brun-roșcat al râului mai mare. Ceața dimineții atârna

deasupra apei, subțire ca un giulgiu și ca fumul amintirii.

Bran și Rickon îl așteaptă, gândi cu tristețe Catelyn, așa cum așteptam eu odinioară.

Barca suplă se îndepărta, alunecând pe sub bolta de piatră roșie a Porții Apei, luând viteză în timp ce era cuprinsă de năvalnicul curent al Pietrei Răsucite și împinsă în tumult, acolo unde apele se întâlneau. Când barca ieși de sub zidurile înalte, ocrotitoare, ale castelului, pânza ei în patru colțuri se umflă în vânt, iar Catelyn văzu lumina soarelui licărind pe coiful tatălui său. Barca Lordului Hoster își continuă drumul, plutind liniștită către mijlocul râului, în lumina zorilor.

— Acum, porunci unchiul Catelynei. În spatele lui, Edmure – acum pe bună dreptate Lordul Edmure, și oare cât va dura până ce se va obișnui cu asta? – potrive o săgeată în arc. Scutierul său ținea o bucată de lemn în dreptul ei. Edmure așteptă până când flacăra se aprinse, apoi ridică arcul, întinse coarda până la ureche și trase. Cu un zbârnâit sonor, săgeata își luă zborul. Catelyn o urmări cu ochii și cu inima, până când aceasta plonja în apă, cu un șuierat, mult în spatele bărcii Lordului Hoster. Edmure murmură o înjurătură.

— Vântul, zise el, scoțând o a doua săgeată. Încă o dată. Lemnul aprins atinse cărpa îmbibată cu ulei din spatele vârfului de săgeată, flăcările se înălțară, Edmure ridică arcul și trase. Săgeata zbură sus și departe. Prea departe. Dispăru în apele râului, la mai bine de zece metri de barcă, pâlbind o clipă. O văpaie se ridică pe gâtul lui Edmure, roșie ca barba sa. Încă o dată, ordonă el, luând o a treia săgeată din tolba. *E la fel de încordat ca arcul său, gândi Catelyn.*

Pesemne Ser Brynden observase același lucru:

— Lasă-mă pe mine, stăpâne, se offer el.

— Pot s-o fac, insistă Edmure. Îi lăsă să aprindă săgeata, smuci arcul, trase adânc aer în piept, întinse. Preț de un lung moment, păru că șovăie, în timp ce focul înainta, trosnind, de-a lungul săgeții. În cele din urmă, trase. Săgeata țâșni sus, tot mai sus și, în cele din urmă se arcui, căzând, căzând... și șuierând pe lângă pânza umflată de vânt.

O ratare la limită, doar la o palmă, dar tot o ratare.

— Lua-o-ar Ceilalți! înjură fratele Catelynei. Barca era deja foarte departe, plutind printre aburii râului. Tăcut, Edmure îi întinse arcul unchiului său.

— Iute, zise Ser Brynden. Potrive o săgeată, o țin nemișcată, așteptând lemnul aprins, întinse și trase, înainte ca ea să-și dea seama dacă focul se aprinsese... dar când săgeata se înalță, Catelyn văzu dăra flăcărilor în aer, un fanion palid, portocaliu. Barca dispăruse în ceață. Căzând, săgeata fu la rândul ei înghițită... însă numai pentru o clipă. Apoi, năvalnic ca o speranță, bujorul roșu înflori sub ochii lor. Pânzele se aprinseră și ceața se împurpura, strălucind în nuanțe de roz și portocaliu. Pentru o clipă, Catelyn zări deslușit silueta bărcii, încununată de flăcări saltărețe.

Ai grijă de mine, micuța mea, îl auzea șoptind.

Catelyn întinse mâna pe bâjbâite, căutând-o pe a fratelui său, dar Edmure se îndepărtase și stătea singur în cel mai înalt punct al meterezelor. În schimb, unchiul său Brynden îi luă mâna, împletindu-și degetele puternice cu ale ei. Priviră împreună focul micșorându-se, în timp ce barca aprinsă se pierdea în zare.

Și apoi dispăru... plutind în josul râului, poate neclintită sau poate zdrobită sau scufundându-se. Povara armurii îl va trage pe Lordul Hoster în jos, să se odihnească în patul moale și nămolos al râului, în castelele de apă unde domnea de-a pururi neamul Tully, cu bancuri de pești drept ultiimi slujitori.

Îndată ce barca învăpăiată dispăru din fața ochilor, Edmure se îndepărtă. Lui Catelyn i-ar fi plăcut să-l îmbrățișeze, fie și doar pentru o clipă, să stea cu el o oră, o noapte sau o zi întreagă, să vorbească despre cel mort și să jalească. Dar știa, la fel de bine ca el, că nu era momentul. Acum era Lordul Riverrunului și cavalerii mișunau în jurul lui, murmurând condoleanțe și promisiuni de credință, îndepărtându-l de un lucru atât de mărunț ca suferința surorii sale. Edmure asculta, fără să audă nici un cuvânt.

— Nu e o rușine să ratezi, îi șopti Catelynei unchiul său. Edmure ar trebui să afle. În ziua când nobilul meu tată a plecat pe râu în jos, Hoster a ratat și el.

— Prima săgeată. Catelyn fusese prea mică pe atunci ca să-și amintească, dar tatăl ei îi spusese povestea de nenumărate ori. Dar cea de-a doua a nimerit vela. Suspină. Edmure nu era atât de puternic cum părea. Moartea tatălui lor venise, într-un sfârșit, ca o binecuvântare, dar chiar și așa, fratele ei o primise greu.

Noaptea trecută, printre cupe de vin, izbucnise în plâns, zdrobit, plin de regrete pentru lucrurile nefăcute și vorbele nerostite. N-ar fi trebuit să plece niciodată să-și poarte bătlia la vaduri, i-a spus surorii sale printre lacrimi. Ar fi trebuit să rămână la căpătâiul tatălui său.

— Ar fi trebuit să fiu cu el, așa cum ai fost tu. Spune-mi adevărul, Catelyn, a întrebat de mine?

Ultimul cuvânt al Lordului Hoster fusese *Calomfir*, dar Catelyn nu îndrăznea să-i spună asta.

— Ți-a murmurat numele, a mințit ea, iar fratele ei a clătinat din cap recunoscător și i-a sărutat mâna.

Dacă n-ar fi încercat să-și înecă în vin suferința și remușcările, poate că ar fi reușit să întindă un arc, își zise ea suspinând, dar acesta era un alt lucru pe care nu îndrăznea să i-l spună.

Peștele Negru o conduse de pe creasta zidului către locul unde se afla Robb, printre purtătorii de flamuri, cu tânăra lui regină alături. Când o zări, fiul ei o cuprinse, tăcut, în brațe.

— Lordul Hoster a fost măreț ca un rege, doamna mea, murmură Jeyne. Mi-aș fi dorit să am șansa să-l cunosc.

— Iar eu să-l cunosc mai bine, adăugă Robb.

— Și el și-ar fi dorit asta, spuse Catelyn. Între Riverrun și Winterfell distanța e

prea mare. *Și prea mulți munți, prea multe râuri și oștiri despart Riverrunul de Eyrie, după cum se pare.* Lysa nu-i răspunsese la scrisoare.

Iar de la Debarcaderul Regelui nu venea decât tăcere. Spera că Brienne și Ser Cleos ajunseseră până acum în oraș, cu prizonierul lor. Poate că Brienne făcea deja cale întoarsă, aducând fetele cu ea. *Ser Cleos a jurat că-l va pune pe Pezevenghi să trimită un corb, îndată ce schimbul va fi făcut.* Poate că vreun arcaș doborâse pasărea și o mâncase la cină. Scrisoarea care i-ar fi adus mângâiere zăcea poate, acum, în cenușa unui foc de tabără, printre oasele unui corb.

Alții își așteptau rândul să-i aducă lui Robb condoleanțe și Catelyn rămase deoparte, răbdătoare, în timp ce Lordul Jason Mallister, Marelejon și Ser Rolph Spicer vorbiră, pe rând, cu el. Dar când se apropie Lordul Frey, Catelyn îl trase pe Robb de mânecă. Fiul ei se întoarse și așteptă să vadă ce avea Lothar de spus.

— Înălțimea Ta.

Un bărbat dolofan, între treizeci și patruzeci de ani, Lothar Frey avea ochii înguști, o barbă ascuțită și un păr negru care-i cădea, în bucle, pe umeri. Un picior răsucit la naștere îi adusese numele de *Lothar Șchiopul*. Slujise ca administrator al tatălui său în ultimii doisprezece ani.

— Ne sfiim să te tulburăm în aceste clipe de doliu, dar poate că ai vrea să ne acorzi diseară o audiență.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Robb. Nu mi-am dorit niciodată să semăn vrajă între noi.

— Nici eu să-i fiu pricină, adăugă Regina Jeyne.

Lothar Frey zâmbi.

— Înțeleg, la fel și nobilul meu tată. Mi-a poruncit să spun că a fost și el tânăr cândva și își amintește foarte bine cum e când frumusețea îți răpește inima. Lordul de Crossing îngropase șapte soții și acum era căsătorit cu cea de-a opta, dar vorbea despre ele doar ca despre niște iepe de prăsilă. Cu toate acestea, vorbele transmise erau frumoase și Jeyne nu putea să respingă acest compliment. Nici Robb.

— Tatăl tău e foarte amabil, zise el. Aștept cu nerăbdare discuția noastră.

Lothar se înclină, sărută mâna reginei și se retrase. Alții și alții se adunaseră deja, așteptându-și rândul. Robb vorbi cu fiecare, răspunzând ici cu o mulțumire, colo cu un zâmbet, după cum se cerea. Abia când ultimul dintre ei isprăvi, se întoarse către Catelyn:

— Trebuie să discutăm ceva. Faci cu mine câțiva pași?

— Cum poruncești, Înălțimea Ta.

— N-a fost o poruncă, mamă.

— Atunci plăcerea va fi de partea mea.

Fiul ei o trata cu destulă blândețe de când se întorsese de la Riverrun, însă rareori îi căuta compania. Dacă se simțea mai bine cu tânăra lui soție, nu-l putea

învinui. *Jeyne îl face să zâmbescă, iar eu nu-i pot împărtăși decât suferință.* Părea să-i placă și tovărășia cumnaților lui, tânărul Rollam, scutierul, și Ser Raynald, stegarul său. *Ocupă locurile celor pe care i-a pierdut, își dăduse seama Catelyn, privindu-i împreună. Rollam a luat locul lui Bran, iar Raynald e jumătate Theon, jumătate Jon Snow.* Doar în preajma fraților Westerling îl vedea pe Robb zâmbind sau îl auzea râzând, ca un copil ce era. Pentru ceilalți, era mereu Regele Nordului, cu capul aplecat sub povara coroanei, chiar și când fruntea îi era liberă.

Robb își sărută tандru soția, îi promise că i se va alătura în apartamentele lor și se îndepărtă cu nobila sa mamă. Pașii îi purtau spre pădurea zeilor.

— Lothar părea binevoitor, e un semn încurajator.

— Asta nu înseamnă că ni se vor alătura.

Robb clătină din cap. Chipul i se întunecă, umerii îi căzură și Catelyn simți că i se rupe sufletul de mila lui. *Coroana îl strivește, gândi ea. Își dorește atât de mult să fie un rege bun, să fie curajos, nobil și înțelept, dar povara e prea grea pentru un copil.* Robb se străduia din răspuțeri, dar loviturile continuau să cadă, una după alta, necruțătoare. Când i-au adus vestea despre Duskendale, unde Lordul Randyll Tarly îi spulberase pe Robert Glover și Ser Helman Tallhart, ar fi fost de așteptat să se enfurie. În schimb, a rămas năucit, cu privirea pierdută, și a spus:

— Duskendale, de pe marea îngustă? De ce să se fi dus la Duskendale? Clătinase din cap, uluit. O treime din oastea mea, nimicată la *Duskendale*?

— Oamenii de fier mi-au luat castelul, iar acum Lannisterii mi-au luat și fratele, a spus Galbart Glover, cu glasul sugrumat de disperare. Robert Glover supraviețuise bătăliei, dar la scurt timp fusese capturat lângă drumul regelui.

— Nu pentru mult timp, i-a făgăduit Robb. Am să-l ofer pe Martyn Lannister în schimb. Lordul Tywin va trebui să accepte, de dragul fratelui său.

Martyn era fiul lui Ser Kevan, geamănul lui Willem, pe care îl omorâse Lordul Karstark. Catelyn știa că acele crime continuau să-l bântuie pe fiul ei. Triplase garda în jurul lui Martyn, dar încă se temea pentru viața lui.

— Ar fi trebuit să-l dau pe Regicid în schimbul Sansei, atunci când m-ai rugat prima dată, spuse Robb în timp ce străbăteau galeria. Dacă i-aș fi dat-o Cavalerului Florilor de soție, poate că Tyrellii ar fi fost de partea noastră și nu a lui Joffrey. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Mintea îți era la bătălii, și pe bună dreptate. Nici măcar un rege nu se poate gândi la toate.

— Bătălii, șopti Robb, în timp ce o conduse afară, sub bolta copacilor. Am câștigat fiecare bătălie, dar nu știu cum, pierd războiul. Ridică privirea, ca și cum răspunsul ar fi fost scris pe cer. Oamenii de fier stăpânesc Winterfellul și Moat Cailin e tot al lor. Tata e mort, la fel sunt Bran și Rickon, poate și Arya. Iar acum și tatăl tău.

Nu-l putea lăsa pradă disperării. Cunoștea și ea gustul acela amar.

— Tatăl meu era pe moarte de multă vreme. N-aveai cum să schimbi asta. Ai făcut greșeli, Robb, dar care rege n-a făcut? Ned ar fi fost mândru de tine.

— Mamă, trebuie să știi ceva.

Inima Catelynei se opri o clipă în loc. *E ceva ce urăște. Ceva ce se teme să-mi spună.* Nu se putea gândi decât la Brienne și la misiunea ei.

— E vorba despre Regicid?

— Nu, despre Sansa.

E moartă, îi trecu imediat prin minte Catelynei. *Brienne a dat greș, Jaime e mort, iar Cersei a omorât-o, drept răzbunare, pe draga mea fetiță.* Preț de o clipă, rămase fără grai.

— E... e pierdută, Robb?

— Pierdută? Robb părea nedumerit. Moartă? O, mamă, nu, nu e asta, nu i-au făcut nici un rău, nu în felul acesta, numai că... aseară a venit o pasăre, dar n-am îndrăznit să-ți spun până când tatăl tău n-a fost condus pe ultimul drum. Robb îi luă mâna. Au măritat-o cu Tyrion Lannister.

Degetele ei se strânseseră peste ale lui.

— Pezevenghiul?

— Da.

— A jurat s-o dea în schimbul fratelui său, zise ea năucită. Pe ea și pe Arya. Aveam să le primim înapoi dacă i-l înapoiam pe neprețuitul său Jaime, a jurat în fața întregii curți. Cum a putut să se însoare cu ea, după ce rostit aceste cuvinte în fața zeilor și a oamenilor?

— E fratele Regicidului. Au trădarea în sânge. Degetele lui Robb atinseră mânerul sabiei. Dacă aș putea, i-aș reteza capul ăla hidos. Atunci Sansa ar fi văduvă și ar fi liberă. Nu văd altă ieșire. Au obligat-o să rostească jurămintele în fața unui septon și să îmbrace o mantie purpurie.

Catelyn și-l amintea pe omulețul diform pe care-l luase prizonier la hanul de la răscruce și pe care-l dusese tocmai până la Eyrie.

— Ar fi trebuit s-o las pe Lysa să-l arunce pe Poarta Lunii. Biata mea Sansa... pentru ce să fi vrut cineva să-i facă una ca asta?

— Pentru Winterfell, răspunse Robb dintr-o suflare. Cu Bran și Rickon morți, Sansa este urmașa mea. Dacă mi se întâmplă ceva...

Catelyn îi strânse mâna cu putere.

— Nimic nu ți se va întâmpla. *Nimic.* N-aș putea suporta. L-au luat pe Ned, i-au luat pe iubiții tăi frățiori, Sansa e măritată, Arya pierdută, tatăl meu mort... dacă ai păți ceva, aș înnebuni, Robb. Ești tot ce mi-a mai rămas. E tot ce mai are *Nordul*.

— Încă n-am murit, mamă.

Dintr-odată, Catelyn fu copleșită de spaimă.

— Războaiele nu trebuie purtate până la ultima picătură de sânge. Își auzea

chiar și ea disperarea din glas. Nu ai fi primul rege care a plecat genunchiul, nici măcar primul Stark.

Gura lui Robb se încleșta.

— Nu. Niciodată.

— Nu e nici o rușine. Balon Greyjoy a plecat genunchiul în fața lui Robert când revolta lui a fost înăbușită. Torrhen Stark a preferat să plece genunchiul în fața lui Aegon Cuceritorul decât să-și vadă oastea înfruntând focurile.

— Dar Aegon i-a ucis lui Torrhen tatăl? Își trase mâna din mâna ei. Niciodată, am spus.

Acum joacă rolul băiatului, nu al regelui.

— Lannisterii n-au nevoie de Nord. Vor cere tribut și ostatici, nimic mai mult... iar Pezevenghiul o va păstra pe Sansa, orice am face noi, ca să-și aibă ostaticul. Oamenii de fier se vor dovedi un dușman mai greu de mulțumit, te asigur. Ca să aibă vreo speranță să stăpânească Nordul, Greyjoyii nu trebuie să lase în viață nici un singur vlăstar al Casei Stark, care le-ar putea contesta drepturile. Theon i-a omorât pe Bran și pe Rickon, astfel că acum nu le mai rămâne decât să scape de tine... și de Jeyne, da. Crezi că Lordul Balon își permite s-o lase să trăiască, să-ți nască moștenitori?

Chipul lui Robb era neclintit.

— De aceea l-ai eliberat pe Regicid? Ca să faci pace cu Lannisterii?

— L-am eliberat pe Jaime de dragul Sansei... și al Aryei, dacă mai e în viață. Știi asta. Dar dacă am nutrit și o mică speranță că voi cumpăra și pacea, e chiar atât de rău?

— Da, răspunse el. Mi-au ucis tatăl.

— Crezi că eu am uitat asta?

— Nu știu. Ai uitat?

Catelyn nu-și lovise niciodată copiii la mână, dar în clipa aceea fu cât pe ce să-l palmuiască. Se stăpâni, reamintindu-și cât de speriat și singur era, cu siguranță, fiul ei.

— Tu ești Regele Nordului. Alegerea îți aparține. Nu-ți cer decât să te gândești la ce ți-am spus. Se scriu cântece minunate despre regii care mor cu vitejie în luptă, dar viața ta valorează mai mult decât un cântec. Cel puțin pentru mine, care ți-am dăruit-o. Își înclină capul. Îmi îngădui acum să plec?

— Da.

Robb se întoarse și scoase sabia. Ce avea de gând cu ea, Catelyn nu-și putea da seama. Nu era nici un dușman prin preajmă, nimeni cu care să se lupte. Doar ea și el, printre copacii înalți și frunzele căzute. *Există bătălii care nu se câștigă cu sabia*, vru să-i spună, dar se temea că regele era surd la asemenea vorbe.

Ore mai târziu, Catelyn cosea în camera ei, când tânărul Rollam Westerling veni într-un suflet, chemând-o la cină. *Bine*, gândi Catelyn ușurată. Nu fusese sigură că, după cearta lor, fiul ei o va dori acolo.

— Ești un scutier de nădejde, îi spuse ea lui Rollam, pe un ton grav. *Bran ar fi fost la fel.*

Dacă Robb era rezervat la masă, iar Edmure morocănos, Lothar cel Șchiop făcea cât amândoi. Era întruchiparea curtoaziei, povestind cu căldură despre Lordul Hoster, consolând-o cu blândețe pe Catelyn pentru pierderea fiilor ei, Bran și Rickon, proslăvindu-l pe Edmure pentru victoria de la Moara de Piatră și mulțumindu-i lui Robb pentru „dreptatea iute și sigură” pe care i-o aplicase lui Rickard Karstark. Fratele nelegitim al lui Lothar, Walter Rivers, era cu totul altfel: un bărbat aspru, ursuz, cu chipul bănuitor al Lordului Walder, vorbea doar rareori și își îndrepta aproape întreaga atenție către carnea și miezul din fața lui.

După ce toate vorbele goale fură rostite, regina și ceilalți Westerlingi se scuzaă, masa fu strânsă și Lothar Frey își dresе glasul.

— Înainte de a trece la chestiunea care ne-a adus aici, mai e un lucru de discutat, zise el ritos. Un lucru grav, mă tem. Am sperat că nu-mi va reveni mie misiunea de a vă aduce aceste vești, dar se pare că sunt nevoit. Nobilul meu tată a primit o scrisoare de la nepoții lui.

Catelyn fusese în ultimul timp atât de absorbită de propria-i suferință, încât aproape că uitase de cei doi Frey pe care acceptase să-i ia în grijă. *Nu, gândi ea. Mama, ai milă, câte lovituri mai putem îndura?* Presimțea că vorbele pe care avea să le audă îi vor înfige încă o săgeată în inimă.

— Nepoții de la Winterfell? se forță să întrebe. Pupiliile mei?

— Walder și Walder, da. Dar în prezent sunt la Dreadfort, doamna mea. Mi-e greu să-ți spun asta, dar a avut loc o bătălie. Winterfellul a fost pârjolit.

— *Pârjolit?* Glasul lui Robb era neîncredător.

— Lorzii voștri din Nord au încercat să-l recucerească din mâinile oamenilor de fier. Când Theon Greyjoy a văzut că trofeul său e pierdut, a dat foc castelului.

— N-am auzit nimic de nici o bătălie, protestă Ser Brynden.

— Nepoții mei sunt doar niște copii, e adevărat, dar au fost colo. Walder cel Mare a scris depeșa, dar a semnat-o și vărul său. A fost o treabă sângeroasă, după cum povestesc ei. Castelanul vostru a fost ucis. Ser Rodrik, așa îl chema?

— Ser Rodrik Cassel, răspunse Catelyn, încremenită. *Acea biată făptură vitează și credincioasă?* Îl vedea aieva, trăgându-se de barba-i albă, sălbatică. Dar ceilalți oameni ai noștri?

— Mă tem că oamenii de fier i-au trecut pe mulți prin sabie.

Mut de furie, Robb bătu cu pumnul în masă și își întoarse fața, ca Freyiii să nu-i vadă lacrimile.

Însă mama sa i le văzu. *Lumea devine mai întunecoasă pe zi ce trece.* Gândurile lui Catelyn se îndreptară către Beth, fetița lui Ser Rodrik, către neobositul Maester Luwin și veselul Septon Chayle, către Mikken, în fierărie, Farlen și Palia la adăposturile câinilor, către Bătrâna Nan și Hodor cel inocent. Avea inima bolnavă.

— Te rog, nu *toți*.

— Nu, răspunse Lothar Șchiopul. Femeile și copiii s-au ascuns, printre ei și nepoții mei, Walder și Walder. Cu Winterfellul prefăcut în scrum, supraviețuitorii au fost duși la Dreadfort de fiul lui Bolton, care a salvat femeile de la Winterfell și pe cei mici.

— *Fiul* lui Bolton? Glasul lui Robb era încordat.

Walder Rivers interveni:

— Un fiu bastard, cred.

— Nu Ramsay Snow? Lordul Roose mai are un bastard? Robb se încruntă. Acest Ramsay a fost un monstru și un criminal și a murit ca un laș. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Nu pot să mă pronunț. E multă confuzie într-un război. Multe mărturii false. Tot ceea ce pot spune este că nepoții mei susțin că acest bastard al lui Bolton a fost cel care a salvat femeile Winterfellului și pe cei mici. Acum sunt la Dreadfort, în siguranță, toți cei care au rămas...

— Theon, zise Robb pe neașteptate. Ce s-a întâmplat cu Theon Greyjoy? A fost ucis?

Lothar Șchiopul ridică din umeri.

— Asta nu știu, Înălțimea Ta. Walder și Walder n-au pomenit nimic despre soarta lui. S-ar putea ca Lordul Balon să știe, dacă a primit vești de la acest fiu al său.

Ser Brynden spuse.

— Îl vom întreba, negreșit.

— Văd că sunteți cu toții tulburați. Îmi pare rău că v-am adus un nou prilej de suferință. Poate că ar trebui să ne amânăm discuția pe mâine. Problema noastră poate aștepta până ce vă reveniți...

— Nu, zise Robb. Vreau s-o rezolvăm.

Edmure clătină aprobator din cap.

— Și eu la fel. Ai vreun răspuns la propunerea noastră, lordul meu?

— Da. Lothar zâmbi. Nobilul meu tată mă roagă să îi spun Înălțimii Tale că va consimți la această nouă alianță prin căsătorie între casele noastre și își reînnoiește loialitatea față de Regele Nordului, cu condiția ca Luminăția Ta să-i ceară scuze în persoană, față în față, pentru insulta pe care a adus-o Casei Frey.

O scuză era un preț mic de plătit, dar lui Catelyn îi dispăcu imediat această condiție meschină a Lordului Walder.

— Sunt încântat, zise Robb cu prudență. Nu am dorit niciodată să provoc această ruptură între noi, Lothar. Casa Frey a luptat cu vitejie pentru cauza noastră, o doresc din nou de partea mea.

— Ești nespus de bun, Înălțimea Ta. Întrucât accepti acești termeni, am primit poruncă să ofer Lordului Tully mâna surorii mele, Lady Roslin, o fecioară de șaisprezece ani. Roslin e cea mai tânără fiică a nobilului meu tată cu Lady

Bethany din Casa Rosby, a șasea lui soție. Are o fire blândă și e înzestrată pentru muzică.

Edmure se foi în scaun.

— N-ar fi mai bine dacă mai întâi aş întâlni...

— Vă veți întâlni când vă veți căsători, i-o reteză Walder Rivers. Dacă nu cumva Lordul Tarly simte nevoia să-i numere mai întâi dinții.

Edmure se stăpâni.

— Am să te cred pe cuvânt în privința dinților ei, dar aş fi încântat dacă aş putea să-i zăresc chipul înainte de a o lua de nevastă.

— Trebuie s-o accepți acum, ser, insistă Walder Rivers. Altfel tatăl meu își retrace oferta.

Lothar Șchiopul dădu din mâini.

— Fratele meu vorbește fără înconjur, ca un soldat, dar ceea ce spune este adevărat. E dorința nobilului meu tată ca această căsătorie să aibă loc degrabă.

— *Degrabă?* Edmure părea atât de nefericit, încât lui Catelyn îi trecu prin minte gândul scandalos că poate Edmure cocheta cu ideea de a rupe logodna după ce luptele vor lua sfârșit.

— Oare Lordul Walder a uitat că purtăm un război? Întrebă aspru Peștele Negru.

— Nici pomeneală, răspunse Lothar. Tocmai de aceea insistă ca această căsătorie să aibă loc acum, ser. Oamenii mor în război, chiar și cei care sunt tineri și puternici. Ce se va alege de alianța noastră dacă Lordul Edmure cade înainte s-o ia pe Roslin de soție? Și apoi, mai trebuie să ținem seama și de vârsta tatălui meu. A trecut de nouăzeci de ani și nu cred să apuce sfârșitul acestui război. Ar muri cu nobila-i inimă împăcată dacă ar putea s-o vadă pe Roslin măritată înainte ca zeii să-l ia, știind că preaiubita lui fiică are un soț puternic, care s-o prețuiască și s-o ocrotească.

Cu toții vrem ca Lordul Walder să moară fericit. Catelyn era din ce în ce mai nemulțumită de acest aranjament.

— Fratele meu tocmai și-a pierdut el însuși tatăl. Are nevoie de timp să-l plângă.

— Roslin e o fată veselă, zise Lothar. S-ar putea să fie exact ceea ce-i lipsește ca să-l ajute să treacă mai ușor prin această suferință.

— Iar bunicului meu au ajuns să-i displace logodnele prelungite, adăugă bastardul Walder Rivers. Nu-mi pot închipui de ce.

Robb îi aruncă o privire de gheață.

— Pricep ce vrei să spui, Rivers. Rogu-te, lasă-ne singuri.

— Cum poruncește Înălțimea Ta. Lothar Șchiopul se ridică, iar fratele său bastard îl ajută să iasă, șontâc, din încăpere.

Edmure clocotea.

— Numai că n-au zis că promisiunea mea nu face doi bani! De ce l-aș lăsa pe

bătrânul ăla perfid să-mi aleagă soția? Lordul Walder are și alte fiice în afară de Roslin. Și nepoate. Ar trebui să mi se ofere, ca și ție, dreptul să aleg. Sunt seniorul său, ar trebui să fie încântat că sunt dispus să mă însor cu *oricare* dintre ele.

— E un om mândru și noi l-am rănit, răspunse Catelyn.

— Lua-i-ar Ceilalți mândria! Nu voi fi făcut de rușine în casa mea. Răspunsul meu e nu.

Robb îl privi obosit.

— N-am să-ți poruncesc. Nu în privința asta. Dar dacă refuzi, Lordul Frey va considera că e o nouă insultă și orice speranță de a îndrepta lucrurile va fi pierdută.

— Nu poți ști asta, insistă Edmure. Frey m-a vrut pentru una dintre fiicele lui din ziua în care m-am născut. Nu va lăsa o ocazie ca asta să-i scape printre degetele alea hrăpărețe. Când Lothar îi va duce răspunsul nostru, va veni înapoi valvârtej și va accepta o logodnă... cu o fată la alegerea mea.

— Poate, cu timpul, zise Brynden Peștele Negru. Dar putem noi aștepta cât timp Lothar face drumul înapoi și încolo, cu oferte și contraoferte?

Degetele lui Robb se strânseseră în pumn.

— Trebuie să mă întorc la Nord. Fratele meu e mort, Winterfellul pârjolit, oamenii uciși... numai zeii știu ce pune la cale acest bastard al lui Bolton sau dacă Theon e încă în viață și liber. Nu pot să stau aici și să aștept o căsătorie care s-ar putea să aibă loc sau nu.

— Trebuie să aibă loc, zise Catelyn fără tragere de inimă. Nu-mi doresc mai mult decât tine, frate, să suport insultele și plângerile lui Walder Frey, dar nu prea avem de ales. Fără această căsătorie, cauza lui Robb e pierdută. Edmure, trebuie să acceptăm.

— Trebuie să *acceptăm*? repetă el iritat. Nu te văd oferindu-te să devii a noua Doamnă Frey, Cat.

— Cea de-a opta Doamnă Frey e încă bine, sănătoasă, după câte știu, răspunse ea. *Din fericire*. Altfel, cunoscându-l pe Lordul Walder, s-ar putea foarte bine să se ajungă la asta.

Peștele Negru spuse:

— Sunt ultimul om din Cele Șapte Regate care să spună cuiva cu cine trebuie să se căsătorească, nepoate. În orice caz, ai zis ceva despre răscumpărarea greșelii de la Bătălia Vadurilor.

— Aveam în minte o altfel de răscumpărare. O luptă de la om la om cu Regicidul. Șapte ani de penitență ca frate cerșetor. Să înot în marea apusului cu picioarele legate. Când văzu că nimeni nu zâmbea, Edmure ridică mâinile: Lua-v-ar Ceilalți pe toți! Prea bine. Mă voi însura cu fetișcana. Ca *răscumpărare*.

DAVOS

Lordul Alester ridică brusc privirea.

— Glasuri, spuse el. Auzi, Davos? Vine cineva după noi.

— Mreană, răspunse Davos. E ora cinei sau pe aproape. Cu o seară înainte, Mreană le adusese o jumătate de plăcintă cu carne de vită și slănină și o carafă cu mied. Doar gândindu-se la ele, mațele începură să-i chiorăie.

— Nu, sunt mai mulți.

Are dreptate. Davos auzea cel puțin două glasuri și pași din ce în ce mai răsunători. Se ridică în picioare și se duse lângă gratii.

Lordul Alester își șterse paiele de pe haine.

— Regele a trimis după mine. Sau regina, da, Selyse nu m-ar lăsa să putrezesc aici, pe mine, sânge din sângele ei.

Mreană își făcu apariția în fața celei cu o legătură de chei în mână. Ser Axell Florent și patru străjeri îl urmau îndeaproape. Se opriră sub torță, așteptând ca Mreană să caute cheia potrivită.

— Axell, spuse Lordul Alester. O, zei îndurători. Cine trimite după mine? Regele sau regina?

— Nimeni n-a trimis după tine, trădătorule, se răsti Ser Axell.

Lordul Alester sări înapoi, de parcă ar fi primit o palmă.

— Nu, ți-o jur, n-am trădat pe nimeni. De ce nu vrei să mă asculți? Dacă Înălțimea Sa m-ar lăsa doar să-i explic...

Mreană vârî o cheie mare de fier în broască, o răsuci și deschise ușa. Balamalele ruginite protestară cu un scârțâit.

— Tu, i se adresă el lui Davos. Vino.

— Unde? Davos se uită la Ser Axell. Spune-mi adevărul, ser, ai de gând să mă ucizi?

— Am fost trimis după tine. Poți umbla?

— Da, pot. Davos păși afară din celulă, iar Lordul Alester scoase un strigăt de disperare, în timp ce Mreană trânti ușa la loc.

— Ia torța, îi porunci Ser Axell temnicerului. Lasă-l pe trădător pradă întunericului.

— Nu, protestă fratele său. Axell, te rog, nu lua lumina... zei, aveți îndurare...

— Zei? Nu există decât R'hllor și Celălalt. Ser Axell făcu un gest tăios și unul dintre străjerii săi smulse torța din suport și o luă înainte pe scări.

— Mă duceți la Melisandre? întrebă Davos.

— Va fi și ea acolo, răspunse Ser Axell. Nu e niciodată departe de rege. Dar Înălțimea Sa te vrea.

Davos își ridică mâna la piept, unde, cândva, norocul îi atârname de o sfoară, într-un săculeț de piele. *Acum s-a dus, își aminti, și capetele celor patru degete la fel.* Dar palmele îi erau încă destul de lungi ca să cuprindă gâtul unei femei, în

special un gât subțire, ca al ei.

Începură să urce scara îngustă, în spirală. Zidurile erau din piatră aspră, întunecată, reci la atingere. Lumina torței dansa în fața lor, iar umbrele înaintau lângă ei, pe pereți. La cea de-a treia întoarcere, trecură pe lângă o poartă de fier care dădea spre un spațiu cufundat în beznă, iar la a cincea, pe lângă o alta. Davos bănuia că erau deja aproape de nivelul pământului, poate chiar deasupra. Următoarea ușă la care ajunseră era din lemn, dar continuă să urce. Acum pereții erau găuriți de săgeți, dar nici o geană de lumină nu răzbătea prin zidurile groase de piatră. Afară era noapte.

Picioarele îl dureau când Ser Axell dădu în lături o ușă grea și îi făcu semn să treacă. Dincolo, un pod înalt de piatră se arcuia peste abis, către un masiv turn central numit Toba de Piatră. Briza mării bătea fără odihnă printre arcade și, în timp ce treceau podul, Davos simțea mirosul apei sărate. Inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aerul rece și curat. *Vânt și apă, dați-mi putere*, se rugă el. Un foc imens ardea în curtea de dedesubt, să alunge spaimele golfului întunecat, iar oamenii reginei erau adunați în jurul lui, cântând osanale noului lor zeu roșu.

Se aflau la mijlocul podului când Ser Axell se opri. Făcu un gest brusc cu mâna și oamenii lui se îndepărtară.

— De-ar fi după mine, te-aș arde împreună cu fratele meu Alester, îi zise el lui Davos. Sunteți amândoi niște trădători.

— Poți spune ce vrei. Nu l-aș trăda niciodată pe Regele Stannis.

— Ba da, l-ai trăda. Îl vei trăda. Văd asta pe chipul tău. Și am văzut-o și în flăcări. R'hllor m-a binecuvântat cu acest dar. Îmi arată viitorul în foc, ca lui Melisandre. Stannis Baratheon va sta pe Tronul de Fier, am văzut. Și știu ce trebuie făcut. Înălțimea Sa trebuie să mă facă Mâna lui, în locul fratelui meu trădător. Iar tu îi vei spune asta.

Oare? Davos rămase tăcut.

— Regina a cerut insistent numirea mea, continuă Ser Axell. Chiar și vechiul tău prieten din Lys, piratul Saan, spune același lucru. Am ticluit împreună un plan, el și cu mine. Cu toate acestea, Înălțimea Sa nu acționează. Înfrângerea îl roade – un vierme negru în sufletul lui. Dacă ești atât de devotat cauzei sale precum spui, contrabandistule, îți vei uni glasul cu al nostru. Spune-i că sunt singura Mână de care are nevoie. Spune-i, și când pornim pe mare, voi avea grijă să ai o corabie nouă.

O corabie. Davos cercetă chipul bărbatului din fața lui. Ser Axell avea urechile mari ale Casei Florent, foarte asemănătoare cu ale reginei. Din ele îi creștea un păr aspru, la fel și din nări, iar sub bărbia dublă părul îi răsărea în smocuri. Avea nasul mare, fruntea cu sprâncene stufoase, ochii înguști și dușmănoși. *Mai repede mi-ar da un rug decât o corabie, a spus-o, dar dacă îi fac pe plac...*

— Dacă îți trece prin minte să mă trădezi, continuă Ser Axell, adu-ți aminte,

rogu-te, că am fost castelan la Piatra Dragonului o bună bucată de vreme. Garnizoana este a mea. Probabil că n-am cum să te ard fără acordul regelui, dar cine poate spune că nu poți suferi un accident? Așeză o mână cărnoasă pe ceafa lui Davos și îl lipi de parapetul înalt până la brâu al podului, apoi îl împinse puțin mai tare, până când fața îi ajunsese deasupra curții. Mă auzi?

— Aud, răspunse Davos. *Și tu îndrăznești să mă numești pe mine trădător?*

Ser Axell îi dădu drumul.

— Bun. Înălțimea Sa ne așteaptă. Mai bine să nu-i irosim timpul.

În vârful Tobei de Piatră, în camera mare și rotundă numită Sala Mesei Pictate, îl găsiră pe Stannis Baratheon stând în spatele obiectului de la care se trăgea numele încăperii, o placă masivă de lemn sculptat în forma Westerosului, așa cum fusese el pe vremea lui Aegon Cuceritorul. Lângă rege se afla un mangal de fier, cu cărbuni ce aruncau scipiri portocalii-arāmii. Patru ferestre înalte, alungite, dădeau către nord, sud, est și vest. Dincolo de ele erau noaptea și cerul înstelat. Davos auzea vântul suierând și, mai încet, freamătul mării.

— Înălțimea Ta, spuse Ser Axell, așa cum ai poruncit, ți l-am adus pe Cavalerul Ceapă.

— Văd. Stannis purta o tunică gri de lână, o mantie de un roșu-închis și o cureauă de piele, neagră ca smoala, de care atârnavă sabia și pumnalul. O coroană roșie-aurie, cu vârfuri în formă de flăcări, îi înconjura fruntea. Privindu-l, Davos se cutremură. Părea cu zece ani mai bătrân decât omul pe care îl lăsase la Debarcaderul Regelui, când pornise spre Apa Neagră, spre bătălia care avea să-i nimicească. Barba tunsă scurt îi era brăzdată de fire cărunte și regele slăbise peste zece kilograme. Nu fusese niciodată un bărbat corpolent, dar acum oasele i se mișcau pe sub piele ca niște sulite ce încercau să iasă. Până și coroana părea prea mare pentru creștetul lui. Ochii îi erau văgăuni goale, albastre, cufundate în prăpăstii adânci, iar în spatele pielii i se deslușea forma craniului.

Cu toate acestea, când dădu cu ochii de Davos, un zâmbet palid îi flutură pe buze.

— Așadar, marea mi l-a redat pe cavalerul peștilor și al cepei.

— Așa e, Înălțimea Ta. *Oare știe că mă află în temnițele lui?* Davos plecă un genunchi.

— Ridică-te, Ser Davos, porunci Stannis. Mi-ai lipsit, ser. Am nevoie de sfaturi bune și tu niciodată nu m-ai dezamăgit. Așadar, spune-mi cinstit: care e pedeapsa pentru trădare?

Cuvântul rămase atârnat în aer. *Un cuvânt înfricoșător*, gândi Davos. Oare i se cerea să-și condamne tovarășul de celulă? Sau, poate, să se condamne pe sine? *Regii cunosc pedeapsa pentru trădare mai bine ca oricine.*

— Trădare? reuși el în cele din urmă să rostească, abia șoptit.

— Cum altfel ai spune când cineva își renegă regele și încearcă să-i fure tronul? Te întreb încă o dată: care este pedeapsa pentru trădare, după lege?

Davos nu avea altceva de făcut decât să răspundă.

— Moartea, spuse el. Pedepsa este moartea, Înălțimea Ta.

— Întotdeauna a fost așa. Eu nu sunt... eu nu sunt un om crud, Ser Davos. Mă cunoști. Mă cunoști de multă vreme. Aceasta nu este legea mea. Întotdeauna a fost așa, de pe vremea lui Aegon și dinainte. Daemon Blackfyre, frații Toyne, Regele Vultur, Marele Maester Hareth... trădătorii au plătit întotdeauna cu viețile lor... chiar și Rhaenya Targaryen. A fost fiica unui rege și mama altor doi, dar a murit ca orice trădător fiindcă a încercat să fure tronul propriului ei frate. Așa e legea. E *lege*, Davos. Nu cruzime.

— Da, Înălțimea Ta. *Nu vorbește despre mine*. În acel moment, lui Davos i se făcu milă de tovarășul de celulă pe care îl lăsase jos, în întuneric. Știa că ar trebui să tacă, dar era obosit și tulburat și se auzi spunând: Sire, Lordul Florent nu a vrut nicidecum să te trădeze.

— Contrabandiștii au vreun alt cuvânt pentru asta? L-am făcut Mână și ar fi fost în stare să-mi vândă tronul pentru o strachină de terci. Le-ar fi dat-o și pe Shireen. Singura mea copilă. Ar fi măritat-o cu un bastard născut din incest. Glasul regelui era gătit de mânie. Fratele meu avea darul de a inspira loialitate. Chiar și vrăjmașilor lui. La Summerhall a câștigat trei bătălii într-o singură zi și i-a adus pe Lorzii Grandison și Cafferren înapoi la Capătul Furtunii, ca prizonieri. Le-a atârnat stindardele în sala tronului, ca trofee. Cerbii albi ai lui Cafferren erau pătați cu sânge, iar leul adormit al lui Grandison era aproape sfâșiat în două. Dar el stătea seara sub acele flamuri, bând și ospătându-se cu Robert. I-a luat chiar și la vânătoare. „Acești oameni aveau de gând să te dea pe mâna lui Aerys, să te omoare”, i-am spus după ce i-am văzut trăgând cu topoarele în curte. „N-ar trebui să le dai topoare în mâini.” Robert a râs. Eu i-aș fi aruncat pe Grandison și pe Cafferren în temniță, dar el și i-a făcut prieteni. Lordul Cafferren a murit la Castelul Ashford, spintecat de Radnyll Tarly, în timp ce lupta pentru Robert. Lordul Grandison a fost rănit la Trident și a murit din cauza asta, un an mai târziu. Fratele meu i-a făcut să-l iubească, dar se pare că eu inspir numai trădare. Chiar și celor din sângele și neamul meu. Frate, bunic, veri, unchi...

— Înălțimea Ta, interveni Ser Axell, te implor, dă-mi șansa de a-ți dovedi că nu toți Florentii sunt atât de lași.

— Ser Axell ar vrea să reîncep războiul, îi explică Regele Stannis lui Davos. Lannisterii mă cred înfrânt și lorzii mei jurați m-au trădat, aproape toți. Până și Lordul Estermont, tatăl propriei mele mame, a plecat genunchiul în fața lui Joffrey. Cei câțiva oameni loiali care mi-au mai rămas încep să-și piardă curajul. Își irosesc zilele bând și jucând jocuri de noroc și își ling rănile ca niște potăi bătute.

— Bătălia le va înflăcăra din nou inimile, Înălțimea Ta, zise Ser Axell. Înfrângerea e o boală, iar victoria este leacul ei.

— Victoria. Gura regelui se strâmbă. Există victorii și victorii, ser. Dar

povestește-i lui Davos despre planul tău. Vreau să-i aud părerea despre ceea ce propui.

Ser Axell se întoarse către Davos, cu expresia pe care trebuie s-o fi avut mândrul Lord Belgrave în ziua în care Regele Baelor cel Binecuvântat i-a poruncit să spele picioarele ulcerose ale cerșetorului. Cu toate acestea, se supuse.

Planul pe care Ser Axell îl pusese la cale cu Saan era simplu. La câteva ore pe mare de Piatra Dragonului, se afla Insula Cleștilor, străveche reședință înconjurată de ape a Casei Celtigar. Lordul Ardrian Celtigar luptase sub stindardul inimii înflăcărate pe Apa Neagră, dar, odată luat prizonier, n-a stat pe gânduri și a plecat genunchiul în fața lui Joffrey. A rămas la Debarcaderul Regelui, unde se afla și acum.

— Fără doar și poate, e prea speriat de mânia Înălțimii Sale ca să se apropie de Piatra Dragonului, afirmă Ser Axell. Și bine s-a gândit. Omul și-a trădat adevăratul rege.

Ser Axell propunea să folosească flota lui Salladhor Saan și oamenii care scăpaseră de la Apa Neagră – Stannis încă avea vreo cincisprezece mii la Piatra Dragonului, mai mult de jumătate dintre ei din clanul Florent – drept răzbunare pentru trădarea Lordului Celtigar. Insula Cleștilor era slab păzită, iar despre castelul său se spunea că gema de covoare din Myr, sticlă de Volantis, vase de aur și argint, cupe împodobite cu nestemate, șoimi magnifici, un topor din oțel valyrian, un corn care putea chema monștrii din adâncuri, cufere cu rubine și mai multe vinuri decât ar ajunge să bea cineva în o sută de ani. Deși Celtigar arăta lumii o față de avar, nu-și refuza nici un capriciu.

— Să-i trecem castelul prin foc și oamenii prin sabie, zic eu, conchise Lordul Axell. Să transformăm Insula Cleștilor într-un pustiu de cenușă și oase, sălaş al ciorilor negre, ca lumea să vadă care e soarta celor care se însoțesc cu Lannisterii.

Stannis ascultă în liniște cuvintele lui Ser Axell, scrâșnindu-și încet dinții, dintr-o parte în alta. Când acesta isprăvi, Lordul Stannis spuse:

— S-ar putea face, cred. Riscul e mic. Joffrey n-are nici o putere pe mare până când Lordul Redwyne nu ridică ancora de la Arbor. Piratul acela, Salladhor Saan, ne-ar putea fi loial o vreme, de dragul prăzii. În sine, Insula Cleștilor e lipsită de valoare, dar cucerirea ei ar putea să-l atenționeze pe Lordul Tywin că nu mi-am spus încă ultimul cuvânt. Regele se întoarse din nou către Davos: Spune-mi adevărul, ser. Ce părere ai despre propunerea lui Ser Axell?

Spune-mi adevărul, ser. Davos își aminti celula întunecată pe care o împărțise cu Lordul Alester, și-i aminti pe Mreană și Terci. Se gândi la promisiunile pe care i le făcuse Ser Axell pe pod, deasupra curții. *O corabie sau un brânci, care să fie?* Dar în fața lui se afla Stannis.

— Înălțimea Ta, rosti el fără grabă, cred că e o nebunie... da, și o lașitate.

— *Lașitate?* răcni Ser Axell. Nimeni nu mă face pe mine laș în fața regelui meu!

— Liniște, porunci Stannis. Ser Davos, continuă, vreau să-ți aud argumentele.

Davos se întoarce, privindu-l pe Ser Axell în față:

— Spui că ar trebui să arătăm regatului că mai avem un cuvânt de spus. Să atacăm. Să pornim război, da... dar împotriva cui? Nu vei găsi nici un Lannister pe Insula Cleștilor.

— Vom găsi *trădători*, izbucni Ser Axell, deși s-ar putea să găsesc câțiva mai aproape de casă. Chiar în această încăpere.

Davos ignoră înțepătura.

— Nu mă îndoiesc că Lordul Celtigar a plecat genunchiul în fața lui Joffrey. E un om bătrân, terminat, care nu mai vrea altceva decât să-și sfârșească zilele în castelul său, bându-și vinul ales din cupele bătute cu nestemate. Se întoarce din nou către Stannis: Dar a venit atunci când l-ai chemat, sire. A venit, cu săbii și corăbii. A fost lângă tine la Capătul Furtunii, când Lordul Renly ne-a atacat și corăbiile lui au plutit pe Apa Neagră. Oamenii lui au luptat pentru tine, au *ars* pentru tine. Insula Cleștilor e slab apărată, da. Apărată de femei, de copii și de bătrâni. Oare de ce? Fiindcă soții și fiii și tații lor au murit pe Apa Neagră, de aceea. Au murit la vâsle sau cu săbiile în mâini, luptând sub flamurile noastre. Dar Ser Axell propune să năvălim peste casele pe care le-au lăsat în urmă, să le siluim văduvele și să le ucidem pruncii. Acești oameni de rând nu sunt trădători...

— Ba *sunt*, insistă Ser Axell. Nu toți oamenii lui Celtigar au fost omorâți pe Apa Neagră. Sute au fost capturați cu stăpânul lor și au plecat genunchiul împreună cu el.

— *Împreună cu el*, repetă Davos. Erau oamenii lui, îi juraseră credință. Ce alegere li s-a dat?

— Orice om are de ales. Ar fi putut refuza să îngenuncheze. Unii au făcut-o și au murit pentru asta. Dar au murit cinstiți și loiali.

— Unii oameni sunt mai puternici decât alții. Era un răspuns neconvingător și Davos știa asta. Stannis Baratheon era un om de fier, care nu înțelegea și nu ierta slăbiciunea altora. *Pierd*, gândi el, disperat.

— Datoria fiecărui om e să rămână credincios regelui său de drept, chiar dacă lordul pe care îl slujește se dovedește trădător, declară Stannis pe un ton care nu mai lăsa loc de discuții.

O îndrăzneală disperată puse stăpânire pe Davos, o nesăbuiță vecină cu nebunia:

— Așa cum ai rămas tu credincios Regelui Aerys, când fratele tău și-a ridicat flamurile? izbucni el.

Urmă o tăcere înmărmurită, până când Ser Axell, scoțând pumnalul din teacă, strigă:

— *Trădare!* Înălțimea Ta, rostește infamii în fața ta!

Davos îl auzea pe Stannis scrâșnind din dinți. O venă se zbătea, albastră și umflată, pe fruntea regelui. Ochii li se întâlneau.

- Lasă pumnalul, Ser Axell. Și lasă-ne singuri.
- Cum dorește Înălțimea Ta...
- Doresc să pleci. Dispari din fața mea și trimite-mi-o pe Melisandre.
- Cum poruncești.

Ser Axell își vârî pumnalul în teacă, se înclină și porni în grabă spre ușă. Cizmele sale răsunau pe podea, furioase.

— Te-ai bazat întotdeauna pe indulgența mea, îl preveni Stannis pe Davos, când rămaseră singuri. Aș putea să-ți scurtez limba la fel de ușor cum ți-am scurtat degetele, contrabandistule.

— Sunt omul tău, Înălțimea Ta. Așa că poți să faci ce vrei cu limba mea. Îți aparține.

— Da, zise el, mai potolit. Și vreau ca limba ta să rostească adevărul. Deși adevărul e uneori amar. *Aerys! De-ai știi...* a fost o alegere grea. Sângele meu sau seniorul meu. Fratele meu sau regele meu. Făcu o grimasă. Ai văzut vreodată Tronul de Fier? Țepii de la spate, fâșiile de oțel răsucit, capetele zimțate ale săbiilor și ale cuțitelor, toate împletite și amestecate? Nu e un tron *comod*, ser. Pe legea mea, să aud pe cineva că mă contrazice! Nu e un jilț în care omul se poate odihni. Adesea mă întreb de ce frații mei l-au dorit cu atâta disperare.

— Tu de ce îl vrei, atunci? îl întrebă Davos.

— Nu e pe vrute. Tronul e al meu, ca moștenitor al lui Robert. Așa e legea. După mine, trebuie să-i revină fiicei mele, dacă nu cumva, până la urmă, Selyse îmi dăruiește un fiu. Își trecu ușor trei degete peste masă, peste straturile de vopsea netedă și tare, întunecată de trecerea timpului. *Sunt* rege. Dorințele nu încap aici. Am o datorie față de fiica mea. Față de regat. Chiar și față de Robert. Nu m-a iubit aproape deloc, știu asta, dar a fost fratele meu. Femeia Lannister i-a pus coarne și l-a transformat într-un bufon. Ar fi putut să-l omoare, așa cum i-a omorât pe Jon Arryn și pe Ned Stark. Pentru asemenea crime, trebuie să se facă dreptate. Începând cu Cersei și mârșăviile ei. Dar numai pentru început. Am de gând să curăț curtea aceea. Așa cum ar fi trebuit să facă Robert, după Trident. Ser Barristan mi-a spus cândva că putregaiul din regatul lui Aerys a început cu Varys. Eunucul n-ar fi trebuit niciodată iertat. Nici Regicidul. Robert ar fi trebuit, cel puțin, să-i smulgă lui Jaime mantia albă de pe umeri și să-l trimită la Zid, așa cum i-a cerut Lordul Stark. În schimb, a ascultat de Jon Arryn. Eu mă aflu încă la Capătul Furtunii, sub asediu și neîntrebat. Se întoarce să-i arunce lui Davos o privire aspră, iscoditoare: Acum, adevărul. De ce vrei s-o omori pe Lady Melisandre?

Așadar, știe, de fapt. Davos nu-l putea minți.

— Patru dintre fiii mei au ars pe Apa Neagră. I-a dat pradă flăcărilor.

— O judeci greșit. Focurile acelea n-au fost ale ei. Hulește-l pe Pezevenghi, hulește-i pe piromanți, hulește-l pe nebunul acela de Florent care a condus flota între fâlcile unei capcane. Sau hulește-mă pe mine, pentru încăpățânata mea

trufie, pentru că am respins-o când aveam mai multă nevoie de ea. Dar nu pe Melisandre. Ea rămâne slujitoarea mea devotată.

— Maester Luwin a fost slujitorul tău devotat. Melisandre l-a omorât, așa cum i-a omorât pe Ser Cortnay Penrose și pe fratele tău Renly.

— Acum vorbești ca un nătărău, se plânse regele. A *văzut* sfârșitul lui Renly în flăcări, dar n-a avut de-a face cu asta mai mult decât mine. Preoteasa era cu mine. Devan al tău ți-ar putea confirma. Întreabă-l, dacă nu mă crezi. Melisandre l-ar fi cruciat pe Renly, dacă ar fi putut. Ea a fost cea care m-a îndemnat să mă întâlnesc cu el și să-i mai dau o ultimă șansă să-și răscumpere trădarea. Și tot ea mi-a spus să te chem, când Ser Axell a vrut să te trimită la R'hllor. Schiță un zâmbet firav. Te miră?

— Da. Știe că nu sunt prietenul ei și al zeului roșu.

— Dar ești prietenul meu. Melisandre știe și asta. Îi făcu semn lui Davos să se apropie: Băiatul e bolnav, Maester Pylos îi pune lipitori.

— Băiatul? Se gândea la Devan, scutierul regelui. Fiul meu, sire?

— Devan? Un băiat bun. Seamănă mult cu tine. Eu despre bastardul lui Robert vorbeam, băiatul pe care l-am luat prizonier la Capătul Furtunii.

Edric Storm.

— Am vorbit cu el în Grădina lui Aegon.

— Așa cum a dorit ea. Așa cum a văzut. Stannis oftă. Te-a fermecat băiatul? Are darul acesta. L-a moștenit de la tatăl său, îl are în sânge. Știe că este fiul regelui, dar preferă să uite că e bastard. Și îl venerează pe Robert, așa cum a făcut Renly când era tânăr. Fratele meu juca rolul de tată iubitor în timpul vizitelor sale la Capătul Furtunii și îi făcea daruri... săbii și ponei și mantii tivite cu blană. Mâna eunucului, toate. Băiatul umplea Fortăreața Roșie de mulțumiri, iar Robert râdea și îl întreba pe Varys ce mai trimisese anul acesta. Renly nu era nici el mai bun. A lăsat educația copilului pe seama castelanilor și a maesterilor și au căzut cu toții victime farmecelor lui. Penrose a ales să moară decât să renunțe la el. Regele scrâșni din dinți. Încă mă înfurie. Cum putea crede c-am să-i fac vreun rău băiatului? L-am ales pe Robert, nu-i așa? Când a venit ziua aceea grea, am ales sângele în locul onoarei.

Nu rostește numele băiatului. Asta îl stânjenea pe Davos peste măsură.

— Sper că micul Edric își va reveni curând.

Stannis flutură o mână, alungându-i îngrijorarea.

— E o răceală, nimic mai mult. Tușește, are frisoane și febră. Maester Pylos îl va pune curând pe picioare. Nu e nimic de capul băiatului, mă-nțelegi, dar în venele lui curge sângele fratelui meu. Ea spune că sângele unui rege are putere.

Davos nu trebuia să întrebe cine era *ea*. Stannis atinse Masa Pictată.

— Privește, rege ceapă. Regatul meu, moștenirea mea. Westerosul meu. Își trecu o mână peste hartă.

Această discuție despre Cele Șapte Regate e o nebunie. Aegon a văzut asta cu

trei sute de ani în urmă, când a stat chiar aici. Au pictat masa la porunca lui. Râuri și golfuri au pictat, dealuri și munți, castele, orașe și târguri, lacuri, mlaștini și păduri... dar nici un hotar. Un singur regat, pentru un singur rege.

— Un singur rege, îl aprobă Davos. Un singur rege înseamnă pace.

— Voi face dreptate în Westeros. Un lucru pe care Ser Axell îl înțelege la fel de puțin cum înțelege războiul. Insula Cleștilor nu mi-ar aduce nici un folos... și era un plan mârșav, întocmai cum ai spus. Celtigar trebuie să plătească prețul trădării singur, în persoană. Și când voi domni peste regatul meu, îl va plăti. Fiecare va culege ce a semănat, de la cel mai înalt lord și până la ultimul șobolan. Și unii își vor pierde mai mult decât buricele degetelor, te asigur. Mi-au însângerat regatul și n-am să uit asta. Regele se întoarce de la masa pictată: În genunchi, Cavaler Ceapă.

— Înălțimea Ta?

— Pentru ceapa și peștele tău, te-am făcut cândva cavaler. Pentru asta, m-am hotărât să te ridic la rangul de lord.

Asta? Davos era năucit.

— Sunt mulțumit să-ți fiu cavaler, Înălțimea Ta. N-aș ști cum să încep să mă port ca un lord.

— Foarte bine. Să te porți ca un lord înseamnă să fii perfid. Am învățat cu sudoare lecția aceasta. Acum, *îngenunchează*. Îți poruncește regele tău.

Davos îngenunche și Stannis scoase sabia lungă, *Aducătoarea de Lumină*, cum o numise Melisandre, sabia roșie a eroilor, scoasă din focurile care i-au mistuit pe cei șapte zei. Camera părea că se luminează pe măsură ce sabia ieșea din teacă. Oțelul avea o strălucire proprie, când portocalie, când galbenă, când roșie. Aerul pălpâia în jurul ei și nici o nestemată nu fusese vreodată atât de scânteietoare. Dar când Stannis îi atinse umărul cu ea, Davos nu simți nimic diferit față de alte săbii.

— Ser Davos de Casa Seaworth, rosti regele, ești supusul meu cinstit și devotat, acum și de-a pururi?

— Da, Înălțimea Ta.

— Și juri să mă slujești cu credință câte zile vei trăi, să-mi dai sfatul tău cinstit și să mi te supui fără șovăire, să-mi aperi drepturile și regatul împotriva tuturor vrăjmașilor, în bătălii mari și mici, să-mi aperi oamenii și să-mi pedepsești dușmanii?

— Jur, Înălțimea Ta.

— Atunci, ridică-te, Davos Seaworth, ridică-te ca Lord de Rainwood, Amiral al Mării înguste și Mână a Regelui.

Pentru o clipă, Davos fu atât de uluit încât nu se putu mișca. *Astăzi-dimineață m-am trezit în temnița lui.*

— Înălțimea Ta, nu poți... Nu sunt omul potrivit să fiu Mână Regelui.

— Nu există altul mai potrivit. Stannis vâri *Aducătoarea de Lumină* în teacă, îi întinse mâna lui Davos și îl ridică în picioare.

— Obârșia mea e modestă, îi reaminti Davos. Un contrabandist parvenit. Lorzii tăi nu mă vor asculta niciodată.

— Atunci vom face noi lorzi.

— Dar... nu știu să citesc... nici să scriu...

— Maester Pylos îți poate citi. Cât despre scris, ultima mea Mână și-a semnat decapitarea. Nu-ți cer altceva decât ceea ce mi-ai dat întotdeauna. Sinceritate. Loialitate. Supunere.

— Cu siguranță că există vreun lord mai bun... mai mare...

Stannis pufni.

— Bar Emmon, băiatul ăla? Bunicul meu necredincios? Celtigar m-a părăsit, cel mai tânăr Velaryon are șase ani, iar cel mai tânăr Sunglass a plecat la Volantis, după ce i-am ars fratele. Făcu un gest nervos. Puțini oameni de nădejde mai sunt, asta e sigur. Ser Gilbert Farring încă apără pentru mine Capătul Furtunii, cu două sute de oameni devotați. Lordul Morrigen, Bastardul de la Cântecul Noptii, tânărul Chyttering, vărul meu Andrew... Dar nu mă încred în nici unul dintre ei așa cum mă încred în tine, lordul meu de Rainwood. Vei fi Mâna mea. Pe tine te vreau alături în bătălie.

Încă o bătălie va însemna sfârșitul pentru noi toți, gândi Davos. Lordul Alester a văzut măcar asta destul de limpede.

— Înălțimea Ta mi-a cerut sfatul cinstit. Sincer, atunci... ne lipsește forța pentru o nouă bătălie împotriva Lannisterilor.

— Despre marea bătălie vorbește Luminăția Sa, se auzi un glas de femeie, încărcat de accentele estului. Melisandre stătea în dreptul ușii, înveșmântată în mătăsuri roșii și satin sclipitor, ținând în mâini un vas de argint acoperit. Aceste mici războaie sunt doar o joacă de copii pe lângă ceea ce va să vină. Cel al cărui nume nu poate fi rostit își desfășoară puterea, Davos Seaworth, o putere peste măsură de cumplită, nefastă și violentă. Se apropie frigul și noaptea fără sfârșit. Așeză vasul de argint pe Masa Pictată. Dacă nu cumva oamenii adevărați găsesc curajul să i se opună. Oameni cu inima de foc.

Stannis pironi cu privirea vasul de argint.

— Melisandre mi-a arătat, Lord Davos. În flăcări.

— Ai văzut cu ochii tăi, sire? Lui Stannis Baratheon nu-i stătea în fire să mintă când venea vorba despre asemenea lucruri.

— Cu ochii mei. După bătălie, când eram pierdut în disperare, Lady Melisandre m-a rugat să mă uit în focul din cămin. Hornul trăgea cu putere și din foc se ridicau fărâme de cenușă. Le-am privit, simțindu-mă pe jumătate nebun, dar ea m-a rugat să privesc mai atent și... cenușa era albă, ridicându-se în valuri, dar dintr-odată, cobora parcă. *Zăpadă*, m-am gândit. Apoi scânteile din aer păreau să se rotească, să se transforme în cercuri de torțe, și priveam prin foc, jos, către un munte, într-o pădure. Tăciunii au devenit oameni în negru în spatele torțelor și prin zăpadă se mișcau siluete. Cu toată căldura focului, am simțit un frig atât de

năprasnic încât am început să tremur și atunci imaginea a dispărut, focul rămânând doar un foc. Dar ceea ce am văzut a fost real. Mi-aș pune zălog regatul pentru asta.

— Și ai făcut-o, zise Melisandre.

Convingerea din glasul regelui îl înspăimânta pe Davos până în măduva oaselor.

— Un munte în pădure... siluete în zăpadă... nu...

— Înseamnă că războiul a început, îi explică Melisandre. Nisipul se scurge în clepsidră mai repede acum și ceasul omului pe pământ va bate în curând. Trebuie să acționăm cu îndrăzneală, altfel nu mai avem nici o speranță. Westerosul trebuie să se unească sub unicul, adevăratul lui rege, prințul promis, Lordul Pietrei Dragonului, alesul lui R'hllor.

— R'hllor a făcut o alegere ciudată, atunci. Regele se strâmbă, ca și cum ar fi gustat ceva acru. De ce eu și nu frații mei? Renly cu piersica lui. În visele mele, văd sucul șiroindu-i din gură și sângele din gâtlee. Dacă și-ar fi făcut datoria alături de fratele său, l-am fi zdrobit pe Lordul Tywin. O victorie de care până și Robert ar fi putut fi mândru. Robert... Scrâșni din dinți, îmi apare și el în vise. Râzând. Bând. Fălindu-se. Acestea erau lucrurile la care se pricepea cel mai bine. Acestea și lupta. Nu l-am întrecut niciodată la nimic. Stăpânul Luminii ar fi trebuit să-l facă pe el campionul său. De ce eu?

— Pentru că ești un om drept, răspunse Melisandre.

— Un om drept. Stannis atinse cu un deget capacul vasului de argint. Cu lipitori.

— Da, zise Melisandre, dar trebuie să-ți mai spun o dată, nu aceasta e calea.

— Ai jurat că va merge. Regele părea furios.

— Și da... și nu.

— Care?

— Amândouă.

— Vorbește-mi limpede, femeie.

— Când focurile vor vorbi mai deslușit, așa voi face și eu. Flăcările arată adevărul, dar nu e întotdeauna ușor de văzut. Rubinul mare de la gâtul ei sorbea foc din strălucirea mangalului. Dă-mi băiatul, Înălțimea Ta. E calea cea mai sigură. Cea mai bună. Dă-mi-l și am să trezesc dragonul de piatră.

— Ți-am mai spus, nu.

— E doar un băiat oarecare, pe lângă toți băieții din Westeros și toate fetele. Pe lângă toți copiii care ar putea fi născuți vreodată, în toate regatele din lume.

— Băiatul e nevinovat.

— Băiatul ți-a pângărit patul conjugal, altfel ai avea, cu siguranță, proprii tăi fii.

— *Robert* a făcut asta. Nu băiatul. Fiica mea ține la el. Și ea e sânge din sângele meu.

— Sângele fratelui tău, zise Melisandre. Sângele unui rege. Doar sângele regesc poate deștepta dragonul de piatră.

Stannis scrâșni din dinți.

— Nu vreau să mai aud nimic. S-a terminat cu dragonii. Targaryenii au încercat să-i aducă înapoi de zeci de ori. Și s-au făcut de râs, ori s-au făcut cadavre. Ai lipitorile. Fă-ți treaba.

Melisandre își plecă bătoasă fruntea și spuse:

— Cum poruncește regele meu. Ridicându-și mâneca stângă cu mâna dreaptă, aruncă un pumn de praf în mangal. Cărbunii vâjâiră. În timp ce flăcări palide se ridicau deasupra lor, femeia roșie luă vasul de argint și i-l duse regelui. Davos o privi ridicând capacul. Dedesubt, se aflau trei lipitori negre, mari, pline de sânge.

Sângele băiatului, înțelese Davos. *Sânge regesc*. Stannis întinse o mână și degetele i se închiseră în jurul unei lipitori.

— Rostește numele, porunci Melisandre. Lipitoarea se zvârcolea în pumnul regelui, încercând să se prindă de unul dintre degete.

— Uzurpatorul, spuse el. Joffrey Baratheon. Când aruncă lipitoarea în foc, aceasta se răsuci printre cărbuni ca o frunză de toamnă și se aprinse.

Stannis o luă pe a doua.

— Uzurpatorul, spuse el, mai tare de data acesta. Balon Greyjoy. Aruncă lipitoarea în mangal, cu o mișcare ușoară și carnea se despică și trosni. Sângele țâșni, sâsâind și fumegând.

Ultima lipitoare era în mâna regelui. Pe aceasta o cercetă o clipă, în timp ce i se răsuca între degete.

— Uzurpatorul, spuse el, în cele din urmă. Robb Stark. Și o aruncă în flăcări.

JAIME

Baia Harrenhalului era o încăpere scundă, întunecoasă și plină de aburi, în care erau îngrămădite bazine mari de piatră. Când îl conduseră pe Jaime înăuntru, o găsiră pe Brienne așezată într-unul dintre ele, frecându-și brațul aproape cu furie.

— Nu așa de tare, fătucă, îi strigă Jaime. O să-ți julești pielea.

Brienne aruncă peria și își acoperi sfârcurile cu mâinile aproape la fel de mari ca ale lui Sandor Clegane. Mugurii micuți, ascuțiți, pe care se grăbise atât să-i ascundă, ar fi arătat mai firesc pe trupul unei fete de zece ani decât pe pieptul ei mare, musculos.

— Ce faci aici? se răsti ea.

— Lordul Bolton insistă să iau masa cu el, dar a omis să-mi invite puricii. Jaime îl trase de mânecă pe străjer, cu mâna stângă: Ajută-mă să-mi scot zdrențele astea împuțite. Cu o singură mână, nu putea nici să-și desfacă pantalonii. Bărbatul se supuse. Fără tragere de inimă, dar se supuse. Acum, lasă-ne, zise Jaime când

hainele sale zăceau morman pe podeaua de piatră. Domnița de Tarth nu vrea ca unul de teapa ta să caște gura la sfârcurile ei. Arată cu ciotul mâinii drepte către femeia cu fața ascuțită care se îngrijea de Brienne: Și tu. Așteaptă afară. Nu e decât ușa aia și fătuca e prea mare să încerce să se strecoare pe horn.

Obişnuința supunerii avea rădăcini adânci. Femeia ieși în urma străjerului, lăsându-le baia celor doi. Bazinele erau destul de mari ca să încapă în ele șase sau șapte oameni, după moda Orașelor Libere, astfel că Jaime intră lângă Brienne, trecând încet, cu greu, peste marginea bazinului. Ambii ochii îi erau deschiși, dar cel drept îi rămăsese puțin umflat, în pofida lipitorilor lui Qyburn. Jaime se simțea de o sută de ani, ceea ce era cu mult mai bine decât când venise la Harrenhal.

Brienne se retrase din fața lui.

— Mai sunt și alte bazine.

— Țsta îmi convine de minune. Cu băgare de seamă, se cufundă până la bărbie în apa aburind. Nu te teme, fătucă. Coapsele tale sunt purpurii și verzi și nu mă interesează ce ai între ele. Fu nevoit să-și sprijine brațul drept de margine, căci Qyburn îl atenționase să-și păstreze bandajul uscat. Simțea cum picioarele i se relaxează, dar capul i se învârtea. Dacă leșin, scoate-mă. Nici un Lannister nu s-a mai înecat în baie și n-am de gând să fiu primul.

— De ce mi-ar păsa mie cum mori tu?

— Ai făcut un jurământ solemn. Zâmbi, când văzu roșeața ridicându-se pe coloana groasă, albă, a gâtului ei. Brienne îi întoarse spatele. Tot fecioară sfielnică? Ce anume îți închipui că n-am văzut la viața mea? Întinse mâna după peria pe care ea o aruncase, o prinse cu degetele și începu să-și frece trupul, la întâmplare. Chiar și asta îi era greu, incomod. *Mâna mea stângă nu e bună de nimic.*

Cu toate acestea, apa se înnegrea pe măsură ce murdăria întărită se înmuia, desprinzându-i-se de piele. Fetișcana stătea cu spatele la el, cu umerii ei mari aduși în față și încordați.

— Priveliștea ciotului meu te tulbură într-atât? întrebă Jaime. Ar trebui să fii mulțumită. Mi-am pierdut mâna cu care l-am omorât pe rege. Mâna care l-a azvârlit pe băiatul Stark de pe fereastră aia. Mâna pe care o furișam între coapsele surorii mele, ca s-o încălzesc. Îi vârî ciotul în față. Nu e de mirare că Renly a murit, dacă l-ai păzit tu.

Brienne sări în picioare, ca trăsniță, stârnind un val de apă fierbinte. Când ieși, Jaime îi zări o clipă desigur blond din locul unde i se întâlneau coapsele. Era mult mai păroasă decât sora lui. În mod inexplicabil, își simți mădularul întărindu-se în apa fierbinte. *Acum știi că am fost prea mult timp departe de Cersei.* Își întoarse privirea, deranjat de reacția trupului său.

— Nu meritai asta, mormăi el. Sunt un bărbat mutilat și amărât. Iartă-mă, fătucă. M-ai apărut ca un bărbat și mai bine decât cei mai mulți.

Brienne își înveli goliciunea într-un prosop.

— Îți râzi de mine?

Asta îl irită din nou.

— Ești grea de cap? A fost o scuză. Am obosit să mă cert cu tine. Ce-ai zice să facem un armistițiu?

— Armistițiile se clădesc pe încredere. Vrei să am încredere...

— În Regicid, da. În sperjurul care l-a ucis pe bietul Aerys Targaryen. Jaime pufni. Nu pentru Aerys am eu remușcări, ci pentru Robert. „Am auzit că ți se spune Regicidul”, mi-a zis la ospățul din ziua încoronării sale. „Numai să nu te gândești să-ți faci un obicei din asta.” Și a râs. Cum se face că nimeni nu-l numește pe Robert sperjur? A sfărtecat regatul, dar tot eu sunt cel cu onoarea de rahat.

— Robert a făcut tot ce-a făcut din dragoste. Apa șiroia pe picioarele Briennei, băltind pe podea.

— Robert a făcut tot ce-a făcut din mândrie, pentru coapsele unei femei sau pentru un chip drăgălaș. Jaime strânse un pumn... sau l-ar fi strâns, dacă ar fi avut mână. Durerea îi străpunse brațul, crudă ca un hohot de râs.

— A plecat să-și salveze regatul, insistă ea.

Să salveze regatul.

— Știi că fratele meu a dat foc Apei Negre? Focul sălbatic arde pe apă. Aerys s-ar fi scăldat în el, dacă ar fi cutezat. Targaryenii erau cu toții înnebuniți după foc. Jaime se simțea amețit. *Să fie căldura de aici, sângele meu clocotitor sau ultima răbufnire a febrei? Nu sunt în apele mele.* Se cufundă încet, până când apa îi ajunse la bărbie. Mi-am murdărit mantia albă... Purtam armura mea aurie în ziua aceea, dar...

— Armura aurie? Glasul ei suna îndepărtat, abia auzit.

Plutea pe valul căldurii, al amintirilor.

— După ce grifonii dansatori au pierdut Bătălia Clopotelor, Aerys l-a exilat. *De ce îi povestesc acestei copile urâte, ridicole?* În cele din urmă, și-a dat seama că Robert nu era un lord oarecare, pe care să-l zdrobești în treacăt, ci cea mai mare amenințare cu care se confruntase Casa Targaryen de la Daemon Blackfyre încoace. Regele i-a reamintit lui Lewyn Martell cu nerușinare că Elia e în mâinile lui și l-a trimis să preia comanda celor zece mii de dornisheni care veneau pe drumul regelui. Jon Darry și Barristan Selmy s-au dus la Septul de Piatră să adune câți grifoni reușeau, iar Prințul Rhaegar s-a întors de la sud și l-a convins pe tatăl lui să-și înghită mândria și să-l cheme pe tatăl meu. Dar nici un corb nu s-a întors de la Casterly Rock și asta l-a făcut pe rege și mai temător. Vedeă trădători peste tot, iar Varys era întotdeauna lângă el, să-i arate câte unul care îi scăpase. Așadar, Înălțimea Sa a poruncit alchimiștilor să împânzească Debarcaderul Regelui de ascunzători cu foc sălbatic. Sub Septul lui Baelor și sub bordeiele din Fundătura Puricilor, sub grajduri și magazii, la toate cele șapte porți, până și în beciurile Fortăreței Roșii.

Totul a fost făcut în cea mai mare taină de o mână de maestri piromanți. Nu aveau încredere nici măcar în propriii lor ucenici, să-i ajute. Ochii reginei erau închiși de ani de zile, iar Rhaegar era ocupat cu oastea. Dar noua Mână a lui Aerys, care ținea ghioaga și pumnalul, nu era cu totul neghioabă, așa că, văzându-i pe Rossart, Belis și Garigus venind și plecând zi și noapte, a devenit bănuitor. Chelsted, așa îl chema. Lordul Chelsted. Jaime își amintise dintr-odată, în timp ce povestea. Îl consideram un laș, dar în ziua în care l-a înfruntat pe Aerys a găsit pe undeva un strop de curaj. A făcut tot ce a putut să-l convingă să se răzgândească. I-a adus argumente, a glumit, a amenințat și, în cele din urmă, l-a implorat. Când a văzut că nu reușește nici așa, și-a scos colanul și l-a aruncat pe podea. Aerys l-a ars de viu pentru asta, iar colanul l-a agățat de gâtul lui Rossart, piromantul său preferat. Omul care l-a prăjit pe Lordul Rickard Stark în propria-i armură. Și în tot acest timp, eu am stat la picioarele Tronului de Fier, în platoșa mea albă, nemișcat ca un mort, păzindu-mi stăpânul și toate prețioasele sale secrete.

Vezi tu, Frații mei Jurați erau cu toții plecați, dar lui Aerys îi plăcea să mă țină pe aproape. Eram fiul tatălui meu, așa că nu avea încredere în mine. Voia să fiu acolo unde Varys putea să stea cu ochii pe mine zi și noapte. Așa că am auzit totul. Jaime își amintea cum ochii lui Rossart străluceau când își desfășura hărțile să le arate unde trebuie ascunsă *substanța*. Garigus și Belis erau la fel.

Rhaegar s-a întâlnit cu Robert la Trident și știi ce s-a întâmplat acolo. Când vestea a ajuns la curte, Aerys a trimis-o pe regină la Piatra Dragonului, împreună cu Prințul Viserys. Prințesa Elia ar fi vrut să plece și ea, dar el i-a interzis. Îi intrase cumva în cap că Prințul Lewyn l-a trădat pe Rhaegar la Trident, dar credea că poate să păstreze loialitatea regatului Dorne atât timp cât Elia și Aegon erau în mâinile lui. *Trădătorii îmi vor orașul*, l-am auzit spunându-i lui Rossart, *dar nu le voi da decât cenușă. Robert n-are decât să fie rege peste oase înnegrite și carne friptă*. Targaryenii nu-și îngroapă niciodată morții, îi ard. Aerys avea de gând să aibă cel mai mare rug funerar. Deși, la drept vorbind, nu cred că se aștepta cu adevărat să moară. Ca și Aerion Brightfire, înaintea lui, Aerys credea că focul îl va transforma... că se va ridica din morți, reîntrupat în dragon și își va preschimba toți dușmanii în cenușă.

Ned Stark gonea spre sud, în avangarda lui Robert, dar oștirile tatălui meu au ajuns primele în oraș. Pycelle l-a convins pe rege că Păzitorul său de la Vest a venit să-l apere, astfel că a deschis porțile. A fost singura dată când ar fi trebuit să-i dea ascultare lui Varys și l-a ignorat. Tatăl meu se ținuse deoparte, cugetând la toate relele pe care i le făcuse Aerys, și a hotărât că Lannisterii trebuie să fie de partea învingătorilor. Tridentul l-a determinat să ia o decizie.

Mie mi-a revenit sarcina să apăr Fortăreața Roșie, dar știam că eram pierduți. I-am trimis solie lui Aerys, cerându-i permisiunea să fac o înțelegere. Omul meu s-a întors cu o poruncă regală. *Adu-mi capul tatălui tău, dacă nu ești trădător*.

Aerys nu voia nici un compromis. Lordul Rossart era cu el, mi-a spus mesagerul. Știam ce însemna *asta*.

Când am dat de Rossart, era îmbrăcat ca un oștean de rând, grăbindu-se către poarta din spate. Pe el l-am ucis primul. Pe urmă l-am omorât pe Aerys, înainte să poată găsi pe altcineva care să-i ducă mesajul către piromanți. După mai multe zile, i-am găsit și pe ceilalți și i-am omorât. Relis mi-a oferit aur, iar Garigus mi-a cerut îndurare. Ei, bine, o sabie e mai îndurătoare decât focul, dar nu cred că Garigus a apreciat bunătatea pe care i-am arătat-o.

Apa se răcise. Când Jaime deschise ochii, se pomeni holbându-se la ciotul mâinii sale drepte. *Mâna care m-a făcut Regicid.* Țapul îi răpise și gloria, și ocară, ambele deodată. *Lăsându-mi ce? Ce sunt acum?*

Fetișcana arăta caraghios, strângându-și prosopul la pieptu-i pipernicit, cu picioarele albe și groase înfipite dedesubt.

— Povestea mea te-a amuțit? Haide, înjură-mă sau sărută-mă sau fă-mă mincinos. *Ceva!*

— Dacă e adevărat, cum de nu știe nimeni?

— Cavalerii Gărzii Regale jură să păstreze secretele regelui. Ai vrea să-mi încalc jurământul? Jaime râse. Crezi că nobilul Lord al Winterfellului a vrut să-mi asculte umilele explicații? Un om atât de onorabil! N-a trebuit decât să se uite la mine ca să mă declare vinovat. Jaime se ridică în picioare, clătinându-se, cu apa șiroindu-i pe piept. Cu ce drept judecă un lup leul? *Cu ce drept?* Un tremur violent îi cuprinse trupul și, încercând să iasă, își izbi ciotul de marginea bazinului.

Durerea îl străpunse ca un fior... și dintr-odată, baia se învârtea. Brienne îl prinse înainte să cadă.

Brațul îi era înfiorat, ud și rece, dar era puternică și mai gingașă decât ar fi crezut Jaime. *Mai gingașă decât Cersei*, gândi el, în timp ce îl ajuta să iasă din apă, cu picioarele șovăielnice, ca un mădular fleșcăit.

— *Străjerii* o auzi pe fătucă strigând. Regicidul!

Jaime, gândi el, *mă cheamă Jaime.*

Când își recapătă cunoștința, zăcea pe podeaua udă, cu străjerii, fetișcana și Qyburn aplecați deasupra lui, cu fețe îngrijorate. Brienne era goală, dar părea că uitase asta pentru moment.

— Căldura din baie e de vină, le spunea Maester Qyburn. *Nu, nu e maester, i-au luat colanul.* În plus, încă mai are otravă în sânge și e prost hrănit. Ce-i dați de mâncare?

— Viermi, pișat și vomă cenușie, sugeră Jaime.

— Pâine uscată, apă și terci, susținu străjerul. Dar abia se atinge de ele. Ce ar trebui să facem cu el?

— Ștergeți-l, îmbrăcați-l și duceți-l unde trebuie să fie, răspunse Qyburn. Lordul Bolton insistă să cineze cu el diseară. Nu mai e mult timp.

— Aduceți-mi haine curate pentru el, zise Brienne. Mă ocup eu să fie spălat și îmbrăcat.

Ceilalți fură cu toții nespuse de bucuroși să-i dea ei această sarcină. Îl ridicară în picioare și îl așezară pe o bancă de piatră, lângă perete. Brienne se îndepărtă să-și recupereze prosopul și se întoarse cu o perie aspră, să-l curețe până la capăt. Unul dintre străjeri îi dădu un brici să-i radă barba. Qyburn se întoarse cu rufărie de corp, pantaloni curați, negri, de lână, o tunică verde, largă, și un surtuc de piele care se lega în față. Jaime se simțea mai puțin amețit, dar nu mai puțin stângaci. Cu ajutorul fetișcanei, reuși să se îmbrace.

— Acum nu mai am nevoie decât de o oglindă de argint.

Măștile însângerate aduseseră haine curate și pentru Brienne: o rochie roz, pătată, de satin și o cămașă de pânză, pe dedesubt.

— Îmi pare rău, domniță. Acestea au fost singurele haine femeiești din Harrenhal destul de mari ca să te încapă.

Se dovedi îndată că rochia fusese croită pentru cineva cu brațe mai subțiri, picioare mai scurte și sâni mult mai mari. Dantela delicată din Myr nu reușea să ascundă vânătăile care acopereau pielea Briennei. Una peste alta, rochia o făcea să arate grotesc. *Are umeri mai largi decât mine și gâtul mai gros*, gândi Jaime. Nici rozul nu era o culoare care s-o avantajeze. Zeci de glume răutăcioase îi răsăriră în minte, dar de data aceasta, le păstră acolo. Era mai bine să n-o înfurie: cu o singură mână, nu se putea pune cu ea.

Qyburn adusesese și o carafă.

— Ce este? vru să știe Jaime, când maestrul fără colan îl îndemnă să bea.

— Lemn dulce înmuiat în oțet, cu miere și cuișoare. Îți va da putere și îți va limpezi capul.

— Adu-mi poțiunea care face să-ți crească mâini noi, zise Jaime. Pe aceea o vreau.

— Bea, zise Brienne fără să zâmbească, iar el se supuse.

Trecu o jumătate de oră până când se simți destul de puternic ca să se ridice în picioare. După căldura jilavă a sălii de baie, simți aerul de afară ca o palmă peste față.

— Stăpânul l-o fi așteptând deja, îi zise lui Qyburn un străjer. Și pe ea. Trebuie să-l ajut să meargă?

— Încă mai pot să umblu. Brienne, dă-mi brațul. Apucând-o strâns, Jaime îi lăsă să se țină după el, străbătând curtea către o sală imensă și prăfoasă, mai mare chiar decât sala tronului de la Debarcaderul Regelui. De-a lungul zidurilor erau aliniate șemineuri, câte unul la fiecare trei metri, mai multe decât putea număra, dar nici un foc nu fusese aprins, astfel că frigul îi pătrundea în oase. O duzină de lăncieri în mantii de blană străjuiau ușile și treptele care duceau către cele două galerii de deasupra. Iar în mijlocul acelei vaste pustietăți, la o masă de lemn, înconjurată de ceea ce părea a fi o imensă dușumea netedă de scânduri, Lordul

Dreadfortului aștepta, însoțit doar de un paharnic.

— Stăpâne, zise Brienne, când ajunseră în fața lui.

Ochii lui Roose Bolton erau mai palizi decât piatra și mai întunecați decât laptele, iar glasul îi era catifelat ca pânda de păianjen.

— Mă bucur, ser, că te simți destul de bine ca să răspunzi invitației mele. Domniță, ia loc, te rog. Cu un gest larg, arată către masa încărcată de brânzeturi, pâine, carne rece și fructe. Doriți vin roșu sau alb? Dintr-o recoltă mediocră, mă tem. Ser Amory a secat beciurile Doamnei Whent aproape în întregime.

— Sper că l-ai omorât pentru asta. Jaime se strecură repede pe locul indicat, ca Bolton să nu observe cât de slăbit era. Vinul alb e pentru Casa Stark. Eu voi bea vin roșu, ca un bun Lannister.

— Eu aș prefera apă, zise Brienne.

— Elmar, roșu pentru Ser Jaime, apă pentru Lady Brienne și vin cu mirodenii pentru mine. Bolton concedie escortele, fluturând o mână, iar oamenii se retraseră în grabă, pe tăcute.

Din obișnuință, Jaime întinse mâna dreaptă după vin. Ciotul clătină pocalul, improșcând stropi roșii pe bandajele de pânză și silindu-l să apuce cupa cu mâna cealaltă înainte să cadă, dar Bolton alege să nu-i observe stângăcia. Omul Nordului se servi cu o prună uscată și o înghiți, cu mușcături mici, puternice.

— Trebuie să le guști, Ser Jaime. Sunt cât se poate de dulci și îți pun mâțele în mișcare. Lordul Vargo le-a luat dintr-un han, înainte să-i dea foc.

— Mâțele mele se mișcă destul de bine, țăpul ăla nu e lord, iar prunele tale uscate nu mă interesează nici pe jumătate cât intențiile pe care le ai.

— În privința ta? Un zâmbet ușor atinse buzele lui Roose Bolton. Ești un trofeu primejdios, ser. Semeni discordie oriunde te duci. Chiar și aici, în căminul meu fericit de la Harrenhal. Glasul îi era cu un firicel mai mult decât o șoaptă. Și la Riverrun, se pare. Știi că Edmure Tully a oferit o mie de dragoni de aur pentru recapturarea ta?

Atâta tot?

— Sora mea va plăti de zece ori pe atât.

— Oare? Din nou zâmbetul acela, o clipă, apoi dispăru la fel de repede. Zece mii de dragoni e o sumă exorbitantă. Desigur, mai e de luat în considerare și oferta Lordului Karstark. Promite mâna fiicei sale celui care îi aduce capul tău.

— Lasă-l pe țăp s-o capete peste fund, zise Jaime.

Bolton râse pe înfundate.

— Harrion Karstark era prizonier aici când am luat castelul, știi? I-am dat toți oamenii de la Karhold pe care îi mai aveam cu mine și l-am trimis cu Glover. Sper sincer că nu i s-a întâmplat nimic rău la Duskendale... altfel Alys Karstark ar fi tot ce a mai rămas din urmașii Lordului Rickard. Alege o altă prună. Din fericire pentru tine, n-am nevoie de nevastă. M-am însurat cu Lady Walda Frey cât am fost la Gemeni.

— Frumoasa Walda? Neîndemânatic, Jaime încerca să țină pâinea cu ciotul, rupând-o cu mâna stângă.

— Grasa Walda. Lordul Frey mi-a oferit ca zestre greutatea miresei mele în argint, așa că am ales în consecință. Elmar, rupe niște pâine pentru Ser Jaime.

Băiatul smulse o bucată cât pumnul de la un capăt al pâinii și i-o întinse lui Jaime. Brienne rupse un colț pentru sine.

— Lord Bolton, zise ea, se spune că intenționezi să-i dai Harrenhalul lui Vargo Hoat.

— Acesta a fost prețul lui, răspunse Lordul Bolton. Lannisterii nu sunt singurii care își plătesc datoriile. Oricum, trebuie să plec curând. Edmure Tully se va căsători cu Lady Roslin Frey, la Gemeni, și regele meu îmi poruncește să fiu prezent.

— *Edmure* se însoară? se miră Jaime. Nu Robb Stark?

— Înălțimea Sa, Regele Robert, e căsătorit. Bolton scuipă un sămbure de prună în palmă și îl puse deoparte. Cu o Westerling de la Crag. Am auzit că o cheamă Jeyne. Trebuie că o cunoști, ser. Tatăl ei este purtătorul de flamuri al tatălui tău.

— Tatăl meu are o mulțime de purtători de flamuri și cei mai mulți au fiice. Jaime întinse mâna după pocai, încercând să și-o amintească pe această Jeyne. Casa Westerling e o casă veche, cu mai multă mândrie decât putere.

— Nu poate fi adevărat, se împotrivi Brienne. Regele Robb a promis că se însoară cu o fată din familia Frey. Nu și-ar încălca niciodată legământul, el...

— Înălțimea Sa e un băiat de șaisprezece ani, zise Roose Bolton cu blândețe. Și ți-aș mulțumi dacă nu mi-ai pune cuvântul la îndoială, domniță.

Lui Jaime aproape că îi era milă de Robb Stark. *A câștigat războiul pe câmpul de lupta și l-a pierdut în dormitor, bietul nătărău.*

— Cum i se pare Lordului Walder să mănânce păstrăv în loc de lup? întrebă el.

— O, păstrăvul e gustos. Bolton ridică un deget palid către paharnic. Deși bietul meu Elmar e frustrat. Trebuia să se însoare cu Arya Stark, dar socrul Frey n-a avut de ales decât să rupă logodna când Regele Robb l-a trădat.

— Despre Arya Stark se aude ceva? Brienne se aplecă. Lady Catelyn se temea că... E încă în viață?

— O, da, răspunse Lordul Dreadfortului.

— Știi ceva despre asta, lordul meu?

Roose Bolton ridică din umeri.

— Arya Stark a fost pierdută o vreme, dar acum a fost găsită. Vreau s-o văd întoarsă în Nord, vie și nevătămată.

— Pe ea și sora ei, amândouă, zise Brienne. Tyrion Lannister ne-a promis ambele fete în schimbul fratelui său.

Asta păru să-l amuze pe Lordul Dreadfortului.

— Domniță, nu ți-a spus nimeni? Lannisterii mint.

— Asta e o insultă la adresa Casei mele? Jaime luă cuțitul de brânză cu mâna lui bună. Un vârful rotunjit și bont, zise el, trecându-și degetul mare peste tășul lamei, dar poate să-ți străpungă ochiul. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea. Nu putea decât să spera că nu arăta pe cât de neputincios se simțea.

Micul zâmbet al Lordului Bolton îi vizită din nou, în treacăt, buzele.

— Vorbești cu îndrăzneală pentru un om care are nevoie de ajutor ca să-și rupă pâinea. Străjerii mei sunt în preajmă, îți reamintesc.

— În preajmă și la o mie de leghe depărtare. Jaime aruncă o privire peste imensa întindere a sălii. Până ce ajung la noi, vei fi la fel de mort ca Aerys.

— Nu-i deloc politicos să-ți ameninți gazda lângă brânza și măslinile pe care ți le-a pus pe masă, îl dojeni Lordul Bolton. În Nord, legile ospitalității sunt încă sacre.

— Sunt prizonier aici, nu oaspete. Țapul tău mi-a tăiat mâna. Dacă ai impresia că niște prune uscate mă pot face să trec asta cu vederea, te înșeli amarnic.

Vorbele lui îl luară pe nepregătite pe Roose Bolton.

— Poate că mă înșel. Poate că ar trebui să te fac cadou de nuntă lui Edmure Tully... sau să-ți zbor capul, așa cum a făcut sora ta cu Eddard Stark.

— Nu te-aș sfătui. Casterly Rock nu uită ușor.

— Mii de kilometri de munte, ser, și de mlaștină se întind între zidurile mele și piatra ta. Dușmănia Lannisterilor înseamnă prea puțin pentru Bolton.

— Prietenia Lannisterilor ar putea însemna mult. Jaime credea că știe jocul pe care îl jucau acum. *Dar oare fătuca îl știe și ea?* Nu îndrăzne să-o privească, să vadă.

— Nu sunt convins că sunteți genul de prieteni pe care și i-ar dori un om înțelept. Roose Bolton îi făcu semn băiatului să se apropie: Elmar, taie-le oaspeților noștri o felie de friptură.

Brienne fu servită prima, dar nu schiță nici un gest să mănânce.

— Lordul meu, spuse ea, Ser Jaime va fi dat în schimbul fiicelor Doamnei Catelyn. Trebuie să ne eliberezi ca să ne vedem de drum.

— Corbul venit de la Riverrun spunea despre o evadare, nu despre un schimb. Și dacă ai ajutat acest prizonier să evadeze, te faci vinovată de trădare, domniță.

Fetișcana voinică se ridică în picioare:

— O slujesc pe Lady Stark.

— Iar eu îl slujesc pe Regele Nordului. Sau pe Regele Care a Pierdut Nordul, așa cum îl numesc unii acum. Care n-a dorit niciodată să-l redea pe Jaime Lannisterilor.

— Stai jos și mănâncă, Brienne, o îndemnă Jaime, în timp ce Elmar așeza în fața lui o felie de friptură neagră și însângărată. Dacă Bolton ar avea de gând să ne omoare, nu și-ar irosi prețioasele prune pe noi, primejduindu-și mațele. Se uită la carne și-și dădu seama că nu avea cum s-o taie cu o singură mână. *Acum valorez mai puțin decât o fată*, gândi el. *Țapul a echilibrat târgul, deși mă îndoiesc că*

Lady Catelyn îi va mulțumi când Cersei îi va înapoia progeniturile în aceeași stare. Gândul îl făcu să rânjească. Tot eu voi fi învinuit și pentru asta, pun ră mâșag.

Roose Bolton își tăie carnea metodic, lăsând sângele să-i inunde farfuria.

— Lady Brienne, ai să te așezi dacă-ți spun că sper să-l lase pe Jaime să-și continue drumul, întocmai cum doriți tu și Lady Catelyn?

— Eu... Ne trimiți mai departe? Fetișcana părea neîncrezătoare, dar se așază. Asta e bine, lordul meu.

— Da, e bine. Totuși, Lordul Vargo mi-a creat o mică... problemă. Își întoarse ochii spălăciți către Jaime: Știi de ce ți-a tăiat Hoat mâna?

— Îi place să taie mâini. Pânza care acoperea ciotul lui Jaime era pătată de sânge și vin. Îi place și să taie picioare. Nu pare să aibă nevoie de vreun motiv.

— Și totuși, a avut unul. Hoat e mai șiret decât pare. Nimeni nu stă la comanda Bravilor Camarazi atâta vreme dacă nu are niscaiva minte în cap. Bolton înțepă o bucată de carne cu vârful pumnalului, și-o vârî în gură, mestecă pe îndelete, înghiți. Lordul Vargo a abandonat Casa Lannister fiindcă i-am oferit Harrenhalul. O recompensă de o mie de ori mai mare decât putea spera de la Lordul Tywin. Străin fiind de Westeros, nu știa că răsplata era otrăvită.

— Blestemul lui Harren cel Negru, îl luă Jaime în răspăr.

— Blestemul lui Tywin Lannister. Bolton întinse pocalul și Elmer îl reumplu în tăcere. Țapul nostru ar fi trebuit să se consulte cu cei din casele Tarbeck sau Reyne. Astfel ar fi știut cum tratează trădarea nobilul tău tată.

— Nu există nici un Tarbeck și nici un Reyne, zise Jaime.

— Tocmai asta voiam să spun. Lordul Vargo a sperat, fără îndoială, că Lordul Stannis va triumfa la Debarcaderul Regelui și apoi îl va pune în posesia acestui castel, în semn de recunoștință pentru micul rol pe care l-a jucat în prăbușirea Casei Lannister. Râse înfundat. Mă tem că știe puține și despre Stannis Baratheon. Poate i-ar fi dat Harrenhalul pentru serviciile lui... dar i-ar fi dat și un ștreang pentru crimele lui.

— Un ștreang e mai blând decât ceea ce va căpăta de la tatăl meu.

— Acum și-a dat și el seama de asta. Cu Stannis înfrânt și Renly mort, doar victoria Casei Stark îl mai poate scăpa de răzbunarea Lordului Tywin, dar șansele ca asta să se întâmple devin pe zi ce trece mai slabe.

— Regele Robb a câștigat fiecare bătălie, zise hotărâtă Brienne, loială până la înverșunare, atât cu fapta, cât și cu vorba.

— A câștigat fiecare bătălie, în timp ce a pierdut Casele Frey și Karstark, Winterfellul și Nordul. Păcat că lupul e atât de tânăr. Toți băieții de șaisprezece ani se cred nemuritori și invincibili. Un bărbat mai vârstnic ar pleca genunchiul, mă gândesc. După un război vine întotdeauna o pace, iar cu pacea vine iertarea... pentru cei ca Robb Stark, cel puțin. Nu pentru cei de teapa lui Vargo Hoat. Bolton îi oferi lui Jaime un mic zâmbet. Ambele părți s-au folosit de el, dar nici una nu

va vărsa o lacrimă la moartea lui. Bravii Camarazi n-au luptat în Bătălia de la Apa Neagră, dar au murit, oricum, acolo.

— Mă vei ierta dacă n-am să plâng?

— N-ai pic de milă pentru sărmanul nostru țap năpăstuit? Ah, dar zeii trebuie... altfel de ce să te trimită în mâinile lui? Bolton mestecă o altă bucată de carne. Karholdul e mai mic și mai modest decât Harrenhalul, dar e departe de labelle leului. Odată căsătorit cu Alys Karstark, Hoat ar putea fi lord cu adevărat. Dacă ar căpăta și niște aur de la tatăl tău, cu atât mai bine. Dar, oricât de mult ar fi plătit Lordul Tywin, te-ar fi trimis Lordului Rickard. Îl interesau fecioara și un adăpost sigur. Dar ca să te vândă, trebuie să te păstreze, iar ținuturile riverane sunt pline de cei care te-ar răpi bucuroși. Glover și Tallhart au fost înfrânți la Duskendale, dar rămășițe ale oștirii lor mișună încă peste tot, cu Muntele măcelă-rind hoinarii. O mie de oameni ai lui Karstark cutreieră ținuturile de la sud și de la est de Riverrun, în căutarea ta. În alte părți sunt oamenii lui Darry, rămași fără stăpân și fără lege, haite de lupi pe patru picioare și cetele de tâlhari ale lordului fulgerului. Dondarion te-ar spânzura bucuros, de același copac cu Țapul. Harrenhalul era singurul loc unde Lordul Vargo putea spera să te ascundă, însă aici oamenii mei și ai lui Ser Aenys, cu Freyii lui, sunt mai numeroși decât Bravii Camarazi. Fără îndoială, se temea că aș putea să te trimit înapoi la Ser Edmure, la Riverrun... sau și mai rău, la propriul tău tată.

Mutilându-te, a vrut să înlăture amenințarea sabiei tale, să câștige un trofeu sinistru, pe care să-l trimită tatălui tău și, în același timp, să scadă valoarea ta pentru mine. Căci el e omul meu, așa cum eu sunt omul Regelui Robert. Astfel, nelegiuirea lui este nelegiuirea mea, sau așa ar putea părea în ochii tatălui tău. Și de aici mica mea... problemă. Îl fixă pe Jaime cu ochii săi palizi, fără să clipească, în așteptare, rece.

Înțeleg.

— Vrei să te absolv de vină. Să-i spun tatălui meu că nu ai nici o legătură cu acest ciot. Jaime râse. Lordul meu, trimite-mă la Cersei și voi cânta cel mai dulce cântec pe care l-ai putea dori, despre blândețea pe care mi-ai arătat-o. Știa că orice altceva ar fi răspuns, Bolton l-ar fi dat înapoi pe mâna țăpului. De-aș avea mână, ți-aș da în scris. Cum am fost schilodit de mercenarul pe care propriul meu tată l-a adus la Westeros și cum am fost salvat de nobilul Lord Bolton.

— Am să mă încred în cuvântul tău, ser.

Asta nu mi-e dat să aud prea des.

— Cât de curând mi s-ar putea îngădui să plec? Și cum te gândești să mă treci de lupii ăștia și de tâlhari și de oamenii lui Karstark?

— Vei pleca atunci când spune Qyburn că ești în stare, cu o escortă puternică de oameni aleși pe sprânceană, sub comanda căpitanului meu Walton. Picioare-de-Oțel i se spune. Un soldat cu un devotament de fier. Walton te va duce viu și nevătmăat până la Debarcaderul Regelui.

— Cu condiția ca fiicele Doamnei Catelyn să fie înapoiate, la rândul lor, vii și nevătămate, zise fetișcana. Lordul meu, protecția omului tău, Walton, e bine-venită, dar fetele sunt în sarcina mea.

Lordul Dreadfortului îi aruncă o privire plictisită.

— Fetele nu trebuie să te mai preocupe, domniță. Lady Sansa e soția piticului, doar zeii îi mai pot despărți acum.

— Soția lui? făcu Brienne, îngrozită. Pezevenghiul? Dar... a jurat în fața întregii curți, înaintea zeilor și a oamenilor...

Cât e de inocentă! La drept vorbind, Jaime era la fel de surprins, dar își ascundea mai bine sentimentele. *Sansa Stark. Această căsătorie ar trebui să aducă un zâmbet pe chipul lui Tyrion.* Își aminti cât de fericit fusese fratele său cu fiica arendașului... timp de două săptămâni.

— Ce a jurat sau ce n-a jurat piticul nu mai contează acum, zise Lordul Bolton. Pentru tine, cel mai puțin.

Fetișcana părea rănită. Poate că, în sfârșit, când Lordul Bolton făcu semn străjerilor săi, simți ghearele de oțel ale capcanei.

— Ser Jaime își va continua drumul spre Debarcaderul Regelui. Mă tem că despre tine n-am spus nimic. Ar fi exagerat din partea mea să-l lipsesc pe Lordul Vargo de ambele sale trofee. Lordul Dreadfortului întinse mâna să mai ia o prună. De-aș fi în locul tău, domniță, m-aș preocupa mai puțin de Casa Stark și mai mult de safire.

TYRION

Un cal necheză nerăbdător în spatele lui, din mijlocul mantiiilor aurii oprite de-a latul drumului. Tyrion auzea și tusea Lordului Gyles. Nu-l ceruse pe Gyles, după cum nu-i ceruse pe Ser Addam sau pe Jalannar Xho sau pe vreunul dintre ceilalți, dar nobilul său tată socotise că Doran Martell ar putea să le-o ia în nume de rău dacă doar un pitic ar veni să-l escorteze peste Apa Neagră.

Joffrey ar fi trebuit să-i întâmpine el însuși pe dornisheni, cugetă el în timp ce stătea în așteptare, *dar fără doar și poate, ar fi stricat totul.* În ultimul timp, regele spunea întruna mici glume despre dornishenii pe care i-a cules din mâinile oștenilor lui Mace Tyrell. *De câți dornisheni e nevoie ca să potcovească un cal? De nouă. Unul să pună potcoavele și opt să ridice calul.* Pe undeva, Tyrion nu credea că Doran Martell ar gusta o asemenea glumă.

Le vedea flamurile fluturând în timp ce călăreții ieșeau din desișul verde al pădurii, într-o lungă coloană învăluită în praf. De aici până la râu, mai rămăseseră doar copaci negri, desfrunziți, o moștenire a bătăliei. *Prea multe flamuri,* gândi el cu amărăciune, privind cenușa ridicându-se sub copitele cailor ce se apropiau, așa cum se ridicase sub copitele avangărzii Tyrellilor când l-a izbit pe Stannis în

flanc. *Martell a adus jumătate dintre lorzii de la Dome, după cum se vede.* Încercă să găsească în asta un avantaj, dar nu reuși.

— Câte flamuri numeri? îl întrebă pe Bronn. Cavalerul mercenar își umbri ochii.

— Opt... nu, nouă.

Tyrion se întoarse în șa.

— Pod, vino încoace. Descrie blazoanele pe care le vezi și spune ce casă reprezintă fiecare.

Podrick Payne își aduse calul mai aproape. Purta stindardul regal, cerbul și leul lui Joffrey, și se lupta cu povara lui. Bronn purta stindardul lui Tyrion, leul Lannisterilor, auriu pe fond purpuriu.

Se înalță, își dădu seama Tyrion, când Pod se ridică în șa ca să vadă mai bine. În curând mă va întrece, la fel ca toți ceilalți. Băiatul studia cu sârguință heraldica dornisheană, la porunca lui Tyrion, dar ca întotdeauna, era emoționat.

— Nu văd. Vântul le mișcă.

— Bronn, spune-i băiatului ce vezi.

Bronn arăta astăzi ca un adevărat cavaler, în jiletcă și mantie nouă, cu lanțul învâpăiat la gât.

— Un soare roșu pe fond portocaliu, cu o sulită în spate, anunță el.

— Martell, zise Podrick Payne, vizibil ușurat. Casa Martell din Sunspear, stăpâne. Prințul de la Dorne.

— Și calul meu l-ar fi recunoscut, zise Tyrion sec. Spune-i altul, Bronn.

— Văd o flamură purpurie cu trei ghemotoace galbene.

— Lămâi? întrebă Pod încrezător. Un câmp purpuriu presărat cu lămâi? Pentru Casa Dalt? Of, pentru Lemonwood.

— S-ar putea. Lângă el e o pasăre mare, neagră, pe fond galben. Cu ceva roz sau alb în gheare, greu de spus, cu flamura fluturând.

— Vulturul de la Black Mont ține un prunc în gheare. Casa Blackmont de la Blackmont, ser.

Bronn râse.

— Iar citești cărți? Cărțile îți vor distruge ochiul sabiei, băiete. Văd și un craniu. Un stindard negru.

— Craniul încoronat al Casei Manwoody, alb și auriu pe fond negru. Cu fiecare răspuns, Pod părea tot mai sigur. Casa Manwoody de la Kingsgrave.

— Trei păianjeni negri?

— Sunt scorpioni, ser. Casa Qorgyle de la Sandstone, trei scorpioni negri pe fond roșu.

— Roșu și galben, cu o linie crestată între ele.

— Flăcările de la Hellholt. Casa Uller.

Tyrion era impresionat. *Băiatul nu e prost deloc, odată ce-și dezleagă limba.*

— Continuă, Pod, îl îndemnă el. Dacă-i nimerești pe toți, am să-ți fac un dar.

— O plăcintă cu felii roșii și negre, zise Bronn. Cu o mână de aur în mijloc.
— Casa Allyrion de la Grația Zeilor.
— O găină roșie care parcă mănâncă un șarpe.
— Gargalenii de la Țărnuțul de Sare. Un cocoșel, ser, nu o găină. Roșu, cu un șarpe în cioc.

— Foarte bine! exclamă Tyrion.

Încă unul, băiete. Bronn scrută rândurile Dornishenilor care se apropiiau.

— Ultimul e o pană aurie pe un fond de carouri verzi.

— Un condei auriu, ser. Jordayne de la Tor.

Tyrion râse.

— Nouă, toate bune. Nici eu însumi nu le-aș fi putut numi.

Era o minciună, dar voia să-l încurajeze pe băiat, căci avea mare nevoie de asta.

Martell aduce cu el câțiva însoțitori redutabili. Nici una dintre casele pe care le numise Pod nu era neînsemnată. Nouă dintre cei mai mari lorzi ai Dornului veneau pe drumul regelui, ei sau moștenitorii lor. Cumva, Tyrion nu credea că făcuseră atât drum doar ca să vadă ursul dansator. Era un mesaj. *Și nu unul care să-mi placă.* Se întrebă dacă fusese o greșală să o trimită pe Myrcella la Sunspear.

— Stăpâne, zise Pod ușor sfios, nu văd nici o lectică.

Tyrion își întoarse brusc capul. Băiatul avea dreptate.

— Doran Martell călătorește întotdeauna în lectică, adăugă Pod. O lectică sculptată, cu perdele de mătase, împodobite cu sori.

Tyrion auzise aceleași povești. Prințul Doran era trecut de cincizeci de ani și suferea de gută. *Poate c-a vrut să ajungă mai repede,* își spuse el. *Poate că s-a temut că lectica lui ar fi o țință prea ispititoare pentru tâlharii din păduri sau că s-ar fi dovedit prea împovărătoare în trecătorile înalte ale Drumului Oaselor. Poate că se simte mai bine.*

Atunci de ce era atât de tulburat? Așteptarea era insuportabilă.

— Sus steagurile, tună el. Le vom ieși în întâmpinare.

Dădu pintenii calului. Bronn și Pod îl urmau, unul în stânga, celălalt în dreapta. Când dornishenii îi văzură venind, își zoriră caii, cu flăururile fluturând. De șeile împodobite le atârnavă îndrăgitele scuturi rotunde din metal, iar mulți cărau snopi de sulite scurte sau arcuri duble dornishene, din cele pe care le mânuiu atât de bine de pe cai.

Erau trei feluri de dornisheni, remarcase primul Rege Daeron. Dornishenii de sare, care locuiau de-a lungul coastelor, dornishenii de nisip, din deserturi și din lungile văi ale râurilor și dornishenii de piatră, care își ridicau fortărețe în trecătorile și pe culmile Munților Roșii. Dornishenii de sare aveau cel mai mult sânge rhoynishez, cei de piatră, cel mai puțin.

Toate cele trei categorii păreau bine reprezentate în alaiul lui Doran.

Dornishenii de sare erau sprinteni și negricioși, cu pielea netedă, măslinie, și părul negru fluturând în vânt. Dornishenii de sare erau și mai tuciuuri, cu fețele arse de soarele fierbinte al Dornului.

Își înfășurau eșarfe lungi, viu colorate, în jurul coifurilor, să-i ferească de arșița soarelui. Dornishenii de piatră erau cei mai voinici și cei mai frumoși, fii ai andalilor și ai Primilor Oameni, cu părul castaniu sau blond, cu fețe care se umpleau de pistrii sau se pârlau la soare, în loc să se bronzeze.

Lorzii purtau veșminte de mătase și satin, cu cingători bătute cu nestemate și mâneci largi, vaporose. Armurile lor erau smălțuite și încrustate cu aramă șlefuită, argint strălucitor și aur roșu, moale. Veneau călare pe cai roșii și aurii și câțiva albi ca zăpada, toți supli și ageri, cu gâturi lungi și capete înguste, frumoase. Legendarii cai de nisip ai Dornului erau mai mici decât obișnuiții cai de luptă și nu puteau purta povara unor asemenea armuri, dar se spunea că erau în stare să gonească o zi și o noapte întreagă și încă o zi, fără să obosească.

Căpetenia dornishenilor călărea un armăsar negru ca păcatul, cu coama și coada de culoarea focului. Stătea în șa de parcă acolo s-ar fi născut, înalt, suplu, mlădios. O mantie de mătase roșiatică îi flutura de pe umeri, iar cămașa îi era placată cu șiruri suprapuse de discuri de aramă care sclipeau ca o mie de bănuți noi. Coiful înalt, aurit, etala un soare de aramă pe frunte, iar scutul rotund, atârnat la spate, înfățișa, pe suprafața-i lustruită de metal, soarele și sulita Casei Martell.

Un soare al Casei Martell, gândi Tyrion, dând piteni calului, dar cu zece ani prea tânăr și prea voinic și mult prea fioros. Știa deja cu ce avea de-a face. De câți dornisheni e nevoie ca să înceapă un război? se întrebă el. *Doar de unul.* Cu toate acestea, nu avea altceva de făcut decât să zâmbească:

— Bine-ați venit, lorzii mei. Am fost înștiințați de sosirea voastră și Înălțimea Sa, Regele Joffrey, ne-a rugat să vă întâmpinăm în numele lui. Nobilul meu tată, Mâna Regelui, vă transmite și el complimente. Simula o amabilă nedumerire. Care dintre voi este Prințul Doran?

— Sănătatea precară îi cere fratelui meu să rămână la Sunspear. Prințisorul își scoase coiful. Avea fața ridată și posomorâtă, cu sprâncene subțiri, arcuite deasupra ochilor mari, negri și lucitori, ca niște lacuri de ulei de huilă. Doar câteva fire argintii împeștriău părul negru care îi cobora pe frunte, într-o șuviță la fel de ascuțită ca nasul. *Un dornishean de sare, negreșit.* Prințul Doran m-a trimis să-i țin locul în consiliul Regelui Joffrey, dacă Înălțimea Sa îmi îngăduie.

— Înălțimea Sa va fi deosebit de onorat să aibă parte de sfatul unui luptător atât de vestit ca Prințul Obeyn din Dorne, zise Tyrion, gândind: *Asta va însemna sânge în canale.* Iar nobilii tăi tovarăși sunt bine-veniți și ei.

— Dă-mi voie să ți-i prezint, lordul meu de Lannister. Ser Deziel Dalt de la Lemonwood, Lordul Tremond Gargalen, Lordul Harmen Uller și fratele său, Lordul Ulwyck, Ser Ryon Allyrion și fiul lui natural, Ser Daemon Sand, Bastardul de la Grația Zeilor, Lordul Dagos Manwoody, fratele lui, Ser Myles și fiii lui,

Mors și Dickon, Ser Arron Qorgyle. Și să nu se creadă vreodată că le-aș neglija pe doamne. Myria Jordayne, moștenitoare a Torului, Lady Larra Blackmont, fiica ei Jynessa, fiul ei Perros. Ridică o mână subțire către o femeie cu părul negru, din spate, făcându-i semn să se apropie. Iar aceasta este Ellaria Sand, Țiitoarea mea.

Tyrion își înăbuși un suspin. *Țiitoarea lui și o bastardă. Cersei va sări până-n tavan dacă vrea s-o aducă la nuntă.* Dacă ar surghiuni-o într-un colț întunecat, sub salieră, sora lui ar risca urgia Viperei Roșii. Dacă ar așeza-o lângă el, la masa mare, toate celelalte doamne de pe dais s-ar putea simți jignite. *Oare Prințul Doran vrea să provoace un conflict?*

Prințul Oberyn își conduse calul prin fața dornishenilor săi.

— Ellaria, lorzi, doamne și cavaleri, iată ce mult ne iubește Regele Joffrey. Înălțimea Sa a fost atât de curtenitor încât l-a trimis pe unchiul său Pezevenghi să ne conducă la curte.

Bronn râse pe înfundate, iar Tyrion fu nevoit să se prefacă amuzat:

— Nu singur, lorzii mei. Ar fi o sarcină prea mare pentru un omuleț ca mine. Însoțitorii lui se apropiaseră și veni rândul lui Tyrion să le rostească numele. Permiteți-mi să vi-i prezint pe Ser Flement Brax, moștenitor de Hornvale, Lordul Gyles de Rosby, Ser Addam Marbrand, Lord Comandant al Gărzii Orașului, Jalabhar Xho, Prinț al Văii Florii Roșii. Ser Harys Swyft, socrul unchiului meu Kevan, Ser Merlon Crakehal, Ser Philip Foote și Ser Bronn de Apa Neagră, doi eroi ai recentelor noastre lupte împotriva rebelului Stannis Baratheon. Și scutierul meu, tânărul Podrick din Casa Payne. Numele răsunau frumos pe buzele lui Tyrion, dar cei ce le purtau nu erau nici pe departe la fel de distinși sau de redutabili precum cei care-l însoțeau pe Prințul Oberyn, după cum știau foarte bine amândoi.

— Lordul meu, spuse Lady Blackmont, drumul a fost lung și prăfos. Ne-am bucura dacă am putea să ne odihnim și să ne spălăm. Putem să ne continuăm drumul către oraș?

— Îndată, doamna mea. Tyrion întoarse capul calului și-l strigă pe Ser Addam Marbrand. Mantile aurii care formau cea mai mare parte a gărzii sale de onoare își întoarseră sprintene caii la ordinul lui Ser Addam și coloana porni către râu și către Debarcaderul Regelui, aflat dincolo de el.

Oberyn Nymeros Martell, murmură Tyrion în barbă, pornind la drum lângă el. *Vipera Roșie a Domului. Și ce naiba am eu de făcut cu el?*

Îl cunoștea numai din auzite, desigur... dar reputația lui era înfricoșătoare. Pe când nu avea mai mult de șaisprezece ani, Prințul Oberyn fusese găsit în pat cu Țiitoarea bătrânului Lord Yronwood, un bărbat voinic, aprig și iute la mânie. A urmat un duel, dar ținând seama de tinerețea și de sângele nobil al prințului, a fost un duel până la prima picătură de sânge. Amândoi au fost răniți, onoarea reparată. Cu toate acestea, Prințul Oberyn și-a revenit curând, în timp ce rănile Lordului Yronwood s-au infectat și i-au adus moartea. După aceea, oamenii șușoteau că

Oberyn a luptat cu o sabie otrăvită, iar de atunci cu toții, prieteni și dușmani deopotrivă, i-au spus Vipera Roșie.

Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă, desigur. Băiatul de șaisprezece ani era acum un bărbat de patruzeci și legenda lui se întunecase considerabil. Umblase prin Orașele Libere, învățând arta otrăvitorilor și poate meșteșuguri și mai întunecate, dacă zvonurile puteau fi crezute. Studiase la Citadelă, reușind să adune șase zale din colanul de maestru, dar apoi se plictisise. Fusesse soldat în Ținuturile Discordiei, dincolo de marea îngustă, o vreme alături de Fiii Secunzi, înainte de a-și forma propria companie. Turnirurile lui, bătăliile lui, duelurile lui, caii lui, poftele lui trupești... se spunea că se culca și cu bărbați, și cu femei și că adusesse pe lume fete bastarde în întreg Dornul. Oamenii le numeau *șerpaoice de nisip*. Din câte auzise Tyrion, Prințul Oberyn nu zămislise nici un fiu.

Și, desigur, îl mutilase pe moștenitorul Highgardenului.

Nici un om din Cele Șapte Regate n-ar putea fi mai puțin binevenit la o nuntă a Tyrellilor, gândi Tyrion. Să-l trimiți pe Prințul Oberyn la Debarcaderul Regelui, în timp ce orașul îi găzduia încă pe Lordul Mace Tyrell, pe doi dintre fiii săi și o mie dintre oștenii lor, era o provocare la fel de periculoasă ca Prințul Oberyn însuși. *Un cuvânt greșit, o glumă neinspirată, o privire, atât va fi de ajuns și aliații noștri de seamă vor sări unul la beregata celuilalt.*

— Noi ne-am mai întâlnit, îi zise voios Prințul din Dome lui Tyrion, în timp ce călăreau alături pe drumul regelui, pe lângă câmpurile înnegrite și scheletele copacilor. Dar nu mă aștept să-ți amintești. Erai chiar mai mic decât ești acum.

Glasul lui avea o undă batjocoritoare care îi plăcea, dar Tyrion n-avea de gând să se lase provocat.

— Când a fost asta, lordul meu? întrebă el cu amabil interes.

— O, cu mulți, mulți ani în urmă, când tatăl meu domnea la Dorne și nobilul tău tată era Mâna unui rege diferit. *Nu atât de diferit pe cât crezi*, cugetă Tyrion. Asta s-a petrecut când am vizitat Casterly Rock cu mama, cu consortul ei și sora mea Elia. Aveam, oh, paisprezece sau cincisprezece ani, cam așa. Elia era cu un an mai mare. Fratele și sora ta aveau opt sau nouă ani, după câte îmi amintesc, iar tu abia te născuseși.

Un moment ciudat pentru vizite. Mama lui Tyrion murise născându-l, astfel că, probabil, Martellii găsiseră Casterly Rock copleșit de durere. Pe tatăl său, mai cu seamă. Lordul Tywin vorbea arareori despre soția lui, dar Tyrion își auzise unchii povestind despre dragostea celor doi. Pe vremea aceea, tatăl său era Mâna lui Aerys și mulți spuneau că Lordul Tywin era stăpân peste Cele Șapte Regate, dar Lady Joanna era cea care-l stăpânea pe el. „N-a mai fost același om după ce a murit ea, Pezevenghiule”, i-a spus odată unchiul său Gery. Ce a fost mai bun în el a murit odată cu ea. Gerion era cel mai mic dintre cei patru fii ai Lordului Tyros Lannister și unchiul preferat al lui Tyrion.

Dar el nu mai era, pierise peste mări și țări și Tyrion însuși o înmormântase pe

Lady Joanna.

— Casterly Rock a fost pe placul tău?

— Nicidecum. Tatăl tău ne-a ignorat cât timp am fost acolo, după ce i-a poruncit lui Ser Kevan să se ocupe de noi. Cămăruța pe care mi-au dat-o avea un pat de puf și covoare myrisherze pe jos, dar era întunecoasă și fără ferestre, ca o temniță, după cum i-am spus Eliei la momentul acela. Cerul vostru era prea cenușiu, vinurile prea dulci, femeile prea virtuozose, mâncarea prea insipidă... iar tu ai fost cea mai mare dezamăgire dintre toate.

— Abia mă născusem, ce așteptai de la mine?

— *Enormitate*, răspunse prințul cu părul negru. Erai mic, dar renumit. Ne aflam în Orașul Vechi când te-ai născut și nimeni nu mai vorbea decât despre monstrul care se născuse la Debarcaderul Regelui și despre ce ar putea să prevestească un astfel de semn pentru regat.

— Foamete, molimă și război, fără doar și poate. Tyrion schiță un zâmbet amar. Întotdeauna este foamete, molimă și război. O, și iarnă și lunga noapte fără sfârșit.

— Toate astea și, în plus, căderea tatălui tău. Am auzit un frate cerșetor spunând că Lordul Tywin își arogase puteri mai mari decât Regele Aerys, însă numai un zeu e menit să se ridice deasupra regelui.

Tu ai fost blestemul lui, o pedeapsă trimisă de zei, ca să-i arate că nu e mai bun decât oricare altul.

— Eu mă străduiesc, dar el refuză să învețe. Tyrion oftă. Dar continuă, te rog. Ador poveștile cu cap și coadă.

— Nu-i de mirare, de vreme ce se spune că aveai și tu așa ceva: aveai o coadă tare și răsucită, ca de purcel. Și după câte am auzit, un cap monstruos, imens, cât jumătate din trupul tău. Te-ai născut cu o chică neagră și, pe lângă asta, cu barbă, ochi pieziși și gheare de leu. Aveai dinți atât de lungi încât nu puteai închide gura și între picioare aveai organe femeiești pe lângă cele bărbătești.

— Viața ar fi mult mai simplă dacă bărbații ar putea să și-o tragă singuri, nu crezi? Și pot să-mi imaginez câteva situații în care ghearele și dinții s-ar dovedi de folos. Oricum, încep să înțeleg natura nemulțumirii tale.

Bronn râse pe sub mustață, dar Oberyn se mulțumi să zâmbească.

— Poate că nu te-am fi văzut defel, dacă n-ar fi fost sora ta. Nu erai niciodată prezent la masă sau în sala mare, deși uneori, noaptea, azeam un copil urlând jos, în adâncurile castelului. Aveai, într-adevăr, o voce monstruos de puternică, asta trebuie să recunosc. Plângeai ore în șir și nimic nu te liniștea, decât țâța unei femei.

— Valabil și acum, la drept vorbind.

De data aceasta Prințul Oberyn râse cu poftă.

— Avem gusturi comune. Lordul Gargalen mi-a spus cândva că speră să moară cu o sabie în mână, la care eu i-am răspuns că aş prefera să mă duc pe

lumea cealaltă cu un sân în mâna mea.

Tyrion afișă un zâmbet larg.

— Și ce spuneai despre sora mea?

— Cersei i-a promis Eliei să ni te arate. În ziua dinaintea plecării, în timp ce mama mea și tatăl tău discutau între patru ochi, ea și cu Jaime ne-au dus jos, în camera ta. Doica a încercat să ne alunge, dar Cersei nu s-a lăsat intimidată. „E al meu”, a spus ea, „iar tu nu ești decât o vacă de lapte, nu-mi spui tu ce să fac. Taci din gură sau îi spun tatălui meu să-ți taie limba. O vacă n-are nevoie de limbă, doar de ugere.”

— Alteța Sa a deprins drăgălășenia la o vârstă fragedă, remarcă Tyrion, amuzat de imaginea surorii sale revendicându-l drept al ei. Nu s-a mai grăbit să mă revendice de atunci, zeii îmi sunt martori.

— Cersei ți-a desfăcut până și scutecele, ca să ne putem uita mai bine, continuă prințul din Dorne. Aveai, într-adevăr, un ochi pieziș și niște puf negru pe cap. Poate că aveai capul mai mare decât mulți alții... dar nici urmă de coadă, de barbă, nici de dinți sau gheare și nu aveai între picioare decât un cocoșel mic și roz. După toate minunatele șoapte, Osânda Lordului Tywin s-a dovedit a fi doar un bebeluș hidos și roșu, cu picioare pipernicite. Elia chiar a găngurit, așa cum fac fetele la vederea bebelușilor. Sunt sigur că ai auzit așa ceva. Același sunet pe care-l scot când văd pisoi și cățeluși jucăuși. Cred că-i venea să te alăpteze, așa urât cum erai. Când am constatat că ești un monstru amărât, sora ta mi-a răspuns: „Mi-a omorât mama” și ți-a răsucit cocoșelul atât de tare, încât am crezut că o să ți-l smulgă. Ai țipat, dar Cersei ți-a dat drumul abia când fratele tău Jaime a zis: „Lasă-l în pace, îl doare.” „Nu contează”, ne-a spus ea. „Toată lumea zice că o să moară curând. N-ar fi trebuit să trăiască nici atât.”

Soarele strălucea cu putere deasupra lor. Era o zi plăcută, caldă pentru toamnă, dar la auzul acestor vorbe, trupul lui Tyrion fu străbătut de un frison, din cap până-n picioare. *Dulcea mea surioară. Își scărpină crusta nasului și îi arată dornisheanului o mostră de „privire piezișă”. De ce mi-ar spune o asemenea poveste? Mă încearcă sau pur și simplu mă strânge de mădular, așa cum a făcut Cersei, ca să mă audă țipând?*

— Să nu uiți să-i spui povestea asta tatălui meu. Îl va încânta la fel de mult ca pe mine. Partea cu coada, în special. Chiar am avut coadă, dar mi-a retezat-o.

Prințul Oberyń chicoti.

— Ai devenit mai distractiv de când nu ne-am mai întâlnit.

— Dar, dar intenția mea era să devin mai înalt.

— Dacă tot vorbim despre distracție, am auzit o poveste bizară de la administratorul Lordului Buckler. Susținea că ai pus o taxă pe banii de cheltuială ai femeilor.

— E o taxă pe prostituție, preciza Tyrion, iritat din nou. *Și a fost ideea idioată a tatălui meu.* Doar un gologan pentru fiecare... act. Mâna Regelui s-a gândit că

asta ar putea să contribuie la îmbunătățirea moravurilor orașului. *Și, pe lângă asta, să plătească nunta lui Joffrey.* Desigur, Tyrion se alesese cu toate reproșurile pentru asta. Bronn zicea că oamenii îi spun *gologanul piticului*. „Desfă-ți picioarele acum, pentru pitic”, strigau în bordeluri și crâșme, dacă era să dea crezare mercenarilor.

— O să am grijă să-mi fie punga plină de gologani. Chiar și un prinț trebuie să-și plătească taxele.

— De ce ai avea nevoie să mergi la bordel? Aruncă o privire către locul unde Ellaria Sand venea călare, printre celelalte femei. Te-ai săturat de amanta ta pe drum?

— Niciodată. Împărțim prea multe. Prințul Oberyin ridică din umeri. Totuși, n-am împărțit niciodată o blondă frumoasă și Ellaria e curioasă. Ai cunoștință despre o asemenea făptură?

— Sunt un om înșurat. *Deși nu m-am culcat cu soția mea.* Nu mai frecventez târfele. *Dacă nu vreau să le văd spânzurate.*

Oberyin schimbă brusc subiectul:

— Se spune că la nunta regelui vor fi servite șaptezeci și șapte de feluri de mâncare.

— Ți-e foame, prințe?

— Mi-e foame de multă vreme. Dar nu de mâncare. Spune-mi, rogu-te, *dreptatea* când va fi servită?

— Dreptatea. *Da, de aceea se află aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat.* Ai fost apropiat de sora ta?

— Când eram copii, Elia și cu mine eram de nedespărțit, ca fratele tău cu sora ta.

O, zei, sper că nu!

— Războaiele și căsătoriile ne-au dat multă bătaie de cap, Prințe Oberyin. Mă tem că nimeni n-a avut încă timpul să se ocupe de crime vechi de șaisprezece ani, oricât de îngrozitoare au fost. O vom face, desigur, îndată ce vom putea. Orice ajutor pe care îl putem primi de la Dorne pentru a reinstaura pacea regelui n-ar face decât să grăbească începutul investigațiilor tatălui meu...

— Piticule, zise Vipera Roșie, pe un ton care devenise mult mai puțin cordial, scutește-mă de minciunile Lannisterilor. Ne iei drept oi sau drept proști? Fratele meu nu e un om însetat de sânge, dar nici n-are somn de șaisprezece ani. Jon Arryn a venit la Sunspear la un an după ce Robert a preluat tronul și poți fi sigur că a fost cercetat îndeaproape. Hm, și încă alți o sută. N-am venit aici pentru o mascaradă de *investigație*. Am venit să caut dreptate pentru Elia și copiii ei și o voi găsi. Începând cu idiotul de Gregor Clegane... dar, cred, fără să termin cu el. Înainte de a muri, Enormitatea care Călărește îmi va spune de unde a primit ordinele. Te rog asigură-l pe nobilul tău tată de asta. Zâmbi. Un bătrân septon susținea cândva că sunt o dovadă vie a bunătății zeilor. Știi de ce, Pezevenghiule?

— Nu, mărturisi Tyrion.

— Păi, dacă zeii ar fi fost cruzi, m-ar fi făcut primul născut al mamei mele, iar pe Doran al treilea. Vezi tu, eu sunt un om însetat de sânge. Și cu mine ai de-a face acum, nu cu fratele meu răbdător, prudent și bolnav de gută.

Tyrion vedea soarele sclipind pe Izvorul Apei Negre, la un kilometru depărtare și, în zare, pe zidurile, pe turnurile și dealurile Debarcaderului Regelui. Aruncă o privire peste umăr, către alaiul fastuos care îi urma pe drumul regelui.

— Vorbești ca un om cu o oaste măreață în spate, spuse el, deși nu văd mai mult de trei sute. Zărești orașul acolo, la nord de râu?

— Mormanul de gunoi pe care îl numiți Debarcaderul Regelui?

— Chiar acela.

— Nu doar îl văd, dar îl și miros acum.

— Atunci adulmecă bine, lordul meu. Uplete-ți nările. Vei descoperi că o jumătate de milion de oameni duhnesc mai tare ca trei sute. Simți mirosul mantilor aurii? Sunt aproape cinci sute. Oștenii devotați ai tatălui meu trebuie să fie și ei vreo douăzeci de mii. Și mai sunt și trandafirii. Trandafirii miros atât de plăcut, nu-i așa? Mai ales când sunt așa de mulți. Cincizeci, șizeci, șaptezeci de mii de trandafiri în oraș sau în taberele de la marginea lui. Nu pot spune exact câți au rămas, dar sunt, oricum, mai mulți decât m-aș osteni să număr.

Martell ridică din umeri.

— În Dornul de demult, dinainte de a ne uni cu Daeron, se spunea că toate florile se înclină în fața soarelui. Dacă trandafirii încearcă să mă înțepe, am să-i calc bucuros în picioare.

— Așa cum l-ai călcat pe Willas Tyrell?

Dornisheanul nu reacționa așa cum era de așteptat.

— Am primit o scrisoare de la Willas, acum mai puțin de o jumătate de an. Împărtășim același interes pentru carnea bună de cal. Nu mi-a purtat niciodată pică pentru ceea ce s-a întâmplat în arenă. I-am lovit platoșa, cinstit, dar piciorul i s-a agățat în șa și a căzut, iar calul lui s-a prăbușit peste el. După aceea i-am trimis un maester, dar tot ce a putut face a fost să salveze piciorul băiatului. Genunchiul n-a putut fi vindecat. Dacă ar fi să învinuim pe cineva, acela ar fi tatăl său nechibzuit. Willas Tyrell era necopt, verde ca veșmintele pe care le purta și nu avea ce să caute acolo. Grasul Floricel l-a aruncat în turnir la o vârstă prea fragedă, întocmai cum a făcut și cu ceilalți doi. Voia un nou Leo Longthorn și s-a ales cu un infirm.

— Unii spun că Ser Loras e mai bun decât a fost vreodată Leo Longthorn, zise Tyrion.

— Micul trandafir al lui Renly? Mă îndoiesc.

— Îndoiește-te cât vrei, spuse Tyrion, dar Ser Loras a învins mulți cavaleri iscusiți, printre care și fratele meu Jaime.

— Prin *învins* vrei să spui *doborât de pe cal*, într-un turnir. Spune-mi pe cine a

omorât în luptă, dacă vrei să mă înspăimânți.

— Pe Ser Robar Royce și Ser Emmon Coy, de pildă. Și se spune că a dat dovadă de mare vitejie la Apa Neagră, luptând alături de fantoma Lordului Renly.

— Așadar, aceiași oameni care au văzut faptele de vitejie au văzut și fantoma, nu? Dornisheanul râse încet.

Tyryon îl privi îndelung.

— La Chataya, pe Strada Mătășii, vei găsi mai multe fete care s-ar putea să-ți fie pe plac. Dancy are părul de culoarea mierii. Părul lui Marie e auriu deschis. Te-aș sfătui s-o ții pe una sau pe alta lângă tine în orice clipă, lordul meu.

— În orice clipă? Prințul Oberyry ridică o sprânceană subțire, neagră. Și de ce, bunule Pezevenghi?

— Ziceai că vrei să mori cu un sân în mână.

Tyryon porni în galop către șlepurile care așteptau pe malul sudic al Apei Negre. Îndurase tot ce avea de gând să îndure din ceea ce trecea drept spirit dornishean. *Tata ar fi trebuit să-l trimită, până la urmă, pe Joffrey. Ar fi putut să-l întrebe pe Prințul Oberyry dacă știe care e diferența dintre un dornishean și o balebă de vacă.* Asta îl făcu să zâmbească fără să vrea. Va trebui să fie de față când Vipera Roșie îi va fi prezentat regelui.

ARYA

Omul de pe acoperiș muri primul. Stătea ghemuit lângă horn, la două sute de metri depărtare, o umbră abia zărită în întunericul dinaintea zorilor, dar când cerul începu să se lumineze, se mișcă, se întinse și se ridică. Săgeata lui Anguy îl nimeri în piept. Se prăvăli ca o cârpă pe panta abruptă de ardezie și căzu în fața porții septului.

Măștile postaseră acolo doi străjeri, dar torța îi orbise și haiducii reușiseră să se furișeze aproape. Kyle și Notch sloboziră săgețile deodată. Un străjer se prăbuși cu o săgeată în gât, celălalt cu una în burtă. Cel de-al doilea scăpă torța și focul i se ridică pe trup. Țipă, cu hainele cuprinse de vâlvătaie, și cu asta atacul din umbră luă sfârșit. Thoros scoase un strigăt și haiducii porniră asaltul în forță.

Arya privea de pe cal, de pe creasta împădurită care domina septul, moara, berăria, grajdurile și întinderea pustie de ierburi, copaci pârjoliți și noroi care îi înconjură. Acum copacii erau aproape goi, iar cele câteva frunze brune, veștede care se mai agățau de crengi nu reușeau să-i stăvilească privirea. Lordul Beric îi lăsase pe Spânul Dick și pe Mudge să-i păzească. Arya ura să fie lăsată în urmă, ca un *copil* prost, dar cel puțin, Gendry fusese reținut și el. Era război, iar în război trebuia să te supui.

La răsărit, orizontul strălucea în nuanțe de roz și auriu, iar sus, o semilună se zărea printre norii ce goneau pe cer. Vântul bătea rece, iar Arya auzea iureșul apei

și pârâitul roții mari de lemn a morii. Un miros reavăn de ploaie plutea în aerul dimineții, dar nici o picătură nu cădea încă. Prin aburii primilor zori zburau săgeți aprinse, lăsând în urmă panglici palide de foc și lovind, cu zgomot surd, zidurile de lemn ale septului. Câteva trecură prin ferestrele oblonite și, curând, lujeri subțiri de fum se ridicară dinspre obloanele sfărâmate.

Două Mășți se năpustiră dinspre sept, umăr lângă umăr, cu topoarele în mâini. Anguy și ceilalți arcași așteptau. Unul dintre bărbați muri pe loc. Celălalt reuși să se ferească, astfel că săgeata îi sfărtecă doar umărul. Continuă să se apropie, clătănându-se, până când alte două săgeți îl găsiră, una după alta, atât de repede încât era greu de spus care lovise prima. Săgețile lungi îi străpunseră platoșa de parcă ar fi fost din mătase, nu din oțel. Se prăbuși. Anguy avea săgeți cu vârful subțire și cu vârful gros. Un vârful de ac putea străpunge chiar și o platoșă grea de fier. *Voi învăța să trag cu arcul*, gândi Arya. Îi plăcea să lupte cu sabia, dar își dădea seama la ce foloseau săgețile.

Pe zidul vestic al septului se ridicau flăcări și un fum gros se revârsa printr-un geam deschis. Un arbaletist myrisher își iți capul pe o altă fereastră, scoase o săgeată și se lăsă jos, să reîncarce. Arya auzea zgomot de luptă și dinspre grajduri, strigăte amestecate cu nechezatul cailor și zăngănitul oțelului. *Omorâți-i pe toți*, gândi ea înverșunată. Își mușcă buza atât de tare încât simți gust de sânge. *Omorâți-i, până la unul*.

Arbaletistul își făcu din nou apariția, dar îndată ce trase, trei săgeți îi şuierară pe lângă cap. Una i se lovi de coif, zornăind. Bărbatul dispăru cu arbaletă cu tot. Arya vedea flăcări la mai multe dintre ferestrele de la etajul al doilea. Între fum și cețurile dimineții, aerul era un abur mișcător, negru și alb. Anguy și ceilalți arcași se furișau mai aproape, să țințească mai bine.

Apoi septul erupse, iar Măștile clocoteau ca niște furnici furioase. Doi ibbanezi se năpustiră pe poartă, ridicându-și în față scuturile înnegrite, zdrențuite, iar în spatele lor venea un Dothraki cu un *arakh* mare și curbat în mână și clopoței în păr, urmat de trei mercenari volantenți cu trupurile acoperite de tatuaje firoase. Alții ieșeau pe ferestre, sărind pe pământ. Arya văzu un bărbat luând o săgeată în piept, cu un picior peste pervazul ferestrei, și îi auzi țipătul în cădere. Fumul se îngroșa. Săgeți de tot felul zburau în toate direcțiile. Watty căzu cu un geamăt, cu arcul alunecându-i din mână. Kyle încerca să potrivească o nouă săgeată în arc când un bărbat în zale negre îi trecu o săgeată prin burtă. Arya îl auzi pe Lordul Beric strigând. Din șanțuri și dintre copaci, ceata sa se revărsă, cu săbiile în mâini. Arya văzu mantia galbenă, strălucitoare, a lui Lem fluturându-i în urmă, în timp ce trecea călare peste bărbatul care îl omorâse pe Kylie. Thoros și Lordul Beric erau pretutindeni, cu săbiile vârtejuri de foc. Preotul roșu lovi un scut de piele până când acesta zbură în bucăți, în timp ce calul său îi izbea inamicul în față. Un Dothraki țipă și îl atacă pe lordul fulgerului, dar sabia înflăcărată făcu un salt, ieșind în întâmpinarea *arakhului*. Armele se atinseră, se răsuciră și se atinseră din

nou. Pe urmă părul Dothraki era în flăcări și, un moment mai târziu, omul era mort. Arya îl zări și pe Ned, luptând cot la cot cu lordul fulgerului. *Nu-i drept, e doar puțin mai mare decât mine, ar fi trebuit să mă lase să lupt.*

Bătălia nu dură foarte mult. Bravii Camarazi care mai rămăseseră în picioare muriră curând sau își aruncară săbiile. Doi dintre Dothraki reușiră să încalece și să fugă, dar asta numai fiindcă Lordul Beric îi lăsase în pace.

— Lăsați-i să ducă vorba înapoi la Harrenhal, spuse el, cu sabia învăpăiată în mână. Astfel, Lordul Lipitorilor și Țapul lui vor mai avea parte de câteva nopți de nesomn.

Jack Norocosul, Harwin și Merrit din Moontown se avântară vitejește în sept, în căutare de prizonieri. Câteva clipe mai târziu, ieșiră prin fum și flăcări, cu opt frați în straie maro, unul dintre ei atât de slăbit încât Merrit trebuia să-l care pe după un umăr. Cu ei se afla și un septon. Era pleșuv și adus de spate, dar purta o cămașă neagră de zale peste veșmintele cenușii.

— L-am găsit ascuns sub treptele beciului, zise Jack, tușind.

Văzându-l, Thoros zâmbi:

— Ești Utt.

— *Septonul* Utt. Un om al zeilor.

— Ce zeu și-ar dori unul ca tine? mârâi Lem.

— Am păcătuît, se tângui septonul. Știu, știu. Iartă-mă, Tată. O, amarnic am păcătuît.

Arya și-l amintea pe Septonul Utt de când fusese la Harrenhal. Shagwell Bufonul spunea că se jelea mereu și cerea îndurare, de fiecare dată după ce omora un băiat. Uneori, chiar le cerea celorlalte Măști să-l biciuiască. Cu toții găseau asta foarte amuzant.

Lordul Beric își înfipse sabia înapoi în teacă, înăbușind flăcările.

— Dați-le celor muribunzi lovitura de grație, iar pe ceilalți legați-i de mâini și de picioare, pentru judecată, porunci el și ceilalți se supuseră.

Judecata se desfășură în grabă. Diverși haiduci ieșiră în față să povestească despre faptele pe care le săvârșiseră Bravii Camarazi: orașe și sate prădate, recolte pârjolite, femei siluite și apoi ucise, bărbați mutilați și torturați. Câțiva vorbiră despre băieții pe care Septonul Utt îi executase. În tot acest timp, septonul se văicări și se rugă.

— Sunt o trestie plăpândă, îi spuse el Lordului Beric. Mă rog Războinicului să-mi dea putere, dar zeii m-au făcut slab. Ai milă de slăbiciunea mea. Băieții, dragii de ei... n-am vrut să le fac nici un rău...

În curând, Septonul Utt atârna de gât, sub un ulm înalt, legănându-se încet, gol ca în ziua în care a venit pe lume. Ceilalți Bravi Camarazi îl urmară, unul câte unul. Câțiva se împotriviră, lovind cu picioarele și zvârcolindu-se, când lațul li se strângea în jurul gâtului. Unul dintre arbaletisti Țipă întruna, cu un accent vâcos, myrîshez:

— Eu soldat, eu soldat.

Un altul se oferi să le arate unde pot găsi aur, un al treilea le spuse ce bun tâlhar ar putea el să fie. Fiecare în parte fu dezbrăcat, legat și spânzurat. Tom Șaptecoarde le cântă un cântec de îngropăciune cu harpa lui de lemn, iar Thoros îl imploră pe Stăpânul Luminii să le ardă sufletele până în veacul vecilor.

Un copac al măștilor, gândi Arya, privindu-i cum se bălăbăneau, cu pielea palidă pictată în roșu de flăcările septului aprins. Ciorile se apropiau deja, ivite ca din senin. Le auzea croncănind și cârâind una la alta și se întreba ce-și spuneau. Arya nu se temuse de Septonul Utt la fel de mult cât se temuse de Rorge, de Mușcător și de alții și alții de la Harrenhal, dar se bucura că era mort. *Ar fi, trebuie să-l spânzure și pe Câine sau să-i taie capul*. În schimb, spre dezgustul ei, haiducii trataseră brațul ars al lui Sandor Clegane, îi înapoiaseră sabia, calul și armura și îl eliberaseră, la câțiva kilometri de peșteră. Nu-i luaseră decât aurul.

Septul se prăbuși curând, într-un vaier de fum și flăcări, când zidurile nu mai putură să sprijine povara acoperișului greu de ardezie. Cei opt frați în veșminte maro priveau cu resemnare. Doar ei mai rămăseseră, explică fratele cel mai în vârstă, care purta un ciocănel de fier atârnat la gât, de o sfoară, semn al devoțiunii față de Fierar.

— Înainte de război am fost patruzeci și patru, iar acesta a fost un loc prosper. Aveam o duzină de vaci de lapte și un taur, o sută de stupi, o vie și o livadă cu meri. Dar când au venit leii, ne-au luat tot vinul, tot laptele și toată miera și ne-au pârjolit via. După aceea... am pierdut șirul celor care ne-au călcat. Falsul septon a fost doar ultimul. A venit și un monstru... i-am dat tot argintul nostru, dar el era sigur că ascundem aur, așa că oamenii lui au început să ne omoare, unul câte unul, ca să-l facă pe Fratele Mai Mare să vorbească.

— Cum ați supraviețuit voi opt? întreabă Anguy Arcașul.

— Mi-e rușine, răspunse bătrânul. Eu sunt răspunzător. Când mi-a venit rândul să mor, le-am spus unde era ascuns aurul nostru.

— Frate! zise Thoros din Myr. Nu trebuie să-ți pară rău decât că nu le-ai spus mai repede.

În noaptea aceea, frații se adăpostiră în berăria de lângă pârau. Gazdele lor aveau o tainică pentru mâncare sub grajduri, astfel că luară împreună o cină frugală: pâine de ovăz, ceapă și o supă apoasă de varză care avea un vag gust de usturoi. Arya găsi o bucată de morcov plutind în strachina ei și se socoti norocoasă. Frații nu-i întrebă cine sunt. *Știu*, gândi Arya.

Cum ar putea să nu știe? Lordul Beric purta fulgerul pe platoșă, pe scut și pe mantie, iar Thoros avea veșminte roșii, sau ce mai rămăsese din ele. Unul dintre frați, un tânăr neofit, avu îndrăzneala să-i spună preotului roșu să nu se roage la falsul său zeu atât timp cât se afla sub acoperișul lor.

— La naiba! făcu Mantie-de-Lămâie. E și zeul nostru și ne sunteți datori pentru viețile voastre nenorocite. Și ce e fals la el? Poate că Fierarul tău e în stare

să repare o sabie ruptă, dar poate el să vindece un om rănit?

— Ajunge, Lem! porunci Lordul Beric. Sub acoperișul lor, le vom respecta regulile.

— Soarele nu va uita să răsară dacă sărim peste o rugăciune sau două, îl aprobă Thoros, împăciuitor. Știu ce vorbesc.

Lordul Beric nu mănâcă. Arya nu-l văzuse niciodată mâncând, deși din când în când bea câte o cupă cu vin. Nici să doarmă nu părea. Ochiul său bun se închidea adesea, parcă de oboseală, dar când îi vorbeai, se deschidea dintr-odată. Lordul Hotarelor își purta și acum mantia neagră, jerpelită, și platoșa zdrobită, cu smalțul fulgerului ciobit. Nu-și scotea platoșa nici când dormea. Oțelul negru, mat, ascundea rana cumplită pe care i-o pricinuiseră Câinele, tot așa cum fularul gros de lână îi ascundea cercul întunecat de la gât. Dar nimic nu-i acoperea capul spart, adâncit la tâmplă, sau scobitura roșie, aspră, din locul unde cândva se aflase un ochi, ori conturul craniului pe sub pielea feței.

Arya îl privea temătoare, amintindu-și toate poveștile ce se spuneau pe seama lui la Harrenhal. Lordul Beric întoarse capul și îi făcu semn să se apropie.

— Te sperii, copila mea?

— Nu. Își mușcă buza. Doar... ei, bine... credeam că Clegane te-a omorât, dar...

— O rană, spuse Lem Mantie-de-Lămâie. O rană cumplită, da, dar Thoros a vindecat-o. N-a existat vreodată vindecător mai bun.

Lordul Beric se uită la Lem cu o privire ciudată în ochiul său bun și fără nici una în celălalt, doar cicatrici și sânge uscat.

— N-a existat vindecător mai bun, îl aprobă el, obosit. Lem, cred că e timpul să se schimbe garda. Fii bun și ocupă-te de asta.

— Da, stăpâne. Mantia mare, galbenă, a lui Lem flutură în urma lui când ieși cu pași mari în noaptea vântoasă.

— Chiar și oamenii viteji se orbesc uneori, când le e frică să vadă, zise Lordul Beric după plecarea lui Lem. Thoros, de câte ori m-ai readus la viață?

Preotul roșu își plecă fruntea.

— R'hllor e cel care te readuce la viață, lordul meu. Stăpânul Luminii. Eu nu sunt decât unealta lui.

— De câte ori? insistă Lordul Beric.

— De șase, răspunse Thoros, fără tragere de inimă. Și de fiecare dată este mai greu. Ai devenit nesăbuit, stăpâne. E moartea atât de dulce?

— Dulce? Nu, prietene. Nu e dulce.

— Atunci n-o socoti așa. Lordul Tywin își comandă oastea din ariergardă, Lordul Stannis tot așa. Ar fi înțelept dacă ai face la fel. O a șaptea moarte ar putea însemna sfârșitul pentru amândoi.

Lordul Beric atinse punctul de deasupra urechii sale stângi, unde tâmpla îi era adâncită.

— Uite cum mi-a spart capul Lordul Barron Crakehall cu buzduganul. Își desfăcu fularul, dezvăluind vânătaia neagră care îi înconjură gâtul. Uite urma pe care mi-a lăsat-o manticora la Cascadele Repezi. A înhățat un biet crescător de albine și pe nevasta lui, crezând că sunt oamenii mei, și a vestit în gura mare că îi va spânzura pe amândoi, dacă nu mă predau. Când m-am predat, i-a spânzurat oricum. Și pe mine, între ei. Ridică un deget către scobitura roșie a ochiului său: Aici, Muntele mi-a vârât pumnalul prin vizieră. Un zâmbet obosit îi flutură pe buze. Asta a fost a treia oară când am murit de mâna lui Sandor Clegane. S-ar crede că m-aș fi putut învăța minte...

Arya știa că era o glumă, dar Thoros nu râse. Așeză o mână pe umărul Lordului Beric.

— Mai bine să nu te obișnuiești cu asta.

— Mă pot obișnui cu un lucru pe care abia dacă mi-l amintesc? Cândva, am avut un castel la Hotare, iar acolo era o femeie cu care urma să mă însor, dar astăzi n-aș putea nici să găsesc acel castel, nici să-ți spun ce culoare avea părul femeii. Cine m-a făcut cavaler, prietene? Care au fost mâncărurile mele preferate? Totul se îndepărtează. Uneori, cred că m-am născut în iarba însângărată din acel crâng al cenușii, cu gustul focului în gură și o gaură în piept. Ești mama mea, Thoros?

Arya se holba la preotul myrishez cu părul răvășit, zdrențe rozalii și bucăți de armură veche. O miriște încărunțită îi acoperea pielea căzută de sub bărbie. Nu prea semăna cu vrăjitorul din poveștile Bătrânei Nan, dar chiar și așa...

— Ai putea să readuci la viață un om fără cap? întrebă Arya. Doar o singură dată, nu de șase ori. Ai putea?

— Nu fac vrăji, copilă. Doar rugăciuni. Prima oară, trupul nobilului lord a fost găurit și în gură avea sânge. Așadar, când bietul lui piept sfâșiat a încetat să se mai miște, i-am dat sărutul bunului zeu și l-am trimis în drumul său. Mi-am umplut gura cu foc și i-am suflat flăcări prin gât, către plămâni, către inimă și suflet. *Ultimul sărut* i se spune și de multe ori i-am văzut pe vechii preoți acordându-l slujitorilor Stăpânului când erau pe moarte. L-am dat și eu o dată sau de două ori, așa cum trebuie să facă toți preoții. Dar niciodată înainte să văd trupul unui mort cutremurându-se, cuprins de flăcări, nici înainte să-i văd ochii deschizându-se. Nu eu am fost cel care l-a readus, domnița mea. A fost Stăpânul. R'hllor încă n-a terminat cu el. Viața este căldură, căldura este foc, iar focul e al Zeului și numai al Lui.

Arya își simțea ochii umplându-se de lacrimi. Thoros folosise multe cuvinte, dar ele, toate, însemnau doar *nu*, ea atâta înțelegea.

— Tatăl tău a fost un om bun, spuse Lordul Beric. Harwin mi-a povestit multe despre el. De dragul lui, aș renunța bucuros la răscumpărare, dar avem prea disperată nevoie de aur.

Arya își mușcă buza. *E adevărat, presupun.* Aurul Câinelui i-l dăduse lui

Barbă-Verde și Hăitașului, să cumpere provizii la sud de Mander, asta știa.

— Ultima recoltă a ars, cea de acum e inundată, iar iarna va veni curând peste noi, l-a auzit ea spunând, când i-a trimis la drum. Oamenii au nevoie de grâne și semințe și ne trebuie săbii și cai. Prea mulți dintre oamenii mei călăresc catări, cai de povară sau de căruță, împotriva unor dușmani călare pe gonaci sau cai de luptă.

Dar Arya nu știa cât ar plăti Robb pentru ea. Acum era rege, nu băiatul pe care-l lăsase la Winterfell, cu zăpada topindu-i-se în păr. Iar dacă știa ce făcuse, dacă aflase despre grăjdar și despre străjerul de la Harrenhal și toate celelalte...

— Și dacă fratele meu nu vrea să mă răscumpere?

— De ce ai crede asta? întrebă Lordul Beric.

— Păi, răspunse Arya, părul mi-e încâlcit, unghiile murdare și picioarele bătătorite. Pe Robb nu l-ar interesa, probabil, toate astea, dar pe mama ei, da. Lady Catelyn dorise întotdeauna ca ea să fie ca Sansa, să cânte, să danseze și să coasă și să o asculte. Doar gândindu-se la asta, începu să-și pieptene părul cu degetele, dar era numai smocuri și vârtejuri și Arya nu reuși decât să smulgă câteva fire. Am distrus rochia pe care mi-a dat-o Lady Smallwood și nu cos prea bine. Își frământă buza. Nu cos *foarte bine*, vreau să spun. Septa Mordane spunea că am mâini de fierar.

Gendry pufni.

— Mâinile astea micuțe și delicate? strigă el. N-ai putea nici să ții ciocanul.

— Aș putea, dacă aș vrea, se repezi ea.

Thoros chicoti.

— Fratele tău va plăti, copilă. Nu-ți face griji în privința asta.

— Da, dar dacă nu plătește? insistă ea.

Lordul Beric oftă.

— Atunci te voi trimite o vreme la Lady Smallwood, sau poate la castelul meu de la Blackhaven. Dar nu va fi nevoie, sunt sigur. N-am puterea să te înapoiez tatălui tău, nu mai mult decât Thoros, dar pot cel puțin să am grijă să te întorci teafără în brațele mamei tale.

— *Juri?* îl întrebă ea. Yoren mi-a promis și el că mă duce acasă, numai că, în loc de asta, a fost omorât.

— Pe onoarea mea de cavaler, zise solemn lordul fulgerului.

Ploua când Lem se întoarse la berărie, înjurând printre dinți, cu apa șiroindu-i pe mantia galbenă și băltind pe podea. Anguy și Jack Norocosul stăteau lângă ușă, jucând zaruri, dar orice joc jucau, Jack cel chior nu avea noroc defel. Tom înlocui una dintre corzile harpei sale de lemn și cântă *Lacrimile mamei, Când nevasta lui Willum era udă, Lordul Harțe a plecat într-o zi ploioasă și pe urmă Ploile din Castamere*.

*Și cine ești, de vrei a mă-nclina?
făcu semețul lord, plin de mirare.*

*Eu unul nu văd altceva,
doar o pisică de altă culoare.
Cu blană roșie sau aurie,
gheare tot are orice leu,
iar ale mele-s lungi, se știe,
ca ale tale, lordul meu.
Grăi astfel, grăi astfel,
al nostru Lord din Castamere,
Dar ploaia plânge peste-al său castel
și nimeni n-o ascultă în tăcere.
Da, ploaia plânge peste-al său castel,
și nici un suflet n-o ascultă în tăcere.*

În cele din urmă, Tom isprăvi toate cântecele despre ploaie și lăasă harpa deoparte. După aceea, doar ploaia însăși se mai auzea răpăind pe acoperișul de ardezie al berăriei. Jocul de zaruri se sfârși și Arya se muta de pe un picior pe altul, ascultându-l pe Merrit plângându-se că, pe drum, calul său își pierduse o potcoavă.

— Aș putea să ți-l potcovesc eu, se oferi Gendry, din senin. Am fost doar ucenic, dar stăpânul meu zicea că mâna mea e făcută să țină barosul. Știu să potcovesc cai, să peticesc armuri și să îndrept platoșe. Sunt sigur că aș putea face și săbii.

— Ce vrei să spui, băiete? întrebă Harwin.

— Voi fi fierarul vostru. Gendry plecă un genunchi în fața Lordului Beric: Dacă mă vrei, stăpâne, aș putea fi de folos. Am făcut unelte și cuțite și, o dată, am făcut un coif care n-a ieșit așa de rău. Unul dintre oamenii Muntelui mi l-a furat, când am fost capturat.

Arya își mușcă buza. *Vrea să mă părăsească și el.*

— Te-ai descurca mai bine dacă l-ai sluji pe Lordul Tully la Riverrun, zise Lordul Beric. Nu te pot plăti pentru munca ta.

— Nu m-a plătit nimeni niciodată. Eu vreau o fierărie, ceva de mâncat și un loc unde să pot dormi. Atât îmi ajunge, stăpâne.

— Un fierar poate să fie bine primit aproape oriunde. Un armurier priceput, chiar mai mult. De ce alegi să rămâi cu noi?

Arya îl privi pe Gendry schimonosindu-și fața nătângă, dus pe gânduri.

— Tot ce ai spus la peșteră, că sunteți oamenii și frații lui Robert. Mi-a plăcut. Mi-a plăcut că l-ai judecat pe Câine. Lordul Bolton nu făcea decât să spânzure oamenii sau să-i decapiteze, iar Lordul Tywin și Ser Amory erau la fel. Prefer să fiu fierarul vostru.

— Avem o grămadă de armuri care trebuie reparate, stăpâne, îi reaminti Jack Lordului Beric. Pe cele mai multe le-am luat de pe cadavre și au găuri pe unde a

intrat moartea.

— Cât ești de nătărău, băiete, zise Lem. Suntem *proscriși*. Drojdia societății, majoritatea, în afară de nobilul lord. Să nu crezi nici că va fi ca în cântecele prostești ale lui Tom. Nu vei fura nici un sărut prințeselor, nici nu vei participa la un turnir în armură furată. Dacă ni te alături, vei sfârși cu un ștreang de gât sau cu capul cocoțat deasupra unei porți de castel.

— Tot asta îți vor face și ție, replică Gendry.

— Da, adevărat, zise voios Jack Norocosul. Ciorile ne așteaptă pe toți. Stăpâne, băiatul pare destul de curajos și avem, într-adevăr, nevoie de ceea ce ne oferă. Jack zice să-l iei.

— Și asta repede, sugeră Harwin, chicotind. Până nu-i trece febra și nu-și bagă mințile în cap.

Un zâmbet palid trecu peste buzele Lordului Beric.

— Thoros, sabia mea.

De data aceasta, lordul fulgerului nu învăpăie sabia, ci doar o așeză pe umărul lui Gendry.

— Gendry, juri în fața zeilor și a oamenilor să-i aperi pe cei care nu se pot apăra singuri, să ocrotești toate femeile și copiii, să-ți ascuți căpeteniile, seniorul și regele, să lupți cu vitejie la nevoie și să îndeplinești și alte sarcini care ți se dau, oricât de dificile, de umile sau de primejdioase ar putea fi?

— Jur, stăpâne.

Lordul Hotarelor mută sabia de pe umărul drept pe umărul stâng al lui Gendry și spuse:

— Ridică-te, Ser Gendry, cavaler al peșterii, și fii bine-venit în frăția noastră.

Dinspre ușă se auzi un râs aspru, hârâitor.

Ploaia îi șiroia pe trup. Brațul ars îi era înfășurat în frunze și pânză și legat strâns la piept, cu o bucată aspră de sfoară, dar arsurile mai vechi, care îi lăsaseră semne pe față, sclipeau negre și lucioase în lumina micului lor foc.

— Mai faci cavaleri, Dondarion? zise intrusul, cu un mârâit. Ar trebui să te ucid din nou pentru asta.

Lordul Beric îl înfruntă cu răceală:

— Speram să nu te mai văd, Clegane. Cum ai reușit să dai de noi?

— N-a fost greu. Faceți destul fum ca să puteți fi văzuți tocmai de la Orașul Vechi.

— Ce s-a ales de santinelele pe care le-am postat?

Gura lui Clegane zvâcni.

— Orbii ăia? S-ar putea să-i fi omorât pe amândoi. Ce-ai face dacă ar fi așa?

Anguy întinse arcul. Notch făcea același lucru.

— Chiar așa de mult îți dorești să mori, Sandor? întrebă Thoros. Trebuie să fii nebun sau beat ca să ne urmărești aici.

— Beat cu apă de ploaie? Nu mi-ai lăsat aur nici cât să cumpăr o cupă de vin,

ticăloșilor.

Anguy scoase o săgeată.

— Suntem tâlhari. Tâlharii fură. Așa zic cântecele. Dacă-l rogi frumos, Tom s-ar putea să-ți cânte și ție unul. Fii recunoscător că nu te-am omorât.

— Hai și încearcă, Arcașule. O să-ți iau tolba și o să-ți vâr săgețile în fundul ăla pistruiat.

Anguy înălță arcul, dar Lordul Beric ridică o mână înainte ca el să apuce să tragă.

— De ce ai venit aici, Clegane?

— Să-mi iau înapoi ceea ce-mi aparține.

— Aurul tău?

— Ce altceva? Nu ca să am plăcerea să te văd pe tine, te asigur. Acum ești mai urât decât mine. Și, se pare, ești un cavaler hoț.

— Ți-am dat un bilet pentru aurul tău, zise calm Lordul Beric. O promisiune că voi plăti, când se termină războiul.

— M-am șters la fund cu hârtia ta. Vreau aurul.

— Nu-l avem. L-am trimis la sud, cu Barbă-Verde și cu Hăitașul, să cumpere grâne și semințe de pe cuprinsul Manderului.

— Să-i hrănim pe toți cei cărora le-ai pârjolit tu recoltele, adăugă Gendry.

— Asta-i povestea acum? Sandor Clegane râse din nou. Întâmplător, tocmai asta aveam și eu de gând să fac cu el. Să hrănesc o gloată de țărani flămânzi și pe plozii lor jigăriți.

— Minți, zise Gendry.

— Văd că băiatul a prins glas. De ce să-i crezi pe ei și nu pe mine? Nu din cauza mutrei mele, așa-i? Clegane aruncă o privire către Arya. Ai s-o faci cavaler și pe ea, Dondarion? Primul cavaler fetiță de opt ani?

— Am *doisprezece*, minți Arya în gura mare și așa putea fi cavaler dacă așa vrea. Aș fi putut să te omor, numai că Lem mi-a luat cuțitul. Și acum se înfură când își aducea aminte.

— Spune-i asta lui Lem, nu mi te văicări mie. Apoi vâă-ți coada între picioare și fugi. Știi ce fac câinii cu lupii?

— Data viitoare chiar am să te omor! Am să-l omor și pe fratele tău!

— Nu. Ochii lui întunecați se îngustară. Asta n-ai să faci. Se întoarse din nou către Lordul Beric: Ce-ai zice să-mi faci calul cavaler? Nu își face niciodată treburile în castel și nu lovește cu picioarele mai mult decât alții. Merită să fie cavaler. Dacă nu cumva ai de gând să-l furi și pe el.

— Mai bine încalecă pe calul ăla și te du, îl amenință Lem.

— O să plec numai cu aurul meu. Propriul vostru zeu m-a declarat nevinovat...

— Stăpânul Luminii ți-a redat viața, afirmă Thoros din Myr. Nu te-a proclamat reîncarnarea lui Baelor cel Binecuvântat.

Preotul roșu scoase sabia din teacă și Arya văzu că Jack și Merrit făcuseră la fel. Lordul Beric avea încă sabia pe care o folosise ca să-l ridice pe Gendry în rang de cavaler. *Poate că de data asta o să-l omoare.*

Gura Câinelui zvâcni din nou.

— Nu sunteți decât niște pungași ordinari.

Lem îi aruncă o privire furioasă:

— Prietenii tăi lei năvălesc peste un sat, iau toată mâncarea și toți banii pe care-i găsesc și numesc asta *scotocire*. Lupii la fel, noi de ce nu? Nimeni nu te-a jefuit, Câine. Ai fost doar *scotocit*.

Sandor Clegane le privi fețele, pe rând, ca și cum ar fi încercat să și le întipărească în memorie. Apoi ieși în întunericul și ploaia ce turna cu găleata, fără să mai scoată un cuvânt. Haiducii așteptară, întrebători.

— Mai bine mă duc să văd ce a făcut cu santinelele noastre. Înainte de a ieși, Harwin aruncă din prag o privire precaută, să se asigure că Clegane nu pândește după ușă.

— Cum naiba a reușit, totuși, ticălosul ăla să pună mâna pe atâta aur? întrebă Lem, ca să frângă tensiunea.

Anguy ridică din umeri.

— A câștigat turnirul Mâinii. La Debarcaderul Regelui. Arcașul rânji. M-am ales și eu cu o avere frumoșică, dar pe urmă le-am întâlnit pe Dancy, Jeyne și pe Alayaya. M-au învățat ce gust are lebăda friptă și cum să mă scald în vin de Arbor.

— Ai risipit-o pe toată, nu? râse Harwin.

— Nu chiar pe toată. Mi-am cumpărat cizmele astea și acest minunat pumnal.

— Trebuia să-ți fi cumpărat o bucată de pământ și să faci dintr-o lebădă din aia friptă femeie cinstită, zise Jack Norocosul. Să fi crescut niscaiva napi și niscaiva fii.

— Ferească-mă Războinicul! Mare păcat ar fi fost să transform tot aurul ăla în napi.

— Mie-mi plac napii, făcu Jack, ofensat. Nu mi-ar strica niște piure de napi chiar acum.

Thoros din Myr nu luă în seamă zeflemeaua.

— Câinele a pierdut mai mult decât câțiva saci de bani, reflectă el. Și-a pierdut și stăpânul, și adăpostul. La Lannisteri nu se poate întoarce, tânărul Lup nu l-ar accepta niciodată, nici fratele lui nu l-ar primi cu brațele deschise. Aurul era tot ce-i mai rămăsese, așa mi se pare.

— La naiba! exclamă Watty Morarul. Atunci o să vină negreșit să ne omoare în somn.

— Nu. Lordul Beric își vârâse sabia în teacă. Sandor Clegane ne-ar omorî bucuros pe toți, dar nu în somn. Anguy, mâine rămâi în spate, cu Dick Spânul. Dacă-l mai vezi pe Clegane adulmecând pe urmele noastre, omoară-i calul.

— E un cal bun, protestă Anguy.

— Da, zise Lem. Pe nemernicul de călăreț ar trebui să-l omoram. De cal ne-am putea folosi.

— Sunt de aceeași părere, interveni Notch. Lasă-mă să trag câteva săgeți în Câine, să-l descurajez puțin.

Lordul Beric scutură din cap.

— Clegane și-a câștigat viața în peșteră, n-am să i-o răpesc.

— Stăpânul meu e înțelept, le spuse Thoros celorlalți. Fraților, un duel judiciar e un lucru sfânt. M-ați auzit rugându-l pe R'hllor să întindă o mână și i-ați văzut degetul de foc înhățând sabia Lordului Beric, tocmai când era gata să pună capăt luptei. Se pare că Stăpânul Luminii încă n-a terminat cu Câinele lui Joffrey.

Curând, Harwin se întoarse în berărie.

— Picioare-de-Mămăligă doarme dus, dar e nevătămat.

— Stai să vezi când pun mâna pe el, zis el. O să-i mai fac un cep. Ar fi putut să ne omoare pe toți.

Nimeni nu se odihni prea liniștit în noaptea aceea, știind că Sandor Clegane era afară, în întuneric, pe undeva pe aproape. Arya se cuibări lângă foc, la căldurică, dar somnul nu venea. Scoase moneda pe care i-o dăduse Jaqen H'ghar și o strânse în palmă, în timp ce stătea culcată sub mantia sa. O făcea să se simtă puternică, amintindu-și cum văzuse fantoma din Harrenhal. Pe atunci putea ucide cu o șoaptă.

Dar Jaqen nu mai era. O părăsise. *Plăcintă Fierbinte m-a părăsit și el, iar acum Gendry.* Lommy murise, Yoren murise, Sirio Forel murise, până și tatăl ei murise, iar Jaqen îi dăduse un bănuț idiot de fier și dispăruse. *Valar morgbulis*, șopti ea încetișor, strângând pumnul atât de puternic încât marginile tari ale monedei îi săpau în palmă. *Ser Gregor, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Gădilătorul și Câinele. Ser Ilyn, Regele Joffrey, Regina Cersei.* Arya încercă să-și imagineze cum ar arăta morți, dar îi era greu să-și aducă în minte chipurile lor. Pe Câine îl vedea. Și pe fratele lui, Muntele. Iar chipul lui Joffrey n-avea să-l uite niciodată, sau pe al mamei sale... Dar Raff și Dunsen și Polliver erau cu toții învăluiți în ceață și chiar Gădilătorul, care avea o înfățișare atât de comună.

Somnul o răpi, în cele din urmă, dar în toiul nopții Arya se trezi din nou, tremurând. Focul arseze până la jăritic. Mudge stătea lângă ușă și un alt străjer se plimba afară. Ploaia se oprise și Arya auzea lupii urlând. *Atât de aproape*, gândi ea, *și atât de mulți.* Se auzeau de parcă ar fi fost de jur împrejurul grajdurilor, cu zecile, poate sute. *Sper să-l mănânce pe Câine.* Își amintea ce spusese el despre lupi și câini.

În zori, Septonul Utt se legăna încă sub copac, dar frații în maro erau afară, în ploaie, cu lopeți, săpând gropi pentru ceilalți morți. Lordul Beric le mulțumi pentru găzduire și mâncare și le dădu un sac cu cerbi de argint, să-i folosească pentru reconstrucție. Harwin, Luke Pasămite și Watty Morarul porniră în

cercetare, dar nu găsiră nici lupi, nici câini.

În timp ce Arya își strângea șaua în chingă, Gendry se apropie să-și ceară iertare. Arya puse un picior în scăriță și săltă în șa, ca să-l poată privi de sus. *Ai fi putut face săbii la Riverrun pentru fratele meu*, gândi ea, dar spuse:

— Dacă vrei să fii un idiot de cavaler proscris și să sfârșești spânzurat, de ce mi-ar păsa mie? Eu voi fi la Riverrun, răscumpărată, cu fratele meu.

În ziua aceea, din fericire, nu plouă deloc și în sfârșit, înaintară bine.

BRAN

Turnul se înălța deasupra insulei, cu geamănul său oglindit în apele albastre și liniștite. Când vântul bătea, valuri mici se unduiau pe suprafața lacului, alergând unul după altul, ca niște băieți la joacă. De-a lungul malului creșteau stejari, unul lângă altul, cu un covor de ghinde împrăștiate dedesubt. Dincolo de ei se afla satul sau ce mai rămăsese din el.

Era primul deal pe care-l văzuseră de când părăsiseră poalele munților. Meera o luase înainte, să se asigure că nimeni nu se ascundea printre ruine. Furișându-se printre stejari și meri, cu năvodul și harponul în mână, sperie trei cerbi roșii, care se îndepărtară în salturi prin pădure. Vară zări scânteia de mișcare și se repezi îndată pe urmele lor. Bran privi lupul străvechi gonind și, pentru o clipă, nu-și dori nimic altceva decât să-și lepede pielea și să alerge cu el, dar Meera le făcea semn să se apropie. Fără tragere de inimă, se întoarse cu spatele la Vară și îl îndemnă pe Hodor să intre în sat. Jojen pășea alături de ei.

Bran știa că de aici și până la Zid ținutul era acoperit de pajiști – pârlouage și coline, fânețe înalte și rovine. Ar fi mult mai ușor de străbătut decât munții înalți, dar atâta întindere deschisă o neliniștea pe Meera.

— Mă simt dezbrăcată, mărturisi ea. N-ai unde să te ascunzi.

— Al cui e ținutul? îl întreabă Jojen pe Bran.

— Al Rondului de Noapte, răspunse el. Acesta este Darul. Noul Dar, la nord de Darul lui Brandon. Maester Luwin îl învățase istoria locului: Brandon Constructorul le-a dat fraților în negru tot pământul de la sud de Zid, pe o distanță de o sută cincizeci de kilometri. Pentru... *întreținere și subzistența*. Era mândru că-și mai amintea expresia aceea. Unii maesteri spun că a fost un alt Brandon, nu Constructorul, dar tot Darul lui Brandon rămâne. Mii de ani mai târziu, Buna Regină Alysanne a vizitat Zidul, călare pe dragonul ei, Aripă-de-Argint, și Rondul de Noapte i s-a părut atât de curajos încât i-a cerut Bătrânului Rege să dubleze întinderea terenurilor. Și acela a fost Noul Dar. Bran flutură o mână: Aici. Tot ce vedeți.

Satele nu erau locuite de ani buni. Toate casele erau năruite. Până și hanul. Nu fusese niciodată mare lucru de capul lui, dar acum din el nu mai rămăseseră decât

hornul de piatră și două ziduri crăpate, care se înălțau prin desișul de meri. Unul creștea direct prin sala comună, unde podeaua era acoperită de un covor de frunze ude, maronii, și mere putrede. Aerul era încărcat de mirosul lor, o miasmă grea, de cidru, care te copleșea. Meera înțepă câteva mere cu harponul ei pentru broaște, căutând vreunul bun de mâncat, dar erau toate prea stricate și viermănoase.

Era un loc liniștit, pașnic, calm și plăcut la vedere, dar Bran era de părere că un han părăsit era trist, iar Hodor părea să simtă același lucru.

— Hodor? făcu el, cumva nedumerit. Hodor? Hodor?

— Pământul e bun. Jojen luă o mână de praf, frecându-l între degete. Un sat, un han, o cetate robustă în mijlocul lacului, toți merii ăștia... dar unde sunt oamenii, Bran? De ce ar fi părăsit un loc ca acesta?

— Se temeau de sălbatici, răspunse Bran. Sălbaticii vin peste Zid sau prin munți, să atace, să jefuiască și să le ia femeile. Bătrâna Nan zicea că, dacă te prind, fac din craniul tău un pocal de băut sânge. Rondul de Noapte nu mai e atât de puternic precum era pe vremea lui Brandon și a Reginei Alysanne, astfel că acum răzbat mai mulți. Locurile cele mai apropiate de Zid au fost atât de des atacate, încât oamenii s-au mutat la sud, în munți sau în ținuturile Umberului, la est de drumul regelui. Oamenii Mareluijon sunt și ei atacați, dar nu atât de des ca aceia care locuiau la Dar.

Jojen Reed întoarse capul încet, ascultând o muzică pe care numai el o putea auzi.

— Trebuie să ne adăpostim aici. Vine furtuna. O furtună năprasnică.

Bran ridică privirea spre cer. Fusese o zi frumoasă, senină, de toamnă, însorită și aproape caldă, dar acum spre vest se adunau, într-adevăr, nori negri, iar vântul părea că se stârnește.

— Hanul n-are acoperiș, doar două ziduri, sublime el. Ar trebui să mergem până la cetate.

— Hodor, zise Hodor. Poate că era de acord.

— N-avem barcă, Bran. Meera scormonea aiurea printre frunze, cu harponul ei de prins broaște.

— Este un drum. Un drum de pietre, ascuns sub apă. Am putea trece pe jos. *Ei*, în orice caz, ar putea; el ar trebui să meargă în spatele lui Hodor, dar cel puțin ar rămâne uscat.

Frații Reed schimbară o privire.

— De unde știi? întrebă Jojen. Ai mai fost aici, prințul meu?

— Nu. Mi-a spus Bătrâna Nan. Cetatea are o coroană de aur, vezi? Arată peste apele lacului. Sus, în jurul crenelurilor, se vedeau pete de vopsea aurie. Acolo a dormit Regina Alysanne, așa că au vopsit merloanele cu auriu, în cinstea ei.

— Un drum de pietre? Jojen scrută lacul. Ești sigur?

— Sigur, zise Bran.

Meera îi dădu de urmă destul de ușor, după ce știu ce să caute: o cărare de piatră, lată de un metru, ducând direct în larg. Îi conduse cu grijă, pas cu pas, cercetând-o cu harponul, în fața ei. Vedeau locul unde poteca ieșea din apă, urcând către insulă și transformându-se într-un șir scurt de trepte care duceau către poarta cetății.

Cărarea, treptele și poarta erau în linie dreaptă, ceea ce te făcea să te gândești că drumul de pietre era drept, dar nu era așa. Sub apă, mergea în zigzag, ocolind insula o treime din lungime, înainte de a se întoarce, șerpuind. Cotiturile erau înșelătoare și cărarea lungă însemna că oricine se apropia era expus multă vreme săgeților de foc venite dinspre turn. Pietrele ascunse erau lipicioase și alunecoase. De două ori, Hodor se clătină, gata să cadă, și strigă disperat *Hodor!* înainte de a-și recăpăta echilibrul. A doua oară Bran se sperie îngrozitor. Dacă Hodor cădea în apă, cu el în coș, s-ar putea îneca, mai cu seamă dacă namila de grăjdar își pierdea cumpătul și uita de Bran, așa cum se întâmpla uneori. *Poate că ar fi trebuit să rămânem la han, sub măr*, gândi el, dar era deja prea târziu.

Din fericire, nu mai fu o a treia oară și apa nu trecu niciodată de brăul lui Hodor, deși frații Reed erau adânciți până la piept. Și în scurt timp, erau pe insulă, urcând treptele fortăreței. Poarta era încă solidă, deși cu trecerea anilor, scândurile grele de stejar se deformaseră și nu mai putea fi închisă bine. Meera o împinse, dând-o în lături, cu balamalele ruginite de fier huruind. Grinda ușii era joasă.

— Apleacă-te, Hodor, zise Bran și Hodor se aplecă, dar nu suficient ca Bran să nu se lovească la cap. M-a durut, se plânse el.

— Hodor, zise Hodor, îndreptându-se.

Se pomeniră într-o cămăruță întunecoasă, în care cu greu încăpeau toți patru. Niște trepte săpate în zidul interior al turnului șerpuiau în sus, la stânga și în jos, la dreapta, în spatele unor gratii de fier. Bran ridică privirea și zări alte zăbrele, chiar deasupra capului. *O mortieră*. Era bucuros că nu era nimeni deasupra lor, să le toarne ulei încins în cap.

Grilajele erau zăvorâte, iar zăbrelele de fier erau roșii de rugină. Hodor apucă ușa din stânga și o smuci, gemând de efort. Nu se întâmplă nimic. Încercă să împingă, fără mai mult succes. Scutură gratiile, izbi cu picioarele, se repezi în ele și le zăngăni, lovi balamalele cu pumnul său imens, până când aerul deveni plin de praf de rugină, dar ușa de fier nu se clintea. Cea care ducea jos, către beci, nu se dovedi mai prietenoasă.

— N-avem cum să intrăm, zise Meera, ridicând din umeri.

Mortiera era chiar deasupra capului lui Bran, cum stătea el în coș, pe spatele lui Hodor. Ridică mâinile și înhață zăbrelele, să le încerce. Când trase în jos, grilajul ieși din tavan într-o cascadă de rugină și pietre sfărâmate.

— *HODOR!* țipă Hodor. Grilajul greu de fier îi mai dădu o lovitură în cap lui Bran, prăbușindu-se zgomotos lângă picioarele lui Jojen, când prințul se descoto-roși de el.

Meera răs:

— Ia te uită, prințe, ești mai puternic decât Hodor.

Bran roși.

Cu grilajul înlăturat, Hodor reuși să-i ridice pe Meera și Jojen prin mortiera ce se deschidea din tavan. Copiii mlaștinilor îl apucară pe Bran de brațe și îl traseră în sus, după ei. Partea cea mai grea era să-l urce pe Hodor. Era prea greu ca să-l ridice așa cum făcuseră cu Bran. În cele din urmă, Bran îi spuse să caute niște pietre mari. Insula nu ducea lipsă de ele, iar Hodor le stivui destul de sus ca să se cațere pe marginea sfărâmată a deschizăturii și să treacă prin ea.

— Hodor, gâfâi el bucuros, zâmbindu-le celor trei.

Se pomeniră într-un labirint de celule mici, întunecoase și goale, dar Meera explora locul până când găsi drumul înapoi la scări. Cu cât urcau mai mult, cu atât era mai lumină. La cel de-al treilea nivel, zidul gros era străpuns de găuri pentru săgeți, la cel de-al patrulea avea ferestre, iar la al cincilea nivel și cel mai înalt se afla o încăpere mare, circulară, cu uși boltite, care se deschideau către niște balcoane mici de piatră, în trei direcții. În cea de-a patra direcție se afla o mică privată, cocoțată deasupra unui burlan de scurgere care ducea direct în lac.

Când ajunseră pe acoperiș, cerul nu se mai vedea, iar spre vest norii erau negri. Vântul bătea cu atâta putere încât ridică mantia lui Bran, făcând-o să fluture, pocnind.

— Hodor, zise Hodor, auzind zgomotul.

Meera se învârtea în cerc.

— Mă simt ca un uriaș înălțat peste lume.

— La Gât există copaci de două ori mai înalți, îi reaminti fratele ei.

— Da, dar au în jurul lor alți copaci, la fel de înalți, zise Meera. Lumea se îngustează în Gât, iar cerul e cu mult mai mic. Uite... simți vântul, frățioare? Și uită-te ce mare a devenit lumea.

Era adevărat, de aici, de sus, vedeai până hăt, departe. Spre sud se înălțau dealurile de la poale, cu munții cenușii și verzi dincolo de ele. Câmpiile unduitoare ale Noului Dar se întindeau în toate celelalte direcții, cât vedeai cu ochii.

— Speram că de aici vom putea vedea Zidul, zise Bran, dezamăgit. A fost o prostie, probabil că suntem încă la două sute cincizeci de kilometri depărtare. Doar vorbind despre asta se simțea obosit și, în același timp, înfrigurat. Jojen, ce-o să facem când ajungem la Zid? Unchiul meu spunea mereu că e foarte mare. Înalt de două sute de metri și atât de gros la bază încât porțile sunt mai mult ca niște tuneluri prin gheață. Cum o să trecem, ca să găsim cioara cu trei ochi?

— Am auzit că de-a lungul Zidului sunt castele părăsite, răspunse Jojen. Fortărețe construite de Rondul de Noapte, dar acum au rămas goale. Unul dintre ele s-ar putea să ne conducă dincolo de Zid.

Castelele-fantomă le numea Bătrâna Nan. Maester Luwin îl pusese odată pe

Bran să învețe numele fiecărui fort aflat de-a lungul Zidului. Fusese greu. Erau nouăsprezece despre care vorbea toată lumea, dar niciodată nu fuseseră locuite mai mult de șaptesprezece în același timp. La ospățul organizat în cinstea vizitei Regelui Robert la Winterfell, Bran le înșirase numele, pentru unchiul său Benjen, de la est la vest și apoi de la vest la est. Benjen Stark a râs și a spus:

— Le știi mai bine decât mine, Bran. Probabil că tu ar trebui să fii Prim-Cercetaș. Eu o să rămân aici în locul tău.

Dar asta se întâmplase înainte ca Bran să cadă. Înainte să devină infirm. Când se trezise din somn, schilodit, unchiul său era deja plecat înapoi la Castelul Negru.

— Unchiul meu zicea că ușile erau astupate cu gheață și pietre, ori de câte ori un castel trebuia abandonat, spuse Bran.

— Atunci va trebui să le deschidem, zise Meera. Asta îl neliniștea.

— N-ar trebui să facem asta. Ar putea pătrunde lucruri rele din partea cealaltă. Ar trebui să mergem pur și simplu la Castelul Negru și să-i cerem Lordului Comandant să ne lase să trecem.

— Prințe, zise Jojen, trebuie să ocolim Castelul Negru, așa cum am ocolit drumul regelui. Sunt sute de oameni acolo.

— Oameni ai Rondului de Noapte, insistă Bran. Ei jură să nu se amestece în războaie și treburi de felul acesta.

— Da, zise Jojen, dar un om gata să se lepede de jurământul său e destul ca să le vândă oamenilor de fier sau lui Bolton Bastardul secretul tău. Și nu putem fi siguri că Rondul ar fi de acord să ne lase să trecem. S-ar putea să hotărască să ne țină sau să ne trimită înapoi.

— Dar tatăl meu a fost un prieten al Rondului, iar unchiul meu este Prim-Cercetaș. El ar putea să știe unde sălășluiește cioara cu trei ochi. Și Jon e și el la Castelul Negru. Bran spera să-l revadă pe Jon. Și pe unchiul său. Ultimul frate în negru care venise la Winterfell zicea că Benjen Stark dispăruse într-o misiune de cercetare, dar cu siguranță va fi reușit să găsească până acum drumul spre casă. Pun rămășag că Rondul ne-ar da și cai, continuă el.

— Liniște! Jojen își umbri ochii cu o mână și privi în zare, către soarele ce apunea. Priviți. E ceva... un călăreț, cred. Voi îl vedeți?

Bran își umbri ochii și el, dar chiar și așa, fu nevoit să și-i mijească. La început nu văzu nimic, până când o mișcare îl făcu să se întoarcă. La început crezu că ar putea fi Vară, dar nu. *Un bărbat călare*. Era mult prea departe ca să deslușească altceva.

— Hodor? Hodor își așezase și el o mână deasupra ochilor, numai că se uita în altă direcție. Hodor?

— Nu se grăbește, zise Meera, dar se îndreaptă spre satul ăsta, pare-mi-se.

— Mai bine am intra, înainte să ne vadă, sugeră Jojen.

— Vară e lângă sat, obiectă Bran.

— Vară o să se descurce, îl asigură Meera. Nu e decât un om pe un cal obosit.

Câțiva stropi mari începură să răpăie pe piatră în timp ce se retrăgeau la nivelul de dedesubt. Intrară la țanc, căci după câteva clipe, începu să plouă de-a binelea. Chiar și prin zidurile groase auzeau stropii biciuind luciul lacului. Stăteau pe jos, în camera goală, circulară, în întunericul ce se strângea în jurul lor. Balconul dinspre nord dădea către satul părăsit. Meera se strecură afară, pe burtă, să se uite peste lac și să vadă ce se întâmplase cu călărețul.

— Se adăpostește în ruinele hanului, le spuse ea când reveni. Se pare că face un foc în cămin.

— Mi-aș dori să putem avea și noi un foc, zise Bran. Mi-e frig. Pe scări în jos este niște mobilă ruptă, am văzut-o. Am putea să-l punem pe Hodor s-o taie în bucăți și să ne încălzim.

Lui Hodor îi plăcea ideea.

— Hodor, făcu el plin de speranță.

Joen scutură din cap.

— Focul înseamnă fum. Din turnul ăsta, fumul ar putea văzut de departe.

— Dacă ar fi cine să-l vadă, îl contrazise sora sa.

— În sat e un om.

— Unul singur.

— Un singur om ar fi de ajuns să-l dea pe Bran pe mâna dușmanilor săi, dacă e cine nu trebuie. Încă mai avem jumătate de rață de ieri. Ar trebui s-o mâncăm. Măine dimineată, bărbatul își va vedea de drum, iar noi vom face același lucru.

Joen avu câștig de cauză, ca de obicei. Meera împărți rața în patru. O prinsese în năvodul ei, cu o zi înainte, pe când pasărea încerca să se ridice din mlaștina în care o surprinsese. Rece nu era la fel de gustoasă cum fusese de pe frigare, fierbinte și crocantă, dar cel puțin le astâmpără foamea. Bran și Meera împărțiră pieptul, în timp ce Joen mănca pulpa, iar Hodor devoră aripa și piciorul, mormăind „Hodor” și lingându-și unsoarea de pe degete după fiecare mușcătură. Era rândul lui Bran să spună o poveste, așa că le istorisi despre un alt Brandon Stark, cel căruia i se spunea Brandon Constructorul de Nave, care călătorise dincolo de Marea Apusului.

Se lăsase înserarea când rața și povestea se sfârșiră, iar ploaia continua să cadă. Bran se întrebă cât de departe rătăcise Vară și dacă prinsese vreunul dintre cerbi.

O umbră cenușie scălda turnul, preschimbându-se, încet, în beznă. Hodor deveni agitat și se plimbă o vreme, înconjurând cu pași mari zidurile și oprindu-se să se uite în privată de fiecare dată când ajungea în dreptul ei, ca și cum n-ar fi știut bine ce era acolo. Joen stătea în dreptul balconului nordic, ascuns în umbre, privind noaptea și ploaia de afară. Undeva, spre nord, un fulger despică cerul, luminând încăperea pentru o clipă. Hodor sări, scâncind speriat, Bran numără până la opt, așteptând tunetul. Când acesta veni, Hodor strigă:

— *Hodor!*

Sper că Vară nu e și el speriat, gândi Bran. Căinii din adăposturile

Winterfellului se speriau întotdeauna de tunete, întocmai ca Hodor. *Ar trebui să mă duc să văd, să-l liniștesc...*

Fulgerul scapără din nou și de data aceasta tunetul veni când Bran ajunsese la șase.

— *Hodor!* țipă Hodor din nou. *HODOR! HODOR!* Își înhăță sabia, ca și cum ar fi vrut să se lupte cu furtuna.

Jojen spuse:

— Taci, Hodor. Bran, spune-i să nu țipe. Poți să-i iei sabia, Meera?

— Pot să încerc.

— *Sst*, Hodor, făcu Bran. Taci acum. Gata cu *hodoritul*. Stai jos.

— Hodor! Îi dădu Meerei sabia lungă, destul de supus, dar chipul îi era o mască de nedumerire.

Jojen se întoarse în beznă și cu toții îl auziră suspinând.

— Ce-i? întrebă Meera.

— E cineva în sat.

— Cel pe care l-am văzut mai înainte?

— Nu, alții. Înarmați. Am văzut un topor și sulițe... Niciodată nu mai răsunase glasul lui Jojen într-atât ca un glas de copil. I-am văzut în lumina fulgerului. Mișcându-se pe sub copaci.

— Câți?

— O grămadă. Prea mulți ca să-i poți număra.

— Călare?

— Nu.

— Hodor! Hodor părea înfricoșat. Hodor! Hodor!

Bran era și el puțin speriat, deși nu voia să recunoască în fața Meerei.

— Și dacă vin aici?

— N-o să vină! Fata se așeză lângă el. De ce ar veni?

— Să se adăpostească. Glasul lui Jojen era îndârjit. Dacă nu cumva se oprește ploaia. Meera, n-ai putea coborî să zăvorăști poarta?

— N-am putut nici măcar s-o închid. Lemnul e prea deformat. Dar nu vor trece de porțile alea de fier.

— Ar putea. Ar putea să spargă zăvorul sau balamalele. Sau să urce prin mortiera, așa cum am făcut noi.

Un fulger brazdă cerul și Hodor scânci. Apoi un bubuit de tunet străbătu lacul.

— *HODOR!* răcni el, ducându-și mâinile la urechi și împleticindu-se în cerc prin întuneric. *HODOR! HODOR! HODOR!*

— *NU!* îi strigă Bran. Fără *HODORIT!*

Dar în zadar.

— *HOOOOODOR!* gemu Hodor. Meera încercă să-l prindă și să-l liniștească, dar era prea puternic. O dădu la o parte cu o simplă ridicare a umărului. *HOOOOOODOOOOOOR!* răcni băiatul de la grajduri, în timp ce fulgerul

acoperea din nou cerul. Și acum până și Jojen țipa: țipa la Bran și Meera, să-l facă pe Hodor să tacă.

— Taci din gură! zise Bran cu glas ascutit, speriat, întinzându-se zadarnic după piciorul lui Hodor, când acesta dădu buzna pe lângă el, întinzându-se, *întinzându-se*.

Hodor se clătină și închise gura. Își mișcă încet capul, dintr-o parte în alta, se lăsa pe podea și se așeză cu picioarele încrucișate. Când tunetul bubui, Hodor nu dădu nici un semn că-l aude. Cei patru stăteau în turnul întunecat, neîndrăznind nici să respire.

— Bran, ce ai făcut? șopti Meera.

— Nimic. Bran își scutură capul. Nu știu. Dar știa. *Am încercat să ajung la el așa cum ajung la Vară*. Fusese Hodor pentru o clipă. Asta îl speria.

— Se întâmplă ceva dincolo de lac, zise Jojen. Mi s-a părut că văd un om arătând către turn.

N-o să mă tem. Era Prințul Winterfellului, fiul lui Eddard Stark, aproape bărbat în toată firea și om-lup, pe deasupra, nu vreun țânc, ca Rickon. *Vară nu s-ar teme*.

— Probabil nu sunt decât niște Umberi, sugeră el. Sau ar putea fi din casele Knott sau Norrey, coborâți din munți, sau poate chiar frați din Rondul de Noapte. Purtau mantii negre, Jojen?

— Noaptea toate mantiiile sunt negre, Alteță. Și fulgerul a venit și a trecut prea repede ca să-mi dau seama cu ce erau îmbrăcați.

Meera era precaută:

— Dacă ar fi frați în negru, ar fi călare, nu-i așa?

Bran se gândise la altceva.

— Nu contează, spuse el cu aplomb. N-ar putea să ajungă până la noi, nici dacă ar vrea. Doar dacă ar avea o barcă sau ar ști despre drumul de pietre.

— Drumul de pietre? Meera îi ciufuli părul și-l sărută pe frunte. Dulcele nostru prințișor! Are dreptate, Jojen, n-au cum să știe despre drumul de pietre. Chiar dacă ar ști, n-ar reuși să-l găsească noaptea, pe ploaie.

— Noaptea se va sfârși, totuși. Dacă rămân până dimineată... Jojen lăsa urmarea nerostită. După câteva clipe, spuse: întrețin focul pe care l-a aprins primul.

Un fulger brazdă cerul și turnul fu scăldat în lumină, conturându-le siluetele în umbră. Hodor se legăna înainte și înapoi, zumzând.

În acea secundă strălucitoare, Bran simți teama lui Vară. Închise doi ochi și deschise un al treilea, și pielea lui de băiat îi alunecă de pe trup, ca o mantie, în timp ce lăsa turnul în urmă...

... pomenindu-se afară, în ploaie, cu burta plină de carne de cerb, ascunzându-se în desiș când cerul se despică și bubui deasupra lui. Mirosul de mere putrede și frunze ude aproape că acoperea mirosul de om, dar era acolo. Auzea zornăit și

fâsăit de piele tăbăcită, vedea oameni mișcându-se pe sub copaci. Un bărbat băjbăia prin preajmă cu un băț în mână, cu o piele trasă peste cap, să-l orbească și să-l asurzească. Lupul îl ocoli, pe departe, în spatele unei tufe țepoase, îmbibate de apă, și pe sub crengile goale ale unui măr. Îi auzea vorbind și acolo, în spatele mirosurilor de ploaie și de frunze, de cal și de om, se furișă mirosul greu al friicii...

JON

Pământul era presărat cu ace de pin și frunze căzute, un covor verde și brun, încă îmbibat de apă de pe urma ploilor recente. Mustea sub picioare. Imenși stejari desfrunziți, sequoia înalți și oștiri de pini îi împresurau. Pe muntele ce se înălța deasupra lor se afla un alt turn circular, străvechi și pustiu, năpădit de mușchi verde și gros, aproape până la vârf.

— Cine l-a construit, așa, numai din piatră? îl întreabă Ygritte. Vreun rege?

— Nu, doar cei care locuiau aici.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit sau au plecat. Darul lui Brandon fusese cultivat timp de mii de ani, însă pe măsură ce Rondul se rărise, erau tot mai puține mâini să lucreze pământul, să îngrijească albinele, să planteze livezile, astfel că sălbăticia pusese stăpânire pe multe dintre câmpuri și castele. În Noul Dar fuseseră sate și cetăți, iar dările de pe urma lor, plătite în natură și în mână de lucru, le asigurau fraților în negru o parte din hrană și din îmbrăcăminte. Dar și acestea pieriseră, în cea mai mare parte.

— Au fost nebuni să părăsească un asemenea castel, zise Ygritte.

— E doar un turn. A fost locuit cândva de vreun lord mărunț și câțiva oameni ai lui. Când veneau năvălitorii, aprindeau o făclie de pe acoperiș. Winterfellul are turnuri de trei ori mai înalte.

Ygritte îl privea de parcă ar fi crezut că născocеște toate astea.

— Cum pot oamenii să ridice construcții atât de înalte, fără uriași care să urce pietrele?

Legenda spunea că Brandon Constructorul *folosise* uriași la zidirea Winterfell-ului, dar Jon nu voia să amestece lucrurile.

— Oamenii pot clădi mult mai sus de atât. În orașul vechi, există un turn mai înalt decât Zidul. Jon își dădea seama că nu-l crede. *De-aș putea să-i arăt Winterfellul... să-i dăruiesc o floare din grădinile de sticlă, s-o ospătez în Sala Mare și să-i arăt regii de piatră, pe tronurile lor. Ne-am putea scălda în iazurile fierbinți și ne-am putea iubi la poalele copacului inimii, sub privirea vechilor zei.*

Visul era dulce... dar Winterfellul nu avea să fie niciodată al lui. Aparținea fratelui său, Regele Nordului. El era un Snow, nu un Stark. *Bastard, sperjur și*

trădător...

— Poate că după aceea ne vom întoarce aici, să trăim în turn, spuse ea. Ai vrea asta, Jon Snow? După?

După. Cuvântul îl împungea ca o sulită. După cucerire. După ce sălbaticii sparg Zidul...

Nobilul său tată vorbise cândva despre înălțarea unor noi lorzi și așezarea lor în cetățile abandonate, ca scut împotriva sălbaticilor. Planul ar fi cerut ca Rondul să cedeze o bună parte din Dar, însă unchiul său Benjen fusese de părere că Lordul Comandant putea fi convins să accepte, atât timp cât noii lorzi ar plăti dări către Castelul Negru, în loc de Winterfell.

— Totuși, e un vis pentru primăvară, spusese Lordul Eddard. Nici măcar promisiunea pământului nu va atrage pe nimeni spre nord, cu iarna în față.

Dacă iarna ar fi venit și ar fi plecat mai repede, lăsând locul primăverii, poate că aș fi fost ales să stăpânesc peste unul dintre aceste turnuri, în numele tatălui meu. Dar Lordul Eddard era mort, fratele lui, Benjen, dispărut, iar scutul pe care-l visaseră împreună nu avea să fie făurit.

— Pământul acesta aparține Rondului, zise Jon.

Nările Ygrittei se lărgiră.

— Nu locuiește nimeni aici.

— Năvălitorii tăi i-au alungat.

— Înseamnă că au fost lași. Dacă voiau pământul, ar fi trebuit să rămână și să lupte.

— Poate că erau obosiți de atâta luptă. Obosiți să-și zăvorască ușile în fiecare noapte, întrebându-se dacă Rattleshirt sau altul ca el va veni să le doboare, ca să le ia nevestele. Obosiți să li se fure recoltele și toate lucrurile de preț pe care le-or fi avut. E mai ușor să te miști departe de gheara năvălitorilor. *Dar dacă Zidul va cădea, tot Nordul va fi sub gheara năvălitorilor.*

— Nimic nu știi, Jon Snow. Fiicele sunt luate, nu nevestele. *Voi sunteți cei care furați. Voi ați luat în stăpânire lumea toată și ați construit Zidul ca să țineți oamenii afară.*

— Oare? Uneori Jon uita cât de sălbatică era și apoi ea îi reamintea. Cum așa?

— Zeii au făcut pământul ca să-l împartă toți oamenii. Numai că, atunci când regii au venit cu coroanele și săbiile lor de oțel, au susținut că e numai al lor. *Copacii mei, spuneau ei, n-ai voie să mănânci merele. Pârâul meu, nu poți pescui aici. Pădurea mea, nu poți vâna. Pământul meu, apa mea, castelul meu, fiica mea, nu pune mâna, altfel ți-o tai, dar poate, dacă îngenunchezi în fața mea, te las să le miroși puțin.* Ne numești pe noi hoți, dar un hoț trebuie să fie curajos, deștept și iute. Un îngenuncheat nu trebuie decât să plece genunchiul.

— Harma și Sacul de Oase nu vin după pește sau după mere. Fură săbii și topoare. Mirodenii, mătăsuri și blănuri. Înhață orice gologan și orice pocal bătut cu nestemate pe care îl gălesc, vara poloboace de vin, iarna butoaie cu carne de

vită, iar femeii iau în orice anotimp și le duc dincolo de Zid.

— Și ce dacă? Aș prefera să fiu furată de un bărbat puternic decât să fiu dată de tatăl meu vreunui lord molău.

— Tu vorbești, dar de unde poți să știi? Dacă ai fi răpită de cineva pe care l-ai urî?

— Ar trebui să fie ager, șiret și viteaz ca să mă fure pe mine. Așa că fiii lui ar fi și ei puternici și isteți. De ce aș urî un asemenea om?

— Poate că nu s-ar spăla niciodată și ar duhni ca un urs.

— Atunci l-aș împinge într-un râu sau aș arunca peste el o vadră de apă. Oricum, bărbații nu trebuie să miroasă frumos, ca florile.

— Ce e rău la flori?

— Nimic, pentru o albină. La culcare, vreau așa ceva. Ygritte dădu să-l înhațe de partea din față a pantalonilor. Jon o apucă de încheietură.

— Dar dacă bărbatul care te-ar fura ar bea prea mult? insistă el. Dacă ar fi brutal sau crud? O strânse mai puternic, ca să-și întărească spusele. Dacă ar fi mai puternic decât tine și i-ar plăcea să te bată până la sânge?

— I-aș tăia beregata în somn. Nimic nu știi, Jon Snow. Ygritte se răsuci ca un tipar și se eliberă.

Știu un singur lucru. Știu că ești sălbatică până în măduva oaselor. Îi era ușor să uite asta uneori, când râdeau împreună sau când se sărutau. Dar apoi unul dintre ei spunea sau făcea ceva și, dintr-odată, își amintea de zidul dintre lumile lor.

— Un bărbat poate să aibă o femeie sau poate să aibă un cuțit, îi spuse Ygritte, dar nici un bărbat nu le poate avea pe amândouă. Orice fetiță învață asta de la mama ei. Își ridică bărbia, sfidătoare, și își scutură părul roșu, des. Și bărbații nu pot stăpâni pământul, așa cum nu pot stăpâni marea sau cerul. Voi, îngenuncheații, credeți că puteți, dar Mance vă va arăta că nu e așa.

Erau cuvinte mărețe, îndrăznețe, dar sunau goale. Jon aruncă o privire peste umăr, să se asigure că Magnarul nu era pe aproape. Errok, Bubo și Dan Căneapă veneau la câțiva pași în spatele lor, dar nu le acordau nici o atenție. Bubo se plânga de fundul lui.

— Ygritte, spuse Jon cu glas scăzut. Mance nu poate câștiga acest război.

— Poate, insistă ea. Nimic nu știi, Jon Snow. N-ai văzut niciodată oamenii liberi luptând.

Sălbaticii luptau ca niște eroi sau ca niște demoni, depinde pe cine întrebai, dar la sfârșit, se ajungea la același lucru. *Luptă cu un curaj nebunesc, fiecare căutând gloria.*

— Nu mă îndoiesc că sunteți cu toții foarte curajoși, dar când vine vorba de război, disciplina învinge vitejia de fiecare dată. În cele din urmă, Mance va cădea, așa cum s-a întâmplat cu fiecare Rege-de-Dincolo-de-Zid înaintea lui. Și când va cădea, veți muri. Toți.

Ygritte părea atât de furioasă, încât Jon crezu că era gata să-l lovească.

— Toți, spuse ea. Și tu. Acum nu mai ești cioară, Jon Snow. Am jurat că nu ești, așa că ai face bine să nu fii. Îl lipi de trunchiul unui copac și-l sărută pe buze, chiar acolo, în mijlocul coloanei răsfirate. Jon îl auzi pe Grigg Țapul îndemnând-o să-și vadă de drum. Altcineva râse. Cu toate acestea, îi răspunse la sărut. Ygritte era îmbujorată. Ești al meu, șopti ea. Al meu, așa cum eu sunt a ta. Și dacă murim, murim. Toți oamenii trebuie să moară, Jon Snow. Dar mai întâi vom trăi.

— Da. Glasul lui era răgușit. Mai întâi vom trăi.

Ygritte zâmbi larg, arătându-i dinții strâmbi pe care Jon ajunsese cumva să-i iubească. *Sălbatică până în măduva oaselor*, gândi el din nou, cu o senzație de durere tristă în stomac. Își îndoi degetele mâinii cu care ținea sabia și se întrebă ce ar face Ygritte dacă i-ar citi inima. L-ar trăda dacă ar ruga-o să-l asculte și i-ar spune că încă e fiul lui Ned Stark și omul Rondului de Noapte? Spera că nu, dar nu îndrăznea să-și asume riscul. Prea multe vieți atârnav de sosirea lui la Castelul Negru, înainte ca Magnarul... Presupunând că ar găsi prilejul să scape de sălbatici.

Coborăseră fața sudică a Zidului la Garda Apei Cenușii, abandonată de o sută de ani. O porțiune din scările imense de piatră se prăbușise cu un secol în urmă, dar chiar și așa, coborârea era mult mai ușoară decât urcușul. De acolo, Styr pătrunsese în Dar adânc, ca să evite obișnuitele patrulare ale Rondului. Grigg Țapul îi conduse dincolo de puținele sate locuite care mai rămăseseră în aceste locuri. Văzură câteva turnuri circulare care împungeau cerul ca niște degete de piatră, dar nici țipenie de om. Mărșăluiră printre munții uzi și reci, pe câmpiile bătute de vânt, neurmăriți, nevăzuți.

Nu trebuie să te împotrivești, orice ți s-ar cere, îi spusese Halfhand. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei, cât timp va fi nevoie*. Călărise cale lungă și bătuse cu piciorul încă pe atât, dar încă nu aveau încredere în el. Zi și noapte Thennii îl păzeau, atenți la orice semn de trădare. Nu putea fugi și în curând avea să fie prea târziu.

Luptă cu ei, îi spusese Qhorin, înainte să-i dea Ghearei Lungi propria sa viață... dar până acum nu fusese nevoie. *Dacă vărs sângele unui frate, sunt pierdut. Atunci trec Zidul pentru totdeauna și cale de întoarcere nu mai e*.

După fiecare zi de marș, Magnarul îl chema să-i pună întrebări tăioase, iscoditoare, despre Castelul Negru, despre garnizoana și apărarea lui. Jon mințea acolo unde îndrăznea și de câteva ori făcuse pe prostul, dar Grigg Țapul și Errok ascultau și ei și știau destule, astfel că Jon era prevăzător. O minciună prea sfruntată l-ar fi trădat.

Dar adevărul era cumplit. Castelul Negru era lipsit de apărare. Singura lui pavăză era Zidul însuși. Nu avea nici măcar palisade de lemn sau șanțuri de pământ. „Castelul” nu era altceva decât un mănunchi de turnuri și fortărețe, dintre care două treimi se prăbușeau în ruină. Cât despre garnizoană, Bătrânul Urs luase

două sute de soldați cu el, în misiune. Oare se întorsese vreunul? Jon n-avea cum să știe. Vor fi rămas patru sute la castel, dar cei mai mulți erau constructori sau administratori, nu cercetași.

Thennii erau luptători încercați și mai disciplinați decât marea majoritate a sălbaticilor. Fără doar și poate, de asta îi alesese Mance. Printre apărătorii Castelului Negru se numărau orbul Maester Aemon și slujitorul său, pe jumătate orb, Clydas, ciungul Doran Noyce, bețivul Septon Cellador, surdul Dick Folland, Hobb Trei-Degete, bucătarul, bătrânul Ser Wynton Stout, precum și Halder și Broscoiul și Pyp și Albert și ceilalți băieți care se antrenaseră cu Jon. Iar la comanda lor se afla, desigur, îmbujoratul Bowen Marsh, dolofanul Lord Administrator, care fusese făcut castelan în absența Lordului Mormont. Edd cel Trist îi spunea uneori lui Marsh „Bătrâna Rodie”, ceea ce i se potrivea întocmai cum i se potrivea „Bătrânul Urs” lui Mormont.

— El e omul pe care îl vrei în frunte când dușmanii sunt pe câmpul de luptă, zicea Edd cu obișnuitul său glas mohorât. O să vi-i numere pe toți. Un adevărat demon al numărătorii, omul ăsta.

Dacă Magnarul lovește Castelul Negru prin surprindere, va fi masacru. Băieții măcelăriți în paturile lor, înainte să-și dea seama că sunt sub asediu. Jon trebuia să-i prevină, dar cum? Nu fusese trimis niciodată să caute hrană sau să vâneze, nici nu i se îngăduia să stea singur de strajă. În plus, se temea pentru Ygritte. N-o putea lua cu el, dar dacă o părăsea, o va face oare Magnarul să plătească pentru trădarea lui? *Două inimi care bat ca una...*

Își petreceau fiecare noapte sub aceleași blănuri și Jon adormea cu capul ei pe piept, cu părul ei roșu gâdilându-i bărbia. Mirosul ei devenise parte din el. Dinții ei strâmbi, sânul ei, când îl cuprindea în palmă, gustul gurii ei... toate acestea erau bucuria și disperarea lui. În multe nopți zăcea cu trupul cald al Ygrittei alături, întrebându-se dacă nobilul său tată fusese la fel de tulburat din pricina mamei sale, oricine o fi fost ea. *Ygritte a întins o cursă și Mance Rayder m-a împins în ea.*

Fiecare zi petrecută în mijlocul sălbaticilor îi făcea misiunea tot mai grea. Va trebui să găsească o cale să-i trădeze, iar când o va găsi, acești oameni vor muri. Nu voia prietenia lor mai mult decât voia iubirea Ygrittei. Și, totuși... Thennii vorbeau Limba Veche și arareori îi adresau lui Jon vreun cuvânt, dar cu oamenii lui Jarl era altfel, cei care escaladaseră Zidul. Jon începea să-i cunoască fără să vrea: sfrijitul, tăcutul Errok și volubilul Grigg, Țapul, băieții Quort și Bodger, Dan Câneapă, sforarul. Cel mai rău dintre toți era Del, un tânăr cu față de cal, de vârsta lui Jon, care vorbea despre fecioara pe care visa s-o răpească.

— E norocoasă, ca Ygritte a ta. Sărutată de foc.

Jon era nevoit să-și muște limba. Nu voia să audă despre iubita lui Del sau despre mama lui Bodger, despre locul de lângă mare de unde venea Henk Coiful, despre cum tânjea Grigg să viziteze oamenii verzi de pe Insula Chipurilor sau

cum s-a urcat Deget într-un copac, cu un elan pe urmele lui. Nu voia să audă despre furunculul de pe fundul lui Bubo, despre câtă bere putea să bea Stone Prichindel sau cum frățiorul lui Quort îl implorase să nu plece cu Jarl. Quort nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani, deși își răpise deja o nevastă și aștepta un copil.

— Poate c-o să se nască în vreun castel, se fălea băiatul. În castel, ca un lord.

Era fascinat de „castelele” văzute, care, de fapt, erau turnuri de veghe.

Jon se întreba unde se afla Năluca acum. Oare se dusese la Castelul Negru sau alerga prin păduri, cu vreo haită de lupi? Nu-l simțea, nici măcar în vise. Era ca și cum o parte din trup i-ar fi fost ciuntită. Se simțea singur, chiar și cu Ygritte dormind alături. Nu voia să moară singur.

În după-amiaza aceea, copacii începuseră să se împuțineze, iar ei mășăluiau către est, peste câmpii domoale. În jurul lor, iarba creștea înaltă până la brâu, iar straturi de grâu sălbatic se legănau ușor în bătaia vântului, dar în cea mai mare parte, ziua fusese caldă și însorită. Însă către amurg, norii începură să se adune dinspre vest. Curând, înghițiră soarele portocaliu și Lem prevesti o furtună cumplită. Mama lui era o vrăjitoare a pădurilor, așa că toți sălbaticii erau de acord că Lem avea darul de a prezice vremea.

— E un sat pe aproape, îi spuse Grigg Țapul Magnarului. Trei, patru kilometri. Ne-am putea adăposti acolo.

Styr se învoi îndată.

Se înnoptase de-a binelea și furtuna se dezlănțuise cu furie când ajunseră la locul cu pricina. Satul era așezat pe malul unui lac și zăcea părăsit de atâta vreme, încât majoritatea caselor se năruiseră. Până și micul han din lemn care, pesemne, fusese cândva pentru drumeți o priveliște îmbietoare, era acum pe jumătate distrus și fără acoperiș. *Slab adăpost ne vom găsi aici*, gândi Jon. Ori de câte ori cerul era luminat de fulgere, vedea un turn circular de piatră înălțându-se pe o insulă în largul lacului, însă fără bărci, nu aveau cum să ajungă acolo.

Errok și Del o luaseră înainte, să scotocească ruinele, dar Del se întoarse aproape imediat. Styr opri coloana și trimise o duzină dintre Thennii lui la trap, mai departe, cu sulile în mâini. Jon apucase deja să o vadă și el: sclipirea unui foc, înroșind hornul hanului. *Nu suntem singuri*. Teama i se cuibări în suflet, ca un șarpe. Auzi nechezatul unui cal și pe urmă strigăte. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei*, spusese Qhorin.

Dar lupta se sfârșise.

— Nu e decât unul, anunță Errok la întoarcere. Un bătrân cu un cal.

Magnarul strigă ordine în Limba Veche și douăzeci dintre Thenni se împrăștiară, delimitând un perimetru în jurul satului, în timp ce alții porniră să cerceteze casele, ca să se asigure că nu se mai ascundea nimeni printre buruieni și pietre prăbușite. Ceilalți se îngrămădiră în hanul fără acoperiș, îmbrâncindu-se ca să ajungă cât mai aproape de foc. Crengile rupte pe care le ardea bătrânul păreau

să producă mai degrabă fum, dar orice strop de căldură era bine-venit într-o noapte atât de furtunoasă. Doi dintre Thenni îl doborâseră pe bătrân la pământ și îi căutau prin lucruri. Un altul ținea calul, în timp ce alți trei îi scotoceau în desagile de șa.

Jon se îndepărtă. Un măr putred i se strivi sub călcâi. *Styr o să-l omoare.* Magnarul declarase asta încă de la Garda Apei Cenușii. Toți îngenuncheații pe care aveau să-i întâlnească vor fi osândiți pe loc la moarte, ca nu cumva să dea alarma. *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei.* Asta însemna că trebuia să stea mut și neajutorat în timp ce ei tăiau beregata unui om bătrân?

Aproape de marginea satului, Jon se întâlnește față în față cu unul dintre străjerii postați de Styr. Thennul mormăie ceva în Limba Veche și își îndreaptă sabia către han. *Treci înapoi la locul tău,* ghici Jon mesajul. *Dar unde?*

Se îndreaptă către apă și descoperi un loc aproape uscat lângă zidul de chirpici al unui bordei care se prăbușise în cea mai mare parte. Acolo îl găsi Ygritte așezat, privind lacul biciuit de ploaie.

— Cunosc locul ăsta, îi spuse, când Ygritte se așează lângă el. Turnul ăla... privește în vârful lui data viitoare când e luminat de fulger și spune-mi ce vezi.

— Bine, dacă vrei, se învoi ea, iar apoi adăugă: Unii dintre Thenni spun că au auzit zgomote dintr-acolo. Țipete, zic ei.

— Tunete.

— Ei zic că ținete. Poate sunt fantome. Cetatea avea, într-adevăr, un aer sumbru, bântuit, așa cum se înălța acolo neagră, înfruntând furtuna, pe insula ei pietroasă, biciuită de ploaie și înconjurată de ape.

— Am putea merge să aruncăm o privire, sugeră el. Mă îndoiesc că o să fim mult mai uzi decât suntem acum.

— Să înotăm pe furtună? Ygritte râse la auzul unei asemenea idei. E un truc ca să mă faci să mă dezbrac, Jon Snow?

— Mai am nevoie de trucuri pentru asta? o tachina el. Sau nu știi să înoți? Jon era un bun înotător. Deprinsese această pricepere pe când era copil, în șanțul mare al Winterfellului.

Ygritte îi lovi brațul cu pumnul.

— Nimic nu știi, Jon Snow. Sunt pe jumătate pește, trebuie să știi să înot.

— Jumătate pește, jumătate capră, jumătate cal. Ai prea multe jumătăți, Ygritte. Jon clătină din cap. N-ar trebui să înotăm, dacă e locul la care mă gândesc eu. Am putea păși.

Ygritte se dădu în spate și îl privi.

— Să umblăm pe apă? Ce vrăjitorie mai e și asta?

— Nici o vrăji... dădu el să spună, când un fulger imens coborî din cer și atinse luciul lacului. Pentru o clipită, lumea se luminează ca ziua. Bubuitul tunetului fu atât de puternic, încât Ygritte icni și își astupă urechile.

— Te-ai uitat? o întrebă Jon, în timp ce sunetul se îndepărta, rostogolindu-se,

și noaptea se cufunda iarăși în beznă. Ai văzut?

— Galben, răspunse ea. Asta ai vrut să spui? Unele dintre pietrele din vârful sunt galbene.

— Li se spune merloane. Au fost pictate în auriu, demult. Aceasta este Coroana Reginei.

Peste lac, turnul era din nou negru, o siluetă întunecată, abia zărită.

— Acolo a locuit o regină? întrebă Ygritte.

— Acolo a poposit o regină, pentru o noapte. Povestea i-o spusese Bătrâna Nan, dar Maester Luwin o confirmase în cea mai mare parte. Alysanne, soția Regelui Jaehaerys Conciliatorul. I se spune Bătrânul Rege fiindcă a domnit vreme îndelungată, dar era tânăr când a venit pe Tronul de Fier. În vremurile acelea, avea obiceiul să călătorească prin tot regatul. Când a venit la Winterfell, și-a adus cu el regina, șase dragoni și jumătate din suită. Regele avea de discutat cu Străjerul Nordului, iar Alysanne se plictisea, așa că s-a urcat călare pe dragonul ei, Aripă-de-Argint, și a pornit în zbor spre nord, să vadă Zidul. Satul acesta a fost unul dintre locurile unde s-a oprit. După aceea, oamenii din popor au pictat vârful fortăreței lor după asemănarea coroanei de aur pe care o purtase regina când și-a petrecut noaptea în mijlocul lor.

— N-am văzut niciodată un dragon.

— Nimeni n-a văzut. Ultimul dragon a murit acum o sută de ani sau mai bine. Dar toate astea s-au petrecut înainte.

— Regina Alysanne, zici?

— Buna Regină Alysanne, așa i se spunea. Și unul dintre castelele de la Zid a primit numele ei. Poarta Reginei. Înainte de vizita ei, i se spunea Poarta Zăpezii.

— Dacă a fost așa de bună, ar fi trebuit să doboare Zidul ăla.

Nu, gândi el. Zidul apără regatul. De Ceilalți... și de voi, de neamul tău, iubita mea.

— Am mai avut un prieten care visa la dragoni. Un pitic. Mi-a spus...

— *JON SNOW!* Unul dintre Thenni era deasupra lor, încruntându-se: *Magnar vrea.*

Jon se gândi că putea fi același om care îl găsisese afară din peșteră, în noaptea dinainte să escaladeze Zidul, dar nu era sigur. Se ridică în picioare. Ygritte îl urmă, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Styr să se încrunte, dar ori de câte ori încerca s-o alunge, ea îi reamintea că era o femeie liberă, nu o îngenuncheată. Venea și pleca după pofta inimii.

Îl găsiră pe Magnar sub pomul care creștea prin podeaua camerei principale. Prizonierul lui stătea în genunchi lângă cămin, înconjurat de sulite și săbii de bronz. Îl urmări pe Jon apropiindu-se, dar nu scoase nici o vorbă. Ploaia șiroia pe ziduri și răpăia pe ultimele frunze care atârnau în pom, în timp ce fumul se ridica, în vârtejuri groase, dinspre foc.

— Trebuie să moară, zise Styr Magnarul. Fă-o, cioară.

Bătrânul tăcea. Doar se uita la Jon, care stătea neclintit între sălbatici. Prin ploaie și fum, luminat de flăcări, n-ar fi putut vedea că Jon era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Numai mantia-i din blană de oaie nu era neagră. *Sau oare vedea?*

Jon scoase Sabia Lungă din teacă. Ploaia scaldă oțelul, iar lumina focului trasă, deodată, o linie portocalie de-a lungul tășului. *Un foc atât de mic să-l coste pe un om viața.* Își aminti ce spusese Qhorin Halfhand când zăriseră focul de la Trecătoarea Țipătului. *Aici, sus, focul înseamnă viață, dar poate însemna și moarte.* Dar asta era sus, între Colții de Gheață, în sălbăticia fără de lege de dincolo de Zid. Aici era Darul, aflat sub protecția Rondului de Noapte și sub puterea Winterfellului. Orice om ar trebui să fie liber să facă un foc, fără să moară pentru asta.

— De ce șovăi? întrebă Styr. Omoară-l și gata!

Nici măcar atunci ostaticul nu scoase o vorbă. „Îndurare”, ar fi putut spune, sau „Nu, vă rog, nu v-am făcut nici un rău!” Ar fi putut spune o mie de lucruri, ar fi putut să plângă sau să-și invoce zeii. Dar nici un cuvânt nu l-ar fi salvat acum. Probabil că știa asta. Așa că rămânea tăcut și îl privea pe Jon, acuzator sau rugător.

Nu trebuie să te împotrivești, orice ți-ar cere. Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei... Dar acest bătrân nu opusese nici un fel de rezistență. Avusese ghinion, atâta tot. Cine era, de unde venea, încotro se îndrepta pe calul lui deșelat... nimic din toate acestea nu contau.

E un om bătrân, își spuse Jon. Are cincizeci de ani, poate șaiszeci. A avut parte de o viață mai lungă decât cei mai mulți. Thennii îl vor omori oricum, nimic din ceea ce aș putea spune sau face nu-l va salva. Sabia Lungă atârna mai greu decât plumbul în mâna sa, prea grea s-o ridice. Omul continua să se uite lung la el, cu ochi mari și negri, ca niște fântâni. *Voi cădea în acei ochi și mă voi îneca.* Magnarul îl privea și el, iar Jon aproape că simțea gustul neîncrederii. *Omul e mort.*

Ce importanță are dacă mâna mea e cea care-l ucide? Dintr-o lovitură, ar isprăvi, repede și frumos. Sabia Lungă era făurită din oțel valyrian. *Ca Gheața.* Jon își aminti o altă moarte, își aminti dezertorul îngenunchat, amețea, strălucirea sângelui pe zăpadă... sabia fratelui său, cuvintele tatălui său, chipul tatălui său...

— Fă-o, Jon Snow! îl îndemnă Ygritte. Trebuie. Ca să dovedești că nu ești cioară, ci om liber.

— Un om bătrân, lângă un foc?

— Și Orell stătea lângă un foc. L-ai ucis fără să clipești. În clipa aceea, Ygritte îl privi cu asprime. Ai vrut să mă omori și pe mine, până când ai văzut că sunt femeie. Și dormeam.

— A fost altceva. Erați soldați... santinele.

— Da, și voi, ciorile, voiăți să treceți neobservați. Așa cum vrem noi acum. E același lucru. Omoară-l.

Jon se întoarce cu spatele la bătrân.

— Nu.

Magnarul se apropie, înalt, rece și amenințător.

— Eu spun da. Aici eu poruncesc.

— Tu le poruncești Thennilor, nu oamenilor liberi.

— Nu văd nici un om liber. Văd o cioară și o nevastă de cioară.

— Nu sunt nevastă de cioară. Ygritte își smulse pumnalul din teacă.

Cu trei pași repezi, smuci capul bătrânului de păr și îi despică beregata de la o ureche la alta. Nici în moarte, bărbatul nu țipă.

— Nimic nu știi, Jon Snow! îi strigă ea, aruncând cuțitul însângerat la picioarele lui.

Magnarul spuse ceva în Limba Veche. Poate că le ceruse Thennilor să-l omoare, dar Jon n-avea să știe niciodată. Un fulger se prăbuși din cer, un fulger albastru-alburiu care atinse vârful turnului de pe lac. Îi simțeau parcă furia, iar tunetul care urmă cutremură noaptea.

Și moartea se pogorî tiptil printre ei.

Fulgerul îl orbi, dar Jon reuși să zărească, pentru o clipă, umbra grăbită, înainte de a auzi țipătul. Primul Thenn muri așa cum murise bătrânul, cu sângele țâșnindu- i din gâtleejul sfărtecat. Apoi lumina pieri și silueta se îndepărtă învârtindu-se, mărâind, și un alt om se prăbuși în întuneric. Se auzeau înjurături, țipete, urlete de durere. Jon îl văzu pe Bubos făcând câțiva pași împleticiți înapoi și doborând trei oameni în spatele lui. *Nălucă*, se gândi înnebunit, preț de o clipă. *Nălucă a sărit Zidul*. Dar apoi fulgerul preschimbă noaptea în zi și Jon văzu lupul cocoțat pe pieptul lui Del, cu sângele revărsându-i-se negru dintre fălci. *Cenușiu, e cenușiu*.

Întunericul se lăsă odată cu tunetul. Thennii lovira cu sulite, când lupul sări printre ei. Iapa bătrânului se ridică pe picioarele din spate, lovind cu copitele, înnebunită de mirosul măcelului. Jon avea încă sabia Lungă în mână. Dintr-odată, Jon Snow își dădu seama că nu se va întâlni cu o ocazie mai bună.

Doborî primul om când se întoarce către lup, îl ucise pe al doilea, îl spintecă pe al treilea. Prin nebunia dezlănțuită, auzi pe cineva strigându-i numele, dar n-ar fi putut spune dacă era Ygritte sau Magnarul. Thennul, luptându-se să potolească animalul, nu-l observă. Sabia Lungă era ușoară ca o pană. Jon lovi piciorul omului, din spate, simțind cum oțelul mușcă din carne, până la os. Când sălbaticul căzu, iapa o luă la goană, dar Jon reuși cumva s-o înhațe de coamă cu mâna liberă și sări pe spatele ei. O mână se închise peste cotul lui, și atunci lovi cu sabia, văzând chipul lui Bodger topindu-se într-o baie de sânge. Calul se cabra, lovind cu putere. O copită nimeri un Thenn direct în tâmplă, cu un pârâit.

Și apoi goneau. Jon nu făcea nici un efort să conducă iapa. Nu făcea decât să

se țină pe spatele ei, în timp ce se avântau prin noroi, prin ploaie și tunete. Ierburile ude îi biciuiau fața și o sulită îi zbură pe lângă o ureche. *Dacă animalul se împiedica și își rupe un picior, mă vor ajunge din urmă și mă vor omorî*, gândi el, dar vechii zei erau cu el și iapa nu se împiedică. Fulgerele cutremurau bolta întunecată a cerului și tunetele se rostogoleau peste câmpii. Țipetele se îndepărta-
ră, stingându-se în spatele lui.

Mult mai târziu, ploaia se opri. Jon se pomeni singur într-o mare de iarbă neagră, înaltă. Durerea îi cutremura șoldul drept. Când privi în jos, văzu cu surprindere o săgeată țâsnindu-i din coapsă. *Când s-a întâmplat asta?* Apucă strâns de săgeată și o smuci, dar vârful era prea adânc înfipt în carnea piciorului, iar când trăgea de ea durerea era cumplită. Încercă să se gândească la nebunia de la han, dar nu-și putea aminti decât *fiara, sfrijită și cenușie și înfricoșătoare. Era prea mare pentru un lup obișnuit. Un lup străvechi, așadar. Așa trebuie să fi fost. Nu mai văzuse niciodată un animal mișcându-se atât de repede. Ca un vânt cenușiu...* Era oare posibil ca Robb să se fi întors în Nord?

Jon clătină din cap. Nu avea răspunsuri. Îi era prea greu să se gândească... la lup, la bătrân, la Ygritte, la toate acestea.

Cu mare dificultate, alunecă de pe spatele iepei. Piciorul rănit i se îndoi sub el și Jon fu nevoit să-și înghită un țipăt. *Va fi un chin.* Săgeata trebuia să iasă și nu se alegea cu nimic dacă mai aștepta. Jon strânse în palmă capătul săgeții, trase adânc aer în piept și împinse. Gemu, apoi înjură. Îl durea atât de tare, încât fu nevoit să se oprească. *Sângerez ca un porc măcelărit*, gândi el, dar n-avea ce să facă până când nu scotea săgeata. Se crispa și încercă iarăși... dar curând se opri din nou, tremurând. *Încă o dată.* De data aceasta țipă, dar când termină, capul săgeții îi ieșea prin partea din față a piciorului. Cum trecuse prin asta fără să leșine, nu-și dădea seama.

Pe urmă zăcu pe pământ, strângându-și trofeul în mână și sângărând în tăcere, prea vlăguit ca să se miște. După o vreme, își dădu seama că, dacă nu se forța să se clintească, ar putea să sângereze până ce va muri. Jon se târi până la pârâul unde se adăpa iapa, își spălă coapsa în apa rece și o legă strâns cu o fâșie smulsă din mantie. Spălă și săgeata, răsucind-o în mâini. Oare penele săgeții erau gri sau albe? Săgețile Ygrittei erau cu pene gri de gâscă. *Oare a tras în mine, în timp ce fugeam?* Jon n-o putea învinui pentru asta. Se întreba dacă pe el îl țintise sau calul. Dacă iapa s-ar fi prăbușit, soarta lui ar fi fost pecetluită.

— Noroc că piciorul meu i-a ieșit în cale, murmură el.

Mai zăbovi o vreme, lăsând iapa să pască. Nu se îndepărtase prea mult. Asta era bine. Șchiop, cu un picior rănit, n-ar fi prins-o niciodată. Abia reuși să se ridice și să încalece. *Cum am încălecat-o oare înainte, fără hățuri și șa?* Aceasta era o altă întrebare la care nu putea răspunde.

Tunetele bubuiau în depărtare, dar deasupra lui, norii se împrăștiu. Jon cercetă cerul până când descoperi Dragonul de Gheață, apoi întoarse iapa către

nord, spre Castelul Negru. Durerea ce-i zvâcnea în mușchiul coapsei îl făcu să se cutremure când dădu pînteni iepei ce aparținuse bătrânului. *Merg acasă*, își spuse. Dar dacă era adevărat, de ce se simțea atât de pustiit?

Călări până în zori, cu stelele privindu-l de sus, ca niște ochi.

DAENERYS

Iscoadele ei Dothraki îi spusese cum era, dar Dany voia să vadă cu ochii ei. Ser Jorah Mormont o însoțea, străbătând împreună o pădure de mesteceni și urcând o creastă abruptă de gresie.

— Destul de aproape, o preveni el, pe creastă. Dany își struni iapa și privi peste câmpii, către locul unde oastea yunkisheză se întindea în calea ei. Barbă-Albă o învățase cum poate să-și numere cel mai ușor dușmanii.

— Cinci mii, zise ea, după o clipă.

— Aș zice la fel. Ser Jorah îi arată cu degetul: Aceia, din flancuri, sunt mercenari. Lăncieri și arcași călare, cu săbii și topoare pentru lupta corp la corp. Fiii Secunzi în aripa stângă, Ciorile Furtunii la dreapta. Cam cinci sute de oameni din fiecare. Vezi flamurile?

Harpia din Yunkai ținea în gheare un bici și un colan de fier, în loc de o bucată de lanț. Dar mercenarii își fluturau propriile flamuri sub cele ale orașului pe care îl slujeau: la dreapta, patru ciori între fulgere încrucișate, la stânga, o sabie frântă.

— În centru sunt yunkaii înșiși, remarcă Dany. Ofițerii lor nu se deosebeau de astapori de la distanță: aveau coifuri înalte, strălucitoare, și mantii cusute cu discuri sclipitoare de aramă. Cei pe care îi conduc sunt soldați sclavi?

— În mare parte. Dar nu se compară cu Cei Nepătați. Yunkaii sunt cunoscuți pentru pregătirea sclavilor pentru plăceri, nu a luptătorilor.

— Ce spui acolo? Putem înfrânge această oaste?

— Cu ușurință, răspunse Jorah.

— Dar nu fără vărsare de sânge. Cărămizile Astaporului fuseseră scăldate în sânge din belșug în ziua când orașul căzuse, dar puțin fusese al ei sau al oamenilor ei. Poate că reușim să câștigăm o bătălie aici, dar cu un asemenea preț nu putem cuceri orașul.

— Există întotdeauna acest risc, *Khaleesi*. Astaporul a fost slab și vulnerabil. Yunkaiul e bine păzit.

Dany rămase pe gânduri. Oastea de sclavi părea neînsemnată pe lângă propria ei oștire, dar mercenarii erau călare. Călătorise prea mult timp cu Dothrakii ca să nu știe ce puteau face războinicii călare cu pedestrașii. *Nepătații le-ar putea ține piept, dar oamenii mei liberi ar fi măcelăriți.*

— Stăpânilor de sclavi le place să vorbească, zise Dany. Trimite vorbă că aș vrea să-i ascult în seara asta, în cortul meu. Și invită-i pe căpitaniii companiilor de

mercenari să mă viziteze. Dar nu împreună.

Ciorile Furtunii la amiază, Fiii Secunzi două ore mai târziu.

— Cum ți-e voia, zise Ser Jorah. Dar dacă nu vin...

— Vor veni. Vor fi curioși să vadă dragonii și să audă ce aş avea de spus, iar cei isteți vor considera că e o bună ocazie să-mi măsoare puterea. Își întoarse iapa argintie. Îi aștept în pavilionul meu.

Un cer de ardezie și un vânt zburdalnic o conduseră pe Dany înapoi la oastea sa. Șanțul adânc care avea să înconjoare tabăra era deja pe jumătate săpat, iar pădurea era plină de Nepătați care tăiau crengi de mestecenî, ca să cioplească din ele țărushi. Eunucii nu puteau dormi în tabăra nefortificată, sau cel puțin așa insistase Viermele Cenușiu. Era acolo, supraveghindu-le munca. Dany se opri o clipă, să-i vorbească.

— Yunkaiul și-a pregătit leii pentru luptă.

— Asta e bine, Înălțimea Ta. Oamenii noștri sunt însetați de sânge.

Când le poruncise Celor Nepătați să-și aleagă ofițeri din rândul lor, Viermele Cenușiu fusese ales, cu o majoritate zdrobitoare, pentru cel mai înalt grad. Dany îl numise pe Ser Jorah deasupra lui, să-l pregătească pentru rolul de comandant, iar cavalerul exilului spunea că, până în prezent, tânărul eunuc se dovedise aspru, dar drept, iute la minte, neobosit și cu totul intransigent în grija sa pentru detalii.

— Înțelepții Stăpâni au adunat o oștire de sclavi, să ne iasă în întâmpinare.

— Un sclav din Yunkai învață despre cele șapte suspine și cele șaisprezece puncte ale plăcerii, Înălțimea Ta. Cei Nepătați învață cum să mânuiască cele trei sulite. Înălțimea Ta, Viermele Cenușiu speră să-ți dovedească.

Unul dintre primele lucruri pe care Dany le făcuse după căderea Astaporului a fost abolirea obiceiului de a da Nepătaților noi nume în fiecare zi. Majoritatea celor născuți liberi reveniseră la numele lor de la naștere, aceia care și le mai aminteau, cel puțin. Alții își luaseră nume de eroi sau zei și, uneori, de arme, pietre prețioase sau chiar flori, ajungându-se astfel la câteva nume de soldați foarte ciudate pentru urechile lui Dany. Viermele Cenușiu rămăsese Viermele Cenușiu. Când l-a întrebat de ce, el a răspuns:

— E un nume norocos. Numele cu care omul ăsta s-a născut era blestemat. Acela a fost numele pe care omul ăsta l-a purtat când a fost luat ca sclav. Dar Vierme Cenușiu e numele pe care omul ăsta l-a tras în ziua în care Daenerys l-a făcut liber.

— Dacă începe bătălia, fie ca Viermele Cenușiu să-și arate și înțelepciunea, și curajul, îi spuse Dany. Cruță orice sclav care fuge sau își aruncă arma. Cu cât ucidem mai puțini, cu atât rămân mai mulți să ni se alăture mai târziu.

— Omul o să-și amintească.

— Știu. Să vii la prânz la cortul meu. Vreau să fii acolo, cu ceilalți ofițeri ai mei, când voi trata cu căpitani mercenarilor.

Dany își zori iapa către tabără, în interiorul perimetrului pe care îl delimitaseră

Cei Nepătați, corturile se înălțau în șiruriordonate, cu pavilionul înalt, auriu, al lui Dany în mijloc. O a doua tabără se afla în apropiere de a ei, de cinci ori mai mare, răsfirată și dezordonată. Această a doua tabără nu avea tranșee, nici corturi, nici santinele, nici șiruri de cai. Cei care aveau cai sau catări dormeau lângă animale, de teamă să nu le fie furate. Capre, oi și câini înfometați hoinăreau în voie printre cete de femei, copii și bătrâni. Dany lăsase Astaporul în mâinile unui consiliu format din foști sclavi conduși de un vraci, un cărturar și un preot. Oameni înțelepți cu toții, gândi ea, și drepti. Dar chiar și așa, zeci de mii preferaseră s-o urmeze la Yunkai decât să rămână în Astapor. *Le-am dat orașul și cei mai mulți dintre ei au fost prea speriați ca să-l ia.*

Oastea pestriță de sclavi eliberați o copleșea numeric pe a ei, dar îi era mai mult povară decât sprijin. Poate că unul dintr-o sută avea un măgar, o cămilă sau un bou. Majoritatea purtau arme furate din armurăria vreunui stăpân de sclavi, dar numai unul din zece era destul de puternic să lupte și nici unul dintre ei nu era antrenat. Mâncau tot ce le ieșea în cale, ca niște lăcuste în sandale. Dar Dany nu avea inima să-i abandoneze, așa cum o îndemnaseră Ser Jorah și călăreții ei de sânge. *Le-am spus că sunt liberi. Nu le pot spune acum că nu sunt liberi să mi se alăture.* Privi fumul care se ridica dinspre focurile lor și-și înghiți un suspin. Poate că avea cei mai buni pedestrași din lume, dar îi avea și pe cei mai răi.

Arstan Barbă-Albă stătea în fața cortului ei, în timp ce Vânjosul Belwas ședea cu picioarele încrucișate pe iarba de alături, mâncând o strachină de smochine. În timpul marșului, misiunea de a o păzi cădea pe umerii lor. Pe Jhogo, Aggo și Rakharo îi făcuse căpitanii ei, și în momentul de față avea nevoie de ei mai mult ca să-i comande pe Dothraki decât s-o apere pe ea. *Khalasarul* ei era mic, vreo treizeci de luptători călare, cei mai mulți băieți fără cosițe și bătrâni cocârjați. Dar erau toți călăreții pe care îi avea și nu putea risca să rămână fără ei. Cei Nepătați puteau fi cea mai bună infanterie din întreaga lume, după cum susținea Ser Jorah, dar Dany avea nevoie și de iscoade, și de călăreți.

— Yunkaii vor război, îi spuse Dany lui Barbă-Albă în pavilion. Irri și Jhiqui așternuseră pe jos covoare, iar Missandei aprinsese un bețișor parfumat, ca să îndulcească aerul prăfos. Drogon și Rhaegal dormeau pe niște perne, încolăciți, dar Viserion stătea cocoțat pe marginea băii ei goale.

— Missandei, ce limbă vorbesc acești yunkai? Valyriana?

— Da, Înălțimea Ta, răspunse copila. Un alt dialect decât cel din Astapor, dar destul de apropiat ca să-l înțelegi. Stăpânii de sclavi își spun înțelepții Stăpâni.

— Înțelepți? Dany se așază pe o pernă, cu picioarele încrucișate, iar Viserion își desfăcu aripile albe cu auriu și zbură, fâlfâind, lângă ea. Vom vedea cât sunt de înțelepți, zise ea, scărpinând capul solzos al dragonului, în spatele coarnelor.

Ser Jorah Mormont se întoarse o oră mai târziu, însoțit de trei căpitani ai Ciorilor Furtunii. Purtau pene negre pe coifurile lustruite și susțineau că sunt cu toții egali în rang și autoritate. Dany îi cercetă, în timp ce Irri și Jhiqui turnau

vinul. Prendahl na Ghezn era un ghiscari îndesat, cu o față lătăreată și un păr negru, care încărunțea. Sallor cel Pleșuv avea o cicatrice șerpuită pe obrazul palid, qartheean, iar Daario Naharis era bălțat chiar și pentru un tyroshi. Barba îi era tăiată în trei colțuri și vopsită în albastru, de aceeași culoare cu ochii și cu părul cârlionțat care îi cădea până la guler. Mustața-i ascuțită era vopsită în auriu. Hainele îi erau în toate nuanțele de galben. O vaporosă dantelă myrisheză, de culoarea untului, i se revărsa de la guler și de la manșete, pe tunică avea cusute medalioane de aramă în formă de păpădie, iar pe cizmele înalte până la coapse i se încolăceau cusături cu fir de aur. Mănușile din velur moale, auriu, erau vârate în centura din ine aurite, iar unghiile îi erau vopsite în albastru.

Însă cel care vorbi în numele mercenarilor fu Prendhal na Ghezn.

— Ai face bine să-ți duci gloata în altă parte, zise el. Ai luat Astaporul prin vicleșug, dar Yunkaiul nu va cădea atât de ușor.

— Cinci sute de Ciori ale Furtunii împotriva a zece mii de Nepătați, zise Dany. Eu sunt doar o fetișcană și nu pricep treburile războiului, dar șansele voastre de izbândă mi se par slabe.

— Ciorile Furtunii nu umblă singure, zise Prendhal.

— Ciorile Furtunii nu umblă defel. Ele zboară la primul tunet. Poate c-ar trebui să zburăți de pe acum. Am auzit că mercenarii sunt renumiți pentru nestatornicia lor. La ce bun să fiți voi neclintiți, când Fiii Secunzi se dau în lături?

— Asta nu se va întâmpla, insistă Prendhal impasibil. Și dacă s-ar întâmpla, n-ar avea nici o importanță. Fiii Secunzi nu înseamnă nimic. Luptăm alături de bărbații neclintiți ai Yunkaiului.

— Luptați alături de niște muieratici înarmați cu sulite. Când întoarse capul, cei doi clopoței din păr îi sunară încet. După ce începe lupta, să nu vă gândiți să cereți cruțare. Dar de vă alăturați mie acum, veți păstra aurul pe care yunkaii vi l-au plătit și, în plus, vă voi da o parte din pradă și mari recompense mai târziu, când voi ajunge în regatul meu. Luptați pentru înțelepții Stăpâni și plata voastră va fi moartea. Vă închipuiți că Yunkaiul își va deschide porțile când Nepătații mei vă vor măcelări sub zidurile lor?

— Femeie, ragi ca un măgar și vorbești numai aiureli.

— *Femeie?* Dany chicoti. Asta vrea să fie o insultă? Ți-aș întoarce palma dacă te-aș lua drept bărbat? Dany îl privi în ochi. Sunt Daenerys Născută din Furtună, din Casa Targaryen, Cea Neagră, Mamă a Dragonilor, *khaleesi* pentru călăreții lui Drogo și Regină a Celor Șapte Regate ale Westerosului.

— Nu ești decât târfa unui lord călăreț. Când vă vom înfrânge, o să fii hrană pentru armăsarul meu.

Vânjosul Belwas scoase *arakhul*.

— Vânjosul Belwas îi va dăruia micuței regine limba lui urâtă, dacă o dorește.

— Nu, Belwas. Acești oameni sunt sub escorta mea. Zâmbi. Răspunde-mi la o întrebare: Ciorile de Furtună sunt sclave sau libere?

— Suntem o frăție de oameni liberi, declară Sallor.

— Bine. Dany se ridică în picioare. Atunci mergeți înapoi și povestiți-le fraților voștri ce am spus. S-ar putea ca unii să prefere să soarbă din aur și glorie decât din moarte. Vreau răspunsul vostru până mâine.

Căpitanii Ciorilor Furtunii se ridicară la unison.

— Răspunsul nostru este nu, glăsui Prendahl na Ghezn. Tovarășii lui îl urmară afară din cort... Însă ieșind, Daario Naharis aruncă o privire înapoi și înclină capul, luându-și politicos rămas-bun.

Două ore mai târziu, comandantul Fiilor Secunzi sosi singur. Se dovedi a fi un Braavosi cu ochi verzi și barbă stufoasă, roșie-aurie, care îi ajungea aproape până la brâu. Numele lui era Mero, dar își zicea Bastardul Titanului.

Mero dădu îndată vinul pe gât, se șterse la gură cu dosul palmei și o privi lacom pe Dany.

— Am impresia că m-am culcat cu sora ta geamănă într-un bordel, când eram acasă. Sau tu erai?

— Cred că nu. Mi-aș aminti un om atât de măreț, n-am nici o îndoială.

— Da, așa este. Nici o femeie nu l-a uitat vreodată pe Bastardul Titanului. Bărbatul din Braavos își ridică pocalul, ca să i-l umple Jhiqui. Ce-ai zice să-ți scoți hainele alea și să vii pe genunchii mei? Dacă mă satisfaci, s-ar putea să-i aduc pe Fiii Secunzi de partea ta.

— Dacă îi aduci pe Fiii Secunzi de partea mea, s-ar putea să nu te castrez.

Bărbatul voinic râse.

— Fetițo, a mai fost o femeie care a încercat să mă castreze cu dinții. Acum nu-i mai are, dar sabia mea e la fel de lungă și de groasă cum a fost întotdeauna. Vrei să ți-o arăt?

— Nu-i nevoie. După ce ți-o taie eunucii mei, o voi putea cerceta după bunul plac. Dany luă o sorbitură de vin. E adevărat că sunt doar o fetișcană și nu cunosc căile războiului. Explică-mi cum propui să înfrângi zece mii de Nepătați cu cei cinci sute de oameni ai tăi. Așa neștiutoare cum sunt, șansele mi se par foarte slabe.

— Fiii Secunzi au avut de-a face cu șanse mai mici de izbândă și au câștigat.

— Fiii Secunzi au avut de-a face cu șanse mai mici de izbândă și au fugit. La Qohor, din fața Celor Trei Mii. Sau negi?

— Asta a fost acum o veșnicie, înainte ca la comanda Fiilor Secunzi să se afle Bastardul Titanului.

— Așadar, de la tine își iau curajul? Dany se întoarse către Ser Jorah: Când începe bătălia, pe el să-l omori primul.

Cavalerul exilului zâmbi:

— Bucuroș, Înălțimea Ta.

— Desigur, îi spuse Daenerys lui Mero, ați putea fugi din nou. Nu vă vom opri. Luați-vă aurul yunkishez și plecați.

— De l-ai fi văzut vreodată pe Titanul din Braavos, copilă nesăbuită, ai ști că nu are coadă, ca să și-o vâre între picioare.

— Atunci rămâneți și luptați pentru mine.

— Meriți asta, e adevărat, zise bărbatul din Braavos, și te-aș lăsa bucuros să-mi săruți sabia, dacă aș fi liber. Dar am luat banii yunkailor și mi-am dat cuvântul sfânt.

— Banii pot fi înapoiți, spuse ea. Vă voi plăti tot pe atât și ceva în plus. Mai am și alte orașe de cucerit și mă așteaptă un regat întreg, la capătul lumii. Slujește-mă cu credință și Fiii Secunzi nu vor mai trebui niciodată să lupte pentru altcineva.

Comandantul se trase de barba roșie, deasă.

— Tot pe atât și ceva în plus și poate, pe deasupra, un sărut, ce zici? Sau mai mult decât un sărut? Pentru un bărbat atât de măreț ca mine?

— Poate.

— Cred că-mi va plăcea gustul limbii tale.

Simțea furia lui Ser Jorah. *Ursului meu negru nu-i place vorbăria asta despre sărutat.*

— Gândește-te în noaptea asta la ce ți-am spus. Aș putea să primesc răspunsul tău mâine?

— Da. Bastardul Titanului rânji. Aș putea să iau o carafă din vinul ăsta excelent, să-l duc căpitanilor mei?

— Poți să iei un butoi. E din beciurile Bunilor Stăpâni ai Astaporului și am căruțe întregi.

— Atunci dă-mi o căruță. Un semn al prețuirii tale?

— Ești tare însetat.

— Sunt tare peste tot. Și am mulți frați. Bastardul Titanului nu bea singur, *Khaleesi.*

— Fie, o căruță, dacă promiți că vei bea în sănătatea mea.

— S-a făcut, tună el. S-a făcut și s-a făcut! Trei toasturi vom închina în cinstea ta și vei primi răspunsul la răsăritul soarelui.

Dar când Mero plecă, Arstan Barbă-Albă spuse:

— Omul acela are o reputație proastă, chiar și în Westeros. Să nu te lași păcălită de purtarea lui, Înălțimea Ta. În seara asta va bea în sănătatea ta, iar dimineață te va silui.

— De data asta bătrânul are dreptate, interveni Ser Jorah. Fiii Secunzi sunt vechi luptători și nu lipsiți de vitejie, dar sub comanda lui Mero au devenit aproape la fel de răi ca Bravii Camarazi. Omul e la fel de periculos pentru cei ce-l tocnesc ca și pentru dușmanii săi. De asta se află aici. Nici unul dintre Orașele Libere nu-l mai vrea.

— Nu reputația lui mă interesează, ci cei cinci sute de cai. Cum stăm cu Ciorile Furtunii? Avem vreo speranță de acolo?

— Nu, răspunse pe șleau Ser Jorah. Acel Prendahl are sânge de ghiscari. Probabil că a avut rude în Astapor.

— Păcat. Ei, bine, poate că nu va trebui să luptăm. Să așteptăm și să vedem ce au de spus yunkaii.

Emisarii yunkailor sosiră la apusul soarelui. Cincizeci de bărbați călare pe superbi cai negri, iar unul pe o cămilă albă, mare. Coifurile erau de două ori mai înalte decât capetele lor, ca să nu turtească formele bizare, întortocheate și înalte, ale părului lor uleiat de dedesubt. Își vopseau fustele de pânză și tunicile în galben intens și își coseau pe mantii discuri de aramă.

Bărbatul de pe cămila albă își zicea Grazdan mo Eraz. Deșirat și musculos, avea un zâmbet șters, ca acela pe care-l afișase Kraznys până în clipa când Dragon i-a părjolit fața. Părul îi era trecut printr-un corn de unicorn care îi țâșnea de pe frunte, iar *tokarul* îi era tivit cu dantelă aurie, myrisheră.

— Străvechi și glorios este Yunkaiul, regele orașelor, îi spuse el lui Dany, când îi ieși în întâmpinare. Zidurile noastre sunt puternice, nobilii noștri mândri și aprigi, oamenii noștri neînfricați. Prin venele noastre curge sângele strămoșului nostru Ghis, al cărui imperiu dăinuia de multă vreme când Valyria era doar un prunc de țâță. Ai fost înțeleaptă că te-ai așezat la vorbă, *Khaleesi*. Nu vei avea parte de o victorie ușoară aici.

— Prea bine. Nepătații mei se vor desfăta cu puțină luptă. Îi aruncă o privire Viermelui Cenușiu, care clătină aprobator din cap.

Grazdan ridică din umeri, într-un gest exuberant.

— Dacă sânge dorești, atunci să curgă! Am auzit că ți-ai eliberat eunucii. Libertatea înseamnă pentru un Nepătat cât o tichie pentru un pește. Îi zâmbi Viermelui Cenușiu, dar eunucul era ca o stană de piatră. Pe cei ce supraviețuiesc îi vom face sclavi din nou și-i vom folosi să luăm înapoi Astaporul din mâinile prostimii. Putem să te facem sclavă și pe tine, n-ai frică! În Lys și Tyrosh există case ale plăcerii unde bărbații ar plăti frumușel ca să se culce cu ultima dintre Targaryeni.

— Mă bucur să constat că știi cine sunt, zise Dany cu blândețe.

— Mă mândresc cu cunoștințele mele despre vestul sălbatic și nesăbuit. Grazdan își desfăcu mâinile, într-un gest împăciuitoare. Și totuși, de ce să ne spunem vorbe pripite? E adevărat că ai comis sălbăticiei în Astapor, dar noi, yunkaii, suntem oamenii cei mai iertători. Nu cu noi ai tu vrajbă, Înălțimea Ta. De ce să-ți irosești puterile împotriva trainicelor noastre ziduri, când ai nevoie de fiecare om ca să recâștigi tronul tatălui tău în îndepărtatul Westeros? Yunkaiul îți urează succes în această strădanie. Și, ca să-ți dovedesc că este adevărat, ți-am adus un dar. Bătu din palme și două dintre escortele sale se apropiară, ducând un cufăr greu de cedru, legat cu bronz și aur. Îl așezară la picioarele ei. Cincizeci de mii de coroane de aur, anunță Grazdan cu glas domol. Ai tăi, ca gest de prietenie, din partea înțelepților Stăpâni ai Yunkaiului. Aurul primit în dar e mai bun decât

cel cumpărat cu sânge, nu-i așa? Îți spun așadar, Daenerys Targaryen, ia cufărul acesta și te du.

Dany împinse capacul cufărului cu un picior delicat. Era plin cu bani de aur, întocmai cum spusese emisarul. Luă o mână de monede și le lăsă să-i alunece printre degete. Străluceau, căzând de-a valma.

Erau noi, majoritatea, stanțate cu piramida în trepte pe o față și cu harpia din Ghis pe cealaltă.

— Foarte frumos. Mă întreb câte cufere din acestea voi găsi când voi pune stăpânire pe orașul vostru.

Bărbatul râse înfundat:

— Nici unul, căci una ca asta nu se va întâmpla.

— Am și eu un dar pentru voi. Trânti capacul cufărului. Trei zile. În dimineața celei de-a treia, trimiteți-vă sclavii. Toți. Fiecare bărbat, femeie și copil va primi o armă și atâtea haine, mâncare, monede și alte obiecte câte va putea duce. Pe acestea le vor putea alege după bunul plac dintre lucrurile stăpânilor lor, ca plată pentru anii în care i-au slujit. După ce toți sclavii vor pleca, veți deschide porțile și le veți îngădui Nepătaților mei să intre și să scotocească orașul, să se asigure că nimeni n-a mai rămas în sclavie. Dacă faceți asta, Yunkaiul nu va fi pârjolit sau prădat și nimeni nu se va atinge de vreunul dintre oamenii voștri. Înțelepții Stăpâni vor avea pacea pe care o doresc și se vor fi dovedit cu adevărat înțelepți. Ce spui?

— Spun că ești nebună.

— Oare? Dany ridică din umeri și rosti: *Dracarys*. Dragonii răspunseră. Rhaegal șuieră și scoase fum pe nări, Viserion se năpusti, iar Drogon scuipă o flăcără roșie-neagră. Atinse mâneca *tokarului* lui Grazdan și, într-o clipită, mătasea se aprinse. Pe covor se împrăștiară monede de aur când emisarul se împiedică de cufăr, înjurând cât îl ținea gura și lovindu-și brațul, până când Barbă-Albă aruncă o carafă cu apă peste el, să stingă flăcările.

— Ai jurat că voi fi în siguranță, se tângui yunkaiul.

— Toți yunkaii se văicăresc așa pentru un *tokar* pârlit? Am să-ți cumpăr altul nou dacă-ți trimiți sclavii în trei zile. Altminteri, Drogon are să-ți dea un sărut mai fierbinte. Dany își încreți nasul. Te-ai murdărit. Ia-ți aurul și du-te și ai grijă ca înțelepții Stăpâni să primească mesajul meu.

Grazdan mo Eraz îndreptă spre ea un deget:

— Vei regreta aroganța asta, târfă! Lilieii ăștia mici n-o să te apere, te asigur! Vom umple aerul de săgeți dacă se apropie de Yunkai. Crezi că e așa de greu să omori un dragon?

— Mai greu decât să omori un sclav. Trei zile, Grazdan. Spune-le. La sfârșitul celei de-a treia, voi fi în Yunkai, fie că îmi deschideți porțile, fie că nu.

Întunericul se lăsase când yunkaii părăsiră tabăra. Se anunța o noapte întunecată, fără lună, fără stele, cu un vânt rece, umed, bătând dinspre vest. O

minunată noapte neagră, gândi Dany. Focurile ardeau de jur împrejurul ei, mici stele portocalii risipite peste deal și peste câmpie.

— Ser Jorah, spuse ea, cheamă-mi călăreții de sânge. Dany se așează pe un maldăr de perne, așteptându-i, cu dragonii lângă ea. Când se adunară, spuse: O oră după miezul nopții ar trebui să fie suficient.

— Da, *Khaleesi*, zise Rhakaro. Suficient pentru ce?

— Să ne pregătim atacul.

Ser Jorah Mormont se încruntă:

— Le-ai spus mercenarilor...

— ... că vreau răspunsul lor până mâine. N-am promis nimic pentru noaptea asta. Ciorile Furtunii dezbat probabil oferta mea. Fiii Secunzi vor fi beți de vinul pe care i l-am dat lui Mero. Iar yunkaii cred că au la dispoziție trei zile. Îi vom ataca la adăpostul întunericului.

— Au, fără doar și poate, iscoade care ne urmăresc.

— Iar în întuneric, vor vedea sute de focuri arzând, zise Dany. Asta, dacă văd ceva.

— *Khaleesi*, zise Jhogo, mă ocup eu de iscoadele astea. Nu sunt călăreți, sunt doar sclavi călare.

— Chiar așa, fu ea de acord. Cred că trebuie să atacăm din trei părți. Viermele Cenușiu îi va lovi din dreapta și din stânga, în timp ce căpitanii mei vor pătrunde, cu călăreții, prin mijloc. Slavii călare nu vor rezista niciodată unui atac al Dothrakilor. Dany zâmbi. Negreșit, sunt doar o fetișcană și nu mă pricep la război. Ce părere aveți, lorzii mei?

— Cred că ești sora lui Rhaegar Targaryen, zise Ser Jorah, cu umbra unui zâmbet melancolic.

— Da, întări Arstan Barbă-Albă, și o adevărată regină.

Avură nevoie de o oră ca să pună la punct toate detaliile. *Acum începe partea cea mai primejdioasă*, gândi Dany, când căpitanii ei plecară la treburile lor. Nu putea decât să se roage ca întunericul nopții să-i ascundă pregătirile de ochii dușmanului.

Aproape de miezul nopții, Dany trase o sperietură când Ser Jorah dădu buzna, trecând pe lângă Vânjosul Belwas.

— Cei Nepătați au prins un mercenar încercând să se furișeze în tabăra noastră.

— Un spion? Asta o înspăimântă. Dacă au prins unul, câți alții au putut scăpa?

— Susține că venea cu daruri. E bufonul galben, cu părul albastru.

Daario Naharis.

— El? Atunci am să-l ascult.

Când cavalerul exilului îl aduse înaintea ei, Dany se întrebă dacă mai existaseră vreodată doi oameni atât de diferiți. Omul din Tyrosh era blond, pe când Ser Jorah era tuciuriu, subțire; cavalerul era vânjos, înzestrat cu bucle, pe

când celălalt era pleșuv, dar avea pielea netedă, în vreme ce Mormont era păros. Iar cavalerul ei purta veșminte simple, dar pe lângă celălalt, un cocoș părea ponosit, cu toate că, pentru această vizită, aruncase o mantie grea, neagră, peste strălucitoarele sale straie galbene. Ducea un sac greu atârnat de un umăr.

— *Khaleesi*, strigă el. Aduc daruri și vești bune. Ciorile de Piatră sunt ale tale. Un dinte de aur îi licări în gură, când zâmbi. La fel și Daario Naharis!

Dany era sceptică. Dacă acest Tyroshi venise să spioneze, declarația lui putea fi doar o încercare disperată de a-și salva pielea.

— Ce-au avut de spus la acestea Prendhal na Ghezn și Sallor?

— Mai nimic. Daario deșertă sacul și capetele lui Sallor Pleșuvul și al lui Prendahl na Ghezn se rostogoliră pe covor. Darul meu pentru regina dragonilor.

Viserion adulmecă sângele ce se prelingea din gâtul lui Prendhal și revărsă o pală de foc care lovi în plin fața celui mort, înnegrind și pârjolind obrajii storși de sânge. Drogon și Rhaegal începură să se agite la mirosul de carne friptă.

— Tu ai făcut asta? întrebă Dany scârbită.

— Nimeni altul. Dacă dragonii ei îl sâcăiau, o ascundea bine. După câtă atenție le acorda, ar fi putut fi trei pisoi care se jucau cu un șoarece.

— De ce?

— Pentru că ești așa de frumoasă.

Avea mâini mari și puternice, și ceva din ochii săi albaștri, necruțători, și din nasul lui mare, coroiat, amintea de ferocitatea unei superbe păsări de pradă. Prendhal vorbea prea mult și spunea prea puțin. Veșmintele sale, așa bogate cum erau, fuseseră greu încercate: cizmele îi erau pătate de sare, lacul de pe unghii îi era ciobit, dantela pătată de sudoare și Dany putea vedea că tivul mantiei i se destrăma. Iar Sallor se scobea în nas de parcă mucii i-ar fi fost de aur. Bărbatul stătea cu mâinile încrucișate la încheieturi, cu palmele așezate pe mânerele armelor sale, un *arakh* Dothraki curbat, la șoldul stâng și un stilet myrishez la dreapta. Plăselele lor reprezentau două femei de aur, goale și destrăbălate.

— Te pricepi să folosești armele alea frumoase? îl întrebă Dany.

— Prendhal și Sallor ți-ar confirma, dacă morții ar putea vorbi. Nu socotesc nici o zi ca fiind trăită dacă n-am iubit o femeie, n-am ucis un dușman și n-am mâncat o mâncare bună... iar zilele pe care le-am trăit sunt nenumărate ca stelele de pe cer. Fac din măcel o lucrare de artă, și mulți jongleri și dansatori ai focului s-au rugat zeilor, cu lacrimi în ochi, să poată fi pe jumătate la fel de ageri și pe sfert la fel de grațioși ca mine. Ți-aș spune numele tuturor celor pe care i-am ucis, dar înaintea să isprăvesc, dragonii ar crește mari cât castelele, zidurile Yunkaiului s-ar nărui, prefăcându-se în praf galben, și iarna ar veni, ar pleca și ar veni din nou.

Dany râse. Îl plăcea fanfaronada acestui Daario Naharis.

— Scoate sabia și jură să mă slujești.

Cât ai clipi, *arakhul* lui Daario ieși din teacă. Gestul lui de supunere fu la fel

de excesiv ca tot ce făcea, o năvalnică prăbușire care îl aduse cu fața la picioarele ei.

— Sabia mea îți aparține. Viața mea îți aparține. Dragostea mea îți aparține. Sângele, trupul meu, cântecele mele, toate sunt ale tale. Trăiesc și mor la porunca ta, frumoasă regină.

— Atunci trăiește, zise Dany, și luptă pentru mine în noaptea asta.

— N-ar fi înțelept, regina mea. Ser Jorah îi aruncă lui Daario o privire aspră, rece. Ține-l aici până ce bătălia e câștigată.

Dany cumpăni o clipă, apoi își scutură capul.

— Dacă ne poate da Ciorile Furtunii, atacul prin surprindere e asigurat.

— Și dacă te trădează, atacul e pierdut.

Dany își plecă privirea, uitându-se din nou la mercenar. Acesta îi oferă un zâmbet care o făcu să roșească și să-și întoarcă ochii.

— N-o va face.

— De unde știi?

Dany arată către grămezile de carne înnegrită pe care dragonii le mâncau însângerate, bucată cu bucată. Aș numi asta o dovadă de sinceritate. Daario Naharis, pregătește-ți Ciorile Furtunii să-i atace pe yunkai din spate, când începe lupta. Te poți întoarce în siguranță?

— Dacă mă opresc, o să le spun că iscodeam și n-am văzut nimic. Bărbatul din Tyrosh se ridică în picioare, se înclină și se năpusti afară.

Ser Jorah rămase în urma lui.

— Înălțimea Ta, spuse el fără ocolișuri, asta a fost o greșeală. Nu știm nimic despre acest om...

— Știm că este un mare luptător.

— Un mare limbut, vrei să spui.

— Ne aduce Ciorile Furtunii. *Și are ochi albaștri.*

— Cinci sute de mercenari pe care nu te poți bizui.

— Nu te poți bizui pe nimeni în vremuri tulburi ca acestea, îi reaminti Dany. *Și voi mai fi trădată de două ori, o dată pentru aur și o dată în dragoste.*

— Daenerys, am de trei ori vârsta ta, zise Ser Jorah. Am văzut cât de perfizi sunt oamenii. Foarte puțini sunt demni de încredere, iar Daario Naharis nu se numără printre ei. Până și barba îi e vopsită.

Asta o înfurie.

— În timp ce tu ai o barbă cinstită, asta vrei să-mi spui? Ești singurul om în care trebuie să mă încred toată viața?

Ser Jorah se îmbățoșă.

— N-am spus asta.

— O spui în fiecare zi. Pyat Pree e un mincinos. Xaro e un intrigant, Belwas un fanfaron. Arstan un asasin... crezi că sunt tot o fecioară neprihănită, care nu e în stare să audă cuvintele din spatele cuvintelor?

— Înălțimea Ta...

— Mi-ai fost cel mai bun prieten de care am avut parte, un frate mai bun decât mi-a fost vreodată Viserys. Ești primul din Garda mea Regală, comandantul oștirii mele, cel mai prețios sfetnic, mâna mea dreaptă. Te respect, te cinstesc și te prețuiesc, dar nu te doresc, Jorah Mormont, și m-am săturat de strădaniile tale de a înlătura orice alt bărbat din preajma mea, ca să fiu nevoită să mă bizui numai și numai pe tine. Asta nu e de folos și nu mă va face să te iubesc mai mult.

La primele ei cuvinte, Mormont roșise, dar când Dany termină, era palid din nou. Stătea neclintit ca o stâncă.

— Dacă așa poruncește regina mea, zise el, scurt și rece.

Dany era destul de înfierbântată pentru amândoi.

— Da, așa poruncește, răspunse ea. *Poruncește*. Acum du-te și vezi de Nepătații tăi, ser. Ai o bătălie de purtat. Și de câștigat.

După ce îl văzu plecat, Dany se aruncă pe perne, lângă dragonii ei. Nu avusese de gând să fie atât de aspră cu Ser Jorah, dar suspiciunile lui nesfârșite treziseră, în cele din urmă, dragonul din ea.

Mă va ierta, își spuse. *Sunt stăpâna lui*. Dany se pomeni întrebându-se dacă Ser Jorah avea dreptate în privința lui Daario. Se simți dintr-odată foarte singură. Mirri Maz Duur îi prevestise că nu va aduce niciodată pe lume un copil viu. *Casa Targaryen se va sfârși cu mine*. Asta o întrista.

— Voi trebuie să fiți copiii mei, le spuse dragonilor, cei trei copii aprigi ai mei. Arstan zice că dragonii trăiesc mai mult decât oamenii, așa că voi veți dăinui și după moartea mea.

Drogon își întinse gâtul, s-o ciugulească de mână. Avea dinții foarte ascuțiți, dar nu-i ciupea niciodată pielea când se jucau așa. Dany râse și-l smotoci până când dragonul țipă, plesnindu-și coada ca un bici. *E mai lungă decât înainte*, observă Dany, *iar mâine va fi și mai lungă. Cresc repede acum, și când vor fi mari, voi avea aripi să zbor*. Călare pe un dragon, și-ar putea conduce ea însăși oamenii în bătălie, așa cum făcuse în Astapor, dar deocamdată erau prea mici ca să-i suporte povara.

Peste tabără se așternuse liniștea când miezul nopții veni și trecu. Dany rămase în pavilionul ei, cu slujnicele, în timp ce Arstan Barbă-Albă și Vânjosul Belwas stăteau de strajă. *Așteptarea e partea cea mai grea*. Să stea în cortul ei fără să facă nimic, în timp ce bătălia se purta fără ea, asta o făcea să se simtă din nou aproape copil.

Orele se târau pe lângă ea cu pasul melcului. Chiar și după ce Jhiqui îi luă încordarea de pe umeri, Dany era prea neliniștită ca să doarmă. Missandei se oferă să-i cante un cântec de leagăn al Oamenilor Pașnici, dar Dany își scutură capul.

— Adu-mi-l pe Arstan, îi ceru ea.

Când bătrânul veni, Dany era cuibărită în blana ei de *hrakkar*, al cărei miros înecăcios îi amintea de Drogo.

— Nu pot să dorm când oamenii mor pentru mine, Barbă-Albă. Mai spune-mi despre fratele meu, Rhaegar, dacă vrei. Mi-a plăcut o poveste pe care mi-ai zis pe vas, despre cum s-a hotărât să devină războinic.

— Înălțimea Ta e amabilă să spună asta.

— Viserys susținea că fratele nostru a câștigat multe turniruri.

Arstan își plecă creștetul cărunt, cu respect.

— Nu se cuvine să tăgăduiesc vorbele Înălțimii Sale...

— Dar? întrebă tăios Dany. Spune-mi, îți poruncesc.

— Vitejia Prințului Rhaegar era de netăgăduit, însă rareori a intrat în arenă. Nu i-a plăcut niciodată cântecul săbiilor, așa cum i-a plăcut lui Robert sau lui Jaime Lannister. Era un lucru pe care trebuia să-l facă, o sarcină pe care lumea i-o încredințase. O îndeplinea cum se cuvine, căci făcea totul cum se cuvine. Așa era firea lui. Dar nu-i făcea nici o plăcere. Se spune că își iubea mai mult harpa decât sulița.

— Dar, cu siguranță, a câștigat câteva turniruri, zise Dany dezamăgită.

— În tinerețe, Alteța Sa s-a descurcat strălucit într-un turnir de la Capătul Furtunii, învingându-i pe Lordul Steffon Baratheon, pe Lordul Jason Mallister, Vipera Roșie din Dorne, și un cavaler misterios care s-a dovedit a fi infamul Simon Toyne, căpetenie a proscrisilor din pădurea regelui. A rupt douăsprezece sulițe împotriva lui Ser Arthur Dayne în ziua aceea.

— Așadar, a fost campion?

— Nu, Înălțimea Ta. Onoarea aceea i-a revenit unui alt cavaler al Gărzii Regelui, care l-a doborât pe Prințul Rhaegar de pe cal în ultima înclăștare.

Dany nu voia să audă despre Rhaegar doborât de pe cal.

— Dar ce turniruri a câștigat fratele meu?

— Înălțimea Ta... Bătrânul șovăi. A câștigat cel mai mare turnir dintre toate.

— Care anume? vru să știe Dany.

— Turnirul pe care l-a organizat Lordul Whent la Harrenhal, sub Ochiul Zeilor, în anul falsei primăveri. Un eveniment remarcabil. Pe lângă obișnuitele lupte, a avut loc un turnir după modelul vechi, între șapte echipe de cavaleri, dar și trasul cu arcul, aruncarea cu toporul, o cursă de cai. Un turnir al cântăreților, o reprezentație de pantomimă și multe oștețe și voie bună. Lordul Whent era mână largă, căci era bogat. Generozitatea pe care o vestise a atras sute de concurenți. Chiar și tatăl tău, regele, care nu părăsise de mulți ani Fortăreața Roșie, a venit la Harrenhal. Cei mai mari lorzi și cei mai vestiți campioni din Cele Șapte Regate au sosit la turnir, iar Prințul Pietrei Dragonului i-a întrecut pe toți.

— Dar acela a fost turnirul în care au încoronat-o pe Lyanna Stark regina iubirii și a frumuseții, zise Dany. Prințesa Elia, soția lui, era acolo, și totuși fratele meu i-a dat coroana fetei Stark și mai târziu i-a răpit-o logodnicului ei. Cum a putut face asta? Atât de rău se purta cu el femeia Dothraki?

— Nu e locul unuia ca mine să spună ce a fost în inima fratelui tău, Înălțimea

Ta. Prințesa Elia era o doamnă bună și grațioasă, dar sănătatea i-a fost mereu șubredă.

Dany își strânse blana de leu în jurul umerilor.

— Viserys a spus odată că e vina mea, fiindcă m-am născut prea târziu. Își amintea că negase asta cu înverșunare, mergând până într-acolo încât îi spusese lui Viserys că era vina lui, că nu se născuse fată. O bătuse cu cruzime pentru insolența aceea. Zicea că, dacă m-aș fi născut mai devreme, Rhaegar s-ar fi însurat cu mine în locul Eliei și totul ar fi fost altfel. Dacă Rhaegar ar fi fost fericit cu soția lui, n-ar mai fi avut nevoie de fata Stark.

— Poate că așa este, Înălțimea Ta. Barbă-Albă rămase tăcut un moment. Dar nu sunt sigur că Rhaegar era omul care să poată fi fericit.

— Îl faci să pară atât de acru, protestă Dany.

— Nu, nu acru, dar... Prințul Rhaegar avea o anumită melancolie, un sentiment al...

— Spune, îl îndemnă ea. Un sentiment al...

— ... fatalității. A fost născut în suferință, regina mea, și umbra aceea a atârnat deasupra lui câte zile a avut.

Viserys îi vorbise o singură dată despre nașterea lui Rhaegar. Probabil că povestea îl întrista prea mult.

— Era bântuit de umbra Castelului Verii, nu-i așa?

— Da. Și totuși, Castelul Verii era locul care îi plăcea prințului cel mai mult. Mergea acolo din când în când, întovărașit doar de harpa lui. Nici măcar cavalerii Gărzii Regale nu-l însoțeau acolo. Îi plăcea să doarmă în castelul păraginit, sub cerul înstelat și, ori de câte ori se întorcea, aducea cu el un cântec. Când îl auzai cântând la harpa-i înaltă cu coarde de argint, cântând despre amurgul regilor, despre lacrimi și moarte, nu puteai decât să simți că despre el cânta și despre cei pe care-i iubea.

— Dar Uzurpatorul? Cânta și el cântece triste?

Arstan râse înfundat.

— Robert? Lui Robert îi plăceau cântecele care îl făceau să râdă, cu cât mai deochete cu atât mai bine. Nu cânta decât când era beat, iar atunci cânta *Un butoi de bere* sau *Cincizeci și patru de poloboace* sau *Ursul roșu și frumoasa fecioară*. Robert era mult mai...

Ca unul, dragonii își ridicară capetele și țipară.

— Cai! Dany sări în picioare, strângându-și blana de leu în jurul trupului. Afară, îl auzi pe Vânosul Belwas strigând ceva și pe urmă alte glasuri și tropot de cai. Irri, du-te să vezi cine...

Cortul se deschise și Ser Jorah Mormont intră. Era plin de praf și împrăscat de sânge, dar altminteri nu ieșise foarte răvășit din bătălie. Cavalerul exilului îngenunche în fața lui Dany și spuse:

— Înălțimea Ta, îți aduc victoria. Ciorile Furtunii au trecut de partea noastră,

sclavii au fugit, iar Fiii Secunzi erau prea beți ca să lupte, întocmai cum ai spus. Două sute de morți, în cea mai mare parte yunkai. Sclavii lor au coborât sulițele și au fugit, iar mercenarii s-au predat. Avem câteva mii de prizonieri.

— Și pierderile noastre?

— O duzină sau nici atât.

Abia atunci își îngădui să zâmbească.

— Ridică-te, bunul, viteazul meu urs. Grazdan a fost capturat? Sau Bastardul Titanului?

— Grazdan s-a dus la Yunkai să transmită condițiile tale. Ser Jorah se ridică în picioare. Mero a fugit, când și-a dat seama că Ciorile de Piatră au trădat. Am trimis oameni pe urmele lui. Ar trebui să-l prindă repede.

— Foarte bine, zise Dany. Mercenari sau sclavi, cruță-i pe toți care îmi jură credință. Dacă dintre Fiii Secunzi ni se alătură destui, păstrează compania intactă.

În ziua următoare, mășăluiră ultimii cincisprezece kilometri până la Yunkai. Orașul era construit din cărămizi galbene în loc de cărămizi roșii, altminteri era întruchiparea Astaporului, cu aceleași ziduri sfărâmate, aceleași piramide înalte, în trepte, și o harpie mare deasupra porților. Zidul și turnurile mișunau de arcași și aruncători. Ser Jorah și Viermele Cenușiu își desfășuram oamenii, Irri și Jhiqui ridicară pavilionul, iar Dany se așeză și așteptă.

În dimineața celei de-a treia zile, porțile orașului se deschiseră și un șir de sclavi începu să iasă. Dany își încalecă iapa, să-i întâmpine. În timp ce treceau, micuța Missandei le spunea că îi datorau libertatea lui Daenerys Targaryen, Născută din Furtună, Cea Nearsă, Regina Celor Șapte Regate ale Westerosului și Mamă a Dragonilor.

— *Mhysa!* o strigă un bărbat cu pielea arsă de soare. Avea un copil pe umeri, o fetiță, și ea striga același nume cu glasul subțirel.

— *Mysha! Mysha!*

Dany se uită întrebătoare la Missandei.

— Ce strigă?

— E în ghiscari, limba veche, pură. Înseamnă „Mamă!”

Dany simți o ușurare în piept. *Nu voi aduce niciodată pe lume un copil viu, își aminti ea. Mâna îi tremură când o ridică. Probabil zâmbea, căci bărbatul zâmbi și strigă din nou, iar ceilalți i se alăturară:*

— *Mhysa! MYSHA!* Toți îi zâmbeau, întinzând mâinile, îngenunchind în fața ei.

Maela! îi spuneau unii, în timp ce alții strigau: *Aella!* Sau *Qathei* sau *Tato*, dar în orice limbă, toate aceste cuvinte însemnau *Mamă. Îmi spun Mamă!*

Strigătele se înmulțiră, deveniră tot mai răsunătoare, atât de răsunătoare încât îi speriară iapa. Animalul se dădu în spate, își scutură capul și bătu din coada argintie. Strigătele răsunară, zguduind parcă zidurile galbene ale Yunkaiului. Alți și alți sclavi se revărsau pe porțile orașului, cu fiecare clipă și, pe măsură ce se

apropiau, preluau strigătele. Acum fugeau către ea, împingându-se, împiedicându-se, vrând să-i atingă mâna, să mângâie coama calului ei, să-i sărute picioarele. Bieții ei călăreți de sânge nu puteau să-i țină pe toți la distanță și până și Vânjosul Belwas mârâia și mormăia disperat.

Ser Jorah o îndemnă să plece, dar Dany își aminti un vis pe care îl avusese în Casa Celor Nemuritori.

— Nu-mi vor face nici un rău, îi spuse. Sunt copiii mei, Jorah.

Apoi râse, dădu pînteni calului și se îndreptă către ei, cu clopoțeei din păr cântând dulcea victorie. Porni la trap, apoi într-un galop mic, pe urmă țâșni, cu cosițele fluturând în urma ei. Sclavii eliberați îi făcură loc să treacă. *Mamă!* strigau din o sută de piepturi, o mie, zece mii. *Mamă!* scandau atingându-i picioarele cu degetele, în timp ce gonea pe lângă ei. *Mamă, Mamă, Mamă!*

ARYA

Când Arya văzu conturul dealului înalt profilându-se în zare, auriu în soarele după-amiezii, știu îndată. Făcuseră cale întoarsă până la Inima Avântată.

Până la apusul soarelui, erau în vârf, așezându-și tabăra la loc ferit. Arya înconjură cercul buștenilor de copaci ai inimii, împreună cu Ned, scutierul Lordului Beric, și cei doi se urcară pe unul dintre ei, privind cum ultimele raze de lumină se topesc către vest. De acolo, de sus, Arya vedea o furtună dezlănțuită spre nord, dar Inima Avântată se înălța deasupra norilor. Deasupra vântului nu se înălța, însă; iar rafalele erau atât de puternice încât i se părea că în spatele ei se află cineva, trăgând-o de mantie. Dar când se întoarse, nu zări pe nimeni.

Fantome, își aminti ea. Inima Avântată e bântuită.

Aprinseră un foc mare în vârful dealului și Thoros din Myr se așeză cu picioarele încrucișate lângă el, adâncindu-și privirea în flăcări, ca și cum nimic altceva n-ar mai fi existat pe lume.

— Ce face? îl întrebă Arya pe Ned.

— Uneori vede ceva în flăcări, îi răspunse scutierul. Trecutul. Viitorul. Lucruri care se întâmplă undeva, departe.

Arya se uită în flăcări cu ochii mijiți, să vadă dacă poate desluși ceea ce vedea preotul, dar ochii începură să-i lăcrimeze și, la scurt timp, își mută privirea. Gendry se uita și el la preotul roșu.

— Chiar poți vedea acolo viitorul? întrebă el pe neașteptate.

Thoros întoarse capul, suspinând.

— Nu aici. Nu acum. Dar în unele zile, da, când Stăpânul Luminii îmi trimite viziuni.

Gendry părea neîncrezător.

— Stăpânul meu zicea că ești un bețiv și un șarlatan, cel mai rău preot care s-a

pomenit vreodată.

— Urât din partea lui. Thoros râse pe înfundate. Adevărat, dar urât. Cine era acest stăpân al tău? Te-am cunoscut, băiete?

— Îmi făceam ucenicia la maestrul armurier Tobho Mott, pe Strada Oțelului. Îți cumpărai săbiile de la el.

— Întocmai. Mă taxa dublu față de cât valorau, apoi mă muștra că le aprind. Thoros râse. Stăpânul tău avea dreptate. Nu eram un preot foarte cuvios. Am fost cel mai mic dintre opt frați, așa că tatăl meu m-a dat în grija Templului Roșu, dar n-a fost calea pe care aș fi ales-o eu. Am spus rugăciunile și am rostit descântecele, dar nu mă sfiam să dau năvală prin bucătării și, din când în când, găseau fete în patul meu. Fete foarte rele, nu știam niciodată cum au ajuns acolo. Dar aveam talent la limbi. Iar când mă uitam în flăcări, ei, bine, din când în când vedeam ceva. Chiar și așa, le dădeam mai multă bătaie de cap decât valoram, așa că m-au trimis la Debarcaderul Regelui, să duc celor șapte regate ignorante ale Westerosului Lumina Stăpânului. Regele Aerys iubea focul atât de mult încât s-ar fi putut converti. Din păcate, piromanții lui cunoșteau trucuri mai bune decât mine. Regele Robert ținea la mine, totuși. Prima oară când am intrat într-un turnir, cu sabia înflăcărată în mână, calul lui Kevan Lannister s-a ridicat pe picioarele din spate și l-a aruncat jos, iar Alteța Sa a râs cu atâta poftă încât am crezut că o să se spargă. Preotul roșu zâmbi: Totuși, nu așa se tratează o sabie. Stăpânul tău avea dreptate și în privința asta.

— Focul mistuie. Lordul Beric stătea în spatele lor și ceva din glasul lui îl reduce dintr-odată la tăcere pe Thoros. Mistuie și când isprăvește nu mai rămâne nimic. Nimic.

— Beric. Dragul meu prieten. Preotul atinse antebrațul lordului fulgerului. Ce spui?

— Nimic din ceea ce nu am mai spus. De șase ori, Thoros? De șase ori e prea mult. Se îndepărtă dintr-odată.

În noaptea aceea, vântul urla aproape ca un lup, iar departe, spre vest, câțiva lupi adevărați se luau la întrecere cu el. Notch, Anguy și Merrit din Orașul Lunii erau de strajă. Ned, Gendry și mulți alții dormeau duși, când Arya zări silueta mică și palidă furișându-se în spatele cailor, cu părul alb, moale, fluturându-i sălbatic, în timp ce se sprijinea într-un toiag noduros. Femeia nu putea fi mai înaltă de un metru. Ochii îi străluceau în lumina focului, roșii ca ochii lupului lui Jon. *Tot o fantomă a fost și el.* Arya se furișă mai aproape și se lăsă în genunchi, să privească.

Thoros și Lem erau cu Lordul Beric, când femeia pitică se așează nepoftită lângă foc. Se uită la ei, mijindu-și ochii ca niște cărbuni aprinși.

— Cenușa și Lămâia vin să mă onoreze din nou, împreună cu Alteța Sa, Lordul Leșurilor.

— Un nume de rău augur. Te-am rugat să nu-l mai folosești.

— Da, m-ai rugat. Dar duhnești a moarte proaspătă, lordul meu. Femeia avea un singur dinte. Dați-mi vin sau o să plec. Oasele-mi sunt bătrâne. Încheieturile mă dor când se stârnesc vânturile, iar aici, sus, vânturile bat neîncetat.

— Un creițar de argint pentru visele tale, doamna mea, zise Lordul Beric, cu solemnă curtoazie. Și încă unul, dacă ai vești pentru noi.

— Nu pot mânca un creițar de argint. O ploscă de vin pentru visele mele, iar pentru vești, un sărut de la marele mocofan în mantie galbenă. Micuța femeie chicoti. Da, un sărut mustos, cu nițică limbă. A trecut prea mult, prea mult. Gura lui va avea gust de lămâie, iar a mea de oase. Sunt prea bătrână.

— Da, se plânse Lem. Prea bătrână pentru vin și săruturi. N-ai să capeți de la mine decât un lat de sabie, baborniță!

— Părul îmi cade în smocuri și nimeni nu m-a mai sărutat de o mie de ani. E greu să fii atât de bătrân. Ei, bine, atunci mă mulțumesc și cu un cântec. Un cântec de la Tom de Șapte, pentru veștile mele.

— Îți vei primi cântecul de la Tom, îi promise Lordul Beric. Îi înmâna plosca de vin chiar el.

Femeia pitică bău cu nesaț, cu vinul șiroindu-i pe bărbie. Când coborî plosca, se șterse la gură cu dosul palmei sale zbârcite și spuse:

— Vin acru pentru vești acre, ce ar putea fi mai nimerit? Regele e mort, e o veste destul de proastă pentru voi?

Aryei i se opri inima în gât.

— Care afurisit de rege e mort, cotoroașo? vru să știe Lem.

— Cel ud. Regele kraken, lorzii mei. L-am visat mort și a murit, și calmarii de fier se întorc acum unul împotriva celuilalt. O, și Lordul Hoster Tully e mort, dar asta știati, nu-i așa? În castelul regilor, țăpul șade singur și înfrigurat, în timp ce marele câine se pogoară asupra lui. Femeia pitică mai luă o dușcă zdravănă de vin, storcând plosca în timp ce și-o ridica la buze.

Marele câine. Oare se referea la Câinele Clegane? Sau poate la fratele lui, Muntele care Călărește. Arya nu era sigură. Purtau același blazon, trei câini negri pe un câmp galben. Jumătate dintre oamenii cărora le dorea moartea îi aparțineau lui Ser Gregor Clegane: Polliver, Dunsen, Raff cel Dulce, Gădilătorul și Ser Gregor însuși. *Poate că Lordul Beric îi va spânzura pe toți.*

— Am visat un lup urlând în ploaie, dar nimeni nu-i auzea durerea, zicea femeia pitică. Am visat un zăngănit atât de puternic încât credeam că-mi explodează capul: tobe și goarne, fluieri și țipete, dar sunetul cel mai trist era al clopoțelilor. Am visat o fecioară la un ospăț, cu șerpi purpurii în păr, picurându-și veninul din colți. Iar mai târziu am visat din nou aceea fecioară omorând un uriaș sălbatic, într-un castel de zăpadă. Pitica întoarse brusc capul și zâmbi prin întuneric, direct spre Arya: Nu te poți ascunde de mine, copilă. Acum haide mai aproape.

Degete de gheață îi coborâră pe ceafă. *Teama taie mai adânc decât o sabie,*

șopti ea.

— Te văd, copilă-lup. Copilă însângărată. Credeam că Lordul Beric e cel care miroase a moarte... Începu să suspine, scuturându-și trupul mic. Ești crudă să vii pe dealul meu, crudă. M-am hrănit cu suferință la Castelul Verii, n-am nevoie de a ta. Pleacă de aici, inimă întunecată. *Pleacă!*

În glasul ei era atâta teamă, încât Arya făcu un pas înapoi, întrebându-se dacă femeia era nebună. Thoros protestă:

— Nu face nimic rău.

Lem Mantie-de-Lămâie își duse degetul la nasu-i spart.

— Nu fii atât de sigur de asta.

— Pleacă mâine, cu noi, o asigură Lordul Beric pe micuța femeie. O ducem la Riverrun, la mama ei.

— Nu, zise pitica. Nu o duceți. Peștele Negru e stăpân acum peste râuri. Dacă pe mama ei o vreți, căutați-o la Gemeni. Căci va avea loc o nuntă. Râse din nou pe înfundate. Uită-te în flăcările tale, preot rozaliu, și vei vedea. Dar nu acum, nu aici. Nu vei vedea nimic aici. Locul acesta aparține încă vechilor zei... mai zăbovesc aici, ca mine, împrătinată și sleită, dar încă nu moartă. Și nici nu iubesc flăcările. Căci stejarul își amintește ghinda, ghinda visează stejarul, buturuga trăiește în amândoi. Și își amintesc când au venit Primii Oameni cu foc în pumni. Își termină vinul din patru înghițituri lungi, azvârli plosca deoparte și arată cu bățul către Lordul Beric: Acum îmi vreau plata. Vreau cântecul pe care mi l-ai promis.

Și astfel, Lem îl trezi pe Tom Șaptecoarde care dormea sub blănurile sale și îl aduse câscând lângă foc, cu harpa-i de lemn în mână.

— Același cântec ca înainte? Întrebă el.

— O, da. Cântecul lui Jenny a mea. Mai e vreun altul?

Și astfel cântă și femeia pitică închise ochii, legănându-se încet, înainte și înapoi, murmurând cuvintele și plângând. Thoros o apucă pe Arya cu putere de mână și o trase deoparte.

— Las-o să-și savureze cântecul în liniște, zise el. E tot ce i-a mai rămas. *N-aveam de gând să-i fac nimic*, gândi Arya.

— Ce a vrut să spună cu Gemenii? Mama e la Riverrun, nu-i așa?

— A fost. Preotul roșu se scarpină sub bărbie. O nuntă, a zis. Vom vedea. Oriunde ar fi, Lordul Beric o va găsi.

Nu după mult timp, cerul se deschise. Un fulger pârâi și un tunet se rostogoli peste dealuri, iar ploaia începu să cadă în straturi opace. Femeia pitică dispăru la fel de neașteptat cum apăruse, iar tâlharii strânsesă crengi și ridicară adăposturi improvizate.

Plouă noaptea întreagă, iar în zori, Ned, Lem și Watty Morarul se treziră cu frisoane. Watty dădea afară tot ce mânca, iar micul Ned avea febră și frisoane și pielea cleioasă la atingere. Notch îi spuse Lordului Beric că la jumătate de zi de

mers călare către nord se afla un sat părăsit. Puteau găsi acolo un adăpost mai bun, un loc unde să aștepte să treacă ploile cele mai grele. Așadar, se târâră înapoi în șa și își zoriră caii în josul dealului înalt.

Ploile nu cedau. Înaintară peste câmpuri și păduri, traversând pâraie umflate, unde apa năvalnică ajungea până la pânțele cailor. Arya își trase gluga pe cap și se cocoșă, udă până la piele și tremurând, dar hotărâtă să nu se dea bătută. Merrit și Mudge tușeau la fel de rău ca Watty, iar bietul Ned părea tot mai nefericit cu fiecare kilometru.

— Când îmi port coiful, ploaia bate pe oțel și mă doare capul, se plânse el. Dar când mi-l scot, mi se udă părul, mi se lipește de față și îmi intră în gură.

— Ai un cuțit, îi sugeră Gendry. Dacă părul te sâcăie așa de mult, rade-ți afurisitul de cap.

Nu-l place pe Ned. Scutierul i se părea destul de simpatic Aryei, poate puțin timid, dar bun la suflet. Auzise întotdeauna că dornishenii sunt mărunți și oacheși, cu ochi mici și negri, dar Ned avea ochii mari și albaștri, de un albastru atât de intens încât păreau violeți. Iar părul său era blond-deschis, mai mult ca cenușa decât ca mierea.

— De când ești scutierul Lordului Beric? întrebă ea, ca să-i îndepărteze gândurile de la propria lui suferință.

— M-a luat paj când s-a căsătorit cu mătușa mea. Ned tuși. Aveam șapte ani, dar când am împlinit zece, m-a făcut scutier. Am câștigat o dată un premiu, într-un turnir.

— Eu n-am învățat niciodată să mânuiesc sulița, dar la sabie te-aș putea bate, zise Arya. Ai omorât pe cineva?

Asta păru să-l sperie.

— Am doar doisprezece ani.

Eu am omorât un băiat când aveam opt. Îi stătea pe buze, dar se gândi că era mai bine să tacă.

— Dar ai fost la război.

— Da. Nu părea prea mândru de asta. Am fost la Vadul Măștilor. Când Lordul Beric a căzut în râu, eu l-am tras sus pe mal, ca să nu se înece, și am stat deasupra lui cu sabia. Dar n-am fost nevoit să lupt. Din trup îi fășnea o suliță ruptă, așa că nimeni nu ne-a deranjat. Când ne-am regrupat, Gergen cel Verde m-a ajutat să-l ridic pe lordul fulgerului înapoi pe cal.

Arya își amintea de grăjdarul de la Debarcaderul Regelui. După el fuseseră străjerul, căruia îi tăiasse beregata la Harrenhal, și oamenii lui Ser Amroy, la fortăreața aceea de lângă lac. Nu știa dacă Weese și Chiswyck trebuia puși la socoteală, sau cei care muriseră din pricina supei de nevăstuică... Dintr-odată, se simțea foarte tristă.

— Pe tata îl chema tot Ned.

— Știu. L-am văzut la turnirul Măinii. Voiam să mă duc să-i vorbesc, dar nu-

mi trecea prin minte ce i-aș putea spune. Ned tremura sub mantia sa, o bucată de pânză îmbibată în apă, de un purpuriu palid. Ai fost la turnir? Am văzut-o acolo pe sora ta. Ser Loras Tyrell i-a dat un trandafir.

— Mi-a povestit. Totul părea atât de îndepărtat. Prietena ei, Jeyne Poole, s-a îndrăgostit de Lordul Beric.

— Era promis mătușii mele. Ned părea stânjenit. Dar asta a fost înainte. Înainte ca el să...

... *moară?* gândi ea, în timp ce glasul lui Ned se stinse într-o tăcere nefirească. Copitele cailor pleoscăiau, smulgându-se din noroi.

— Domniță? vorbi Ned într-un târziu. Ai un frate bastard... Jon Snow?

— E la Zid, în Rondul de Noapte. *Poate ar trebui să merg la Zid, nu la Riverrun. Lui Jon nu i-ar păsa pe cine am omorât sau dacă m-am pieptănat... Jon seamănă cu mine, chiar dacă e bastard. Obişnuia să-mi ciufulească părul și să-mi spună surioară.* De Jon îi era cel mai dor. Se întrista doar rostindu-i numele. De unde știi de Jon?

— E fratele meu de lapte.

— Frate? Arya nu înțelegea. Tu ești din Dorne. Cum poți fi de un sânge cu Jon?

— Frați de *lapte*. Nu de sânge. Nobila mea mamă n-a avut lapte când eram mic, așa că a trebuit să mă alăpteze Wylla.

Arya nu pricepea nimic.

— Cine e Wylla?

— Mama lui Jon Snow. Nu ți-a spus niciodată? Ne-a slujit ani de-a rândul. Dinainte ca eu să mă nasc.

— Jon nu și-a cunoscut mama. Nici măcar numele nu i l-a știut. Arya îi aruncă lui Ned o privire bănuitoare. O cunoști? Cu adevărat? *Oare își bate joc de mine?* Dacă minți, îți turtesc fața.

— Wylla a fost doica mea, repetă el solemn. Jur pe onoarea Casei mele.

— Tu ai o Casă? Era o întrebare prostească; era cavaler, firește că avea o Casă. Cine ești?

— Domniță? Ned părea stânjenit. Sunt Edric Dayne, Lord... Lord de Starfall.

În spatele lor, Gendry gemu.

— Lorzi și domnițe, declamă el pe un ton plin de dezgust. Arya culese în treacăt un măr pădureț scofâlcit de pe o creangă și îl aruncă spre el, făcându-l să ricoșeze de capul lui tare de taur.

— Au, făcu el. M-a durut. Își pipăi pielea de deasupra ochiului. Ce fel de domniță aruncă în oameni cu mere pădurețe?

— O domniță rea, răspunse Arya, cuprinsă dintr-odată de remușcări. Se întoarse din nou către Ned: îmi pare rău că n-am știut cine ești. Lordul meu.

— Greșeala îmi aparține, domniță. Era foarte politicos.

Jon are mamă. Wylla, numele ei este Wylla. Va trebui să-l țină minte, ca să i-l

poată spune lui Jon, data viitoare când se vor întâlni. Se întreba dacă îi va mai spune „surioară”. *Nu mai sunt așa de mică. Va trebui să-mi spună altfel.* Poate că, odată ajunsă la Riverrun, îi va putea scrie o scrisoare, să-i povestească ce-i spusese Ned Dayne.

— Era un Arthur Dayne, își aminti ea. Cel căruia i se zicea Sabia Dimineții.

— Tatăl meu a fost fratele cel mai mare al lui Ser Arthur. Lady Ashara era mătușa mea. Dar n-am cunoscut-o. S-a aruncat în mare, din vârful Sabiei de Piatră, înainte ca eu să vin pe lume.

— De ce a făcut așa ceva? întrebă Arya, înfiorată. Ned părea rezervat. Poate că se temea că va azvârlă și în el cu ceva.

— Nobilul tău tată n-a pomenit niciodată de ea? întrebă el. Lady Ashara Dayne, de la Starfall?

— Nu. O cunoștea?

— Înainte ca Robert să devină rege. I-a întâlnit pe tatăl și pe frații tăi la Harrenhal, în anul falsei primăveri.

— Oh. Arya nu știa ce altceva să spună. Dar de ce a sărit în mare?

— Avea inima rănită.

Sansa ar fi oftat și ar fi vărsat o lacrimă pentru dragostea adevărată, dar Arya se gândi doar că era o prostie. Dar nu-i putea spune asta lui Ned.

— I-a frânt-o cineva?

Ned șovăi.

— Poate că nu sunt eu în măsură...

— *Spune-mi.*

O privi încurcat.

— Mătușa mea Allyria zice că Lady Ashara și tatăl tău s-au îndrăgostit la Harrenhal...

— Nu-i adevărat. O iubea pe nobila mea mamă.

— Sunt sigur de asta, domniță, dar...

— A fost singura pe care a iubit-o.

— Atunci pe bastardul ăla l-o fi găsit sub o frunză de varză, mormăi Gendry, din spatele lor.

Arya și-ar fi dorit să mai aibă un măr pădureț, ca să i-l arunce în față.

— Tatăl meu avea *onoare*, se răsti ea furioasă. Și, oricum, nu vorbeam cu tine. De ce nu te întorci la Septul de Piatră să-i tragi clopotele fetei ăleia?

Gendry trecu peste această remarcă.

— Cel puțin tatăl tău și-a *crescut* bastardul, nu ca al meu. Nici măcar nu știu cum îl cheamă. Vreun bețivan puturos, pun rămășag, ca toți ceilalți pe care mama i-a târât după ea acasă, de la crâșmă. De câte ori se înfură pe mine, spunea: „Dacă tatăl tău ar fi aici, ți-ar trage o mamă de bătaie.” Asta e tot ce știu despre el. Gendry scuipă. Ei, bine, de-ar fi acum aici, poate că i-aș trage eu o mamă de bătaie. Dar e mort, presupun, iar tatăl tău e mort și el, ce contează cu cine se

culca?

Pentru Arya conta, deși n-ar fi putut spune de ce. Ned încerca să-și ceară scuze fiindcă o supăraseră, dar ea nu voia să audă nimic. Dădu pînteni calului și îi lăsă în urmă pe amândoi. Anguy Arcașul mergea la câțiva pași în față. Când îl ajunse din urmă, Arya îl întrebă:

— Dornishenii mint, nu-i așa?

— Sunt renumiți pentru asta. Arcașul rânji. Desigur, ei spun același lucru despre noi, oamenii hotarelor. Care-i necazul acum? Ned e băiat bun...

— E doar un mincinos idiot.

Arya părăsi cărarea, sări peste un buștean putrezit și traversă albia unui pârâu, fără să se sinchisească de strigătele tâlharilor în spatele ei. *Nu vor decât să-mi spună alte și alte minciuni.* Se gândi cum ar fi să scape de ei, dar erau prea mulți și cunoșteau prea bine ținutul. La ce folos să fugi, dacă te prind?

În cele din urmă, Harwin ajunse lângă ea.

— Unde crezi că mergi, domniță? N-ar trebui să fugi. Sunt lupi în pădurile astea și lucruri și mai rele.

— Nu mi-e frică, zise ea. Ned a zis...

— Da, mi-a spus. Lady Ashara Dayne. E o poveste veche. Am auzit-o cândva la Winterfell, când nu eram mai mare decât ești tu acum. Prinse căpăstrul cu putere și îi întoarse calul. Mă îndoiesc că e adevărată. Dar dacă este, ce-i cu asta? Când Ned a întâlnit-o pe această domniță din Dorne, Brandon, fratele lui, era încă în viață și el era cel logodit cu Lady Catelyn, deci nu e nici o pată pe onoarea tatălui tău. Nimic nu înfierbântă sângele mai mult ca un turnir, așa că, poate, câteva cuvinte au fost șoptite într-un cort la ceas de noapte, cine să știe? Cuvinte sau săruturi, poate mai mult, dar ce-i rău în asta? Venise primăvara, sau cel puțin așa credeau, și nici unul dintre ei nu era logodit.

— Dar ea s-a sinucis, zise Arya, nesigură. Ned spune că a sărit din vârful unui turn, în mare.

— Așa a fost, recunosc Harwin, în timp ce o conducea pe drumul de întoarcere, dar de durere, bag mâna-n foc. Pierduse un frate, Sabia Dimineții. Clătină din cap. Las-o uitării, domnița mea. Sunt morți cu toții. Las-o uitării... și, te rog, când ajungem la Riverrun, nu-i spune nimic mamei tale.

Satul era acolo unde promisese Notch că va fi. Se adăpostiră într-un grajd mare de piatră. Îi mai rămăsese doar jumătate din acoperiș, dar asta însemna că avea cu o jumătate de acoperiș mai mult decât oricare altă clădire din sat. *Nu e un sat, sunt doar pietre înnegrite și oase uscate.*

— Lannisterii i-au omorât pe cei care locuiau aici? întrebă Arya, în timp ce-l ajuta pe Anguy să usuce caii.

— Nu. Îi arată: Privește cât de gros crește mușchiul pe pietre. Nimeni nu le-a clintit de multă vreme. Și acolo, din zid crește un pom, vezi? Locul ăsta a fost pârjolit de mult.

— Cine a făcut-o, atunci? Întrebă Gendry.

— Hoster Tully. Notch era un bărbat slab și gârbovit, cu părul cărunt, născut prin partea locului. A fost satul Lordului Goodbrook. Când Riverrunul s-a declarat de partea lui Robert, Goodbrook i-a rămas credincios regelui, așa că Lordul Tully a năvălit asupra lui cu foc și sabie. După Trident, fiul lui Goodbrook a făcut pace cu Robert și cu Lordul Hoster, dar asta nu le-a fost de folos celor morți.

Se așternu tăcerea. Gendry îi aruncă Aryei o privire ciudată, apoi se întoarse, să-și țină calul. Afară, ploaia șiroia, șiroia.

— Eu zic că avem nevoie de un foc, declară Thoros. Noaptea e neagră și plină de spaima. Și udă, hm? Mult prea udă.

Jack Norocosul tăie niște lemne dintr-un staul, în timp ce Notch și Merrit adunară paie, să facă focul. Thoros însuși aprinse scânteia și Lem vântură flăcările cu mantia-i mare și galbenă, până când începură să vâjâie și să se răsucescă. În curând, înăuntru era aproape zăpușeală. Thoros se așeză în fața focului, cu picioarele încrucișate, devorând flăcările cu ochii, întocmai cum făcuse în vârful Inimii Avântate. Arya îl urmări îndeaproape și o dată îi văzu buzele mișcându-se și i se păru că-l aude murmurând „Riverrun”. Lem se plimba înapoi și înapoi, tușind, cu o umbră lungă urmărindu-l pas cu pas, în timp ce Tom de Șapte își scoase cizmele și își masă picioarele.

— Trebuie să fiu nebun să mă întorc la Riverrun, se plânse cântărețul. Casa Tully nu i-a purtat niciodată noroc bătrânului Tom. Lysa m-a trimis pe drumul muntelui, când oamenii lunii mi-au luat aurul și calul și toate hainele pe deasupra. Încă mai sunt cavaleri în Vale care povestesc cum am venit pe jos, la Poarta Însângerată, doar cu harpa să-mi ascundă goliciunea. M-au pus să cânt *De ziua băiatului* și *Regele fără curaj* înainte să deschidă poarta aia. Singura mea consolare a fost că trei dintre ei au murit râzând. Nu m-am mai întors la Eyrie de atunci și nu voi mai cânta *Regele fără curaj* nici pentru tot aurul de la Casterly...

— *Lannisteri*, anunță Thoros. Răgete în roșu și auriu. Se ridică în picioare și se duse la Lordul Beric. Lem și Tom li se alăturară fără să piardă vremea. Arya nu deslușea ce spuneau, dar cântărețul n-o pierdea din ochi și, o dată, Lem se înfurie atât de tare încât lovi cu pumnul în perete. Atunci Lordul Beric îi făcu semn să se apropie. Era ultimul lucru pe care voia să-l facă, dar Harwin îi așeză o mână pe șale și o împinse. Arya făcu doi pași și șovăi, îngrozită.

— Lordul meu. Așteptă să vadă ce avea de spus Lordul Beric.

— Spune-i, îi porunci lui Thoros lordul fulgerului. Preotul roșu se așeză pe vine, lângă ea.

— Domniță, spuse el, Stăpânul Luminii mi-a oferit o viziune despre Riverrun. O insulă într-o mare de foc, se pare. Flăcările erau lei săltători, cu gheare lungi și purpurii. Și cum mai răgeau! O mare de Lannisteri, domnița mea. Riverrunul va fi în curând atacat.

Arya se simțea de parcă ar fi lovit-o în stomac.

— *Nu!*

— Draga mea, zise Thoros, flăcările nu mint. Uneori le citesc greșit, orb nebun ce sunt. Dar nu de data aceasta, cred. Lannisterii vor ataca în curând Riverrunul.

— Robb îi va înfrânge. Arya avea un aer încăpățânat. Îi va înfrânge, așa cum a mai făcut.

— Fratele tău ar putea fi plecat, zise Thoros. La fel și mama ta. Nu i-am văzut în flăcări. Nunta aceea despre care vorbea bătrâna, o nuntă la Gemeni... Ea are un fel al ei de a afla lucrurile. Copacii inimii îi șoptesc la ureche, atunci când doarme. Dacă zice ea că mama ta e plecată la Gemeni...

Arya se întoarse către Tom și Lem:

— Dacă nu m-ați fi prins, aș fi fost acolo. Aș fi fost acasă.

Lordul Beric nu acordă nici un fel de atenție izbucnirii ei.

— Domniță, zise el cu obosită curtoazie, l-ai recunoaște pe fratele bunicului tău dacă l-ai vedea? Brynden Tully, zis Peștele Negru. El te-ar recunoaște, cumva?

Arya își scutură capul, nefericită. Își auzise mama vorbind despre Ser Brynden Peștele Negru, dar dacă îl întâlnise vreodată, asta se întâmplase pe când era prea mică să-și poată aduce aminte.

— Slabe șanse ca Peștele Negru să plătească bani buni pentru o fată pe care n-o cunoaște, zise Tom. Cei din Casa Tully sunt oameni ursuzi, bănuitori. Ar putea crede că-i vindem o marfă măsluită.

— Îl vom convinge, insistă Lem Mantie-de-Lămâie. Ea îl va convinge sau Harwin. Riverrunul e cel mai aproape. Aș zice s-o ducem acolo, să luăm aurul și să scăpăm naibii de ea.

— Și dacă leii ne prind în castel? întrebă Tom. Nu le-ar plăcea nimic mai mult decât să-l atârne pe lordul fulgerului într-o cușcă, în vârful castelului de la Casterly Rock.

— N-am de gând să fiu capturat, zise Lordul Beric. Un ultim cuvânt rămase plutind în aer, nerostit. *Viu.* Cu toții îl auzeau, chiar și Arya, deși nu îi atinsese niciodată buzele. Totuși, nu îndrăznim să mergem orbește acolo. Vreau să știu unde sunt oștirile, lupii și leii, toți. Sharma va ști ceva, iar maesterul Lordului Vance va ști și mai mult. Castelul Ghindei nu e departe. Lady Smallwood ne va adăposti o vreme, în timp ce vom trimite înainte iscoade, ca să afle...

Vorbele lui îi bubuiră în urechi, ca bătăile unei tobe și, dintr-odată, era mai mult decât putea ea suporta. Voia la Riverrun, nu la Castelul Ghindei, voia la mama ei, la fratele ei Robb, nu la Lady Smallwood sau la vreun unchi pe care nu-l cunoscuse. Răsucindu-se, se năpusti spre ușă și când Harwin încercă s-o apuce de braț, se răsuci și se îndepărtă, repede ca un șarpe.

Afară din grajduri, ploaia continua să cadă și fulgere îndepărtate luminau cerul spre apus. Arya alerga cât putea de repede. Nu știa încotro se îndreaptă, doar că

voia să fie singură, departe de toate glasurile, departe de cuvintele lor goale și promisiunile încălțate. *N-am vrut decât să merg la Riverrun.* Era numai vina ei, fiindcă îi luase pe Gendry și pe Plăcintă Fierbinte cu ea când părăsise Harrenhalul. S-ar fi descurcat mai bine singură. Dacă ar fi fost singură, n-ar fi prins-o tâlharii, iar acum ar fi fost cu Robb și cu mama ei. *N-au fost niciodată haita mea. Dacă ar fi fost, nu m-ar fi părăsit.* Trecu valvârtej printr-o baltă mocirloasă.

Cineva o striga pe nume. Harwin, probabil, sau Gendry, dar tunetul înăbuși glasul, rostogolindu-se peste dealuri, cu o clipită în urma fulgerului. *Lordul fulgerului*, gândi ea cu furie. Probabil că nu putea muri, dar putea minți.

Undeva în depărtare, la stânga ei, un cal necheză. Arya nu se îndepărtase mai mult de cincizeci de metri de grajduri, dar era deja udă până la oase. Se piti după colțul uneia dintre casele prăbușite, sperând că zidurile acoperite de mușchi o vor feri de ploaie și aproape că dădu peste una dintre santinele. O mână înmănușată în zale se închise peste brațul ei.

— Mă *doare*, se plânse ea, zvârcolindu-se. Lasă-mă. Aveam de gând să merg înapoi. Eu...

— Înapoi? Râsul lui Sandor Clegane era ca fierul râcâind piatra. La naiba, fetiță-lup. Ești *a mea*.

Avu nevoie de o singură mână ca s-o ridice și s-o târască spre calul care îl aștepta. Ploaia rece îi biciuia pe amândoi și îneca țipetele ei și Arya nu se putea gândi decât la întrebarea pe care i-o pusese cândva: *Știi ce le fac câinii lupilor?*

JAIME

Deși febra persista cu încăpățănare, ciotul i se vindeca frumos și Qyburn spunea că brațul îi era în afara oricărui pericol. Jaime era nerăbdător să se vadă plecat, să lase în urmă Harrenhalul, Măștile însângerate și pe Brienne de Tarth. O femeie adevărată îl aștepta în Fortăreața Roșie.

— Îl trimit pe Qyburn să aibă grijă de tine pe drumul până la Debarcaderul Regelui, îl anunță Roose Bolton în dimineața plecării. Nutrește speranța deșartă că tatăl tău va obliga Citadela să-i înapoieze colanul, drept mulțumire.

— Toți avem speranțe deșarte. Dacă face să-mi crească mâna la loc, tatăl meu îl va numi Mare Maester.

Walton Picioare-de-Oțel se afla la comanda escortei lui Jaime: aspru, răstit, brutal, un simplu soldat în fundul sufletului. Jaime avusese parte de asemenea comandanți toată viața. Oamenii precum Walton erau gata să ucidă la porunca stăpânului lor, să siluiască atunci când, după o bătălie, sângele le-ar da în clocot, dar odată războiul terminat, se întorceau la casele lor, schimbau sulița cu sapa, se însurau cu ficele vecinilor și creșteau cârduri de plozi. Asemenea oameni se

supuneau fără cârtire, dar cruzimea profundă, ticăloasă, a Bravilor Camarazi le era străină.

Ambele grupuri părăsiră Harrenhalul în aceeași dimineață, sub un cer cenușiu și rece care prevestea ploaie. Ser Aenys Frey pornise cu trei zile în urmă, îndreptându-se către nord-est, spre drumul regelui. Bolton avea de gând să meargă pe urmele lui.

— Apele Tridentului sunt umflate, îi spuse lui Jaime. Chiar și la vadul rubinului, traversarea va fi dificilă. O să-i transmiți caldele mele salutări tatălui tău?

— Dacă i le transmiți și tu lui Robb Stark pe ale mele.

— Negreșit.

Câțiva Bravi Camarazi se adunaseră în curte, să-i vadă plecând. Jaime se îndreptă călare către locul unde stăteau.

— Zollo, ce frumos din partea ta să mă conduci. Pyg. Timeon. O să-mi duceti dorul? O ultimă glumă, Shagwell? Să-mi lumineze calea? Și, Rorge, ai venit să mă săruți la despărțire?

— Cară-te naibii, ciungule, făcu Rorge.

— Dacă insiști. Dar fii fără teamă, mă voi întoarce. Un Lannister își plătește întotdeauna datoriile. Jaime își întoarse calul și reveni lângă Walton Picioare-de-Oțel și cei două sute de oameni ai săi.

Lordul Bolton îl îmbrăcase ca pe un cavaler, preferând să ignore mâna lipsă care făcea ca asemenea straie de războinic să pară un travesti. Jaime pornea la drum cu sabia și pumnalul la cingătoare, cu scutul și coiful atârinate de șa și cu zale sub cămașa maro. Dar nu era așa de nătărău să poarte leul Lannisterilor pe brațe, nici blazonul alb care îi revenea de drept, ca Frate Jurat al Gărzii Regale. Găsise un scut vechi în armurărie, zdrobit și crăpat, cu vopseaua sfărâmată lăsând totuși să se vadă o mare parte din liliacul negru al Casei Lothston, pe un fond argintiu și auriu. Lothstonii stăpâniseră Harrenhalul înainte de Casa Whent și fuseseră o familie puternică pe vremuri, însă muriseră cu ani în urmă, astfel că nu avea cine să protesteze că le purta însemnele. Nu urma să fie vărul nimănui, dușmanul nimănui, sabia nimănui... pe scurt, nimeni.

Pleacă pe poarta mică dinspre răsărit a Harrenhalului și se despărțiră de Roose Bolton și oastea lui zece kilometri mai departe, cotind spre sud, să urmeze o vreme drumul lacului. Walton avea de gând să ocolească drumul regelui cât de mult putea, preferând cărările fermierilor și potecile sălbatice de lângă Ochiul Zeului.

— Drumul regelui ar fi mai iute. Jaime era nerăbdător să se întoarcă la Cersei cât mai repede cu putință. Dacă se grăbeau, ar putea chiar să ajungă la timp pentru nunta lui Joffrey.

— Nu vreau necazuri, zise Picioare-de-Oțel. Nu se știe cu cine ne putem întâlni pe drumul regelui.

— Cu nimeni de care trebuie să te temi, fără doar și poate. Ai două sute de oameni.

— Da, dar alții ar putea avea mai mulți. Stăpânul a zis să te duc nevătămat la tatăl tău și asta am de gând să fac.

Am mai fost pe drumul ăsta, cugetă Jaime cinci kilometri mai încolo, când trecură pe lângă o moară părăsită, lângă lac. Acum creșteau buruieni pe locul unde, cândva, fiica morarului îi zâmbise sfioasă și morarul însuși îi strigase: „Turnirul e în partea cealaltă, ser!” *De parcă n-aș fi știut!*

Regele Aerys făcuse din învestirea lui Jaime un adevărat spectacol. Își rostise jurămintele în fața pavilionului regelui, îngenunchind pe iarba verde, îmbrăcat în armură albă, în timp ce jumătate din regat era cu ochii ațintiți asupra lui. Când Ser Gerald Hightower îl ridicase în picioare și îi așezase mantia albă pe umeri, se stârnise un vuiet pe care Jaime și-l amintea și acum, după atâția ani. Dar chiar în aceeași noapte, Aerys se acrise, declarând că nu are nevoie de șapte gărzi regale aici la Harrenhal. Jaime a primit ordin să se întoarcă la Debarcaderul Regelui să-i păzească pe regină și pe micul Prinț Viserys, care rămăseseră acolo. Chiar și când Taurul Alb s-a oferit să preia el însuși acea misiune, ca Jaime să poată concura în turnirul Lordului Whent, Aerys a refuzat.

— Nu va dobândi nici o glorie aici, a spus regele. E al meu acum, nu al Lordului Tywin. Va sluji după cum socotesc eu de cuviință. Eu sunt regele. Eu poruncesc, iar el se va supune.

Atunci a înțeles Jaime pentru prima oară. Nu prin iscusința sa de a mânui sabia sau scutul își câștigase mantia albă, nici prin vreo faptă de vitejie săvârșită împotriva Frăției Pădurii Regelui. Aerys îl alesese ca să-l înciudeze pe tatăl său, să-l lipsească pe Lordul Tywin de moștenitor.

Chiar și acum, după atâția ani, gândul era amar. Iar în ziua aceea, călărind spre sud înveșmântat în mantia-i nouă, albă, să păzească un castel gol, se simțise aproape copleșit. Și-ar fi sfâșiat mantia atunci și acolo, dacă ar fi putut, dar era prea târziu. Rostise cuvintele, sub privirile regatului, iar Garda Regelui era un jurământ pe viață.

Qyburn îl ajunse din urmă.

— Te supără mâna?

— Lipsa ei mă supără.

Diminețile erau cele mai grele. În vise, Jaime era un om întreg și, în fiecare dimineață când se trezea, zăcea culcat, pe jumătate treaz, și-și simțea degetele mișcându-se. *A fost un coșmar*, șoptea o parte din el, refuzând să creadă, chiar și acum; *doar un coșmar*. Dar apoi deschidea ochii.

— Înțeleg că aseară ai avut un oaspete, zise Qyburn. Sper că ți-a plăcut.

Jaime îl privi cu răceală.

— Nu mi-a spus cine o trimite.

Maesterul zâmbi cu modestie.

— Febra aproape că îți trecuse și m-am gândit că poate ți-ar prinde bine puțină mișcare. Pia e chiar pricepută, nu ești de aceeași părere? Și așa de... dornică.

Așa fusese, într-adevăr. Se strecurase înăuntru pe ușă și afară din haine atât de iute, încât Jaime avusese impresia că încă visa.

Abia când femeia i s-a furișat sub pături, așezând mâna lui cea sănătoasă pe pieptul ei, Jaime s-a simțit stârnit. *Era și ea o făptură drăgălașă.*

— Eram un nod de fată când ai venit la turnirul Lordului Whent și regele ți-a dat mantia, a mărturisit ea. Erai atât de frumos, înveșmântat în alb, și toată lumea spunea ce cavaler viteaz ești. Uneori, când sunt cu vreun bărbat, închid ochii și îmi închipui că deasupra mea ești tu, cu pielea ta netedă și buclele aurii. Dar n-am crezut niciodată cu adevărat că te voi avea.

Nu fusese ușor s-o alunge, după asta, dar Jaime o făcuse. *Am o femeie*, își reaminti el.

— Trimiți fete tuturor celor pe care-i doftoricești? îl întrebă pe Qyburn.

— Mai des mi le trimite mie Lordul Vargo. Îi place să le examinez înainte... ei, bine, e de ajuns să spun că, o dată, a iubit nechibzuit și nu mai vrea s-o facă din nou. Dar n-ai teamă, Pia e sănătoasă. După cum e și fecioara ta din Tarth.

Jaime îi aruncă o privire tăioasă:

— Brienne?

— Da. O fată voinică, fata aia. Și fecioria îi e încă neatinsă. Așa era aseară, cel puțin.

— El te-a trimis s-o examinezi?

— Desigur. Este... Cusurgiu, să zicem?

— E vorba de răscumpărare? întrebă Jaime. Tatăl ei cere vreo dovadă că e încă fecioară?

— N-ai auzit? Qyburn ridică din umeri. A venit o pasăre de la Lordul Selwyn. Ca răspuns la a mea. Luceafărul de Seară oferă trei sute de dragoni celor care îi vor înapoia fiica nevătămată. I-am spus Lordului Vargo că nu există nici un fel de safire la Tarth, dar nici nu vrea să audă. E convins că Luceafărul de Seară vrea să-l înșele.

— Trei sute de dragoni e o răscumpărare frumușică pentru un cavaler. Țapul ar trebui să ia ce i se dă.

— Țapul e Lord de Harrenhal și Lordul de Harrenhal nu se tocmește.

Vestea îl irită, deși bănuia că ar fi trebuit să-și dea seama că asta urma. *Minciuna te-a apărât o vreme, fătucă. Fii mulțumită cu atât.*

— Dacă fecioria îi e la fel de tare ca restul, atunci țăpul își va rupe mădularul încercând s-o străpungă, mustăci el.

Brienne era destul de robustă să reziste la câteva violuri, după judecata lui Jaime, dar dacă se împotriva cu prea multă îndârjire, Vargo Hoat ar putea începe să-i scurteze mâinile și picioarele. *Și de ce mi-ar păsa mie? Aș putea avea mână și acum, dacă ea m-ar fi lăsat să iau sabia vărului meu fără să se comporte*

prostește. Aproape că-i tăiasе chiar el piciorul, cu acea primă lovitură, dar după aceea, ea îi oferise mai mult decât ar fi vrut. S-ar putea ca Hoat să nu știe ce strașnic de puternică e. Ar face bine să se ferească, altfel o să-i muște beregata aia uscată, și n-ar fi drăguț?

Compania lui Qyburn începea să-l obosească. Jaime porni la trap către capul coloanei. Un nordic rotofei, o fărâma de om pe nume Nage, pășea în fața lui Walton cu un steag de pace, o flamură vărgată în culorile curcubeului, cu șapte cozi lungi, pe un toiag, cu o stea cu șapte colțuri în vârf.

— Voi, oamenii Nordului, n-ar trebui să aveți alt fel de steag al păcii? îl întrebă Jaime pe Walton. Ce înseamnă pentru voi Cei Șapte?

— Zei ai Sudului, răspunse omul, însă de pacea Sudului avem nevoie ca să te ducem în siguranță la tatăl tău.

Tatăl meu. Jaime se întreba dacă Lordul Tywin primise cererea de răscumpărare a Țapului, cu sau fără mâna lui putrezită. Cât prețuiește un luptător fără mâna cu care ține sabia? Jumătate din aurul de la Casterly Rock? Trei sute de dragoni? Sau nimic? Tatăl său nu se lăsase niciodată copleșit de sentimente. Tatăl lui Tywin Lannister, Lordul Tytos, aruncase o dată în temniță un purtător de flămuri răzvrătit, Lordul Tarbeck. Redutabila Lady Tarbeck răspunsese capturând trei Lannisteri, printre care tânărul Stafford, a cărui soră era logodită cu vărul Tywin.

„Trimite-l înapoi pe stăpânul și iubitul meu, altfel cei trei vor da socoteală pentru orice i se va întâmpla”, scrisese ea la Casterly Rock. Tânărul Tywin îi sugerase tatălui său să-i facă pe plac, înapoindu-i-l pe Lordul Tarbeck în trei bucăți. Dar Lordul Tytos era un leu mai blând, așa că Lady Tarbeck a mai câștigat câțiva ani pentru lordul ei nătărău, iar Stafford s-a însurat, a avut copii și a continuat să facă gafă după gafă, până la Oxcross. Însă Tywin Lannister a rezistat, etern ca zidurile de la Casterly Rock. *Iar acum, pe lângă un pitic, ai un fiu schilod, lordul meu. Cum vei mai urî asta...*

Drumul îi conduse printr-un sat pârjolit. Trecuse un an sau mai bine de când așezarea fusese arsă. Bordeiele erau înnegrite și fără acoperișuri, dar toate câmpurile din împrejurimi erau năpădite de buruieni înalte până la brâu. Picioare-de-Oțel anunță oprirea, să-și poată adăpa caii. *Mi-e cunoscut și locul acesta*, gândi Jaime, așteptând lângă fântână. Pe locul unde acum nu mai erau decât câteva temelii și un horn, se aflase un han, iar el intrase să bea o cană de bere. O slujitoare cu ochi negri îi adusese brânză și mere, dar hangiul îi refuzase banii.

— E o onoare să am un cavaler al Gărzii Regelui sub acoperișul meu, ser, îi spusese omul. E o poveste pe care o s-o spun nepoților mei.

Jaime privi hornul țâșnind printre buruieni și se întreabă dacă bărbatul avusese parte de acei nepoți. *Le-a spus, oare, că Regicidul i-a băut cândva berea și a mâncat din merele și brânza lui, sau i-a fost rușine că a hrănit unul de teapa mea?* Nu avea să afle niciodată; cei ce pârjoliseră hanul îi omorâseră probabil și

nepoții.

Simțea degetele-fantomă încheștându-se. Când Picioare-de-Oțel spuse că poate ar trebui să facă un foc și ia o îmbucătură, Jaime a scuturat din cap:

— Nu-mi place locul ăsta. Ne continuăm drumul.

Spre seară, se îndepărtaseră de lac, înaintând pe o cărare brăzdată de făgașe, printr-o pădure de stejari și ulmi. Ciotul lui Jaime pulsa fără viață când Picioare-de-Oțel hotărî să poposească. Din fericire, Qyburn adusese un burduf cu vinul viselor. În timp ce Walton stabilea gârziile, Jaime se întinse lângă foc și sprijini de o buturugă o blană de urs răsucită, drept pernă pentru cap. Fătuca i-ar fi spus că trebuie să mănânce înainte de a dormi, ca să se înzdrăvenească, dar era mai mult obosit decât flămând. Închise ochii, sperând s-o viseze pe Cersei. În timpul febrei, toate visele erau atât de vii...

Era singur și fără apărare, înconjurat de dușmani, cu zidurile de piatră strângându-se în jurul lui. Casterly Rock, înțelese. Îi simțea povara imensă deasupra capului. Era acasă. Era acasă și întreg.

Ridică mâna dreaptă și își îndoi degetele, să le simtă puterea. Era la fel de plăcut ca o partidă de amor. La fel de plăcut ca o luptă cu sabia. *Patru degete lungi și unul mare*. Visase că e mutilat, dar nu era așa. Sentimentul de ușurare îl amețea. *Mâna mea, mâna mea bună*. Nimic nu-l putea atinge, atât timp cât era un om întreg.

În jurul lui se aflau o mulțime de siluete înalte, întunecate, în sutane cu glugă ascunzându-le fețele. În mâini aveau sulite.

— Cine sunteți? întrebă el. Ce căutați la Casterly Rock?

Nu-i dădură nici un răspuns, doar îl înțepară cu vârfurile săbiilor. Nu avea de ales, trebuia să coboare. Coborî printr-un culoar șerpuit, cu trepte înguste săpate direct în piatră, jos, tot mai jos. *Trebuie să urc*, își spuse, *să urc, nu să cobor. De ce cobor?* Sub pământ, îl aștepta osânda, știa asta cu certitudinea unui vis. Ceva întunecat și înfricoșător pândeia acolo, ceva care îl aștepta. Jaime încercă să se oprească, dar sulitele lor îl îmboldiră. *De-aș avea sabia, nimic nu m-ar putea răni*.

Treptele se curmară dintr-odată, într-o beznă răsunătoare. Jaime simțea în fața lui o întindere nesfârșită. Se opri brusc, clătînându-se la marginea neantului. O sulită îl împunse în șale, aruncându-l în abis. Țipă, dar prăbușirea dură doar o clipă. Ateriza în patru labe, pe nisipul moale scăldat de valuri. În măruntaiele castelului, erau peșteri pline de apă, dar aceasta îi era străină.

— Ce loc e ăsta?

— Locul tău. Glasul răsună, cu ecou. Erau o sută de glasuri, o mie, glasurile tuturor Lannisterilor de la Lann cel Icusit, care trăise la începutul vremurilor. Dar, mai cu seamă, era glasul tatălui său, iar lângă Lordul Tywin stătea sora lui, palidă și frumoasă, cu o torță aprinsă în mână. Joffrey era și el acolo, fiul pe care îl aduseseră pe lume împreună, iar în spatele lor, alte umbre întunecate, cu părul

auriu.

— Soră, de ce ne-a adus tata pe noi aici?

— Pe noi? Acesta e locul tău, frate. Aceasta e bezna ta.

Torța ei era singura lumină din peșteră. Torța ei era singura lumină din lume. Sora lui se întoarse, dând să plece.

— Rămâi cu mine, se rugă Jaime. Nu mă lăsa singur aici. Dar plecau cu toții. *Nu mă lăsați în întuneric.* Ceva înfricoșător sălășluia acolo. *Dați-mi măcar sabie.*

— Ți-am dat o sabie, spuse Lordul Tywin.

Era la picioarele lui. Jaime băjbâi sub apă, până când mâna i se închise pe mâner. *Nimic nu mă poate răni, atât timp cât am o sabie.* Când ridică sabia, un deget palid de foc licări pe vârful lamei și se scurse pe muchie, oprindu-se la o palmă de mâner. Focul luă culoarea oțelului și continuă să ardă cu o lumină albastră-argintie, iar întunericul se retrase. Ghemuindu-se, ascultând, Jaime se mișca în cerc, gata să întâmpine orice ar fi ieșit din beznă. Apa îi intra în cizme, până la glezne, mușcător de rece. *Ferește-te de apă,* își spuse. *Poate sunt vietăți în ea, capcane ascunse...*

Din spatele lui se auzi un pleoscăit puternic. Jaime se răsuci în direcția sunetului... dar lumina palidă i-o dezvălui doar pe Brienne de Tarth, cu mâinile legate în lanțuri grele.

— Am jurat să te apăr, zise fetișcana, înverșunată. Am făcut un legământ. Goală, își ridică mâinile către Jaime. Ser, te rog. Dacă vrei să fii așa de bun.

Lanțurile de oțel se desfăcură ca mătasea.

— O sabie, ceru Brienne, și sabia apăru, cu tot cu teacă și centură. Fata și-o prinse în jurul taliei groase. Lumina era atât de palidă încât Jaime abia o zărea, deși nu-i despărțeau nici doi metri. *În lumina asta, aproape că ar putea fi o frumusețe,* gândi el. *În lumina asta, aproape că ar putea fi un cavalier.* Sabia Briennei se aprinse și ea, o flacără albastră-argintie. Întunericul se mai retrase puțin.

— Vei trăi atât cât ard flăcările, o auzi pe Cersei spunând. Când mor ele, trebuie să mori și tu.

— *Soră!* strigă el. Rămâi cu mine. *Rămâi.* Nu se auzi nici un răspuns, doar sunetul de pași îndepărtându-se.

Brienne își mișca sabia lungă înainte și înapoi, privind flăcările argintii pâlpâind, licărind. Sub picioarele ei, pe suprafața apei negre ca smoala, strălucea imaginea oglindită a sabiei aprinse. Brienne era la fel de voinică și de înaltă cum și-o amintea, dar lui Jaime i se părea că acum avea un trup mai femeiesc.

— Oare au închis aici un urs? Brienne se mișca, încet și anevoios, cu sabia în mână; pășea, se întorcea, asculta. Fiecare pas stârnea câte un mic pleoscăit. Un leu al peșterilor? Lupi străvechi? Vreun urs? Spune-mi, Jaime. Ce sălășluiește aici? Ce sălășluiește în întuneric?

— Osânda. *Nici un urs* – știa. *Nici un leu.* Doar osânda. În lumina rece,

albastră-argintie a săbiilor, fetișcana voinică părea palidă și fioroasă.

— Nu-mi place locul ăsta.

— Nici eu nu mă înnebunesc după el.

Săbiile formau o mică insulă de lumină, dar de jur împrejurul lor se întindea un ocean nesfârșit de întuneric.

— Am picioarele ude.

— Ne-am putea întoarce pe unde ne-au adus. Dacă te-ai urca pe umerii mei, nu ți-ar fi greu să atingi gura tunelului.

Apoi aș putea s-o urmăresc pe Cersei. Își simțea mădularul întărindu-se la gândul acesta și se întoarse, ca Brienne să nu observe.

— Ascultă. Fetișcana îi așează o mână pe umăr, iar el începu să tremure, la atingerea neașteptată. *E caldă.* Vine cineva. Brienne ridică sabia, arătând spre stânga lui: Acolo.

Jaime privi în întuneric, până când văzu și el. Ceva se mișca prin beznă, dar nu putea desluși ce...

— Un bărbat călare. Nu, doi. Doi călăreți, umăr lângă umăr.

— Aici, sub Casterly Rock? Era absurd. Dar, într-adevăr, doi călăreți se apropiau, pe cai palizi, oameni și cai deopotrivă purtând armuri. Caii de luptă ieșiră din întuneric, apropiindu-se încet. *Nu scot nici un sunet,* își dădu seama Jaime. *Nici pleoscăit, nici zăngănit de zale, nici tropot de copite.* Și-l aminti pe Eddard Stark, călărind de la un capăt la altul al sălii tronului lui Aerys, învăluit în liniște. Doar ochii îi vorbeau, ochi de stăpân, reci, cenușii și plini de reproș.

— Tu ești, Stark? strigă Jaime. Arată-te, nu m-am temut niciodată de tine cât ai trăit, nu mă tem de tine mort.

Brienne îi atinse brațul.

— Sunt mai mulți.

Îi văzu. I se părea că purtau armuri de zăpadă și că de pe umeri le fluturau panglici de ceață. Vizierele coifurilor erau închise, dar Jaime Lannister nu trebuia să le vadă chipurile ca să-i recunoască.

Cinci îi fuseseră frați: Oswell Whent și Jon Dany. Lewyn Martell, un prinț din Dorne. Taurul Alb, Gerold Hightower. Ser Arthur Dayne, Sabia Dimineții. Și pe lângă ei, încununat de neguri și durere, cu părul lung revărsându-i-se pe spate, venea călare Rhaegar Targaryen, Prințul Pietrei Dragonului și moștenitor de drept al Tronului de Fier.

— Nu mă înspăimântați, le strigă Jaime, întorcându-se, în timp ce ei se despărțeau, la stânga și la dreapta lui. Nu știa în ce parte să se uite. Mă voi lupta cu voi, unul câte unul și cu toți deodată. Dar cine se va duela cu fătuca? Se înfurie când e lăsată pe dinafară.

— Am jurat să-l apăr, îi spuse ea umbrei lui Rhaegar. Am făcut un jurământ sacru.

— Cu toții am făcut jurăminte, răspunse Ser Arthur Dayne, cu tristețe.

Umbrele descălecară de pe caii lor fantomatici. Când scoaseră săbiile lungi din teacă, nu se auzi nici un sunet.

— Avea de gând să pârjolească orașul, spuse Jaime. Să-i lase lui Robert doar cenușă.

— A fost regele tău, zise Darry.

— Ai jurat să-l aperi, zise Whent.

— Și copiii, și pe ei, zise Prințul Lewyn.

Prințul Rhaegar ardea cu o lumină rece, când albă, când roșie, când întunecată.

— Mi-am lăsat nevasta și copiii în mâinile tale.

— Nu mi-am închipuit că le va face vreun rău. Sabia lui Jaime ardea acum cu mai puțină strălucire. Eram cu regele...

— Îl omorai pe rege, zise Ser Arthur.

— Îi tăiai beregata, zise Prințul Lewyn.

— Regele pe care ai jurat să-l aperi cu prețul vieții, zise Taurul Alb.

Flăcările care ardeau în jurul sabiei se stingeau, pâlpâind, și Jaime își aminti vorbele lui Cersei. *Nu.* Groaza își încleșta o mână pe gâtul lui. Apoi sabia i se întunecă și doar sabia Briennei ardea, în timp ce nălucile se năpusteau spre el.

— Nu, spuse el. Nu, nu, nu. *Nuuuuuuuuuu!*

Cu inima spărgându-i pieptul, Jaime se trezi dintr-odată, pomenindu-se în noaptea înstelată, în mijlocul unui crâng de copaci. Avea gura amară și tremura asudat, cuprins de fierbințeală și de friguri în același timp. Când își coborî privirea către mâna sabiei, văzu că încheietura i se oprea în pielea și pânza înfășurate cu grijă în jurul unui ciot hidos. Își simți lacrimile țâșnindu-i din ochi. *Am simțit-o. Am simțit puterea în degete și pielea aspră a mânerului sabiei. Mâna mea...*

— Lordul meu. Qyburn îngenunche lângă el, cu chipu-i patern zbârcit de îngrijorare. Ce e? Te-am auzit strigând.

Walton Picioare-de-Oțel stătea deasupra lor, înalt și mohorât.

— Ce e? De ce ai țipat?

— Un vis... doar un vis. Jaime își roti privirea, pierdut pentru o clipă. Eram în întuneric, dar aveam iarăși mâna. *Nu există un asemenea loc sub Casterly Rock*, gândi el. Simțea o durere și un gol în stomac, iar capul îi bubuia acolo unde și-l culcase pe buturugă.

Oyburn îi atinse fruntea.

— Încă ai puțină febră.

— Un vis al febrei. Jaime întinse mâna. Ajută-mă.

Picioare-de-Oțel îl luă de mâna bună și îl trase în picioare.

— Mai vrei o cană din vinul viselor? Întrebă Qyburn.

— Nu. Am visat destul în noaptea asta. Se întreba cât mai era până în zori. Pe undeva, știa că dacă ar închide ochii, s-ar întoarce în acel loc întunecat.

— Laptele macului, atunci? Și ceva pentru febră? Ești încă slăbit, lordul meu. Trebuie să dormi. Să te odihnești.

Acesta e ultimul lucru pe care am de gând să-l fac. Lumina lunii licărea palidă pe buturuga pe care Jaime își odihnisese capul. Mușchiul care o acoperea era atât de gros încât până atunci nu observase, dar acum vedea că lemnul era alb. Îi amintea de Winterfell și de copacul inimii al lui Ned Stark. *N-a fost el,* gândi Jaime. *Nu, n-a fost el nici o clipă.* Dar buturuga era moartă, la fel și Stark și toți ceilalți. Prințul Rhaegar și Ser Arthur și copiii. *Și Aerys. Aerys e cel mai mort dintre toți.*

— Crezi în fantome, Maester? îl întrebă pe Qyburn. Chipul bărbatului căpătă un aer straniu.

— Odată, la Citadelă, am intrat într-o cameră pustie și am văzut un scaun gol. Dar știam că acolo fusese o femeie, doar cu o clipă înainte. Perna era lăsată acolo unde șezuse, locul era cald și parfumul ei zăbovea în aer. Dacă ne lăsăm mirosul în urma noastră, când părăsim o încăpere, cu siguranță ceva din sufletele noastre trebuie să rămână când părăsim această viață. Qyburn își desfăcu mâinile. Dar arhimaesterilor nu le plăcea felul meu de a gândi. Ei, bine, lui Marwyn îi plăcea, dar el era singurul. Jaime își trecu degetele prin păr.

— Walton, zise el, înșeuează caii, vreau să merg înapoi.

— Înapoi? Picioare-de-Oțel îl privi neîncrezător.

Crede că am înnebunit. Și probabil că așa și este.

— Am uitat ceva la Harrenhal.

— Acum îi aparține Lordului Vargo Hoat. Lui și Măștilor însângerate.

— Ai de două ori oamenii lui.

— Dacă nu te predau tatălui tău, așa cum mi s-a poruncit, Lordul Bolton îmi va pune pielea în băț. Ne continuăm drumul spre Debarcaderul Regelui.

Cândva, Jaime s-ar fi împotrivit cu un zâmbet și o amenințare, însă ciungii nu inspiră prea multă teamă. Se întreba ce ar face fratele său. *Tyrion ar găsi o cale.*

— Lannisterii mint, Walton. Lordul Bolton nu ți-a spus asta?

Bărbatul se încruntă bănuitor.

— Și ce dacă mi-a spus?

— Dacă nu mă duci înapoi la Harrenhal, cântecul pe care am să i-l cânt tatălui meu s-ar putea să nu fie cel pe care Lordul Dreadfortului și-ar dori să-l audă. S-ar putea chiar să spun că Bolton a fost cel care a poruncit să mi se taie mâna, iar Walton Picioare-de-Oțel cel care a ridicat sabia.

Walton îl privea cu gura căscată.

— Dar n-a fost așa.

— Nu, dar pe cine va crede tatăl meu? Jaime se strădui să zâmbească așa cum zâmbea când nimic în lume nu-l înspăimânta. Ar fi mult mai ușor dacă ne-am întoarce pur și simplu. În scurt timp ne-am vedea iarăși de drum și aş cânta un cântec atât de dulce la Debarcaderul Regelui, încât nu ți-ai crede urechilor. Ai primi o fată și o pungă grasă cu aur, drept mulțumire.

— Aur? Lui Walton îi surâdea ideea. Cât aur?

Al meu este!

— Păi, tu cât ai vrea?

Și, până când soarele se ivi pe cer, erau la jumătatea drumului înapoi către Harrenhal.

Jaime își zorea calul cu mai mult zel decât în ziua precedentă, iar Picioare-de-Oțel și nordicii lui erau forțați să țină pasul cu el. Chiar și așa, ajunseră la castelul de lângă lac abia la prânz. Sub un cer mohorât, care vestea ploaie, zidurile imense și cele cinci turnuri impunătoare se înălțau negre și amenințătoare. *Pare atât de pustiu*. Zidurile erau goale, porțile închise și zăvorâte. Dar sus, deasupra turnului de pază, un singur steag atârna pleoștit. *Țapul negru din Qohor*, își spuse Jaime. Își făcu mâinile pâlnie, strigând:

— Voi de acolo! Deschideți porțile sau am să le dobor.

Abia când Qyburn și Picioare-de-Oțel își alăturară glasurile, pe metereze, deasupra lor, se ivi un cap. Se holbă în jos, la ei, apoi dispăru. La scurt timp după aceea, auziră bariera-ghilotină ridicându-se. Porțile se dădură în lături și Jaime Lannister țâșni călare dincolo de ziduri, fără să arunce o privire către ferestrele de tragere, când trecu pe sub ele. Se temuse că țăpul s-ar putea să nu-i primească, dar se părea că Bravii Camarazi îi priveau tot ca pe niște aliați. *Nățărăi*.

Curtea exterioară era pustie, doar grajdurile lungi, cu acoperișuri de ardezie, dădeau semne de viață, dar pe Jaime nu caii îl interesau în clipa aceea. Își struni armăsarul, rotindu-și privirea. Auzea zgomote de undeva din spatele Turnului Fantomelor și oameni strigând pe mai multe limbi. Picioare-de-Oțel și Qyburn îl flancau.

— Ia ce-ți trebuie și s-o ștergem, zise Walton. Nu vreau necazuri cu Măștile.

— Spune-le oamenilor tăi să-și țină mâinile pe mânerele săbiilor și Măștile nu vor dori ele să aibă necazuri cu voi. Doi la unu, ai uitat? Capul lui Jaime se întoarse dintr-odată, la auzul unui hohot îndepărtat, slab, dar feroce. Hohotul de râs se lovi de zidurile Harrenhalului și se revărsă ca marea. Dintr-odată, știu ce se întâmplă. *Oare am ajuns prea târziu?* Stomacul i se întoarse pe dos și Jaime înfipse pintenii în pânțelele calului, traversând în galop curtea exterioară, pe sub un pod arcuit de piatră, în jurul Turnului Plângerii și prin Curtea de Calcar.

O aruncaseră în groapa ursului.

Regele Harren cel Negru își amenajase până și groapa ursului cu extravagănță. Groapa avea zece metri de la un capăt la altul și cinci în adâncime, avea pereții pietruți, fundul acoperit cu nisip și era înconjurată de șase rânduri de bănci de marmură. Bravii Camarazi ocupau doar un sfert din locuri, observă Jaime când sălta cu stângăcie din șa. Mercenarii erau atât de absorbiți de spectacol, încât doar cei de vizavi îi observară.

Brienne era îmbrăcată în aceeași rochie strâmtă pe care o purtase la cina Lordului Bolton. Fără scut, fără platoșă, fără zale, nici măcar piele fiartă, doar satin roz și dantelă myrisherză. Pesemne Țapul o găsea mai nostimă în straie femeiești. Jumătate din rochie îi atârna în zdrențe, iar din brațul drept îi picura

sânge, unde o zgâriase ursul.

Cel puțin i-au dat o sabie. Fetișcana o ținea cu o singură mână, mișcându-se într-o parte, încercând să păstreze o oarecare distanță între ea și urs. *Nu e bine. Arena e prea mică.* Trebuia să atace, să facă o mișcare iute, să isprăvească repede cu el. Oțelul bun venea de hac oricărui urs. Dar fetișcana era prea speriată ca să se apropie. Măștile o potopeau cu injurii și aluzii obscene.

— Asta nu e treaba noastră, îl preveni Picioare-de-Oțel. Lordul Bolton a spus că fătuca e a lor, să facă de acum cu ea ce poftesc.

— O cheamă Brienne. Jaime coborî treptele, pe lângă o duzină de mercenari uluiți. Vargo Hoat se așezase în loja lordului, în rândul din față. Lord Vargo, strigă Jaime peste vacarm.

Bărbatul din Qohor aproape că-și vărsă vinul.

— *Regicidele?* Avea un bandaj grosolan pe partea stângă a feței, cu pânda pătată de sânge în dreptul urechii.

— Scoate-o de acolo.

— Nu te băga, Regicidele, dacă nu vrei să te mai alegi cu încă un ciot. Flutură o cupă cu vin. Amica ta m-a mușcat de ureche. Nu e de mirare că tatăl ei nu vrea să răscumpere o asemenea ciudată.

Un răget îl făcu pe Jaime să se întoarcă. Ursul se ridica, înalt de trei metri. *Gregor Clegane cu blană*, gândi el, *deși probabil mai deștept*. Însă fiara nu avea îndemânarea Muntelui, cu monstruoasa lui sabie cu două tășuri.

Urlând de furie, animalul dezveli o gură plină de dinți mari, galbeni, apoi se prăbuși înapoi în patru labe, năpustindu-se către Brienne. *Acum e șansa ta*, gândi Jaime. *Lovește! Acum!*

Ea lovi zadarnic cu vârful sabiei. Ursul se retrase, apoi porni spre ea, mormăind. Brienne alunecă spre stânga și întinse din nou sabia către capul animalului. De data aceasta, ursul ridică o labă, să o dea la o parte.

E prevăzător, își dădu seama Jaime. *A mai luptat împotriva altor oameni. Știe că săbiile și sulițele îl pot răni. Dar asta nu-l va ține la distanță multă vreme.*

— Omoară-l! strigă el, dar glasul i se pierdu printre toate celelalte strigăte. Brienne nu dădea nici un semn că l-ar fi auzit. Se mișca în jurul gropii, rămânând cu spatele la perete. *Prea aproape. Dacă ursul o ținutește de zid...*

Fiara se întorcea stângace, prea departe și prea repede. Ageră ca o pisică, Brienne schimbă direcția. *Asta-i fătuca pe care o știam.* Făcu un salt, dându-i ursului o lovitură peste spate. Răcnind, animalul se ridică din nou în două labe. Brienne se retrase. *Unde e sângele?* Apoi, dintr-odată, înțelese. Jaime se întoarse către Hoat:

— I-ai dat o sabie pentru turnir.

Țapul răgi ca un măgar, scuipându-l cu vin și salivă.

— Bineînțeles!

— Am să-i plătesc eu afurisita de răscumpărare. Aur, safire, ce-oi fi vrând.

Scoate-o de acolo.

— O vrei? Du-te după ea.

Așa și făcu.

Jaime își așeză mâna cea bună pe balustrada de marmură și sări înăuntru, rostogolindu-se când ateriza pe nisip. La auzul bufniturii, ursul se întoarse, adulmecând, urmărind cu prudență acest nou intrus. Jaime se ridică în picioare. *Păi și ce naiba fac eu acum?* Își umplu pumnul de nisip.

— Regicidule! o auzi pe Brienne exclamând, uluită.

— Jaime. Se ridică, aruncându-i ursului nisipul în față. Animalul lovi aerul cu laba și răcni ca apucat.

— Ce faci aici?

— O prostie. Treci în spatele meu. Ocoli animalul așezându-se între Brienne și urs.

— Treci tu în spate. Eu am sabia.

— O sabie fără vârf și fără tăiș. *Treci în spatele meu!*

Jaime ochi ceva pe jumătate îngropat în nisip și înhață obiectul cu mâna cea bună. Se dovedi a fi o mandibulă de om, cu bucăți de carne verzuie, mișunând de viermi, atârănând încă de ea. *Încântător*, gândi el, întrebându-se a cui era fața pe care o ținea în mână. Ursul se apropia, așa că Jaime își luă avânt și azvârli osul, carnea și viermii în capul lui. Rată cu mai bine de un metru. *Ar trebui să-mi tai și mâna stângă, după cât mi-e de folositoare.*

Brienne încercă să țâșnească în fața lui, dar Jaime o doborî de pe picioare. Căzu în nisip, strângând în mână sabia nefolositoare. Jaime se așeză călare peste ea, iar ursul atacă.

Se auzi un zbârnăit și o săgeată se înfipse dintr-odată sub ochiul stâng al animalului. Din gura-i deschisă se prelingeau sânge și salivă și o altă săgeată îl nimeri în picior. Ursul mormăi, ridicându-se pe labele din spate. Îi văzu din nou pe Jaime și pe Brienne și porni, clătinându-se, către ei. Alte săgeți zburară, pătrunzând prin blană și carne. De la o distanță atât de mică, arcașii n-aveau cum să rateze. Săgețile loveau cu putere de buzdugan. Dar ursul mai făcu un pas. *Bietul animal, nătâng și curajos.* Când fiara dădu cu laba spre el, Jaime săltă într-o parte, țipând și lovind nisipul cu picioarele. Ursul se întoarse să-l urmărească pe cel care-l chinuia și se mai alese cu două săgeți în spate. Scoase un ultim, huruitor, răcnet, se lăsă pe labele din spate, se întinse pe nisipul pătat de sânge și muri.

Brienne căzu înapoi în genunchi, strângând sabia, cu respirația întretăiată. Arcașii lui Walton Picioare-de-Oțel își învârteau arbaletele și le reîncărcau, în timp ce Măștile însângerate înjurau cât îi ținea gura, amenințându-i. Jaime văzu că Rorge și Trei Degete aveau săbiile scoase, iar Zollo își desfăcea biciul.

— Mi-ați omorât ursul, țipă Vargo Hoat.

— Și o să-ți aplic același tratament, dacă îmi faci necazuri, i-o întoarse

Picioare-de-Oțel. O luăm pe fătucă.

— O cheamă Brienne, preciza Jaime. Brienne, fecioara din Tarth. *Ești încă fecioară, nădăjduiesc.*

Fața ei lătareată roși:

— Da.

— O, bine, zise Jaime. Nu salvez decât fecioare. Iar lui Hoat îi spuse: *Îți vei primi răscumpărarea. Pentru amândoi. Un Lannister își plătește datoriile. Acum adu niște frânghii și scoate-ne de aici.*

— La naiba! răcni Rorge. Omoară-i, Hoat! Sau vei regreta amarnic că n-ai făcut-o!

Bărbatul din Qohor șovăi. Jumătate dintre oamenii lui erau beți, pe când nordicii erau treji ca lumina zilei și de două ori mai mulți. Unii dintre arbaletisti reîncărcaseră deja.

— Scoate-i, zise Hoat, iar apoi către Jaime: Am ales să fiu milostiv. Spune-i tatălui tău asta.

— Așa voi face, lordul meu. *Nu că îți va folosi la ceva.* Abia când erau la doi kilometri de Harrenhal și departe de țința arcașilor de pe ziduri, Walton Picioare-de-Oțel își revărsă mânia.

— Ești nebun, Regicidele? Aveai de gând să mori? Nimeni nu poate să se lupte cu un urs cu mâinile goale.

— O mână goală și un ciot gol, îl corectă Jaime. Dar am sperat că veți omorî fiara înainte să mă omoare ea pe mine. Altfel, Lordul Bolton te-ar fi jupuit ca pe o portocală, nu?

Picioare-de-Oțel îl înjură fără menajamente, făcându-l Lannister neghiob, apoi dădu pinteni calului și se îndepărtă în galop, spre capătul coloanei.

— Ser Jaime? Chiar și în satin roz și murdar și dantelă sfâșiată, Brienne arăta mai mult ca un bărbat în straie femeiești decât ca o adevărată femeie. Îți sunt recunoscătoare, dar... erai deja departe. De ce te-ai întors?

Zeci de răspunsuri sarcastice îi trecură prin minte, unul mai crud decât celălalt, dar Jaime se mulțumi să ridice din umeri.

— Te-am visat, spuse el.

CATELYN

Robb își luă rămas-bun de la tânăra lui regină de trei ori. O dată în pădurea zeilor, în fața copacului inimii, sub ochii zeilor și ai oamenilor. A doua oară sub poarta-ghilotină, când Jeyne se despărți de el cu o lungă îmbrățișare și un sărut și mai lung. Și în cele din urmă, cu o oră înainte de Piatra Răsucită, când fata veni în galop, călare pe un cal înspumat, rugându-l pe tânărul rege s-o ia cu el.

Catelyn văzu că Robb era mișcat de gestul ei, dar în aceeași măsură, stânjenit.

Era o zi umedă și cenușie, începuse să burnițeze și ultimul lucru de care avea nevoie era să-și oprească trupele din marș, ca el să poată sta în ploaie, consolându-și tânăra nevastă înlăcrimată în fața unei jumătăți din oștirea lui. *Îi vorbește cu blândețe*, gândi Catelyn, privindu-i împreună, *dar în spatele vorbelor sale se ascunde mânia.*

Cât timp regele și regina au stat de vorbă, Vântul Cenușiu le-a dat târcoale, oprindu-se doar ca să-și scuture apa de pe blană și să mârâie la ploaie. După ce, într-un târziu, Robb îl dădu lui Jeyne un ultim sărut, trimise o duzină de oșteni s-o escorteze înapoi la Riverrun și apoi încalecă, Vântul Cenușiu o zbughi înainte, iute ca o săgeată slobozită din arc.

— Regina Jeyne are o inimă iubitoare, după câte văd, îi zise lui Catelyn Lothar Frey Șchiopul. Ca surorile mele, de altfel. Aș pune rămășag că Roslin dansează chiar în acest moment în jurul Gemenilor, cântând *Lady Tully, Lady Tully, Lady Roslin Tully*. Până mâine, va ține lângă obraz bucăți de pânză roșie cu albastru, să-și imagineze cum va arăta cu mantia de mireasă. Se întoarce în șa, să-i zâmbească lui Edmure: Dar ești neobișnuit de tăcut, Lord Tully. Mă întreb cum te simți.

— Cam ca la Moara de Piatră, înainte să sune cornul de război, zise Edmure, doar pe jumătate în glumă.

Lothar râse din toată inima.

— Să sperăm că nunta ta se va sfârși cu bine, lordul meu.

Și zeii să ne apere dacă nu. Catelyn își vârî pintenii în trupul calului, lăsându-i pe fratele ei și pe Lothar Ologul unul în compania celuiilalt.

Ea fusese cea care insistase ca Jeyne să rămână la Riverrun, când Robb ar fi preferat s-o aibă în preajma lui. Se putea foarte bine ca Lordul Walder să interpreteze absența reginei de la nuntă ca pe o nouă sfidare, dar prezența ei ar fi fost un alt fel de insultă, sare pe rana bătrânului.

— Walder Frey are o limbă ascuțită și o memorie bună, își prevenise ea fiul. Nu mă îndoiesc că ești destul de puternic să înduri reproșurile unui om bătrân, ca preț al loialității sale, însă ai prea mult din tatăl tău ca să poți să stai cu mâinile-n sân când o insultă pe Jeyne în față.

Robb nu putea s-o contrazică. *Dar în același timp, îmi poartă pică pentru asta*, gândi Catelyn obosită. *Deja îi duce dorul, și o parte din el mă învinuiește pe mine pentru absența ei, deși știe că sfatul meu a fost înțelept.*

Dintre cei șase reprezentanți ai Casei Westerling care veniseră cu fiul ei de la Crag, doar unul rămăsese lângă el: Ser Raynald, fratele lui Jeyne și purtător de flamuri al regelui. Robb îl trimisese pe Rolph Spicer, unchiul lui Jeyne, să-l ducă pe tânărul Martyn Lannister la Dintele de Aur, chiar în ziua când primise acceptul Lordului Tywin de a face schimb de ostatici. Era o mișcare abilă. Fiul ei era izbăvit de teama pentru siguranța lui Martyn, Galhart Glover era ușurat să audă că fratele său Robert fusese imbarcat pe o corabie la Duskendale, Ser Rolph avea o

misiune importantă și onorabilă... iar Vântul Cenușiu era din nou lângă rege. *Unde îi e locul.*

Lady Westerling rămăsese la Riverrun cu copiii ei: Jeyne, Eleya, surioara acesteia și micul Rollam, scutierul lui Robb, care se plânsese amarnic că trebuia să rămână acasă. Dar și asta era înțelept. Olyvar Frey fusese mai înainte scutierul lui Robb și, fără doar și poate, avea să fie prezent la nunta surorii sale. Să-i plimbe înlocuitorul pe sub nas ar fi fost pe cât de nechibzuit, pe atât de crud. Cât despre Ser Raynald, era un tânăr cavaler plin de voieșie, care jura că nici o insultă din partea lui Walder Frey nu l-ar putea provoca. *Și să ne rugăm ca doar insulte să avem de înfruntat.*

Dar Catelyn avea temerile ei în privința aceasta. După Trident, nobilul ei tată nu mai avusese niciodată încredere în Walder Frey, iar Catelyn nu uitase asta. Regina Jeyne va fi mai protejată în spatele zidurilor înalte și puternice ale Riverrunului, cu Peștele Negru lângă ea. Robb chiar crease pentru el un nou titlu, cel de Păzitor al Hotarelor Sudului. Ser Brynden ar apăra Tridentul ca nimeni altul.

Pe de altă parte, lui Catelyn avea să-i lipsească fața colțuroasă a unchiului său, iar lui Robb – sfatul lui. Ser Brynden jucase un rol în fiecare victorie a fiului ei. În locul lui, comanda cercetașilor și a escortelor o preluase Galhard Glover. Un om de nădejde, devotat și credincios, dar fără strălucirea Peștelui Negru.

În urma paravanului de cercetași ai lui Glover, linia de marș a lui Robert se întindea pe mai mulți kilometri. Marelejon era în fruntea avangărzii. Catelyn călătorea în coloana principală, înconjurată de cai de război călăriți de bărbați în armuri de oțel. Apoi venea convoiul de bagaje, o procesiune de căruțe încărcate cu mâncare, nutreț, echipamente, daruri de nuntă, împreună cu răniții prea slabi ca să meargă pe jos, sub ochiul vigilent al lui Ser Wendel Maderly și al cavalerilor Portului Alb. În urma lor se târau turme de oi și de capre, cirezi de vite costelive, după care venea, târșându-și picioarele, un mic alai de vivandiere. Iar mai în spate se afla Robin Flint, cu ariergarda. Nu era nici un dușman în urma lor, pe sute de kilometri, dar Robb nu voia să-și asume nici un risc.

Trei mii cinci sute erau, trei mii cinci sute de oameni care fuseseră însângerați la Pădurea Șoaptelor, care-și înroșiseră săbiile în Bătălia Câmpurilor, la Oxcross, Ashemark și Crag și pe tot cuprinsul munților plini de aur din ținutul de vest al Lannisterilor. Cu excepția micului alai de prieteni ai fratelui său Edmure, lorzii Tridentului rămăseseră să apere ținuturile riverane, în timp ce regele pornea să recucerească Nordul. La capătul drumului, îi așteptau mireasa lui Edmure și următoarea bătălie a lui Robb... *Iar pe mine, doi fii morți, un pat gol și un castel plin de năluci.* Era o perspectivă sumbră. *Brienne, unde ești? Adu-mi fetele înapoi, Brienne. Adu-le țefere înapoi.*

Burnița care îi însoțise se transformă spre amiază într-o ploaie mărunță și continuă până după căderea serii. În ziua următoare, oamenii Nordului nu văzură

soarele defel, ci înaintară sub cerul de plumb, cu glugile trase pe cap, ca să-și ferească ochii de ploaie. Ploua neîncetat, preschimbând drumurile în mocirlă și câmpurile în mlaștini, umflând apele râurilor și desfrunzind copacii. În răpăiala continuă, oamenii nu se mai osteneau să flecărească, așa că vorbeau numai când aveau ceva de spus, iar asta se întâmpla destul de rar.

— Suntem mai puternici decât părem, doamna mea, îi spuse Lady Maege Mormont, care mergea alături de ea. Catelyn se apropiase de Lady Maege și de fiica ei cea mai mare, Dacey. Se dovediseră mai înțeleghătoare decât majoritatea în privința lui Jaime Lannister. Fiica era înaltă și deșirată, mama scundă și îndesată, dar se îmbrăcau la fel, în zale și piele, cu ursul negru al Casei Mormont pe scut și pe tunică. După gustul lui Catelyn, era o îmbrăcămintă ciudată pentru o doamnă, dar Dacey și Lady Maege dădeau impresia că se simt mai în largul lor chiar decât fata din Tarth, atât ca luptători, cât și ca femei.

— Am luptat alături de Tânărul Lup în fiecare bătălie, zise zglobie Dacey Mormont. N-a pierdut nici una până acum.

Nu, dar a pierdut toate celelalte, gândi Catelyn, însă nu era nimerit s-o spună cu voce tare. Oamenii Nordului nu duceau lipsă de curaj, însă erau departe de casă, cu prea puține să-i susțină în afară de încrederea în tânărul lor rege. Încrederea trebuia păstrată cu orice preț. *Trebuie să fiu mai puternică*, își spuse. *Trebuie să fiu puternică pentru Robb. Dacă voi cădea pradă disperării, durerea mă va mistui.* Totul depindea de această căsătorie. Dacă Edmure și Roslin erau mulțumiți unul cu celălalt, dacă întârziatul Lord Frey putea fi îmbunat și își puneă din nou puterea în slujba lui Robb... *Chiar și atunci, ce șansă vom avea, prinși între Lannister și Greyjoy?* Era o întrebare la care Catelyn nu îndrăznea să se gândească, deși Robb era preocupat aproape numai de ea. Îl vedea cum cerceta hărțile, ori de câte ori se opreau, în căutarea unui plan care i-ar putea aduce Nordul înapoi.

Fratele ei Edmure avea alte griji.

— Voi ce credeți, toate fiicele Lordului Walder seamănă cu el? întrebă el, stând în pavilionul său înalt, vârgat, alături de Catelyn și prietenii săi.

— Cu mame diferite, unele fete n-au cum să fie decât frumoase, zise Marq Piper, dar ce motiv ar avea mizerabilul bătrân să-ți dea ție una drăguță?

— Chiar nici un motiv, răspunse Edmure ursuz. Era mai mult decât putea suporta Catelyn.

— Cersei Lannister e frumoasă, zise ea cu asprime. Ai fi mai înțelept să te rogi ca mireasa ta să fie puternică și sănătoasă, cu capul limpede și inima credincioasă.

Și cu asta îi părăsi.

Edmure i-o luă în nume de rău. În ziua următoare, o evită cu totul în timpul drumului, preferând compania lui Marq Piper, a lui Lymond Goodbrook, Patrek Mallister și a tânărului Vances. *Ei nu-l dojenesc, decât în glumă*, își spuse Catelyn, când trecură în goană pe lângă ea în după-amiaza aceea, fără o vorbă.

Am fost întotdeauna prea dură cu Edmure, iar acum suferința îmi asprește fiecare cuvânt. Își regreta izbucnirea. Cădea destulă ploaie din cer și fără ca ea să aducă mai multă. Și chiar era un lucru atât de îngrozitor să-ți dorești o soție draguță? Își aminti propria dezamăgire copilărească din prima clipă când l-a zărit pe Eddard Stark. Și-l imaginase ca o versiune mai tânără a fratelui său Brandon, dar se înșelase. Ned era mai scund și mai urât la față și atât de posomorât! Vorbea destul de curtenitor, dar în spatele cuvintelor Catelyn simțea o răceală care se bătea cap în cap cu firea lui Brandon, a cărui veselie fusese la fel de nestăpânită ca furia. Chiar și când Ned i-a luat fecioria, dragostea lor a fost mai aproape de datorie decât de pasiune. Dar l-am zămislit pe Robb în noaptea aceea, am adus pe lume, împreună, un rege. Iar după război, la Winterfell, am avut parte de dragostea pe care și-ar dori-o orice femeie, după ce am descoperit inima bună și blândă din spatele chipului solemn al lui Ned. Nu există nici un motiv ca Edmure să nu găsească același lucru la Roslin a lui.

După cum au vrut zeii, drumul îi duse prin Pădurea Șoaptelor, unde Robb câștigase prima lui mare victorie. Urmară cursul pârâului șerpuit din albia acelei văi înguste, strâmte, așa cum făcuseră oamenii lui Jaime Lannister în acea noapte hotărâtoare. *Era mai cald atunci, își aminti Catelyn, copacii erau încă verzi și pârâul nu ieșise din matcă.* Acum frunzele căzute sufocau pârâul și se îngrămădeau în mormane ude printre pietre și rădăcini, iar copacii care ascunseseră cândva oastea lui Robb își schimbaseră veșmântul verde cu frunze de un galben mohorât, cu pete maronii și un roșu care îi amintea de rugină și sânge uscat. Doar pinii și molizii purtau încă straie verzi, țâșnind spre pânțelele norilor ca niște sulite înalte și întunecate.

Nu numai copacii au murit de atunci, cugetă ea. În noaptea Pădurii Șoaptelor, Ned era încă în viață, în celula sa de sub Muntele lui Aegon. Bran și Rickon erau la adăpost, în spatele zidurilor Winterfellului. *Iar Theon Greyjoy lupta de partea lui Robb și se fălea cum fusese cât pe ce să-și încrucișeze sabia cu Regicidul. Mai bine ar fi făcut-o. Dacă în locul fiilor Lordului Karstark ar fi murit Theon, câte rele ar fi fost evitate?*

Când traversară câmpul de luptă, Catelyn zări urme ale măcelului: un coif răsturnat, plin de apă, o sulită despicată, oasele unui cal. Câteva mormane de piatră fuseseră ridicate peste trupurile unora dintre oamenii care căzuseră aici, dar păsările de pradă le vizitaseră deja. În mijlocul talmeș-balmeșului de pietre, zări o pânză viu colorată și bucați dintr-un metal strălucitor. O dată, văzu un chip holbându-se la ea, forma unui craniu care începea să iasă de sub carnea neagră, înmuiață.

Asta o făcu să se întrebe unde ajunsese să se odihnească Ned. Surorile tăcute îi duseseră osemintele la Nord, escortate de Hallis Mollen și o mică gardă de onoare. Ajunsese vreodată Ned la Winterfell, să fie înhumat lângă fratele lui, Brandon, în criptele întunecate de sub castel? Sau poarta se închisese la Moat

Cailin, înainte ca Hal și surorile tăcute să poată trece?

Trei mii cinci sute de drumeți șerpuiau de-a lungul văii, prin inima Pădurii Șoaptelor, dar rareori se simțise Catelyn Stark mai singură. Cu fiecare pas, era mai departe de Riverrun și se pomeni întrebându-se dacă va mai revedea castelul vreodată. Sau era pierdut pe vecie, ca atâtea altele?

Cinci zile mai târziu, iscoadele lor se întoarseră să-i anunțe că apele umflate luaseră cu ele podul de lemn de la Fairmarket. Galhart Glover și doi dintre oamenii săi mai îndrăzneți încercaseră să-și treacă înot caii peste năvalnica Furcă Albastră, la Ramsford. Doi cai fuseseră trași la fund și se înecaseră, împreună cu unul dintre călăreți. Cât despre Glover, el reușise să se agate de o piatră până când a fost scos afară.

— Râul n-a mai fost așa de umflat din primăvară, zise Edmure. Și dacă mai continuă să plouă, se va umfla și mai mult.

— Există un pod mai încolo, în amonte, lângă Pietrele Vechi, își aminti Catelyn, care străbătuse adesea ținuturile acestea, împreună cu tatăl ei. E mai vechi și mai mic, dar dacă mai e încă în picioare...

— S-a dus, doamna mea, o întrerupse Galhart Glover. Dus de ape, chiar înainte de cel de la Fairmarket.

Robb se uită la Catelyn:

— Mai e vreun alt pod?

— Nu. Iar vadurile sunt de netrecut. Încercă să-și amintească. Dacă nu putem trece Furca Albastră, va trebui s-o ocolim, prin Șapte Pâraie și Mlaștinile Cotoroașei.

— Mocirle și drumuri proaste, îi preveni Edmure. Vom înainta încet, dar vom ajunge, presupun.

— Lordul Walder ne va aștepta, nu mă îndoiesc, zise Robb. Lothar i-a trimis o pasăre de la Riverrun, știe că venim.

— Da, dar omul e irascibil și suspicios din fire, zise Catelyn. Ar putea să ia această întârziere drept o insultă intenționată.

— Prea bine, am să-i cer iertare și pentru întârzierea noastră. Voi fi un rege jalnic, cerându-mi scuze la fiecare două vorbe. Robb strânse din buze. Sper că Bolton trece Tridentul înainte să înceapă ploile. Drumul regelui duce direct către nord, va avea parte de un marș ușor. Chiar și pe jos, ar trebui să ajungă la Gemeni înaintea noastră.

— Și când oamenii lui se vor alătura alor tăi, după ce-l vezi pe fratele meu înșurat, ce urmează? îl întrebă Catelyn.

— Nordul. Robb îl scarpină pe Vânt Cenușiu după ureche.

— Pe drumul dintre mlaștini? Spre Moat Cailin?

Robb îi zâmbi enigmatic.

— Asta ar fi o variantă, răspunse el, iar Catelyn știu, din tonul său, că nu avea de gând să spună mai mult. *Un rege înțelept nu-și divulgă secretele*, își reaminti

ea.

Ajunseră la Pietrele Vechi după încă opt zile de ploaie neîncetată și poposiră pe dealul care se înălța deasupra Furcii Albastre, între ruinele fortăreței vechilor regi riverani. Fundațiile dănuiseră printre buruieni, indicând locurile unde se aflaseră cândva zidurile și turnurile principale, dar oamenii locului își luaseră de mult tălpășița, cu cea mai mare parte a pietrelor, să-și ridice hambarele, septele și fortărețele. Cu toate acestea, în mijlocul a ceea ce cândva fusese curtea castelului, un sepulcru mare, sculptat în piatră, era încă în picioare, pe jumătate ascuns de iarba veștedă, înaltă până la brâu, în mijlocul unui morman de cenușă.

Capacul mormântului fusese sculptat după înfățișarea bărbatului ale cărui oase se odihneau dedesubt, dar ploaia și vântul își făcuseră treaba. Regele purtase barbă, asta se vedea, dar altminteri chipul său era neted și șters, doar cu vagi sugestii ale gurii, nasului, ochilor și coroanei din jurul tâmpelor. Măinile i se împreunau pe mânerul unui ciocan de război din piatră, care îi era așezat pe piept. Cândva, ciocanul trebuie să fi fost gravat cu rune care îi spuneau numele și povestea, dar secolele tociseră toate acestea. Piatra era crăpată și sfărâmată la colțuri, decolorată ici și colo de pete albe de licheni, în timp ce peste picioarele regelui, aproape până la piept, se întindeau trandafiri sălbatici.

Acolo îl găsi Catelyn pe Robb, întunecat, în amurg, doar cu Vântul Cenușiu alături. Ploaia se oprise în sfârșit și Robb avea capul descoperit.

— Castelul acesta are un nume? întrebă el cu glas șoptit, când ea se apropie.

— Pietrele Vechi îi spunea toată lumea, de când eram eu mică, dar fără îndoială, a avut vreun alt nume când era încă reședința regilor.

Poposise aici cândva, cu tatăl ei, în drumul către Seagard. *Petyr era și el cu noi...*

— Există un cântec, își aminti el. *Jenny de la Pietrele Vechi, cu flori în păr.*

— La sfârșit, rămânem cu toții doar cântece. Dacă suntem norocoși.

Se jucase de-a Jenny în ziua aceea, chiar își împletise flori în păr. Iar Petyr se prefăcuse că e Prințul Libelulelor. Catelyn nu avea pe atunci mai mult de doisprezece ani, iar Petyr era doar un băiețel.

Robb cercetă sepulcru.

— Al cui e mormântul?

— Aici zace Tristifer, Al Patrulea Pe Numele Său, Rege al Râurilor și al Munților. Tatăl său îi spusese odată povestea. A domnit de la Trident până la Gât, cu mii de ani înainte de Jenny și prințul ei, în vremurile când regatele Primilor Oameni se prăbușeau unul după altul în fața năvălirii andalilor. Ciocanul Dreptății i se spunea. A purtat o sută de bătălii și a câștigat nouăzeci și nouă, sau cel puțin așa zic cântăreții, iar când l-a ridicat, acest castel a fost cel mai puternic din Westeros. Catelyn așază o mână pe umărul fiului său. A murit în a o suta bătălie, când șapte regi andali și-au unit forțele împotriva lui. Cel de-al cincilea Tristifer nu l-a egalat și în curând regatul a pierit, iar apoi castelul și, în sfârșit, ultimul

moștenitor din linia lor. Cu Tristifer al Cincilea, a murit Casa Mudd, care stăpânise ținuturile riverane o mie de ani înainte de venirea andalilor.

— Moștenitorul său i-a înșelat așteptările. Robb își trecu o mână peste piatra aspră, mâncată de vremi. Sperasem s-o las pe Jeyne însărcinată... am încercat destul de des, dar nu sunt sigur...

— Nu se întâmplă întotdeauna de prima oară. *Deși mie mi s-a întâmplat.* Poate nici a suta oară. Ești foarte tânăr.

— Tânăr și rege, spuse el. Un rege trebuie să aibă un moștenitor. Dacă e să mor în următoarea bătălie, regatul nu trebuie să moară odată cu mine. După lege, Sansa este următoarea pe linia succesiunii, așa că Winterfellul și Nordul îi vor reveni ei. Gura i se încheșta.

Ei și nobilului ei soț, Tyrion Lannister. Nu pot îngădui asta. Nu *voi* îngădui asta. Nordul nu trebuie să încapă niciodată pe mâna celui pitic.

— Nu, fu de acord Catelyn. Trebuie să numești un alt moștenitor până când Jeyne îți dăruiește un fiu. Chibzui o clipă. Tatăl tatălui tău nu are frați sau surori, dar fratele lui a avut o soră care s-a măritat cu un fiu mai mic al Lordului Raymar Royce, din ramura tânără. Au avut trei fiice și toate s-au măritat cu lorzi mărunți din Vale. Un Waynwoo și un Corbray, cu siguranță. Cel mai tânăr... să fi fost un Templeton, dar...

— Mamă. Era o anumită asprime în tonul lui Robb. Tu uiți. Tatăl meu a avut patru fii.

Nu uitase, nu voise să se gândească la asta, dar era pusă în fața faptului împlinit.

— Un Snow nu e un Stark.

— Jon e mai degrabă Stark decât vreun lord mărunț din Vale, care n-a văzut în viața lui Winterfellul.

— Jon e un frate al Rondului de Noapte, care a jurat să nu-și ia soție și să nu aibă copii. Veșmintele negre se îmbracă pe viață.

— La fel jură și cavalerii Gărzii Regale. Asta nu i-a împiedicat pe Lannisteri să le smulgă mantiile albe lui Ser Barristan Selmy și lui Ser Boros Blount, când n-au mai avut nevoie de ei. Dacă trimit Rondului o sută de oameni în locul lui Jon, pun prinsoare că vor găsi o cale să-l elibereze de jurămintele.

E hotărât. Catelyn știa cât de încăpățânat putea fi fiul ei.

— Un bastard nu poate moșteni.

— Nu, dacă nu e recunoscut printr-un decret regal, zise Robb. În privința asta există mai multe precedente decât în cea a eliberării de jurământ a unui Frate Jurat.

— Precedente, zise ea cu amărăciune. Da, Aegon al patrulea și-a recunoscut bastarzii pe patul de moarte. Și câtă durere, suferință, cât război și câte crime au izvorât de aici? Știi că ai încredere în Jon. Dar Jon poate avea încredere în fiii săi? Sau în fiii *lor*? Pretendenții Blackfyre le-au făcut necazuri Targaryenilor timp

de cinci generații, până când Barristan Viteazul l-a omorât pe ultimul pe insulele Stepstones. Dacă-l recunoști pe Jon, n-ai cum să-l mai faci bastard înapoi. Dacă se căsătorește și are copii, nici unul dintre fiii pe care-i vei avea cu Jeyne nu va fi în siguranță.

— Jon nu s-ar atinge niciodată de un fiu al meu.

— Nu, cum nu s-a atins nici Theon Greyjoy de Bran și de Rickon.

Vântul Cenușiu sări pe mormântul Regelui Tristifer, dezvelindu-și dinții. Chipul lui Robb era rece.

— Asta e pe cât de nedrept, pe atât de crud. Jon nu e Theon.

— Roagă-te să fie așa. La surorile tale te-ai gândit? Cum rămâne cu drepturile lor? Sunt de acord că nu trebuie să lăsăm Nordul să cadă în mâna Pezevenghiului, dar cu Arya cum rămâne? După lege, ea urmează după Sansa... propria ta soră, din sânge regesc...

— ... *și moartă*. Nimeni n-a văzut-o sau n-a auzit de ea de când l-au decapitat pe tata. De ce te minți? Arya nu mai este, așa cum nu mai sunt nici Bran sau Rickon, și o vor omori pe Sansa după ce piticul îi face un copil. Jon e singurul frate care-mi rămâne. Dacă mor fără descendenți, vreau ca el să-mi urmeze ca Rege al Nordului. Sperasem că mă vei susține.

— Nu pot, spuse ea. În orice alte privințe, Robb. Dar nu în această... această nebulie. Nu-mi cere așa ceva.

— Nu trebuie. Eu sunt regele.

Robb se întoarse și se îndepărtă. Iar Vântul Cenușiu sări jos de pe mormânt și porni, în salturi, pe urmele lui.

Ce am făcut? se întrebă Catelyn obosită, stând singură lângă mormântul de piatră al lui Tristifer. *Prima dată îl înfurii pe Edmure, iar acum pe Robb, dar n-am făcut decât să rostesc adevărul. Sunt oare bărbații atât de fragili încât nu suportă să-l audă?* Ar fi putut să plângă atunci, dacă n-ar fi început cerul să-și verse lacrimile în locul ei. Nu avu de ales decât să se întoarcă la cort și să stea acolo, în tăcere.

În ziua următoare, Robb era pretutindeni și în fiecare loc, călărind în fruntea avangărzii cu Marelejon, în recunoaștere cu Vântul Cenușiu, alergând înapoi la Robin Flint, cu ariergarda lui. Oamenii spuneau cu mândrie că regele lor lup era primul care se trezea în zori și ultimul care se culca noaptea, dar Catelyn se întreba dacă fiul ei dormea vreodată. *Devine la fel de uscățiv și de flămând ca lupul străvechi.*

— Doamna mea, îi spuse Maege Mormont, într-o dimineață, în timp ce înaintau prin ploaia mărunță, ești atât de posomorâtă. Ți lipsește ceva?

Nobilul meu soț e mort, la fel și tatăl meu. Doi dintre fiii mei au fost uciși, una din fiicele mele a fost dată de soție unui pitic perfid, să-i poarte în pânțele pruncii nevolnici, cealaltă a dispărut și e probabil moartă, iar ultimul meu fiu și unicul meu frate sunt amândoi supărați pe mine. Ce mi-ar putea lipsi? Dar era un

adevăr mai crud decât ar fi vrut să audă Lady Maege.

— E o ploaie afurisită, zise Catelyn în schimb. Multe am îndurat și alte primejdii și suferințe ne așteaptă. Trebuie să le înfruntăm cu curaj, cu goarneaua răsunând și flămurile fluturând mărețe. Dar ploaia asta ne doboară. Flămurile atârnă pleoștite și îmbibate de ploaie, oamenii se cuibăresc sub manteile lor și abia dacă schimbă o vorbă. Numai o ploaie afurisită vrea să ne înghețe inimile când avem atâta nevoie ca ele să ardă fierbinți.

Dacey Mormont ridică privirea către cer.

— Prefer să mă potopească ploaia decât săgețile.

Catelyn zâmbi fără să vrea.

— Mă tem că ești mai curajoasă decât mine. Toate femeile din Insula Urșilor sunt războinice atât de neînfricate?

— Ursoaice, da, răspunse Lady Maege. Trebuie să fim. În vremurile de demult, veneau oamenii de fier să ne atace, în corăbiile lor lungi, sau sălbaticii de la Țărnuț înghețat. Bărbații erau plecați mai tot timpul la pescuit. Soțiile pe care le lăsa în urmă erau nevoite să se apere, pe ele și copiii lor, altfel erau răpite.

— Pe poarta noastră, zise Dacey, se află sculptată o femeie în blană de urs, cu un copil la sân, culcat pe un braț. În cealaltă mână ține o secură de război. Nu e o doamnă adevărată femeia aceea, dar întotdeauna mi-a fost dragă.

— Nepotul meu Jorah a adus o dată acasă o doamnă adevărată, zise Lady Maege. O câștigase într-un turnir. Cât mai ura sculptura aceea!

— Da, și toate celelalte, adăugă Dacey. Avea părul ca aurul tors, cea Lynesse. Pielea ca laptele. Dar mâinile ei delicate nu erau făcute pentru securi.

— Nici sfârcurile pentru alăptat, zise mama ei, fără ocolișuri.

Catelyn știa despre cine vorbeau. Jorah Mormont își aducea cea de-a doua soție la Winterfell, la festivaluri, iar o dată au rămas pentru două săptămâni, își amintea cât de tânără era Lady Lynesse, cât de frumoasă și cât de nefericită. Într-o noapte, după mai multe cupe de vin, îi mărturisise lui Catelyn că Nordul nu era locul potrivit pentru o Hightower din Orașul Vechi.

— A existat și o Tully din Riverrun care simțea cândva același lucru, îi răspunsese ea cu blândețe, încercând s-o consoleze, dar cu timpul, a găsit aici multe lucruri pe care le-a putut iubi.

Toate s-au dus acum, cugetă Catelyn. Winterfellul și Ned, Bran și Rickon, Sansa, Arya, toate au pierit. Doar Robb mai rămăsese. Avea, până la urmă, prea mult din Lynesse Hightower și prea puțin din clanul Stark? Aș vrea să fi învățat să mânuiesc un topor, poate că așa aș fi fost în stare să-i apăr mai bine.

Trecea zi după zi și ploaia nu se oprea. Străbătura tot drumul până la Furca Albastră, dincolo de Cele Șapte Pâraie, unde râul se despletea într-o țesătură de râulețe și pâraie, pe urmă prin Mlaștina Vrajitoare, unde mocirlele verzi, sclipitoare, așteptau să-î înghită pe cei imprudenți și unde terenul moale trăgea de copitele cailor ca un prunc înfometat de țâța mamei. Drumul era mai mult decât

anevoios. Fură nevoiți să abandoneze în mlaștini jumătate din căruțe, împărțindu-le încărcătura între catări și caii de povară.

Lordul Jason Mallister îi ajunse din urmă în mijlocul Mlaștinilor Cotoroaței. Rămăsese mai mult de o oră până la lăsarea întunericului, când sosi cu coloana sa, dar Robb ordonă îndată așezarea taberei, iar Ser Raynald Westerling veni s-o conducă pe Catelyn la cortul regelui. Își găsi fiul așezat lângă un mangal, cu o hartă pe genunchi. Vântul Cenușiu dormea la picioarele lui. Marelejon era cu el, împreună cu Galhart Glover, Maege Mormont, Edmure și un bărbat pe care Catelyn nu-l cunoștea, un bărbat trupeș, chel, cu un aer slugarnic. *Nu e lord*, își dădu ea seama îndată ce dădu cu ochii de străin. *Nici măcar războinic*.

Jason Mallister se ridică, cedându-i lui Catelyn locul. Părul lui avea aproape tot atâtea fire albe câte castanii, dar Lordul de Seagard era încă un bărbat chipeș, înalt și subțire, cu o față cizelată, proaspăt bărbierită, pomeți înalți și ochi aprigi, albaștri-cenușii.

— Lady Stark, e întotdeauna o plăcere. Aduc vești bune, nădăjduiesc.

— Avem nevoie disperată de așa ceva, lordul meu. Se așează, ascultă ploaia răpăind zgomotos pe canavaua de deasupra capului.

Robb așteptă ca Ser Raynald să închidă clapa cortului.

— Zeii ne-au auzit rugăciunile, lorzii mei. Lordul Jason l-a adus pe căpitanul *Myrahamului*, un neguțător din Orașul Vechi. Căpitane, povestește-le ce mi-ai spus.

— Da, Înălțimea Ta. Își linse buzele groase cu nervozitate. Ultimul port în care am poposit înainte de Seagard a fost Lordsport, de pe Insula Pyke. Oamenii de fier m-au ținut acolo mai bine de un an, așa au făcut. Din porunca Regelui Balon. Numai că, ei, bine, fără să mai lungesc vorba, acum e mort.

— Balon Greyjoy? Inima lui Catelyn se opri o clipă în loc. Vrei să ne spui că Balon Greyjoy e mort?

Micul căpitan zdrențaros încuviință.

— Știi cum e construit Castelul Pyke, pe un promontoriu, și o parte pe stâncile și insulele din larg, cu poduri între ele? După cum am auzit eu povestea la Lordsport, bătea un vânt dinspre vest, cu ploaie și tunete, și bătrânul Rege Balon traversa unul dintre poduri, când s-a stârnit un vânt și l-a făcut fărâme. Regele a ieșit la mal două zile mai târziu, cu trupul umflat și zdrobit. Crabii îi mâncaseră ochii, așa am auzit.

Marelejon râse.

— Crabi regi, nădăjduiesc, să se delecteze cu așa o piftie regală, nu?

Căpitanul clătină din cap.

— Da, dar asta nu e totul, nu. Se aplecă, apropiindu-se: *Fratele s-a întors*.

— Victarion? întrebă mirat Galhart Glover.

— Euron. I se spune Ochiul Ciorii. Un pirat mai negru decât s-a pomenit vreodată. Era plecat de ani de zile, dar nici n-a apucat Lordul Balon să se răcească

bine, că și-a și făcut apariția, intrând în Lordsport cu *Tăcerea* lui. Vele negre, carenă roșie și un echipaj de muți. Făcuse drumul până la Ashai și înapoi, după câte am auzit. Dar oriunde o fi fost, acum e acasă și a intrat direct în Pyke, unde și-a așezat fundul pe Stânca Mării și l-a înecat pe Lordul Botley într-un butoi cu apă de mare când a protestat. Așa stăteau lucrurile când am alergat la *Myraham* și am ridicat ancora pe furiș, sperând să pot scăpa cât timp situația era tulbure. Și așa am făcut și iată-mă aici.

— Căpitane, zise Robb când bărbatul isprăvi, ai mulțumirile mele și nu vei rămâne nerăsplătit. Lordul Jason te va duce înapoi la corabia ta după ce termină. Așteaptă afară, rogu-te.

— Așa voi face, Înălțimea Ta. Așa voi face.

Îndată ce bărbatul părăsi pavilionul regelui, Marelejon începu să râdă, dar Robb îl reduse la tăcere cu o privire.

— Euron Greyjoy nu e ceea ce se poate numi rege, de-ar fi să fie adevărate doar jumătate din cele povestite de Theon despre el. Theon e moștenitorul de drept, dacă nu e mort... dar Victarion dispune de Flota de Fier. Nu-mi vine a crede că va rămâne la Moat Cailin, în timp ce Euron Ochiul Ciorii șade pe Stânca Mării. *Trebuie* să se întoarcă.

— Există și o fiică, îi reaminti Galhart Glover. Cea care are în stăpânire Deepwood Motte, precum și soția și copilul lui Robert.

— Dacă rămâne la Deepwood Motte, asta e *tot* ce poate spera să stăpânească, zise Robb. Ceea ce este valabil pentru frați este și mai valabil pentru ea. Va trebui să meargă acasă, să-l dea afară pe Euron și să-și revendice tronul. Fiul lui Catelyn se întoarse către Jason Mallister: Ai o flotă la Seagard?

— O flotă, Înălțimea Ta? Jumătate de duzină de corăbii lungi și două galere de război. Suficient ca să-mi apăr propriile țărături împotriva năvălitorilor, dar n-aș putea spera să pot înfrunta Flota de Fier în luptă.

— Nici nu ți-aș cere-o. Oamenii de fier vor porni către Pyke, presupun. Theon mi-a spus cum gândesc oamenii lui. Fiecare căpitan e rege pe puntea sa. Vor voi cu toții să aibă un cuvânt de spus în privința succesiunii. Lordul meu, am nevoie de două dintre corăbiile tale lungi, să dea ocol Capului Vulturilor și să meargă pe Gât în sus, către Straja Apei Cenușii.

Lordul Jason șovăi.

— Zeci de pâraie străbat pădurea udă, toate cu apele mici, nămolose și neexplorate. Nici măcar nu le-aș numi râuri. Canalele își schimbă cursul mereu. Găsești acolo nesfârșite bancuri de nisip, capcane și încrângături de copaci putreziți. Iar Golful Apei Cenușii se deplasează. Cum să-l poată găsi corăbiile mele?

— Mergi în amonte arborând flamurile mele. Oamenii mlaștinilor te vor găsi. Vreau două corăbii, să dublez șansele ca mesajele mele să ajungă la Howland Reed. Lady Maege va fi pe una dintre ele. Galhart pe a doua. Se întoarse către cei

doi pe care-i numise: Veți duce scrisori către acei lorzi ai mei care rămân în Nord, dar toate ordinele pe care le vor cuprinde vor fi false, în caz că aveți ghinionul să fiți prinși. Dacă se întâmplă asta, trebuie să le spuneți că vă îndreptați către nord. Înapoi la Insula Ursului sau spre Țărnul Stâncos. Bătu cu degetul pe hartă. Moat Cailin este cheia. Lordul Balon știa asta, de aceea l-a trimis pe fratele său Victarion acolo, cu nucleul dur al oștirii Greyjoy.

— Cu sau fără gălcevi pentru tron, oamenii de fier nu sunt așa de nechibzuiți încât să abandoneze Moat Cailin, zise Lady Maege.

— Nu, o aprobă Robb. Victarion va lăsa acolo cea mai bună parte a garnizoanei sale, presupun. Dar fiecare om pe care îl ia cu el va însemna cu un om mai puțin de înfruntat. Și va lua mulți dintre căpitaniii lui, fiți siguri de asta. Conducătorii. Va avea nevoie de asemenea oameni care să vorbească în numele lui, dacă speră să se așeze pe Stânca Mării.

— Nu poți să ataci pe drumul dintre mlaștini, Înălțimea Ta, zise Galhart Glover. Căile de acces sunt prea înguste. Nu ai cum să te desfășori. Nimeni n-a cucerit vreodată Moat Cailin.

— Dinspre sud, punctă Robb. Dar noi putem să atacăm simultan dinspre nord și vest și să-i lovim pe oamenii de fier pe la spate, în timp ce ei resping, pe drumul dintre mlaștini, ceea ce vor crede că e asaltul meu principal. Atunci avem o șansă. După ce îmi unesc forțele cu Lordul Bolton și Casa Frey, voi avea mai mult de douăsprezece mii de oameni. Vreau să-i împart în trei batalioane care să pornească pe drumul dintre mlaștini la o distanță de o jumătate de zi. Dacă Greyjoyii au ochi la sud de Gât, îmi vor vedea întreaga armată năvălind către Moat Cailin. Roose Bolton va avea ariergarda, în timp ce eu voi comanda trupele centrale. Marejon, tu vei ataca Moat Cailin cu avangarda. Atacul tău trebuie să fie atât de cumplit încât oamenii de fier să nu aibă răgazul să se întrebe dacă se furișează cineva în spatele lor, dinspre nord.

Marelejon râse înfundat.

— Oamenii tăi ar face bine să se furișeze repede, altfel ai mei se vor cățăra pe zidurile alea și vor cuceri Moat Cailin înainte să apuci să-ți arăți fața. Ți-l voi oferi în dar când veți ajunge sus, cu pas de melc.

— E un dar pe care l-aș primi bucuros, zise Robb.

Edmure se încruntă.

— Vorbiți despre un atac pe la spate, dar cum vă gândiți să ajungeți la nord de ei?

— Prin Gât există cărări care nu sunt trecute pe hartă, unchiule. Cărări cunoscute doar de oamenii mlaștinilor – poteci înguste și drumuri acoperite de apă prin stufăriș, care nu pot fi străbătute decât cu barca. Se întoarce către cei doi mesageri ai săi: Spuneți-i lui Howland Reed că trebuie să-mi trimită călăuze la două zile după ce voi porni pe drumul mlaștinilor. Să le trimită la batalionul *central*, unde flutură stindardul meu. Trei oștiri vor pleca de la Gemeni, însă doar

două vor ajunge la Moat Cailin. Batalionul meu se va risipi în Gât, pentru a se reuni pe Râul Febra. Dacă ne mișcăm iute după nunta unchiului meu, putem fi pe poziții până la sfârșitul anului. Vom ataca Moat Cailin din trei părți în prima zi a noului secol, când oamenii de fier se vor trezi cu capetele bubuind din pricina miedului pe care-l vor fi dat pe gât în seara precedentă.

— Îmi place planul ăsta, zise Marelejon. Zău că-mi place.

Galthart Glover se șterse la gură.

— Există riscuri. Dacă oamenii mlaștinilor te trădează...

— Nu vom sta mai rău ca înainte. Dar nu mă vor trăda. Tatăl meu știa cât prețuiește Howland Reed. Robb înfășură harta și abia apoi se uită la Catelyn: Mamă.

Catelyn se încorda.

— Pentru mine ai vreun rol în toate acestea?

— Rolul tău e să rămâi teafără. Călătoria noastră prin Gât va fi primejdioasă și nimic nu ne așteaptă în Nord în afară de luptă. Dar Lordul Mallister a avut amabilitatea de a se oferi să te apere la Seagard, până când se sfârșește războiul. Te vei simți bine acolo, știi.

Să-mi fie aceasta pedeapsa pentru că l-am înfruntat în privința lui Jon Snow? Sau pentru că sunt femeie ori, mai rău, mamă? Abia după o clipă își dădu seama că o priveau cu toții. Știu, înțelese ea. Catelyn n-ar fi trebuit să se mire. Nu-și făcuse prieteni eliberându-l pe Regicid și nu o dată îl auzise pe Marelejon spunând că femeile n-aveau ce căuta pe câmpul de luptă.

Trebuie că furia îi înroșise fața, căci Galthart Glover interveni înainte ca ea să rostească vreun cuvânt:

— Doamna mea, Regele e înțelept. E mai bine să nu vii cu noi.

— Seagard se va lumina de prezența ta, Lady Catelyn, zise Lordul Jason Mallister.

— Vreți să mă faceți prizonieră, spuse ea.

— Oaspete de seamă, insistă Lordul Jason.

Catelyn se întoarse către fiul ei:

— Nu vreau să-l jignesc pe Lordul Jason, zise ea pe un ton oficial, dar dacă nu pot merge mai departe cu voi, prefer să mă întorc la Riverrun.

— Mi-am lăsat soția la Riverrun. Vreau ca mama mea să fie în altă parte. Dacă-ți păstrezi toate comorile într-o singură vistierie, nu faci decât să ușurezi misiunea celor care te jefuiesc. După nuntă, vei merge la Seagard, aceasta este porunca mea regală. Robb se ridică și, cât ai clipi, soarta ei era pecetluită. Regele luă o bucată de pergament: încă o chestiune. Lordul Balon a lăsat haos în urma lui, să sperăm. Nu voi face același lucru. Dar încă nu am un fiu, frații mei Bran și Rickon sunt morți, iar sora mea este măritată cu un Lannister. Am chibzuit îndelung asupra urmașului meu. Vă poruncesc acum, ca lorzi loiali și cinstiți, să vă puneți sigiliile pe acest document, ca martori la decizia mea.

Un adevărat rege, gândi Catelyn, înfrântă. Nu putea decât să spere că și capcana pe care o pregătise pentru Moat Cailin va funcționa la fel de bine ca aceea în care tocmai o prinsese pe ea.

SAMWELL

Copacul Alb, gândi Sam. *Te rog, să fie Copacul Alb*. Își amintea Copacul Alb. Copacul Alb se afla pe hărțile pe care le desenase el, în drumul lor spre nord. Dacă satul acesta era Copacul Alb, știa unde se aflau. *Te rog, trebuie să fie*. Își dorea asta atât de mult, încât, pentru scurtă vreme, își uită picioarele, își uită durerea de gambe și de șale și degetele înghețate pe care nu și le mai simțea. Uită chiar și de Lordul Mormont și de Craster, de arătări și de Ceilalți. *Copacul Alb*, se rugă Sam oricărui zeu care l-ar putea auzi.

Însă toate satele sălbaticilor semănau între ele. În mijlocul acestuia creștea un uriaș copac al inimii... dar un copac alb nu însemna neapărat *Copacul Alb*. Nu fuseseră copacii inimii de la Copacul Alb mai mari decât acesta? Poate că și-l amintea greșit. Fața gravată în trunchiul alb ca osul era lungă și tristă. Din ochi i se prelingeau lacrimi roșii de sevă uscată. *Așa a arătat când am venit la nord?* Sam nu-și putea aminti.

În jurul copacului se aflau câteva colibe cu o singură încăpere, cu acoperișuri de pământ, un conac construit din bârne și năpădit de mușchi, o fântână de piatră, un țarc de oi... dar nici oi, nici oameni. Sălbaticii plecaseră să i se alăture lui Mance Rayder, la Colții de Gheață, luând cu ei tot ce aveau, în afară de aceste case. Sam era recunoscător pentru asta. Noaptea se apropia cu pași repezi și se bucura să poată dormi sub un acoperiș, măcar o dată. Era atât de obosit încât i se părea că merge de o viață. Cizmele îi erau distruse și toate bășicile de pe picioare i se spărseseră, transformându-se în bătăături, însă acum avea noi bășici sub bătăături și degetele de la picioare îi înghețau.

Dar Sam știa că n-avea de ales decât să umble sau să moară. Gilly era încă slăbită după naștere și, în plus, își ducea copilul în brațe. Avea nevoie de cal mai mult decât el. Cel de-al doilea cal le murise la trei zile de Fortăreața lui Craster. Fusesse o minune că rezistase și atât, biata iapă înfometată. Greutatea lui Sam îi venise probabil de hac. Ar fi putut să încerce să încalece doi pe un cal, dar Sam se temea că se va repeta aceeași poveste. *E mai bine să merg pe jos*.

Sam o lăsă pe Gilly în conac să facă focul, în timp ce el își vâra capul prin colibe. Ea se pricepea mai bine la aprinsul focului; Sam nu părea să izbutească niciodată să aprindă vreascurile, iar ultima oară când încercase să stârnească o scânteie cu o bucată de cremene și o lamă de oțel, reușise să se taie cu cuțitul.

Gilly îi legase rana, oprindu-i sângele, dar mâna îi era înțepenită și dureroasă și mai neîndemânatică decât fusese înainte. Știa că ar trebui să-și spele rana, să

schimbe bandajul, dar îi era frică să se uite la ea. În plus, era atât de frig încât ura să-și scoată mânușile.

Sam nu știa ce spera să găsească în bordeiele goale. Poate că sălbaticii lăsaseră ceva mâncare în urma lor. Trebuia să arunce o privire. Jon cercetase colibele de la Copacul Alb, în drumul lor spre nord. Într-una dintre ele, auzi foșnet de șobolani dintr-un colț întunecat, dar altminteri, nu se găsea nimic în nici una dintre ele, în afară de paie vechi, mirosuri la fel și niște cenușă lângă găurile de fum.

Se întoarse la copacul inimii și îi cercetă o clipă chipul cioplit. *Nu e chipul pe care l-am văzut*, recunosc el. *Copacul nu e nici pe jumătate cât cel de la Copacul Alb*. Ochii roșii plângeau cu lacrimi de sânge și nici asta nu-și amintea. Se prăbuși, greoi, în genunchi.

— Vechi zei, ascultați-mi ruga. Zeii tatălui meu au fost Cei Șapte, dar eu în fața voastră mi-am rostit jurămintele atunci când am intrat în Rondul de Noapte. Ajutați-ne acum. Mă tem că ne-am răătăcit. Ne e foame și atât de frig! Nu știu în care zei cred acum... vă rog, dacă sunteți aici, ajutați-ne. Gilly are un copilaș.

Nu știa ce altceva să spună. Întunericul se adâncea, iar frunzele copacului inimii foșneau încet, unduindu-se ca o mie de mâini roșii de sânge. Dacă zeii lui Jon îl auziseră sau nu, asta nu putea să spună.

Când ajunsese înapoi în conac, focul ardea. Gilly stătea lângă el, cu blănurile desfăcute și pruncul la sân. *E la fel de înfometat ca noi toți*, gândi Sam. Bătrâna șterpeliase mâncare pentru ei din cămarile lui Craster, dar deja o mâncaseră aproape pe toată. Sam fusese un vânător fără șansă chiar și la Horn Hill, unde vânatul era din belșug și unde avea câini și hăitași să-l ajute. Aici, în această nesfârșită pădure pustie, șansele să prindă ceva erau și mai îndepărtate. Eforturile lui de a pescui în lacuri și râuri pe jumătate înghețate fuseseră, de asemenea, jalnice eșecuri.

— Cât mai avem, Sam? întrebă Gilly. E încă departe?

— Nu așa departe. Nu mai departe decât a fost până acum. Sam se scutură, dându-și jos ranița din spate, se așază cu greutate și încercă să-și încrucișeze picioarele. Spatele îl dureau atât de rău din cauza umblatului, încât i-ar fi plăcut să se sprijine de unul dintre pilonii sculptați în lemn care susțineau acoperișul, dar focul era în mijlocul încăperii, sub gaura de fum, și Sam tânjea după căldură chiar mai mult decât după comoditate. În câteva zile ar trebui să ajungem.

Sam avea hărțile, dar dacă acesta nu era Copacul Alb, atunci nu le erau prea mult de folos. *Am mers prea departe spre est, ocolind lacurile alea*, cugetă el, *dar poate prea departe spre vest, când am încercat să refac drumul*. Începea să urască lacurile și râurile. Aici, sus, nu întâlneau niciodată poduri plutitoare sau punți, ceea ce însemna că erau nevoiți să ocolească lacurile și să caute, până departe, locuri pe unde puteau trece apa. Era mai ușor să urmărești o potecă decât să străbați pădurea, mai ușor să înconjuri o creastă decât să o escaladezi. *Dacă Bannen sau Dywen ar fi cu noi, ne-am afla deja la Castelul Negru, încălzindu-ne*

picioarele în sala comună. Dar Bannen era mort, iar Dywen era plecat cu Grenn, cu Edd cel Trist și cu ceilalți.

Zidul măsoară cinci sute de kilometri în lungime și două sute în înălțime, își reaminti Sam. Dacă mai continuau să meargă spre sud, *trebuia* să-l găsească, mai devreme sau mai târziu. Și era convins că se îndreptaseră spre sud. Ziua se orienta după soare, iar în nopțile senine puteau urmări coada Dragonului de Gheață, deși nu călătoriseră prea mult pe timp de noapte, de când murise cel de-al doilea cal. Chiar și când era lună plină, pe sub copaci era prea întuneric și ar fi fost foarte ușor ca Sam sau ultimul cal să-și rupă un picior. *Trebuie să fim departe la sud acum, trebuie să fim.*

Însă nu era la fel de sigur cât de departe spre est sau spre vest putuseră să rătăcească. Aveau să ajungă la Zid, da... într-o zi sau în două săptămâni, nu putea fi mai departe de atât, negreșit, negreșit... dar *unde*? Poarta de la Castelul Negru trebuia s-o găsească, singura cale de a pătrunde dincolo de Zid, pe o distanță de mai bine de cinci sute de kilometri.

— Zidul e atât de mare cum spunea Craster? întrebă Gilly.

— Mai mare. Sam încerca să pară vesel. Atât de mare încât nici măcar nu poți zări castelele ascunse în spatele lui. Dar sunt acolo, vei vedea. Zidul e în întregime din gheață, dar castelele sunt din piatră și lemn. Au turnuri înalte și beciuri adânci și un imens palat, cu un foc mare care arde în cămin zi și noapte. E atât de cald acolo, Gilly, că n-o să-ți vină să crezi.

— Aș putea sta lângă foc? Eu și feciorul? Nu mult, doar până ce ne încălzim bine?

— Poți să stai lângă foc cât dorești. Și vei avea mâncare și băutură. Vin fierbinte cu mirodenii și o strachină de tocană de vânat cu ceapă și pâinea lui Hobb scoasă din cuptor, atât de fierbinte încât te va arde la degete. Sam își scoase o mână, ca să-și miște degetele lângă flăcări, și în curând regretă. Îi amortiseră de frig, dar pe măsură ce începea să și le simtă îl dureau atât de tare încât îi venea să țipe. Uneori, unul dintre frați cântă, continuă el, ca să-și mute gândul de la durere. Daeon cântă cel mai bine, dar l-au trimis la Eastwatch. Dar mai e Halder. Și Broscoiul. Numele lui adevărat este Todder, dar arată ca o broască, așa că i-am spus Broscoiul. Îi place să cânte, dar are o voce îngrozitoare.

— Tu cânti? Gilly își rearanjă blănurile și mută copilul de la un sân la celălalt.

Sam roși.

— Eu... eu știu câteva cântece. Când eram mic, îmi plăcea să cânt. Și dansam, dar nobilului meu tată nu i-a plăcut niciodată să fac asta. Zicea că, dacă vreau să topăi de colo-colo, ar trebui s-o fac în curte, cu o sabie în mână.

— Ai putea să cânti un cântec de la sud? Pentru copilaș?

— Dacă vrei. Sam cumpăni o clipă. E un cântec pe care septonul nostru ni-l cânta, mie și surorii mele, când eram mici și era timpul să mergem la culcare. *Cântecul Celor Șapte* se numește. Își dresе glasul și începu să cânte cu glas

domol:

*Tatăl, cu dârzul chip al său,
stă și desparte binele de rău.
El îți măsoară, lung sau scurt, destinul tău,
și îi iubește pe copii.*

*Mama, cea care viață dăruiește,
pe fiece soție ocrotește,
orice durere alungă, când zâmbeste,
și îi iubește pe ai săi copii.*

*Războinicul vrăjmașul îl gonește,
oriunde am fi, de rele ne ferește.
Cu lancea, sabia și scutul el lovește,
și îi păzește pe copii.*

*Baba, bătrână și-nțeleaptă,
vede 'nainte soarta ce ne așteaptă.
Lumina ei arată calea dreaptă
și îi călăuzește pe copii.*

*Fierarul zi și noapte fierul bate,
s-aducă-n lumea omului dreptate.
Cu al său baros, în flăcări luminate,
trudește pentru ai săi copii.*

*Fecioara dănțuiește avântat,
trăind în ochii oricărui bărbat.
cu zâmbetu-i, să zboare păsările a-nvățat
și dă speranțe micilor copii.*

*Cei Șapte Zei care ne-au zămislit
ascultă glasul nostru pribegit.
Închideți ochii – nu v-ați prăbușit,
zeii vă văd, copii.
Închideți ochii – nu v-ați prăbușit,
zeii vă văd, copii.*

Sam își aminti ultima oară când cântase cântecul acesta, împreună cu mama sa, ca să-l adoarmă pe micul Dickon. Tatăl său le auzise glasurile și dăduse buzna,

furios.

— Nu mai vreau să aud asta! i-a zis Lordul RandyL soției sale, cu asprime. Ai distrus un băiat cu cântecele alea dulci, de septon. Ai de gând să faci același lucru și cu pruncul ăsta? Apoi s-a uitat la Sam, zicând: Du-te și cântă-le surorilor tale, dacă ții neapărat să cânți. Nu vreau să te apropii de fiul meu.

Pruncul lui Gilly adormise. Era o făptură atât de mică și de liniștită, încât Sam se temea pentru el. Nici măcar n-avea nume. O întrebase pe Gilly despre asta, iar ea îi spusese că aducea ghinion să dai nume unui copil înainte să împlinească doi ani. Muriseră atât de mulți.

Își vârî sânul înapoi sub blănuri.

— A fost frumos, Sam. Cânti bine.

— Ar trebui să-l auzi pe Dareon. Are glasul dulce ca miedul.

— Am băut cel mai dulce mied în ziua când Craster m-a făcut soția lui. Era vară atunci și nu era așa de frig. Gilly îl privi nedumerită: Ai cântat doar despre șase zei? Craster ne spunea mereu că voi, cei din sud, aveți șapte.

— Șapte, o aprobă el, dar nimeni nu cântă despre Străin. Chipul Străinului era chipul morții. Și numai pomenindu-l, Sam se simțea tulburat. Ar trebui să mâncăm ceva. O îmbucătură, două.

Nu mai rămăsese nimic, în afară de câteva bucăți de sângerete, tari ca piatra. Sam tăie câteva felii subțiri pentru fiecare. Îl durea încheietura din pricina efortului, dar îi era îndeajuns de foame ca să nu se dea bătut. Dacă mestecai destul o felie, se înmuia și avea un gust bun. Nevestele lui Craster preparaseră sângerețele cu usturoi.

După ce terminară, Sam se scuză și se îndepărtă, să se ușureze și să-și caute calul. Un vânt mușcător bătea dinspre nord și frunzele copacilor foșneau în jurul lui. Ca să-și adape iapa, trebui să spargă pojghița de gheață ce acoperea pârau. *Mai bine aș duce-o înăuntru.* Nu voia să se trezească în zori descoperind că iapa lor înghețase peste noapte. *Gilly și-ar continua drumul, chiar dacă s-ar întâmpla așa ceva.* Fata era foarte curajoasă, nu ca el. Ar fi vrut să știe ce va face la Castelul Negru cu ea. Gilly spunea mereu cum i-ar putea fi soție dacă el ar vrea, dar frații în negru nu-și luau soții. În plus, el era un Tarly de Horn Hill, nu s-ar putea însura niciodată cu o sălbatică. *Va trebui să mă gândesc la ceva. Dacă ajungem vii la Zid, restul nu mai contează. Nu mai contează cătuși de puțin.*

Să ducă iapa la conac fu destul de ușor. S-o treacă dincolo de ușă se dovedea mai greu, dar Sam insistă. Gilly dormea deja când reuși să bage animalul înăuntru. Priponi calul într-un colț, puse câteva lemne pe foc, își scoase mantia grea și se cuibări sub blănuri, lângă femeia sălbatică. Mantia lui era destul de mare să-i acopere pe toți trei și să le păstreze căldura trupurilor.

Gilly mirosea a lapte, a usturoi și a blană veche, mucegăită, dar Sam se obișnuise cu asta. Miroseau bine, din punctul lui de vedere. Îi plăcea să doarmă lângă ea. Îl făcea să-și amintească de vremuri de mult apuse, când împărțise, la

Horn Hill, un pat imens cu două dintre surorile lui. Totul se sfârșise când Lordul Randy l hotărâse că asta îl făcea pe Sam moale ca o fată. *Însă dormind singur, în cămăruța mea rece, nu m-am întărit.* Se întreba ce ar spune tatăl său dacă l-ar vedea acum. *L-am ucis pe unul dintre Ceilalți, tată,* se imagina spunându-i. *L-am străpuns cu un pumnal de obsidian și acum Frații Jurați îmi spun Ucigașul.* Dar, chiar și în visele sale cu ochii deschiși, Lordul Randy l nu făcea decât să se încrunte, neîncrezător.

În noaptea aceea îl bântuiră vise ciudate. Se afla acasă la Horn Hill, la castel, dar tatăl lui nu era acolo. Era castelul lui Sam acum. Jon Snow era cu el. Și Lordul Mormont, Bătrânul Urs și Grenn și Edd cel Trist și Pyp și Broscoiul și toți ceilalți frați de la Rond, dar în locul veșmintelor negre, erau îmbrăcați în haine viu colorate. Sam stătea la masa mare și îi ospăta pe toți, tăind felii groase dintr-o friptură, cu sabia mare, *Nenorocirea Inimii*, a tatălui său. Aveau plăcinte dulci de mâncat și vin cu miere de băut, erau cântece și dansuri și tuturor le era cald. Când ospățul luă sfârșit, nu urcă să se culce în dormitorul stăpânului, locuit de tatăl și mama sa, ci în camera pe care o împărțise cândva cu surorile lui. Numai că în locul lor, în patul imens și moale îl aștepta Gilly, acoperită doar cu o blană mare, lăptoasă, cu laptele șiroindu-i din piept.

Se trezi brusc, cuprins de friguri și de spaimă.

Din foc mai rămăseseră doar tăciunii roșii, care ardeau mocnit. Aerul însuși părea înghețat, atât era de frig. În colțul său, iapa necheza, lovind bărnele cu picioarele din spate. Gilly stătea lângă foc, strângându-și copilul la piept. Sam se ridică în capul oaselor, amețit, răspândind aburi palizi din gura deschisă. Conacul era întunecat, negru, cu umbre și mai negre. I se ridică părul pe mâini.

Nu e nimic, își spuse. *Mi-e doar frig, atâta tot.*

Pe urmă, lângă ușă, una dintre umbre se mișcă. O umbră mare.

Încă visez, se rugă Sam. *O, să dorm, să fie un coșmar! E mort, e mort. L-am văzut murind.*

— A venit după copil, scânci Gilly. Îi simte mirosul. Un prunc nou-născut miroase a viață. A venit după viață.

Silueta imensă, întunecată, se aplecă în pragul ușii, păși în încăpere și se apropie clătînându-se. În lumina slabă a focului, umbra deveni Micul Paul.

— Pleacă, strigă Sam cu glas răgușit. Nu te vrem aici. Măinile lui Paul erau de carbune, fața de lapte, ochii aveau o strălucire albastră, amară. Barba îi era albă de promoroacă, iar pe umărul său stătea cocoțat un corb, ciugulindu-i obrazul, mâncându-i carnea albă, moartă. Vezica lui Sam cedă și simți căldura șiroindu-i pe picior.

— Gilly, potolește iapa și du-o afară. Fă cum îți spun.

— Tu..., începu ea.

— Eu am cuțitul. Pumnalul de obsidian. Îl scoase pe băjbăite, ridicându-se în picioare. Primul pumnal i-l dăduse lui Grenn, dar din fericire, înainte de a fugi de

la Fortăreața lui Craster, își amintise să ia pumnalul Lordului Mormont. Îl strânse cu putere, îndepărtându-se de foc, de Gilly și de copil. Paul? Ar fi vrut să pară curajos, dar glasul îi sună ca un scâncet. Micule Paul. Mă recunoști? Sunt Sam, grasul Sam, Sam Speriatul, m-ai salvat în pădure. M-ai dus în spate când n-am putut să mai fac nici un pas. Nimeni altul n-ar fi făcut asta, dar tu ai făcut-o. Sam păși înapoi, cu pumnalul în mână, scâncind. *Cât sunt de laș.* Să nu ne faci nici un rău, Paul. Te rog. De ce ai vrea tu să ne faci rău?

Gilly se târi îndărăt, pe podeaua tare de pământ. Arătarea întoarse capul, să se uite la ea, dar Sam strigă:

— NU!

Și arătarea se întoarse. Corbul de pe umăr smulse o fâșie de carne de pe obrazul său palid, descompus. Sam ținea pumnalul în fața lui, răsuflând ca foalele unui fierar. În partea cealaltă a încăperii, Gilly ajunse lângă iapă. *Zei, dați-mi curaj!* se rugă Sam. *O dată în viață, dați-mi puțin curaj. Doar cât să aibă timp să fugă.*

Micul Paul porni către el. Sam se dădu în spate, până când atinse un perete de bărne. Strânse pumnalul cu ambele mâini, să-l țină nemișcat. Arătarea nu părea să se teamă de sticla dragonului. Probabil că nu știa ce era. Înainta încet, dar Micul Paul nu fusese niciodată iute, nici când era viu. În spatele lui, Gilly murmură să liniștească iapa, încercând s-o ducă spre ușă. Dar animalul simțise probabil o adiere din mirosul rece, ciudat, al arătării. Dintr-odată, se opri cabrându-se, lovind aerul înghețat cu picioarele. Paul se răsuci în direcția sunetului și păru să-și piardă interesul pentru Sam.

N-avea timp să gândească, să se roage sau să se teamă. Samwell Tarly se năpusti înainte și înfipse pumnalul în spatele Micului Paul. Corbul scoase un țipăt și se avântă în aer.

— Ești mort! țipă Sam, lovind cu pumnalul. Ești mort, ești mort! Împlânta pumnalul și țipa, iar și iar, despicând fâșii adânci în mantia neagră, grea, a Micului Paul. Cioburi de sticlă zburau pretutindeni, în timp ce lama de obsidian lovea zalele de oțel de sub mantia de lână.

Urletele lui Sam răspândeau un abur alb în aerul negru. Azvârli mânerul nefolositor și făcu un pas grăbit în spate, în timp ce Micul Paul se răsucea, înainte să poată scoate celălalt cuțit, pumnalul de oțel, pe care-l purtau toți frații, mâinile negre ale arătării i se închiseră sub bărbie. Degetele lui Paul erau atât de reci încât îl ardeau parcă. Săpau adânc în carnea moale a gâtului lui Sam. *Fugi, Gilly, fugi,* dădu să strige, dar când deschise gura, se auzi doar un sunet găuit.

Bâjbâind, degetele sale găsiră, în cele din urmă, pumnalul de oțel, dar când îl înfipse în pântelele arătării, vârful se lovi de zalele de fier și pumnalul căzu, învărtindu-se, din mâna lui Sam. Degetele Micului Paul strângeau fără milă și începură să răsucească. *O să-mi smulgă capul,* gândi Sam cu disperare, își simțea gâtul înghețat, plămânii cuprinși de flăcări. Izbi cu pumnii și trase de încheieturile

arătării, dar în zadar. Îl lovi pe Paul între picioare, fără folos. Lumea se strânse în două stele albastre, cu o durere insuportabilă și un frig atât de năprasnic, încât lacrimile îi înghețară în ochi. Sam se zvârcoli și se smuci cu disperare... și apoi se prăbuși în față.

Micul Paul era mare și vânjos, dar Sam era mai greu decât el, iar arătările erau stângace, văzuse asta la Pumn. Mișcarea neașteptată îl trimise pe Paul, clătînându-se, cu un pas în spate, iar omul viu și cel mort se prăbușiră, încheștați. Impactul desprins o mână de pe gâtul lui și Sam reuși să tragă repede aer în piept, înainte ca degetele negre, înghețate, să se întoarcă. Gustul de sânge îi umplu gura. Își răsuci capul, căutând pumnalul din priviri și văzu o lumină mohorâtă, portocalie. *Focul!* Mai rămăseseră doar tăciunii și cenușa, dar... Nu putea respira, nu putea gândi... Sam se întoarse pe o parte, trăgându-l pe Micul Paul după el... brațele i se lovira de podeaua de pământ, bătând, încercând să apuce, împrăștiind cenușa, până când, în sfârșit, găsiră ceva fierbinte... o bucată de lemn înnegrit, mocnind roșu și portocaliu înăuntru... Degetele i se închiseră în jurul lui și izbi gura lui Paul cu atâta putere încât îi simți dinții sfărâmându-se.

Cu toate acestea, degetele arătării nu se descleșară. Ultimele gânduri ale lui Sam se îndreptară către mama care îl iubise și tatăl pe care-l dezamăgise. Încăperea se învârtea în jurul lui, când văzu dâra de fum ridicându-se dintre dinții spârți ai lui Paul. Atunci fața mortului izbucni în flăcări și mâinile dispărură.

Sam trase aer în piept și se îndepărtă, rostogolindu-se vlăguit. Arătarea ardea, cu promoroaca picurându-i din barbă, în timp ce carnea de dedesubt se înnegea. Sam auzi corbul țipând, dar Paul nu scoase nici un sunet. Când gura i se deschise, din ea țâșniră doar flăcări. Iar ochii... *S-a dus, strălucirea albastră s-a dus.*

Se târi până la ușă. Aerul era atât de rece încât îl durea să-l respire, dar era o durere atât de plăcută! Ieși din conac.

— Gilly! strigă el. Gilly, l-am omorât. Gil...

Stătea cu spatele lipit de copacul inimii, cu băiețelul în brațe. Era înconjurată de arătări. Erau o duzină, douăzeci, mai multe... unele fuseseră cândva sălbatici și purtau încă piei și blănuri... dar și mai multe fuseseră frații lui. Sam îi văzu pe Lark Sisterman, pe Picioare Moi, pe Ryles. Chistul de pe gâtul lui Chett era negru, furunculele erau acoperite de o peliculă subțire de gheață. Iar cel de colo semăna cu Hake, deși nu puteai fi sigur, căci îi lipsea o jumătate din cap. Despicaseră biata iapă și îi scoteau măruntaiele cu mâini roșii, picurând de sânge. Din pânțelele ei se ridicau aburi palizi.

Sam scânci:

— Nu-i drept...

Drept. Corbul coborî pe umărul lui. *Drept, drept, drept.* Își fâlfâi aripile și țipă, împreună cu Gilly. Arătările aproape o acopereau. Sam auzi frunzele roșii ale copacului inimii foșnind, șoptind într-o limbă pe care nu o cunoștea. Însăși lumina stelelor părea să clipească, iar pretutindeni în jurul lor copacii gemeau și pârlău.

Sam se făcu alb ca laptele covăsit și ochii i se lărgiră, ca două farfurii. *Corbi!* Erau în copacul inimii, cu sutele, cu miile, cocoțați pe crengile albe ca osul, ițindu-se printre frunze. Îi vedea deschizând ciocurile când țipau, îi vedea desfăcându-și aripile negre. Țipând, fâlfâind, coborâra asupra arătărilor, în nori furioși. Se îngrămădeau în jurul capului lui Chett, ciugulindu-i ochii, mișunau pe trupul lui Sisterman ca muștele, smulgeau bucăți de carne din capul zdrobit al lui Hake. Erau atât de mulți încât, când ridică privirea, Sam nu putu să vadă luna.

Fugi, spuse pasărea de pe umărul lui. *Fugi, fugi, fugi.*

Sam o luă la goană, cu nori de aburi țâșnindu-i din gură. De jur împrejurul lui, arătările loveau aripile negre și ciocurile ascuțite care le atacau, căzute într-o stranie tăcere, fără un geamăt, fără un țipăt. Dar pe Sam corbii îl ignorau. O apucă pe Gilly de mână și o trase de lângă copacul inimii.

— Trebuie să plecăm.

— Dar unde? Gilly gonea în urma lui, strângându-și copilul în brațe. Ne-au omorât calul, cum să...

— *Frate!* Strigătul răzbătu prin noapte, prin țipetele a o mie de corbi. Sub copaci, un bărbat înfoclit din cap până-n picioare în straie marmorate, negre și gri, stătea călare pe un elan. *Aici!* strigă călărețul. O glugă îi umbrea fața.

Poartă veșminte negre. Sam o zori pe Gilly către el. Elanul era imens, un elan frumos, înalt de trei metri în dreptul umerilor, cu o pereche de coarne aproape la fel de mari. Animalul îngenunche, să-i lase să încalece.

— Aici, zise călărețul, întinzând o mână înmănușată și trăgând-o pe Gilly în spatele lui. Apoi veni rândul lui Sam.

— Mulțumirile mele, pufăi el. Dar când luă mâna întinsă, își dădu seama că omul nu purta mănuși. Mâna îi era neagră și rece, cu degete tari ca piatra.

ARYA

Când ajunseră în vârful crestei și văzură râul, Sandor Clegane trase cu putere de frâiele calului și înjură.

Ploaia cădea din cerul negru de fier, înțepând șuvoiul verde și maroniu cu o mie de săbii. *Trebuie să fie lat de un kilometru și jumătate*, gândi Arya. Zeci de copaci își șteau vârfurile din apele învolburate, cu crengile întinse spre cer, ca brațele unor oameni pe cale să se înece. Covoare groase de frunze ude sufocau linia țărmului, iar mai departe, în râu, zări ceva palid și umflat, un cerb sau poate un cal mort, purtat cu iuteală în josul apei. În aer plutea și un sunet, un huruit gros, aproape neauzit, ca sunetul pe care îl scoate un câine înainte de a mârâi.

Arya se foi în șa și simți armura Căinelui săpându-i în spate. Brațele lui o înconjurau: la stânga, mâna arsă, pe care o îmbrăcase într-o apărătoare de fier, dar îl văzuse dezbrăcându-se și carnea de dedesubt era încă jupuită și supura. Dar

dacă arsurile îl dureau, Sandor Clegane nu dădea nici un semn.

— Aceasta e Apa Neagră? Călăriseră atât de mult prin ploaie și întuneric, prin păduri neumblate și sate fără nume, încât Arya nu mai avea nici un indiciu unde se aflau.

— E un râu pe care trebuie să-l trecem, asta e tot ce trebuie să știi. Din când în când, Clegane îi răspundea, dar o prevenise să nu lungească vorba. O prevenise în multe privințe, în acea primă zi.

— Data viitoare când mă lovești, îți leg mâinile la spate, îi spusese el. Data viitoare când încerci să fugi, te leg de picioare. Mai ți-pă, mai urlă sau mai mușcă-mă încă o dată, și am să-ți vâr un căluș în gură. Putem merge amândoi călare sau te pot arunca pe spatele calului, legată fedeleş, ca o purcea dusă la tăiere. Tu alegi.

Alesese să călărească, dar prima oară când poposiseră, a așteptat până când l-a crezut adormit și a căutat un bolovan colțuros, să-i zdrobească țeasta hidoasă. *Tăcută ca o umbră*, și-a spus furișându-se către el, dar asta n-a fost suficient. Câinele nu dormea, de fapt. Sau poate se trezise. Oricum ar fi fost, ochii i s-au deschis, gura i-a zvâcnit și i-a luat piatra, ca unui copil. Tot ce a putut face Arya a fost să-l lovească cu picioarele.

— De data asta te iert, a spus el, aruncând piatra în tufișuri. Dar dacă ești așa de proastă să mai încerci din nou, îți arăt eu ție.

— De ce nu mă omori pur și simplu, așa cum ai făcut cu Mycah? i-a strigat Arya. Era încă obraznică pe atunci, mai mult furioasă decât speriată.

I-a răspuns înhățând-o de pieptul tunicii și ridicând-o până la două degete de fața lui.

— Data viitoare când mai pomenеști numele ăsta, o să te bat așa de tare încât o să-ți dorești să te omor.

După acea întâmplare, o înfășură în țolul calului său în fiecare noapte când se ducea la culcare și o lega cu frânghii peste piept și peste picioare. Era legată strâns de tot, ca un bebeluș în fașă.

Trebuie să fie Apa Neagră, hotărî Arya, privind cum ploaia biciuia râul. Clegane era câinele lui Joffrey; cu siguranță o ducea înapoi la Fortăreața Roșie, s-o dea reginei și lui Joffrey. Își dorea să iasă soarele, ca să-și poată da seama încotro se îndreptau. Cu cât se uita mai mult la mușchiul de pe copaci, cu atât era mai nedumerită. *Apa Neagră nu era atât de largă la Debarcaderul Regelui, dar asta a fost înainte de ploi.*

— Vadurile vor fi dispărut toate, zise Sandor Clegane și nici nu m-aș osteni să încerc să trec apa înot.

Nu-i chip s-o treci, gândi ea. *Lordul Beric ne va prinde, fără doar și poate.* Clegane își vlăguise armăsarul mare, negru, făcând de trei ori cale întoarsă ca să scape de urmăritori, o dată chiar străbătând un kilometru și jumătate prin mijlocul unui pârau umflat... dar Arya încă se aștepta să dea cu ochii de tâlhari ori de câte ori întorcea capul. Încercase să-i ajute, scrijelindu-și numele pe trunchiurile

copacilor când se ducea în tufișuri să se ușureze, dar a patra oară o prinsese și cu asta se încheiase. *Nu contează*, își spuse Arya. *Thoros mă va găsi în flăcările lui*. Numai că n-o găsisese. Nu încă, în orice caz, iar odată trecuți dincolo de râu...

— Orașul Harroway nu poate fi departe, zise Câinele. Acolo grajdurile Lordului Roote adăpostesc calul de apă cu două capete al Bătrânului Rege Andahar. Poate că el ne va trece apa.

Arya nu auzise niciodată de Bătrânul Rege Andahar. Nici nu văzuse vreun cal cu două capete, mai cu seamă unul care putea alerga pe apă, dar știa că nu are rost să pună întrebări. Își mușcă limba și rămase neclintită, în timp ce Câinele își întoarse armăsarul și porni la trap de-a lungul crestei, în aval. Cel puțin, în felul acesta ploaia îi lovea din spate. Se săturase s-o înțepe în ochi, orbind-o, șiiroindu-i pe obraji, ca un șuvoi de lacrimi. *Lupii nu plâng niciodată*, își reaminti.

Nu putea să fie trecut cu mult de amiază, dar cerul era întunecat ca în amurg. Nu văzuseră soarele de mai multe zile decât putea număra. Arya era udă până în măduva oaselor, o durea carnea de atâta șezut în șa, îi curgea nasul și se simțea rău. Avea și febră și uneori tremura nestăpânit, dar când îi spuse că e bolnavă, Câinele nu făcu decât să mârâie la ea.

— Șterge-te la nas și ține-ți gura, îi spuse. Acum Clegane dormea în șa jumătate din timp, lăsându-și armăsarul să urmeze drumul de țară brăzdat de fgașe sau cărarea pe care se aflau. Animalul era un hăitaș, aproape la fel de mare ca un cal de luptă, dar mult mai ager. *Străinul*, îi zicea Câinele. Arya încercase să-l fure o dată, când Clegane se ușura lângă un copac, crezând că poate să-și ia tălpășița înainte ca el s-o prindă. Străinul fusese cât pe ce s-o muște de față. Cu stăpânul lui era blând ca un bătrân cal castrat, dar altminteri avea un temperament la fel de negru ca înfățișarea. Arya nu mai văzuse un cal atât de ager, să muște sau să dea cu piciorul.

Călăriră ore în șir pe malul râului, sărind peste doi afluenți noroioși înainte de a ajunge la locul despre care vorbise Sandor Clegane.

— Orașul Lordului Harroway, zise el, iar pe urmă, când îl zări, adăugă: *Șapte draci!*

Orașul era inundat și pustiu. Apele umflate își ieșiseră din matcă. Din Harroway nu mai rămăseseră decât ultimul nivel al hanului de chirpici, acoperișul în șapte ape al unui sept scufundat, două treimi dintr-un turn circular de piatră, câteva acoperișuri putrede de stuf și o pădure de hornuri.

Dar Arya văzu că din turn ieșea fum, iar sub o fereastră boltită, o barcă mare, cu fundul drept, era legată strâns cu un lanț. Ambarcațiunea avea o duzină de furcheți și două capete de cai sculptate în lemn, unul în față, unul în spate. *Calul cu două capete*, își dădu ea seama. Chiar în mijlocul punții se afla o casă de lemn cu un acoperiș de pământ, iar când Câinele își făcu mâna pâlnie și strigă, doi oameni ieșiră val-vârtej. Un al treilea se ivi la fereastra turnului circular, strângând în mână o arbaletă încărcată.

— *Ce vrei?* strigă el peste apele murdare și învolburate.

— *Ia-ne și pe noi*, îi răspunse Câinele.

Bărbații de pe vasul plutitor se sfătuiră. Unul dintre ei, un bărbat cu părul cărunț, cu brațe vânjoase și adus de spate, se apropie de parapet.

— *O să te coste.*

— *Atunci o să plătesc.*

Cu ce? se întrebă Arya. Tâlharii îi luaseră lui Clegane aurul, dar poate că Lordul Beric îi lăsase niște bani de argint sau de aramă. O traversare cu podul plutitor n-ar trebui să coste mai mult decât câțiva bani de aramă...

Oamenii se sfătuiră din nou. În cele din urmă, cel adus de spate se întoarse și strigă. Alți șase apărură, trăgându-și glugile peste frunte, să se ferească de ploaie. Alții și alții ieșiră pe fereastra fortăreței și săriră jos pe punte. Jumătate dintre ei semănau cu cel adus de spate destul de bine ca să-i fie rude. Câțiva desfăcură lanțurile și luară în mâini prăjini înalte, iar ceilalți strecurară vâsle grele, late, prin furcheți. Podul plutitor săltă și începu să se strecoare încet către mal, cu vâslele lovind apa ușor, în ambele părți. Sandor Clegane porni în josul dealului, să-i iasă în cale.

Când pupa se izbi de coasta dealului, marinarii deschiseră o ușă largă de sub capul de cal sculptat și întinseră o scândură grea de stejar. Străinul se opri la marginea apei, dar Câinele vârî pintenii în coastele calului și îl îndemnă să treacă pasarella. Bărbatul cocârjat îi aștepta pe punte.

— Cam umezeală pentru tine, ser? îl întrebă el zâmbind.

Gura Câinelui zvâcni.

— De barca ta am nevoie, nu de spiritele tale afurisite. Descăleca și o trase pe Arya jos, lângă el. Unul dintre vâslași întinse mâna după căpăstrul Străinului. N-aș face asta în locul tău, îl preveni Clegane, în timp ce animalul lovea cu picioarele. Bărbatul făcu un salt în spate, alunecă pe puntea udă de ploaie și căzu în fund, înjurând.

Marinarul adus de spate nu mai zâmbea.

— Putem să vă trecem apa, zise el ursuz. O să te coste un gologan de aur. Și încă unul pentru cal. Un al treilea pentru băiat.

— Trei dragoni? Clegane izbucni într-un râs răgușit, lătrător. Cu trei dragoni aș putea cumpăra nenorocitul de pod plutitor.

— Poate că anul trecut ai fi putut. Dar cu râul ăsta, voi avea nevoie de ajutoare la prăjini și la vâsle doar ca să avem grijă să nu fim duși de ape la zeci de leghe în larg. Ai de ales. Trei dragoni sau îți înveți calul ăla blestemat să umble pe apă.

— Îmi plac tâlharii cinstiți. Fie, cum vrei tu. Trei dragoni... după ce ajungem teferi pe malul nordic.

— Îi capăt acum sau nu plecăm. Bărbatul întinse o mână groasă, noduroasă, cu palma în sus.

Clegane își zornăi sabia lungă, clătinând lama în teacă.

— Iată alegerea ta: aur pe malul nordic sau sabie la sud.

Marinarul ridică privirea către chipul Câinelui. Arya își dădea seama că nu-i era pe plac ce vedea. Avea o duzină de oameni în spatele lui, oameni puternici, înarmați cu vâsle și prăjini din lemn tare, dar nici unul dintre ei nu sărea să-l ajute. Împreună, l-ar putea nimici pe Sandor Clegane, însă ar pierde probabil trei, patru oameni înainte să-l doboare.

— De unde să știu că ești bun de plată? întrebă omul cocârjat, după o clipă.

Nu e, îi veni Aryei să strige. Însă își mușcă buza.

— Pe onoarea mea de cavaler, zise Câinele, cu un aer grav.

Nici măcar nu e cavaler. Dar nici asta nu spuse.

— Asta e de ajuns. Marinarul scuipă. Haideți, atunci, trebuie să vă trecem dincolo înainte să se întunece. Leagă calul, nu vreau să se sperie pe drum. În cabină e un mangal, dacă tu și fiul tău vreți să vă încălziți.

— *Nu sunt fiul lui*, izbucni Arya furioasă. Asta era chiar mai rău decât să fie luată drept băiat. Era atât de furioasă încât era cât pe ce să le spună cine era de fapt, numai că Sandor Clegane o înhață de guler și o azvârli pe punte, cu o singură mână.

— De câte ori trebuie să-ți spun să închizi gura aia spurcată? O scutură atât de tare încât îi clănțăniră dinții, pe urmă o lăsă să cadă. Treci înăuntru și usucă-te, cum a zis omul ăla.

Arya se supuse. Mangalul mare de fier arunca sclipiri roșii, umplând încăperea de o căldură mohorâtă, sufocantă. Era plăcut să stea lângă el, să-și încălzească mâinile și să se usuce nițel, dar îndată ce simți puntea mișcându-se sub picioare, se repezi afară pe ușa din față.

Calul cu două capete își dădu drumul încet în valuri, strecurându-se printre hornurile și acoperișurile înecatului Harroway. O duzină de oameni trudeau la vâsle, în timp ce alți patru mânuiau prăjinile lungi pentru a împinge ambarcațiunea atunci când ajungeau prea aproape de o stâncă, un copac sau o casă scufundată. Bărbatul gârbovit era la cârmă. Ploaia lovea scândurile netede ale punții și sălta de pe capetele de cai sculptate, de la pupa și de la prora. Bărbatul cu arbaleta stătea încă la fereastra turnului circular. Arya îl văzu. Ochii lui o urmăreau, în timp ce podul plutitor aluneca la poalele turnului. Arya se întreba dacă bărbatul era acel Lord Roote despre care pomenise Câinele. *Nu prea seamănă a lord.* Dar nici ea nu prea arăta a domniță.

Odată ajunși în umbra turnului și ieșiți în largul râului, curentul deveni mai puternic. Prin perdeaua gri de ploaie, Arya desluși un stâlp mare de piatră pe malul celălalt, care, cu siguranță, indica locul unde avea să se oprească podul plutitor, dar nici nu apucă să-l zărească bine că își dădu seama că se îndepărtau de el, în josul râului. Bărbații vâsleau mai viguros acum, luptându-se cu furia râului. Pe lângă ei treceau de-a valma frunze și crengi rupte, atât de iute de parcă ar fi fost trase dintr-un scorpion de luptă. Bărbații cu prăjinile se aplecau și împingeau

tot ce le ieșea în cale. Vântul sufla mai puternic aici. Ori de câte ori întorcea capul, să privească în aval, ploaia îi biciuia fața, în bătaia vântului. Străinul necheza și dădea din picioare, în timp ce puntea se clătina sub el.

Dacă aș sări peste parapet, râul m-ar duce înainte ca Sandor Clegane să-și dea măcar seama că am dispărut. Aruncă o privire peste umăr și-l văzu luptându-se cu animalul său speriat, încercând să-l potolească. Nu avea să mai întâlnească vreodată o ocazie mai bună să scape de el. *Dar poate mă înec.* Jon îi spunea că înoată ca un pește, dar chiar și un pește ar putea să aibă necazuri în râul acesta. Totuși, poate era mai bine să se înece decât să ajungă la Debarcaderul Regelui. Se gândi la Joffrey și se strecură către prora. Râul era mocirlos și biciuit de ploaie, semănând mai mult cu o supă decât cu o apă. Arya se întrebă cât de rece putea să fie. *N-aș putea fi mult mai udă decât sunt acum.* Așeză o mână pe parapet.

Dar la auzul unui strigăt neașteptat, capul i se întoarse brusc, înainte să apuce să sară. Marinarii se năpusteau înainte, cu prăjinile în mâini. În prima clipă, Arya nu înțelese ce se întâmplă. Apoi văzu: un pom smuls din rădăcini, imens și întunecat, venea direct spre ei. Un talmeș-balmeș de rădăcini și crengi ieșeau din apă, ca brațele întinse ale unui kraken imens. Vâslașii loveau apa cu frenezie, încercând să evite coliziunea care ar fi putut să-i răstoarne sau să-i scufunde. Bătrânul schimbase direcția și calul de la prora sălta în josul apei, dar prea încet. Cu sclipiri negre și maronii, copacul gonea către ei, ca un berbec.

Nu putea fi la mai mult de trei metri de prora lor când doi dintre barcagii reușiră să-l prindă cumva cu prăjinile lor lungi. Una dintre prăjini se rupse și pârâitul lung, de lemn crăpat, răsună de parcă podul plutitor s-ar fi despicat sub picioarele lor. Dar cel de-al doilea bărbat reuși să împingă trunchiul cu putere, cât să-l îndepărteze din calea lor. Copacul alunecă pe lângă podul plutitor, cu crengile zgâriind, ca niște gheare, capul de cal. Numai că, tocmai când se părea că scăpaseră, una dintre ramurile de sus ale monstrului îi lovi fulgerător, cu o bufnitură surdă. Podul plutitor se cutremură, iar Arya alunecă, aterizând, dureros, pe un genunchi. Bărbatul cu prăjina ruptă nu fu la fel de norocos. Îl auzi țipând, în timp ce se prăbușea peste parapet. Apoi năvalnica apă maronie se închise deasupra lui și omul dispăru, până când Arya se ridică în picioare. Unul dintre ceilalți barcagii înhață un colac de sfoară, dar nu mai avea cui să-l arunce.

Probabil că va ieși la mal undeva în josul râului, încercă să-și spună Arya, dar gândul i se părea greu de crezut. Îi pierise toată pofta de înot. Când Sandor Clegane o strigă să se întoarcă înăuntru până ce nu-i trage o mamă de bătaie, Arya se supuse fără cârtire. Podul plutitor se căznea să-și reia direcția de mers, luptându-se cu un râu care se străduia din răspuțuri să-i ducă spre mare.

Când, în sfârșit, ajunseră la mal, se aflau la trei kilometri în aval față de locul obișnuit de acostare. Ambarcațiunea se izbi de mal cu atâta putere, încât cealaltă prăjină pocni și ea, iar Arya aproape că se prăbuși din nou de pe picioare. Sandor

Clegane o ridică pe spatele Străinului, ca pe un fulg. Barcagiii îi priveau cu ochi cețoși, vlăguiți, toți în afară de bărbatul gârbovit, care întinse mâna.

— Șase dragoni, ceru el. Trei pentru drum și trei pentru omul pe care l-am pierdut.

Sandor Clegane scotoci în pungă și așeză o bucată sfărâmată de pergament în palma barcagiului.

— Ține, ia zece.

— Zece? Barcagiul era nedumerit. Asta ce mai e?

— Biletul unui om mort, care face nouă mii de dragoni sau cam așa ceva. Câinele săltă în șa lângă Arya, zâmbindu-i moșic.

— Zece sunt ai tăi. După restul mă voi întoarce într-o zi, așa că vezi să nu-i cheltui.

Bărbatul privi pergamentul cu ochii mijiți.

— Scris! Ce să fac cu scrisul? Mi-ai promis aur. Pe onoarea ta de cavaler, ai spus.

— Cavalerii n-au nici o onoare. Era timpul să afli, bătrâne.

Câinele dădu piteni Străinului și porni la galop prin ploaie. Barcagiii înjurară în urma lor și vreo doi aruncară cu pietre. Clegane ignoră pietrele și cuvintele deopotrivă și, în scurt timp, se pierdură în umbra copacilor, cu râul un vuiet îndepărtat în urma lor.

— Podul plutitor nu va trece înapoi până dimineață, zise el, și șleahța aia n-o să mai ia promisiuni de hârtie de la următorii nătărași care le vor ieși în cale. Dacă prietenii tăi ne urmăresc, va trebui să fie înotători ai naibii de buni.

Arya se făcu mică și nu scoase o vorbă. *Valar morghulis*, gândi ea posomorâtă. *Serllyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Ser Gregor și Gădilătorul. Și Câinele, Câinele, Câinele.*

Când ploaia se opri și norii se destrămară, Arya tremura și strănuta atât de rău, încât Clegane se hotărî să poposească peste noapte și chiar încercă să facă un foc. Dar lemnul pe care îl adunară se dovedi prea ud. Oricât se strădui, nu reuși să aprindă scânteia. În cele din urmă, lovi totul cu piciorul, scârbit.

— Șapte draci afurisiți, înjură el. Urăsc focurile.

Se așezară sub un stejar, pe niște pietre ude, ascultând răpăitul domol al ploii care picura de pe frunze, în timp ce îmbucară o cină rece, compusă din pâine tare, brânză mucegăită și cârnați afumați. Câinele tăie carnea cu pumnalul și își îngustă ochii când o surprinse pe Arya uitându-se la cuțit.

— Nici să nu-ți treacă prin minte.

— Nu-mi trecea, minți ea.

Câinele mârâi, arătându-i ce părere avea despre asta, dar îi dădu o felie groasă de cânat. Arya o molfăi cu dinții, fără să-l scape din ochi.

— N-am bătut-o niciodată pe sora ta, zise Câinele. Dar pe tine o să te bat, dacă mă faci. Nu mai căuta mijloace prin care să mă omori. N-o să-ți folosească la

nimic.

Nu avea ce să răspundă la asta. Continua să mestece cârnatul și să se uite la el cu ochi reci. *Dură ca piatra*, își spuse.

— Cel puțin mă privești în față. Nu mă supăr, micuță lupoaică. Ți place ce vezi?

— Nu. E toată arsă și urâtă.

Clegane îi întinse o bucată de brânză în vârful pumnalului.

— Ești o prostituță. La ce ți-ar folosi dacă ai scăpa de mine? Ai fi prinsă de cineva și mai rău.

— Ba nu, insistă ea. Nu există nimeni mai rău.

— Nu l-ai cunoscut pe fratele meu. Gregor a omorât o dată un om fiindcă sforăia. Omul lui. Când rânji, partea arsă a feței i se strânse, strâmbându-i gura într-un mod ciudat, dizgrațios. Nu avea buze pe partea aceea, și doar un ciot de ureche.

— L-am cunoscut pe fratele tău foarte bine. Poate că Muntele era mai rău, acum că Arya se gândea la asta. Pe el, pe Dunsen și Polliver și pe Raff cel Dulce și pe Gădilător.

Căinele părea surprins.

— Și cum a ajuns neprețuita fetiță a lui Ned Stark să-i cunoască pe unii de teapa lor? Gregor nu-și aduce niciodată șobolanii la curte.

— Îi cunosc din sat. Arya mancă brânza și se întinse după o bucată de pâine uscată. Satul de lângă lac, unde ne-au prins pe Gendry, pe mine și pe Plăcintă Fierbinte. L-au prins și pe Lommy Mâini-Verzi, dar Raff cel Dulce l-a omorât fiindcă era rănit la picior.

Gura lui Clegane zvâcni.

— V-a prins? Fratele meu v-a prins? Asta îl făcu să râdă; un râs amar, jumătate murmur, jumătate mârâit. Gregor habar n-a avut pe cine a pus mâna, nu-i așa? N-avea cum, altfel te-ar fi târât, țipând și dând din picioare, înapoi la Debarcaderul Regelui și te-ar fi aruncat în poala lui Cersei. O, ce drăguț! Am să-i spun asta, negreșit, înainte să-i scot inima din piept.

Nu era prima oară când vorbea despre uciderea Muntelui.

— Dar e fratele tău, zise Arya neîncrezătoare.

— N-ai avut nici un frate pe care ți-l venea să-l omori? Râse din nou. Sau poate o soră? Probabil că atunci zări ceva pe chipul ei, căci se apropie: Sansa. Am dreptate, nu-i așa? Lupoaica vrea s-o omoare pe frumoasa pasăre.

— Nu! i-o reteză Arya. Vreau să te omor pe tine.

— Fiindcă ți-am tăiat micul prieten în două? Am omorât mult mai mulți, n-avea grijă! Crezi că asta mă face vreun monstru. Ei, bine, poate că da, însă am și salvat viața surorii tale. În ziua în care gloata a tras-o de pe cal, mi-am croit drum cu sabia și am adus-o înapoi la castel, altfel ar fi avut aceeași soartă ca Lollys Stokeworth. Și mi-a cântat. Nu știai asta, așa-i? Sora ta mi-a cântat un

cântecel dulce.

— Minți, zise ea îndată.

— Nu știi nici pe jumătate din câte crezi că știi. Apa Neagră? Unde naiba crezi că ne aflăm? Unde crezi că mergi?

Bațjocura din glasul lui o făcu să șovăie.

— Înapoi la Debarcaderul Regelui, răspunse Arya. Mă duci la Joffrey și la regină.

Era greșit, își dădu ea seama dintr-odată, doar din felul în care Câinele formulase întrebările. Dar trebuia să spună *ceva*.

— Lupoaică mică, oarbă și proastă. Glasul lui era aspru și tăios ca un zăngănit de oțel. La naiba cu Joffrey, la naiba cu regina și la naiba cu monstrul ăla căruia îi zice frate. Am isprăvit cu orașul lor, am isprăvit cu Garda lor Regală. Am isprăvit cu Lannisterii. Ce treabă are un câine cu lei, te-ntreb eu? Întinse mâna după ploscă și înghiți cu nesaț. Ștergându-se la gură, îi întinse Aryei plosca și spuse: Râul era Tridentul, fetițo. *Tridentul*, nu Apa Neagră. Fă-ți harta în cap, dacă ești în stare. Măine ar trebui să ajungem la drumul regelui. După aceea, vom înainta repede, direct până la Gemeni. Eu voi fi cel care te va duce în fața mamei tale. Nu nobilul lord al fulgerului sau șarlatanul de preot înflăcărat, monstrul ăla. Câinele rânji la vederea expresiei de pe chipul ei. Crezi că amicii tăi tâlhari sunt singurii care știu să miroasă o răscumpărare? Dondarion mi-a luat aurul, așa că eu i te-am luat pe tine. Valorezi de două ori cât au furat ei de la mine, așa zice. Poate chiar mai mult, dacă te-aș vinde Lannisterilor, așa cum te temi, dar n-am s-o fac. Până și un câine se satură să fie lovit cu piciorul. Dacă acest Tânăr Lup are minte măcar cât o broască râioasă, mă va face lord și mă va implora să intru în slujba lui. Are *nevoie* de mine, deși s-ar putea să n-o știe încă. Poate că am să-l omor și pe Gregor pentru el. I-ar plăcea.

— Nu te va lua niciodată, îi răspunse ea cu dispreț. Nu pe tine.

— Atunci o să înhaț atâta aur cât pot duce, o să-i râd în nas și o să-mi iau tălpășița. Dacă nu mă vrea, ar fi înțelept să mă omoare, dar n-o va face. Seamănă prea mult cu tatăl său, din câte am auzit. Ține-ți gura și fă cum îți spun și poate vom ajunge la timp pentru afurisita de nuntă a unchiului tău.

JON

Iapa era sfârșită, dar Jon nu putea s-o lase să se odihnească. Trebuia să ajungă la Zid înaintea Magnarului. Ar fi dormit în șa, dacă ar fi avut, dar așa, îi era oricum destul de greu să se țină călare și cât era treaz. Piciorul rănit îl dureau și mai rău. Nu îndrăznea să se odihnească îndeajuns ca să-l lase să se vindece. În schimb, rana i se deschidea de fiecare dată când încăleca.

Când urcă o movilă și văzu drumul regelui șerpuind mocirlos în fața lui către

nord, peste dealuri și câmpii, mângâie gâtul iepei și spuse:

— Acum nu mai trebuie decât să urmărim drumul, fetițo. În curând, Zidul. Piciorul ți era țeapăn ca lemnul și febra îl amețise atât de tare încât de două ori se pomeni mergând în direcția greșită.

În curând, Zidul. Și-i imaginea pe prietenii săi bând vin cu mirodenii, în sala comună. Hobb la oalele sale, Donai Noye la forjă, Maester Aemon în camerele lui de sub stâncărie. Și Bătrânul Urs? Sam, Grenn, Edd cel Trist, Dywen cu dinții lui de lemn... Jon nu putea decât să se roage să fi scăpat câțiva de la Pumn.

Se gândea mult și la Ygritte. Își amintea mirosul părului ei, căldura trupului ei... și expresia de pe chipul ei când a despicat gâtul bătrânului. *Ai greșit s-o iubești*, îi șopti un glas. *Ai greșit s-o părăsești*, insistă un altul. Se întreba dacă tatăl său fusese sfâșiat în același fel când îi părăsise mama, pentru a se întoarce la Lady Catelyn. *Îi jurase credință Doamnei Stark, iar eu am jurat credință Rondului de Noapte.*

Aproape că trecu de Orașul Cârțiței, atât de năucit de febră, încât nu-și dădu seama unde se afla. Cea mai mare parte din sat era ascunsă sub pământ, doar cu o mână de colibe deslușindu-se în lumina scăpărătoare a lunii. Bordelul era o șură nu mai mare decât o latrină, cu felinarul roșu scârțâind în vânt, un ochi injectat de sânge care privea prin întuneric. Jon descăleca lângă grajdul învecinat, aproape prăvălindu-se de pe spinarea calului și trezind doi flăcăi cu strigătele sale.

— Am nevoie de un cal odihnit, cu șa și hățuri, le spuse pe un ton care nu lăsa loc de discuții. Îi aduseră ce le ceruse și, în plus, un burduf de vin și o jumătate de pâine neagră. Treziți satul, le spuse el. Preveniți-i. La sud de Zid sunt sălbatici. Strângeți-vă lucrurile și porniți spre Castelul Negru. Își cațără trupul pe spatele calului negru pe care i-l dăduseră, scrâșnind din dinți în fața durerii din picior, și porni în goană către nord.

Când stelele începeau să pălească pe cerul răsăritului, Zidul apărui în fața lui, înălțându-se deasupra copacilor și a aburilor dimineții. Lumina lunii sclipea palidă pe suprafața gheții. Își zori calul, urmând drumul alunecos, noroi, până când zări turnurile de piatră și palatele din lemn ale Castelului Negru, îngrămădite ca niște jucării stricate sub imensa costișă de gheață. Zidul revărsa sclipiri rozalii și purpurii, cu primele raze ale zorilor.

Nici o santinelă nu-l opri când trecu pe lângă clădirile exterioare. Nimeni nu ieși să-i taie calea. Castelul Negru părea o ruină, la fel ca Garda Apei Cenușii. Buruieni brune, sfărâmițoase, creșteau prin crăpăturile pietrelor de pavaj ale curților. Un strat vechi de zăpadă învelea acoperișurile Cazărmilor de Cremene și zăcea în mormane lângă zidul dinspre nord al Turnului lui Hardin, unde dormise Jon înainte să devină administratorul Bătrânului Urs. Degete de funingine se întindeau pe Turnul Lordului Comandant, acolo unde fumul se revărsase pe ferestre. După incendiu, Mormont se mutase în Turnul Regelui, dar Jon nu vedea nici acolo vreo lumină. De jos, nu-și putea da seama dacă pe Zid, la două sute de

metri deasupra lui, patrulau santinele, dar nu vedea pe nimeni pe imensa scară în zigzag care urca pe fațada sudică a gheții, ca un fulger de lemn.

Din hornul armurăriei se ridica fum, doar un firicel aproape invizibil pe cerul cenușiu al nordului, dar era îndeajuns. Jon descăleca și se îndreptă, șchiopătând, către el. Căldura se revărsa pe ușa deschisă ca răsuflarea fierbinte a verii. Înăuntru, ciungul Donai Noye își muncea foalele lângă foc. La auzul zgomotului, ridică privirea:

— Jon Snow?

— Nimeni altul. În ciuda febrei, a oboselii, a piciorului, a Magnarului, a bătrânului, a Ygrittei, a lui Mance, în ciuda tuturor celor întâmplare, Jon zâmbi. Era plăcut să fie înapoi, era plăcut să-l vadă pe Noye, cu burdihanul lui și mâneca suflecă, cu maxilarul acoperit de o miriște neagră, zburlită.

Fierarul lăsă foalele din mână.

— Fața ta...

Aproape că uitase de fața lui.

— Un om-fiară a încercat să-mi scoată ochiul.

Noye se încruntă.

— Cu sau fără cicatrici, e o față pe care nu credeam s-o revăd. Am auzit că te-ai dus la Mance Rayder.

Jon se agăță de ușă, ca să se țină pe picioare.

— Cine v-a spus asta?

— Jarman Buckwell. S-a întors acum două săptămâni. Iscoadele lui susțin că te-au văzut cu ochii lor, călărind alături de coloana de sălbatici, îmbrăcat în mantie din piele de oaie. Noye îl ținui cu privirea. Văd că ultima parte e adevărată.

— Totul e adevărat, mărturisi Jon. De la început până la sfârșit.

— Atunci ar trebui să scot sabia, să te omor?

— Nu. Executam niște ordine. Ultimul ordin al lui Qhorin Halfhand. Noye, unde e garnizoana?

— Apăra Zidul de amicii tăi sălbatici.

— Da, dar unde?

— Peste tot. Harma Cap-de-Câine a fost văzută la Woodswatch-by-the-Pools, Rattleshirt la Gorganul Lung, Plângătorul lângă Hotarul Gheții. De la un capăt la altul al Zidului... sunt aici, sunt acolo, urcă lângă Poarta Reginei, lovesc porțile Străzii Cenușii, se masează lângă Eastwatch... dar cum zăresc o mantie neagră, au dispărut. În ziua următoare sunt în altă parte.

Jon își înghiți un geamăt.

— Trucuri. Mance vrea să ne împrăștiem, nu-ți dai seama? *Iar Bowen Marsh i-a făcut pe plac.* Poarta e aici. Atacul e aici.

Noye traversă încăperea.

— Piciorul ți-e baltă de sânge.

Jon își coborî privirea plictisit. Era adevărat. Rana i se deschisese din nou.

— O săgeată...

— Săgeata unui sălbatic. Nu era o întrebare. Noye avea o singură mână, dar plesnea de mușchi. O strecură sub brațul lui Jon, sprijinindu-l. Ești alb ca varul și mai și arzi pe deasupra. Te duc la Aemon.

— N-avem timp. La sud de Zid sunt sălbatici. Urcă dinspre Coroana Reginei, să deschidă poarta.

— Câți? Noye îl trecu pe Jon dincolo de ușă.

— O sută douăzeci, bine înarmați pentru niște sălbatici. Cu armuri de bronz și ceva arme de oțel. Câți au rămas aici?

— Vreo patruzeci, răspunse Donai Noye. Cei schilozi și infirmi și câțiva băieți aflați încă în perioada de pregătire.

— Dacă Marsh e plecat, pe cine a numit castelan?

Armurierul râse.

— Pe Ser Wynton, zeii să-l apere. Ultimul cavaler din castel și din împrejurimi. Problema e că Stout a uitat, se pare, și nimeni nu se grăbește să-i amintească. Bănuiesc că n-avem alt comandant în afară de mine. Cel mai jigărit dintre schilozi.

Asta, cel puțin, era de bine. Armurierul ciung era pragmatic, dur și călit în război. Ser Wynton Stout, pe de altă parte... ei, bine, el era cercetaș de optsprezece ani și își pierduse și puterea, și mințile. O dată, adormise la cină și aproape că se înecase în strachina cu supă de mazăre.

— Unde ți-e lupul? îl întreabă Noye în timp ce traversau curtea.

— Năluca. A trebuit să-l părăsesc când am escaladat Zidul. Am sperat că va găsi drumul înapoi.

— Îmi pare rău, băiete. N-a dat nici un semn. Urcară, șchiopătând, spre ușa maesterului, în fortăreața lungă de lemn de sub stâncărie. Armurierul lovi ușa cu piciorul. *Clydas!* După o clipă, un omuleț îndesat, rotofei, în straie negre, se uită afară. Ochii săi mici și roz se lărgiră când dădură de Jon.

— Așază-l culcat pe băiat. Îl aduc pe maester.

În șemineu ardea focul și aerul din încăpere era aproape sufocant. Căldura îl moleși. De îndată ce Noye îl întinse pe spate, Jon închise ochii, ca lumea să nu se mai învârtă. Auzea corbii cârâind nemulțumiți în stâncăria de deasupra. *Snow*, zicea o pasăre. *Snow, snow, snow*. Asta era mâna lui Sam, își aminti Jon. Oare și Samwell Tarly ajunsese teafăr acasă, sau doar păsările?

Maester Aemon nu se lăsă mult așteptat. Înainta încet, cu o mână pătată pe brațul lui Clydas, apropiindu-se cu pași mici, târșâiți. În jurul gâtului său subțire atârna colanul greu, cu zalele de aur și argint sclipind printre cele de fier, plumb, cositor și alte metale de rând.

— Jon Snow, zise el, trebuie să-mi spui tot ce ai văzut și tot ce ai făcut, după ce te înzdrăvenești. Donai, pune oala cu vin pe foc, la fel și fiarele mele. Le vreau

încinse. Clydas, voi avea nevoie de cuțitul tău bun, ascuțit.

Maesterul avea mai mult de o sută de ani; era zbârcit, fragil, spân și orb de-a binelea. Dar dacă ochii săi lăptoși nu vedeau nimic, mintea îi era la fel de ascuțită ca întotdeauna.

— Se apropie sălbaticii, îi spuse Jon în timp ce Clydas trecea o lamă în susul unui crac al pantalonilor săi, tăind pânza groasă, neagră, scorțoasă de sângele vechi și îmbibată în cel nou. Dinspre sud. Am escaladat Zidul...

Maester Aemon mirosi bandajul improvizat al lui Jon după ce Clydas îl tăie.

— Noi?

— Eram cu ei. Qhorin Halfhand mi-a dat ordin să mă alătur sălbaticilor. Jon tresări când degetul maesterului începu să cerceteze rana, lovind și apăsând. Magnarul din Thenn... *Aaah*, mă doare. Strânse din dinți. Unde e Bătrânul Urs?

— Jon... îmi vine greu să-ți spun, dar Lordul Comandant a fost ucis la Fortăreața lui Craster, de mâinile Fraților Jurați.

— Fra... Oamenii noștri? Cuvintele lui Aemon îi aduceau mai multă durere decât degetele sale. Jon și-l amintea pe Bătrânul Urs așa cum îl văzuse ultima dată, stând în fața cortului său, cu corbul pe un braț, croncănind după grăunțe. *Mormont mort?* Se temuse de asta de când văzuse urmările bătăliei de la Pumn, dar lovitura nu era mai puțin zdrobitoare. Ce s-a întâmplat? Cine s-a întors împotriva lui?

— Garth din Orașul Vechi, Ollo Ciungul, Jungher... tâlhari, lași și criminali, toată șleahta. Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta. Rondul nu mai e ce-a fost. Prea puțini oameni cinstiți, ca să țină haimanalele la respect. Donai Naye întoarse cuțitul maesterului în foc. O duzină de oameni de nădejde s-au întors. Edd cel Trist, Uriașul, prietenul tău Zimbrul. Am auzit povestea de la ei.

Doar o duzină! Două sute de oameni plecaseră de la Castelul Negru cu Lordul Comandant Mormont, două sute dintre cei mai destoinici bărbați ai Rondului.

— Asta înseamnă că Marsh e Lord Comandant? Bătrâna Rodie era un om prietenos și un Prim Administrator sânguincios, dar era cu totul nepotrivit să înfrunte o oaste a sălbaticilor.

— Deocamdată, până când putem să facem o alegere, răspunse Maester Aemon. Clydas, adu-mi carafa.

O *alegere!* Cu Qhorin Halfhand și Jeremy Rykker morți amândoi și cu Ben Stark încă dispărut, cine mai rămânea? Nu Bowen Marsh sau Wynton Stout, asta era sigur. Oare Thoren Smallwood supraviețuise la Pumn? Sau Ser Otyon Wythers? *Nu, va fi Cotter Pyke sau Ser Denys Mallister.* Dar care, totuși? Comandanții de la Turnul Umbrei și de la Eastwatch erau oameni de nădejde, dar mult diferiți. Ser Denys era curtenitor și prudent, galant pe măsura anilor ce-i avea în plus. Pyke, mai tânăr, bastard, cu limba ascuțită și din cale-afară de îndrăzneț. Mai rău, cei doi se disprețuiau. Bătrânul Urs îi ținea departe unul de altul, la cele două capete ale Zidului. Jon știa că Mallisterii erau neîncredători până în măduva

oaselor față de oamenii de fier.

Un junghi de durere îi aminti de propriile-i suferințe. Maesterul îl strânse de mână.

— Clydas îți aduce laptele macului. Jon încercă să se ridice.

— N-am nevoie...

— Ba da, zise ferm Aemon. O să doară.

Donai Noye traversă camera și-l împinse pe Jon înapoi pe spate.

— Stai locului, altfel te leg.

Chiar și cu un singur braț, fierarul îl manevra ca pe un copil. Clydas se întoarse cu o carafă verde și o cupă rotunjită de piatră. Maester Aemon o umplu ochi.

— Bea asta.

În chinurile sale, Jon își mușcase buza. Simțea gustul sângelui amestecat cu poțiunea vâscoasă, înecăcioasă. Se abținu cu greu să nu vomite.

Clydas aduse un lighean cu apă fierbinte și Maester Aemon îi spălă rana de sânge și puroi. Oricât de blând era bătrânul, lui Jon îi venea să țipe la cea mai mică atingere.

— Oamenii Magnarului sunt disciplinați și au armuri de bronz, le spuse Jon. Vorbitul îl ajuta să-și mute gândul de la picior.

— Magnar e un lord din Skagos, zise Noye. Când am venit eu prima oară la Zid, la Eastwatch erau skagoseni. Îmi amintesc că i-am auzit vorbind despre el.

— Cred că Jon a folosit cuvântul *Magnar* cu sensul celălalt, preciza Maester Aemon, nu ca nume de familie, ci ca titlu. Vine din Limba Veche.

— Înseamnă stăpân, îl aprobă Jon. Styr este Magnarul unui loc numit Thenn, la nordul îndepărtat al Colților de Gheață. Are o sută de oameni ai lui și douăzeci de luptători care cunosc Gâtul aproape la fel de bine ca noi. Dar Mance n-a găsit cornul încă, asta e ceva. Cornul Iernii, asta căuta de-a lungul Apei Laptelui.

Maester Aemon se opri, cu cârpa în mână.

— Cornul Iernii e o legendă străveche. Regele-de-Dincolo-de-Zid chiar crede că există așa ceva?

— Toți cred, răspunse Jon. Ygritte spunea că au deschis o sută de morminte... morminte de cavaleri și de eroi, pe tot cuprinsul văii Apei Laptelui, dar n-au...

— Cine e Ygritte? Întrebă țintit Noye.

— O femeie dintre oamenii liberi. Cum putea să le-o descrie pe Ygritte? *E caldă și isteță și amuzantă și poate să sărute un bărbat sau să-i taie beregata. E cu Styr, dar nu e... e tânără, doar o fetișcană la drept vorbind, sălbatică, dar ea... A ucis un bătrân pentru că făcea un foc. Își simțea limba grea și împleticită. Laptele macului îi întuneca mințile. Mi-am încălcat jurămintele cu ea. N-am vrut, dar... A fost o greșeală. A fost o greșeală s-o iubesc, o greșeală s-o părăsesc...* N-am fost destul de puternic. Halfhand mi-a poruncit: mergi cu ei, urmărește-i, nu trebuie să șovăi... Eu... Capul îi căzu, de parcă ar fi fost umplut cu lână udă.

Maester Aemon mirosi din nou rana lui Jon. Pe urmă puse cârpa însângerață înapoi în lighean și spuse.

— Donai, cuțitul fierbinte, te rog. Voi avea nevoie de tine să-l ții nemișcat.

N-o să țiș, își spuse Jon când văzu lama strălucind ca para focului. Dar încalcă și acest jurământ. Donai Noye îl ținu apăsător, în timp ce Clydas conduse mâna maesterului. Jon nu se clinti, însă izbi cu pumnul în masă, iar și iar și iar. Durerea era atât de copleșitoare încât se simțea mic și slab și neajutorat înăuntrul ei, un prunc scâncind în întuneric. Ygritte, gândi el când simți duhoarea de carne arsă în nări și auzi propriul țipăt răsunându-i în urechi. Ygritte, am fost nevoit. Pentru o fracțiune de secundă, durerea începu să se stingă. Dar pe urmă fierul atinse carnea din nou și Jon leșină.

Când pleoapele i se deschiseră, era îmbrăcat în lână groasă și plutea. N-avea cum să se miște, dar asta n-avea nici o importanță. O vreme, visă că Ygritte era cu el, îl îngrijea cu mâini blânde. În cele din urmă, închise ochii și dormi.

A doua trezire nu mai fu atât de blândă. Camera era întunecată, dar sub pături durerea revenise, o pulsație în picior care răsucea un cuțit fierbinte la cea mai mică mișcare. Jon află asta pe pielea lui, când încercă să vadă dacă mai avea picior. Gâfâind, își înghiți un urlat și strânse din nou pumnul.

— Jon? O lumânare își făcu apariția și un chip bine-cunoscut îl privea de sus, cu urechile lui mari. N-ar trebui să te miști.

— Pyp? Jon întinse mâna și celălalt băiat îi apucă palma și i-o strânse. Te credeam plecat...

— ... cu Bătrâna Rodie? Nu, crede că sunt prea mic și necopt. Grenn e și el aici.

— Sunt și eu aici. Grenn se apropie pe cealaltă parte a patului. Am adormit.

Jon avea gâttelejul uscat.

— Apă, gâfâi el. Grenn îi aduse apă și i-o ridică la buze. Am văzut Pumnul, zise Jon, după o lungă înghițitură. Sângele și caii morți... Noye zicea că o duzină s-au întors... cine?

— Dywen s-a întors. Uriașul. Edd cel Trist, Donnel Hill cel Dulce, Ulmer, Lew Stângaciul, Garth Pană-Cenușie, încă patru sau cinci. Eu.

— Sam?

Grenn își feri privirea.

— L-a ucis pe unul dintre Ceilalți, Jon. Am văzut. L-a înjunghiat cu pumnalul acela din sticla dragonului pe care i l-ai făcut tu și am început să-i spunem Sam Ucigașul. Nu-i plăcea.

Sam Ucigașul. Jon nu-și putea imagina pe cineva mai puțin potrivit în rolul de luptător decât Sam Tarly.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— L-am părăsit. Grenn părea nefericit. L-am scuturat și am țipat la el, chiar l-am palmuit peste față. Uriașul a încercat să-l ridice în picioare, dar a fost prea

greu. Îți aduci aminte, în timpul antrenamentelor, cum se ghemuia la pământ și rămânea acolo, scâncind? La Fortăreața lui Craster nici măcar nu scâncea. Jungher și Ollo scotoceau zidurile în sus și-n jos, căutând de mâncare, Garth și Garth se luptau, unii siluiau nevestele lui Craster. Edd cel Trist s-a gândit că gașca lui Jungher îi va omorî pe toți cei loiali, ca să nu spună ce au făcut și erau doi contra unu. L-am lăsat pe Sam cu Bătrânul Urs. Nu se *clintea*, Jon.

Erai fratele lui, aproape că spuse. Cum l-ai putut lăsa între sălbatici și criminali?

— S-ar putea să fie încă în viață, adăugă Pyp. S-ar putea să ne surprindă pe toți și să apară mâine călare pe drum.

— Cu capul lui Mance Rayder, da. Jon își dădea seama că Grenn se străduia să pară vesel. Sam Ucigașul.

Jon încercă să se ridice din nou. Fu o greșeală, la fel ca prima dată. Țipă, înjurând.

— Grenn, du-te și trezește-l pe Maester Aemon, zise Pyp. Spune-i că Jon mai are nevoie de niște lapte de mac.

Da, gândi el.

— Nu, spuse el. Magnarul...

— Știm, îl întrerupse Pyp. Santinelele de la Zid au primit ordin să stea cu ochii spre sud, iar Donai Noye a trimis câțiva oameni pe Creasta Furtunii să vegheze drumul regelui. Maester Aemon a trimis păsări la Eastwatch și la Turnul Umbrei.

Maester Aemon se apropie de pat cu pași târșâiți, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui Grenn.

— Jon, ia-o ușurel. E bine că te-ai trezit, dar trebuie să-ți acorzi timp să te vindeci. Am opărit rana cu vin fiert și am închis-o cu o cataplasma de urzici, semințe de muștar și pâine mucegăită, dar dacă nu te odihnești...

— Nu pot. Jon se lupta cu durerea, încercând să se ridice. Mance va fi aici în curând... mii de oameni, uriași, mamuți... ați trimis vorbă la Winterfell? La rege? Sudoarea îi picura de pe frunte. Închise o clipă ochii.

Grenn îi aruncă lui Pyp o privire ciudată.

— Nu știe.

— Jon, zise Maester Aemon, o sumedenie de lucruri s-au petrecut câtă vreme ai lipsit, și puține dintre ele bune. Balon Greyjoy s-a încoronat din nou și și-a trimis corăbiile împotriva Nordului. Regii se înmulțesc ca buruienile oriunde te întorci și am trimis apeluri către toți, dar nu vine nimeni. Au treburi mai presante pentru săbiile lor, iar noi suntem departe și uitați... Cât despre Winterfell... Jon, fii tare... Winterfellul nu mai există...

— Nu mai există? Jon se holbă la ochii albi ai lui Aemon și la chipul său zbârcit. Frații mei sunt la Winterfell. Bran și Rickon...

Maesterul îi atinse fruntea.

— Îmi pare rău, Jon. Frații tăi au murit la porunca lui Theon Greyjoy, după ce

a luat în stăpânire Winterfellul în numele tatălui său. Când purtătorii de flamuri ai tatălui tău amenințau să-l recucerească, Greyjoy a dat foc castelului.

— Frații tăi au fost răzbunați, interveni Grenn. Fiul lui Bolton i-a ucis pe toți oamenii de fier și se zice că îl jupoaie pe Theon Greyjoy, bucată cu bucată, pentru ce a făcut.

— Îmi pare rău, Jon. Pyp îl strânse de umăr. Tuturor ne pare.

Lui Jon nu-i plăcuse niciodată Theon Greyjoy, dar fusese pupilul tatălui lor. Un nou spasm de durere îi smuci piciorul și următorul lucru pe care îl știu era că se afla din nou culcat pe spate.

— Trebuie să fie o greșeală, insistă el. La Coroana Reginei am văzut un lup străvechi, un lup *cenușiu... cenușiu... m-a recunoscut*. Dacă Bran era mort, oare era posibil ca o parte din el să continue să trăiască în lupul său, așa cum trăia Orell în trupul vulturului său?

— Bea asta.

Grenn îi duse cupa la buze. Jon bău. Minteă îi era încă plină de lupi și vulturi, de râsetele fraților săi. Fețele de deasupra lui începură să se înceteșeze și să dispară. *Nu pot fi morți. Theon n-ar fi, făcut una ca asta. Iar Winterfellul... granit cenușiu, stejar și fier, ciori învârtindu-se în jurul turnurilor, abur ridicându-se din iazurile fierbinți ale pădurii zeilor, regii de piatră așezați pe tronurile lor... cum se putea ca Winterfellul să dispară?*

Când trecu în lumea viselor, se pomeni iarăși acasă, bălăcindu-se în iazurile fierbinți, sub imensul copac alb al inimii care avea chipul tatălui său. Ygritte era cu el, râzându-i, lepădându-și veșmintele până când era goală ca un nou-născut, încercând să-l sărute, dar el nu putea, nu sub privirile tatălui său. Era sânge din sângele Winterfellului, un om al Rondului de Noapte. *Nu voi aduce pe lume un bastard*, îi spuse Ygrittei. *Nu voi face asta. Nu.* „Nimic nu știi, Jon Snow”, șopti ea, cu pielea topindu-i-se în apa fierbinte, cu carnea desprinzându-i-se de pe oase, până când numai craniul și scheletul ei mai rămăseseră și iazul fierbea vâscos și roșu.

CATELYN

Auziră Furca Verde înainte s-o vadă, un murmur nesfârșit, ca mârâitul unei fiare uriașe. Râul era un torent în clocot, cu jumătate mai lat decât fusese anul trecut, când Robb își divizase aici oastea și jurase să ia o Frey de soție, dacă va fi lăsat să treacă. *Atunci avea nevoie de Lordul Walder și de podul său, iar acum are nevoie și mai mult*. Catelyn privea cu inima plină de îndoieli apele verzi, întunecate, în trecerea lor învolburată. *N-avem cum să traversăm cu pasul, nici să înotăm și ar putea să treacă o lună până când apele se vor retrage*.

Când se apropiară de Gemeni, Robb își puse coroana pe cap și îi chemă pe

Catelyn și Edmure alături de el. Ser Raynald Westerling îi purta stindardul, lupul străvechi al Casei Stark pe un fundal alb ca gheața.

Turnurile porții se iviră prin ploaie ca niște fantasmе, apariții gri, încețoșate, care se întrupau cu fiecare pas. Fortăreața Freyilor nu era formată dintr-un singur castel, ci din două; imagini în oglindă, din piatră udă, înălțându-se pe ambele maluri ale apei și unite de un imens pod arcuit. Din mijlocul podului se ridica Turnul Apei, cu râul curgând iute, de-a dreptul pe sub el. În maluri fuseseră tăiate canale, formând șanțuri care făceau din fiecare geamăn o insulă. Ploile transformaseră șanțurile în lacuri cu apă mică.

Dincolo de apele tumultuoase, Catelyn vedea mii de oameni care-și așezaseră tabăra în jurul castelului dinspre răsărit, cu flamurile atârând din vârful lăncilor, în fața corturilor, ca tot atâtea pisici înecate. Din pricina ploii, era cu neputință să le deslușească însemnele și culorile. Cele mai multe erau cenușii, așa i se părea, dar sub un asemenea cer, lumea întreagă părea cenușie.

— Robb, aici trebuie să calci în vârful picioarelor, își sfătui ea fiul. Lordul Walder are pielea subțire și limba ascuțită și unii dintre fiii săi vor fi semănând, fără doar și poate, cu tatăl lor. Nu trebuie să te lași provocat.

— Îi cunosc pe Frey, mamă. Știu cât i-am jignit și câtă *nevoie* am de ei. Voi fi dulce ca un septon.

Catelyn se foi stânenită în șa.

— Dacă ni se servește ceva la sosire, sub nici un chip să nu refuzi. Ia ceea ce îți se oferă, bea și mănâncă în văzul tuturor. Dacă nu ni se oferă nimic, cere pâine și brânză și o cupă cu vin.

— Sunt mai mult ud decât înfometat...

— Robb, *ascultă-mă*. După ce i-ai mâncat pâinea și sarea, ai drepturile ospetelui și sub acoperișul lui vei fi sub protecția legilor ospitalității.

Robb părea mai mult amuzat decât speriat.

— Am o oaste să mă apere, mamă. N-am nevoie să mă încred în pâine și sare. Dar dacă Lordului Walder îi face plăcere să-mi servească tocană de cioară înăbușită în viermi, voi mânca și voi mai cere o porție.

Patru Frey porniră dinspre poarta vestică, înfășurați în mantii grele din lână groasă, gri. Catelyn îl recunoscu pe Ser Ryman, fiul răposatului Ser Stevron, care fusese întâiul născut al Lordului Walder. Cu tatăl său mort, Ryman era moștenitorul Gemenilor. Fața pe care o zărea sub glugă era cărnoasă, mare și nătângă. Ceilalți trei erau, pesemne, fiii lui, strănepoții Lordului Walder.

Edmure îi confirmă supozițiile.

— Edwyn e cel mai mare. Cel slab, cu aer bătos. Bărbatul vânos, cu barbă, e Walder cel Negru, un individ periculos. Petyr e la margine, flăcăul cu fața nenorocită. Frații lui îi spun Petyr Bășicuță. E doar cu un an sau doi mai mare decât Robb, dar Lordul Walder l-a însurat la zece ani cu o femeie care avea de trei ori vârsta lui. Zei, sper că Roslin nu seamănă cu el.

Se opriă să-și lase oaspeții să se apropie. Flamura lui Robb atârna pleoștită, iar răpăitul monoton al ploii se îngemăna cu năvala apelor umflate ale Furcii Verzi care îi însoțea, în dreapta. Vântul Cenușiu țâșni în față, cu coada întinsă, privind cu ochii între-deschiși, de un auriu întunecat. Când ajunsese la câțiva metri de grupul Freyilor, Catelyn îl auzi mârâind, un huruit înfundat, care se confunda cu iureșul râului. Robb îl privi speriat.

— Vânt Cenușiu, la mine. La *mine!*

În loc să-l asculte, lupul străvechi făcu un salt înainte, arătându-și colții.

Calul lui Ser Ryman se dădu în spate, cu un nechezat de spaimă, iar cel al lui Petyr Bășicuță se cabra, aruncându-l la pământ. Doar Walder cel Negru reuși să-și țină calul în frâu. Apucă mânerul sabiei.

— *Nu!* strigă Robb. Vânt Cenușiu, aici! *Aici!*

Catelyn se năpusti printre lupul străvechi și cai.

Când trecu prin fața Vântului Cenușiu, noroiul țâșni de sub copitele iepei sale. Lupul se întoarse și abia apoi păru să-l audă pe Robb strigându-l.

— Așa își răscumpără un Stark greșelile? urlă Walder cel Negru, cu sabia scoasă din teacă. Jalnic salut, aș zice, să-ți asmuți lupul împotriva noastră.

Ser Ryman descălecăse, să-l ajute pe Petyr Bășicuță să se ridice în picioare. Flăcăul era înnoroiat, dar teafăr.

— Am venit să-mi prezint scuzele pentru jignirea pe care am adus-o Casei tale și să-mi văd unchiul însurat. Robb săltă jos din șa. Petyr, ia calul meu. Al tău e hăt, departe.

Petyr se uită la tatăl său și spuse:

— Pot călări cu oricare dintre frații mei. Freyii nu schițară nici un gest de reverență.

— Ai întârziat, declară Ser Ryman.

— Ploile ne-au întârziat, răspunse Robb. Am trimis un corb.

— Nu văd femeia.

Prin *femeia*, Ser Ryman voia să spună Jeyne Westerling, știa cu toții. Lady Catelyn zâmbi, scuzându-se:

— Regina Jeyne a fost ostenită după atâta drum, ser. Fără îndoială vă va vizita când lucrurile se vor mai așeza.

— Bunicul meu va fi nemulțumit.

Deși Walder cel Negru vârase sabia în teacă, tonul nu-i era mai prietenos.

— I-am povestit multe despre ea și dorește să o vadă cu ochii lui.

Edwyn își drese glasul:

— Avem camere pregătite pentru tine în Turnul Apei, Înălțimea Ta, îi spuse el lui Robb, cu o amabilitate rezervată. La fel pentru Lordul Tully și Lady Stark. Lorzi tăi stegari sunt, de asemenea, bine-veniți să doarmă sub acoperișul nostru și să participe la ospățul de nuntă.

— Și oamenii mei? întrebă Robb.

— Nobilul meu bunic regretă că nu poate nici să hrănească, nici să găzduiască o oaste atât de numeroasă. Nu ne e ușor să le asigurăm cele necesare nici propriilor noștri oșteni. Cu toate acestea, oamenii tăi nu vor fi neglijăți. Dacă vor trece apa și își vor așeza tabăra lângă a noastră, vom aduce butoaie destule cu vin și bere ca să poată bea cu toții în sănătatea Lordului Edmure și a miresei sale. Am ridicat pe malul celălalt trei corturi mari de ospăț, să-i adăpostească de ploaie.

— Nobilul tău tată e cât se poate de generos. Oamenii mei îi vor fi recunoscători. Au străbătut cale lungă prin ploaie.

Edmure Tully se apropie călare.

— Când îmi voi cunoaște logodnica?

— Te așteaptă înăuntru, îl asigură Edwyn Frey. Sunt sigur că o vei ierta dacă-ți va părea sfioasă. A așteptat această zi cu nerăbdare, biata fată. Dar poate că ar trebui să continuăm această conversație la adăpost?

— Desigur. Ser Ryman încalecă din nou, ajutându-l pe Petyr Bășicuță să urce pe cal, în spatele lui. Fiți buni și urmați-mă, tatăl meu vă așteaptă. Întoarse calul înapoi către Gemeni.

Edmure se alinie lângă Catelyn.

— Întârziatul Lord Frey ar fi putut găsi de cuviință să ne întâmpine în persoană, se plânse el. Sunt seniorul lui și viitorul ginere, iar Robb e rege.

— Când vei avea tu nouăzeci și unu de ani, frățioare, să vezi ce dornic o să fii să călărești prin ploaie. Însă Catelyn se întreba dacă acesta era adevărul întreg. Lordul Walder se plimba, de obicei, într-o lectică acoperită, care l-ar fi ferit în mare parte de ploaie. *O lipsă de politețe deliberată?* Dacă era așa, putea fi prima dintr-un lung șir care abia începea.

Alte necazuri urmau la poartă. Vântul Cenușiu se proțăpi în mijlocul podului basculant, își scutură blana de apă și urlă către bariera-ghilotină. Robb fluiera nerăbdător.

— Vânt Cenușiu! Ce-i? Vânt Cenușiu, la mine!

Dar lupul străvechi nu făcu decât să-și arate colții. *Nu-i place locul ăsta*, gândi Catelyn. Robb fu nevoit să se lase pe vine și să-i vorbească blând, până când lupul se învoi să treacă pe sub bariera-ghilotină. Lothan Ologul și Walder Rivers se apropiaseră între timp.

— De sunetul apei se teme, zise Rivers. Animalele sălbatice știu să se ferească de râurile umflate. Să-l chem pe îngrijitorul nostru de câini?

— E lup străvechi, nu câine, preciza Robb, și e periculos pentru oamenii în care nu are încredere. Ser Raynald, rămâi cu el. N-o să-l duc în castelul Lordului Walder așa.

Abilă mișcare, gândi Catelyn. *Robb îi ține și pe cei din familia Westerling departe de ochii Lordului Walder.*

Guta și oasele fragile îl chinuiau pe bătrânul Walder Frey. Îl găsiră sprijinit în jilțul său, cu o pernă sub el și acoperit cu o mantie de hermină. Tronul lui era din

stejar negru, cu spătarul sculptat în forma unor robuste turnuri gemene, unite printr-un pod arcuit, atât de masiv încât îmbrățișarea lui îl făcea pe bătrân să pară un copil grotesc. Înfățișarea Lordului Walder avea ceva de vultur sau mai degrabă de nevăstuică perfidă. Capul său pleșuv, pătat de bătrânețe, țâșnea dintre umerii sfrijiți, pe un gât lung și roz. Pielea lăsată îi atârna sub bărbia retrasă, avea ochii înlăcrimați și întunecoși, iar gura-i știrbă se mișca fără încetare, înghițind aerul gol, așa cum un prunc suga la pieptul mamei.

Cea de-a opta Lady Frey stătea lângă jilțul Lordului Walder. La picioarele lui se afla o versiune oarecum mai tânără a lui, un bărbat de cincizeci de ani, gârbovit, slab, ale cărui veșminte scumpe din lână albastră și satin gri erau în mod ciudat accentuate de o coroană și un colan, împodobite cu mici clopoței de alamă. Asemănarea dintre ei era izbitoare, cu excepția ochilor. Ai Lordului Walder erau mici, încețoșați și bănuitori, ai celuiilalt, mari, afabili și goi. Catelyn își aminti că una dintre odraslele Lordului Walder adusese pe lume un nătâng, cu mulți ani în urmă. În timpul vizitelor trecute, Lordul de Crossing avusese întotdeauna grijă să-l ascundă. *Întotdeauna a purtat o coroană de bufon sau e o batjocură la adresa lui Robb?* Era o întrebare pe care nu îndrăznea s-o pună.

Fii ai familiei Frey, fiice, copii, nepoți, soți, soții și servitori umpleau restul încăperii. Dar cel care vorbea fu bătrânul.

— Știi că mă veți ierta de nu voi îngenunchea. Picioarele nu mă mai ascultă ca odinioară, deși ce atârnă între ele mă slujește destul de bine, *eh*. Gura i se deschise într-un zâmbet știrb, în timp ce se uita la coroana lui Robb: Unii ar spune că e un rege sărac cel care poartă o coroană de bronz, Înălțimea Ta.

— Bronzul și fierul sunt mai trainice decât aurul și argintul, răspunse Robb. Vechii Regi ai Iernii purtau o asemenea coroană-sabie.

— Puțin le-a folosit când au venit dragonii. *Eh*. Acel *eh* părea să-i placă nătângului, care-și legăna capul într-o parte și în alta, zornăindu-și coroana și colanul. Sire, zise Lordul Walder, iartă-i lui Aegon al meu gălăgia. N-are minte nici cât un om al mlaștinilor și n-a mai întâlnit până acum un rege. E unul dintre fiii lui Stevron. Îi spunem Clopoțel.

— Ser Stevron a pomenit de el, lordul meu. Robb îi zâmbi nătângului. Îmi pare bine să te cunosc, Aegon. Tatăl tău a fost un om viteaz.

Clopoțel își sună clopoțeii. O dără subțire de salivă i se prelinse dintr-un colț al gurii, când zâmbi.

— Nu-ți răci gura regală de pomană. E ca și cum ai vorbi cu o oală de noapte. Lordul Walder își mută privirea către ceilalți. Ei, bine, Lady Catelyn, văd că te-ai întors la noi. Și tânărul Ser Edmure, învingătorul de la Moara de Piatră. Lord Tully acum. Va trebui să nu uit asta. Ești cel de-al cincilea Lord Tully pe care-l cunosc. Le-am supraviețuit celorlalți patru, *eh?* Mireasa ta e pe aici pe undeva. Bănuiesc că vrei s-o vezi.

— Aș vrea, lordul meu.

— Atunci, voia ți se va împlini. Dar îmbrăcată. E o fată sfioasă și e fecioară. N-o vei vedea goală până după nuntă. Lordul Walder chicoti. *Eh*. Destul de curând, destul de curând. Își înălță gâtul, privind împrejur: Benfrey, du-te și adu-o pe sora ta. Mișcă-te repede, Lordul Tully a bătut cale lungă de la Riverrun. Un tânăr cavalier îmbrăcat cu o tunică în carouri se înclină și plecă, iar bătrânul se întoarse la Robb: Și unde ți-e soția, Înălțimea Ta? Frumoasa Regină Jeyne. E din, Casa Westerling, de la Crag, după câte am auzit, *eh*?

— Am lăsat-o la Riverrun, lordul meu. Era prea obosită ca să mai călătorească, după cum i-am spus și lui Ser Ryman.

— Asta mă întristează nespus. Voiam s-o văd cu slabii mei ochi. Toți voiam, *eh*. Nu-i așa, doamna mea?

Lady Frey, palidă și firavă, păru uimită că i se cerea să vorbească.

— D-da, stăpâne. Ne-am dorit cu toții atât de mult să-i aducem omagiile noastre Reginei Jeyne. Trebuie să fie frumoasă.

— E foarte frumoasă, doamna mea. În glasul lui Robb era o neclintire de gheață, care îi amintea Catelynei de tatăl lui.

Bătrânul fie n-o auzi, fie refuză să-i acorde vreo atenție.

— Mai frumoasă decât fata mea, *eh*? Cum altfel ar fi putut chipul și trupul ei să-l facă pe rege să-și uite promisiunile solemne?

Robb îndură reproșul cu demnitate.

— Cuvintele nu pot îndrepta asta, știu, dar am venit să-mi prezint scuzele pentru ofensa adusă Casei tale și să-ți cer iertare, lordul meu.

— Scuze, *eh*? Da, ai jurat. Îmi amintesc. Sunt bătrân, dar nu uit asemenea lucruri. Nu ca unii regi, se pare. Tinerii nu-și mai amintesc nimic când dau cu ochii de un chip drăgălaș și o pereche de săni tari ca piatra, nu-i așa? La fel am fost și eu. Unii ar putea spune că încă sunt, *ehe-he*. Totuși, s-ar înșela, ca și tine. Dar acum ai venit să-ți repari greșeala. Însă fetele mele sunt cele pe care le-ai jignit. Poate că lor ar trebui să le ceri iertare, Înălțimea Ta. Fiicele mele fecioare. Ia uită-te puțin la ele. Când își mișcă degetul, un val de feminitate se depărta de zid, aliniindu-se în fața daisului. Clopoțel dădu și el să se ridice, cu clopoței zornăind vesel, dar Lady Frey îl înhață de mânecă și îl trânti la loc. Lordul Walder făcu prezentările: Fiica mea Arwyn, spuse el despre o fată de paisprezece ani. Shirei, cea mai tânără fiică legitimă a mea. Ami și Marianne îmi sunt nepoate. Pe Ami am măritat-o cu Ser Pate, dar Muntele l-a ucis pe mocofan, așa că m-am ales cu ea înapoi. Aceea e Cersei, dar noi îi spunem Albinuța. Mama ei e din Orașul Albinelor. Și alte nepoate. Una e Walda, iar celelalte... ei, bine, au nume, oricare ar fi...

— Eu sunt Merry, nobile bunic, zise una dintre fete.

— Tu ești gălăgioasă, asta-i sigur. Lângă Gălăgioasa e fiica mea, Tyta. Pe urmă o altă Walda, Alyx, Marissa... ești Marissa? Așa mă gândeam și eu. Nu e întotdeauna cheală. Maesterul a ras-o în cap, dar jură că în curând îi va crește

părul înapoi. Gemenele sunt Serra și Sarra. Privi cu ochi mijiți în jos, către una dintre fetele mai mici. *Eh, ești altă Walda?*

Fata nu putea să aibă mai mult de patru ani.

— Eu sunt Walda lui Ser Aemon Rivers, nobile străbunic. Făcu o reverență.

— Tu de când ai început să vorbești? Nu că ar fi de așteptat să ai ceva înțelept de spus. Tatăl tău n-a avut niciodată. În plus, e bastard, *eh?* Pleacă. N-am vrut aici decât fete Frey. Pe Regele Nordului nu-l interesează marfa de duzină. Lordul Walder aruncă o privire către Robb, în timp ce Clopoțel își clătina capul, sunându-și clopoțeii. Iată-le, toate fecioare. Mă rog, și o văduvă, dar unora le place mai mult o femeie începută. Ai fi putut s-o ai pe oricare dintre ele.

— Ar fi fost o alegere imposibilă, lordul meu, zise Robb, curtenitor. Sunt toate încântătoare.

Lordul Walder pufni.

— Și unii mai spun că eu am ochii slabi. Unele or să se descurce binișor, bănuiesc. Altele... mă rog, n-are importanță. N-au fost destul de bune pentru Regele Nordului, *eh?* Iar acum, ce aveai de spus?

— Doamnele mele. Robb părea îngrozitor de stânjenit, dar știuse că momentul acesta trebuia să sosească și îl înfruntă fără să clipească. Toți oamenii trebuie să-și țină jurămintele, mai cu seamă regii. Am jurat să mă însor cu una dintre voi și mi-am încălcat jurământul. Nu e vina voastră. N-am făcut asta ca să vă jignesc, ci fiindcă iubeam o alta. Nici un cuvânt nu poate să îndrepte lucrurile, știu, dar am venit în fața voastră să vă cer iertare, ca Freyii de la Crossing și Casa Stark de la Winterfell să poată fi din nou prieteni.

Fetele mai mici se foiau nerăbdătoare. Cele mai mari așteptau reacția Lordului Walder, pe tronul său negru de stejar. Clopoțel se legănă înainte și înapoi, cu clopoțeii sunându-i pe colan și pe coroană.

— Bine, zise Lordul de Crossing. A fost foarte bine, Înălțimea Ta. Nici un cuvânt nu poate îndrepta lucrurile, *eh?* Bine zis, bine zis. Sper că la ospățul de nuntă nu vei refuza să dansezi cu fetele mele. Ai bucura inima unui bătrân, *eh?* Își legănă capul zbârcit, rozaliu, în sus și-n jos, cam în același fel cum făcea nepotul său nătâng, deși Lordul Walder nu purta clopoței. Și iat-o, Lord Edmure. Fiica mea, Roslin, bobocul meu cel mai de preț, *eh*.

Ser Benfrey o conduse în sala tronului. Semănau destul de mult ca să fie frați buni. Judecând după vârsta lor, amândoi erau copii ai celei de-a șasea Lady Frey — o Rosby, parcă, își amintea Catelyn.

Roslin era scundă pentru vârsta ei, cu pielea atât de albă încât părea că tocmai de ridicase dintr-o baie de lapte. Avea un chip drăgălaș, cu o bărbie mică, un nas delicat și ochi mari, căprui. Un păr des, castaniu, îi cădea în valuri până la talia atât de subțire încât Edmure ar fi putut s-o cuprindă cu palmele. Din cauza corsajului de dantelă al rochiei sale bleu, sânii i se înfățișau mici, dar bine proporționați.

— Înălțimea Ta. Fata se așează în genunchi. Lord Edmure, sper că nu sunt o dezamăgire pentru tine.

De parte de asta, gând Catelyn. Chipul fratelui său se luminase la vederea ei.

— Ești o încântare pentru mine, domnița mea, zise Edmure. Și vei fi mereu, nu mă îndoiesc.

Roslin avea o mică strungăreață între dinții din față, care o făcea zgârcită cu zâmbetele, dar despărțitura era aproape drăgălașă. *E chiar drăguță*, gândi Catelyn, *dar e atât de mică și se trage din ramura Rosby*. Cei din familia Rosby nu fuseseră niciodată robuști. Catelyn prefera de departe conformația altora dintre fetele din sală, fiice sau nepoate, nu era sigură. Ele aveau un aer de Crakehall, iar cea de-a treia soție a Lordului Walder fusese din Casa aceea. *Șolduri largi, ca să poată purta copii, sâni mari, ca să-i alăpteze, brațe puternice, să-i țină. Cei din Casa Crakehall au fost întotdeauna bine legați și vânjoși*.

— Stăpânul meu e bun, îi zise Lady Roslin lui Edmure.

— Domnița mea e frumoasă. O luă de mână și o ridică în picioare. Dar de ce plângi?

— De bucurie, răspunse fata. Plâng de bucurie, stăpâne.

— *Ajunge!* izbucni Lordul Walder. Poți să plângi și să sușotești după ce te măriți, *eh*. Benfred, condu-o pe sora ta înapoi în camerele ei, trebuie să se pregătească pentru nuntă. Și pentru patul nupțial, *eh*, partea cea mai dulce. Pentru tot, pentru tot. Gura i se încheșta și i se descleștă. Vom avea muzică, o muzică nespus de dulce, și vin, *eh*, va curge vinul roșu și vom îndrepta unele greșeli. Dar acum sunteți obosiți. Și uzi, de-mi stropiți toată podeaua. Vă așteaptă focurile și vinul fierbinte cu mirodenii, și băile, dacă vreți. Lothar, condu-i pe oaspeții noștri către apartamentele lor.

— Trebuie să-mi trec oamenii peste râu, stăpâne, zise Robb.

— N-o să se piardă, se plânse Lordul Walder. Au mai trecut apa, nu-i așa? Când ați venit dinspre nord, ați vrut să treceți, iar eu v-am lăsat și n-ați spus bogdaproste, *eh*? Dar n-ai decât. Du-l pe fiecare de mână, dacă poftești, n-am eu treabă.

— *Stăpâne!* Catelyn aproape uitase. Niște mâncare ar fi cât se poate de bine-venită. Am străbătut cale lungă prin ploaie.

Gura lui Walder Frey se încheșta și se descleștă.

— Mâncare, *eh*? O bucată de pâine, nițică brânză, poate un cârnat.

— Niște vin să alunece pe gât, adăugă Robb. Și puțină sare.

— Pâine și sare. *Eh*. Desigur, desigur. Bătrânul bătu din palme și servitorii intrară, aducând carafe cu vin și tăvi cu pâine, brânză și unt. Lordul Walder luă el însuși o cupă de vin roșu, ridicând-o cu mâna-i pătată. Oaspeții mei, spuse el. Onorații mei oaspeți. Fiți bine-veniți sub acoperișul meu și la masa mea.

— Îți mulțumim pentru ospitalitate, lordul meu, îi răspunse Robb. Edmure îl îngână, împreună cu Marelejon, Ser Marq Piper și ceilalți. Băură din vinul lui și

mâncară din pâinea și untul lui. Catelyn gustă vinul, ciuguli niște pâine și se simți mult mai liniștită. *Acum vom fi în siguranță*, gândi ea.

Știind cât de meschin putea fi bătrânul, se așteptase ca odăile lor să fie sumbre și întunecate. Dar se părea că Freyii făcuseră pregătiri mai mult decât îndestulătoare. Camera nupțială era mare și somptuos mobilată, dominată de un pat mare de puf, cu piloni sculptați în forma unor turnuri de castel. Draperiile erau în culorile Casei Tully, roșu și albastru, un gest de curtoazie. Covoare parfumate acopereau dușumeaua de lemn, iar fereastra înaltă, cu obloane, dădea către sud. Camera lui Catelyn era mai mică, dar elegant mobilată și confortabilă, cu un foc arzând în șemineu. Lothar Ologul îi asigură că Robb va avea o întreagă suită, așa cum i se cuvenea unui rege.

— Dacă doriți ceva, nu trebuie decât să-i spuneți unuia dintre străjerii mei.

Lothar se înclină și se retrase, schiopătând din greu în timp ce-și croia drum în josul scărilor șerpuitoare.

— Ar trebui să ne punem propriii străjeri, îi spuse Catelyn fratelui ei.

Se gândea că s-ar odihni mai bine dacă ar avea oameni ai caselor Stark și Tully în fața ușilor. Întâlnirea cu Lordul Walder nu fusese atât de neplăcută pe cum se temuse, dar aștepta cu nerăbdare ca totul să se isprăvească. *Câteva zile încă și Robb va pleca la luptă, iar eu către o confortabilă captivitate la Seagard*. Lordul Jason avea să fie cât se poate de îndatoritor, nu se îndoia câtuși de puțin, dar perspectiva o deprimea.

Auzea jos tropotul cailor, în timp ce coloana lungă de călăreți își croia drum peste pod, de la castel la castel. Pietrele uruiău sub roțile căruțelor încărcate. Catelyn se duse la fereastră și privi afară, la oastea lui Robb ce se ivera dinspre geamănul estic.

— Ploaia pare că se potolește.

— Acum, că suntem înăuntru. Edmure stătea în fața focului, lăsând căldura să-i inunde trupul. Ce părere ai despre Roslin?

Prea mică și fragilă. Va duce sarcinile greu. Dar fratele ei părea încântat de fată, așa că nu spuse decât:

— Dulce.

— Cred că m-a plăcut. De ce plângea?

— E o fecioară în ajunul nunții sale. Câteva lacrimi sunt firești.

Lysa vărsase lacuri de lacrimi în dimineața nunții, dar reușise să aibă ochii uscați și să fie strălucitoare când Jon Arryn i-a așezat pe umeri mantia roșie cu albastru.

— E mai drăguță decât am îndrăznit să sper. Edmure ridică o mână înainte ca sora lui să apuce să vorbească. Știu că sunt lucruri mai importante, scutește-mă de predică, preoteaso. Dar, oricum... le-ai văzut pe unele dintre celelalte fete pe care le-a înșirat Frey? Pe cea cu ticul acela? Suferă de boala tremurăturii? Și gemenele alea aveau mai multe cratere și erupții pe fețele lor decât Petyr Bășicuță. Când

le-am văzut, am fost sigur că Roslin va fi cheală și chioară, cu mintea lui Clopoțel și firea lui Walder cel Negru. Dar pare pe cât de drăguță, pe atât de blândă. Edmure părea nedumerit. De ce nu m-a lăsat bătrâna șopârlă să aleg, dacă nu avea de gând să-mi vâre pe gât vreo hidoasă?

— Predilecția ta pentru chipurile drăgălașe e bine cunoscută, îi reaminti Catelyn. Probabil că Lordul Walder vrea într-adevăr să fii mulțumit de mireasa ta. *Sau, mai degrabă, n-a vrut să te împiedici de un furuncul și să-i dai toate planurile peste cap.* Ori poate că Roslin e preferata bătrânului. Lordul Riverrunului e o partidă mult mai bună decât pot spera majoritatea fiicelor sale.

— Adevărat. Dar fratele ei părea că se îndoiește încă. E posibil ca fata să fie stearpă?

— Lordul Walder vrea ca nepotul lui să moștenească Riverrunul. La ce i-ar folosi să-ți dea o nevastă stearpă?

— Ar scăpa de o fiică pe care n-ar lua-o nimeni altcineva.

— Asta nu i-ar fi de mare folos. Walder Frey e un om perfid, nu prost.

— Totuși... este posibil?

— Da, cedă Catelyn, cu jumătate de gură. Există boli pe care o fată le poate avea în copilărie, lăsând-o incapabilă să aibă copii. Dar nu avem nici un motiv să credem că Roslin a avut o asemenea boală. Își roti privirea prin cameră. Freyii ne-au primit mai bine decât mă așteptam, la drept vorbind.

Edmure râse.

— Câteva vorbe usturătoare și câteva priviri necuviincioase. Pentru el asta înseamnă curtoazie. Mă așteptam ca bătrâna șopârlă să urineze în vinul nostru și să ne facă să-i lăudăm soiul ales.

Gluma o tulbură pe Catelyn într-un mod ciudat.

— Te rog să mă scuzi acum, aș vrea să-mi schimb hainele astea ude.

— Cum dorești. Edmure căscă. Poate c-am să trag un pui de somn vreo oră.

Catelyn se retrase în camera ei. Cufărul cu haine pe care și-l adusese de la Riverrun fusese dus sus și așezat la picioarele patului. După ce se dezbracă și-și atârna hainele ude lângă foc, îmbracă o rochie caldă de lână în culorile Tully, roșu și albastru, își spală și-și pieptănă părul, îl lăsă să se usuce și apoi porni în căutarea Freyilor.

Tronul de stejar negru al Lordului Walder era gol când intră în sală, dar câțiva dintre fiii lui stăteau la un pahar, lângă foc. Lothar Ologul se ridică greoi, când o zări.

— Lady Catelyn, credeam că te odihnești. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Aceștia sunt frații tăi? întrebă Catelyn.

— Frați, frați vitregi, cumnați și nepoți. Raymund și cu mine am avut aceeași mamă. Lordul Lucius Vypren e soțul surorii mele vitrege, Lythene, iar Ser Damon e fiul lor. Pe fratele meu vitreg, Ser Hosteen, cred că-l cunoști. Iar aceștia sunt Ser Leslyn Haigh și fiii lui, Ser Harys și Ser Donnel.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Ser Perwyn e prin preajmă? El m-a escortat la Capătul Furtunii și înapoi, când Robb m-a trimis să vorbesc cu Lordul Renly. Așteptam cu nerăbdare să-l reîntâlnesc.

— Perwyn e plecat, răspunse Lotham Ologul. Îi voi transmite complimentele tale. Știu că va regreta că nu te-a întâlnit.

— Se va întoarce la timp pentru nunta lui Roslin, nu-i așa?

— Așa spera, zise Lotham Ologul, dar cu ploile astea... Ai văzut cum curg râurile, doamna mea?

— Da, într-adevăr, îl aprobă Catelyn. Mă întreb dacă ai fi atât de bun să mă conduci la maesterul vostru.

— Nu te simți bine, doamna mea? întrebă Ser Hosteen, un bărbat vânjos, cu maxilarul puternic, pătrat.

— Probleme femeiești. Nimic care să te îngrijoreze, ser.

Lothar, curtenitor ca de obicei, o conduse afară din încăpere, apoi în sus, câteva trepte, și peste podul acoperit către o altă scară.

— Îl vei găsi pe Maester Brenett în turnulețul din vârf, doamna mea.

Catelyn se așteptase ca maesterul să fie tot un fiu al lui Walder Frey, însă după înfățișare, nu părea. Brenett era un bărbat masiv, gras, pleșuv, cu bărbie dublă și nu prea curat, judecând după găinațul de corb care îi păta mânecile veșmântului, însă părea destul de binevoitor. Când îi spuse despre grijile pe care și le făcea Edmure în privința fertilității lui Roslin, maesterul râse înfundat.

— Nobilul tău frate n-are de ce să se teamă, Lady Catelyn. E mică, n-o să te contrazică, și îngustă în șolduri, dar mama ei a fost sănătoasă și Lady Bethany i-a dăruit Lordului Walder câte un copil în fiecare an.

— Câți au ajuns să iasă din scutece? îl întrebă ea fără ocolișuri.

— Cinci. Îi numără pe degetele-i dolofane ca niște cârnăciori. Ser Perwyn, Ser Benfrey, Maester Willamen, care și-a rostit jurămintele anul trecut și acum îl slujește pe Lordul Hunter din Vale. Olyvar, care i-a fost scutier fiului tău. Și Lady Roslin, mezina. Patru băieți și o fată. Lordul Edmure va avea la fii de nu va mai ști ce să facă.

— Sunt sigură că asta îi va plăcea. Așadar, fata era, pesemne, și fertilă, nu numai frumoasă la înfățișare. *Asta îl va liniști pe Edmure.* Lordul Walder nu-l lăsase fratelui ei nici un motiv să se plângă, după câte își putea da seama.

Catelyn nu se întoarse în camera ei după ce îl părăsi pe maester. Se duse în odaia lui Robb. Îi găsi pe Robin Flint și Ser Wendel Manderly cu el, împreună cu Marelejon și fiul acestuia, care continua să fie numit Miculjon, deși dădea semne că-l va întrece la înălțime pe tatăl său. Erau cu toții uzi. Un alt bărbat, încă și mai ud, stătea în fața focului, într-o mantie rozalie tivită cu blană albă.

— Lord Bolton, spuse ea.

— Lady Catelyn, răspunse el, cu glas sleit. E o plăcere să te văd din nou, chiar și în vremuri atât de dificile.

— Ești bun că spui asta. Catelyn simțea tristețe în odaie. Până și Marelejon părea posomorât și abătut. Se uită la fețele lor mohorâte și întrebă: Ce s-a întâmplat?

— Lannisteri la Trident, răspunse Ser Wendel, nefericit. Fratele meu e din nou capturat.

— Iar Lordul Bolton ne-a adus vești noi de la Winterfell, adăugă Robb. Ser Rodrik nu e singurul bărbat destoinic care a murit. Cley Cerwin și Leobald Tallhart au fost și ei uciși.

— Cley Cerwin era doar un copil, zise ea, întristată. E adevărat, așadar? Au murit cu toții și Winterfellul a pierit?

Ochii palizi ai lui Bolton îi întâlneau pe ai ei.

— Oamenii de fier au pârjolit și castelul, și orașul iernii. Fiul meu Ramsay i-a dus înapoi la Dreadfort pe unii dintre oamenii tăi.

— Bastardul tău a fost acuzat de fărădelegi cumplite, îi reaminti cu asprime Catelyn. Crimă, viol și altele și mai rele.

— Da, o aprobă Roose Bolton. Sângele lui e mânjit, asta nu poate fi negat. Dar e un bun luptător, pe cât de neînfricat, pe atât de iscusit. Când oamenii de fier i-au omorât pe Ser Rodrik și Tallhart, și curând după aceea pe Leobald, lui Ramsay i-a revenit sarcina să conducă bătălia și a făcut-o. Jură că nu-și va vârî sabia în teacă atâta vreme cât un singur Greyjoy mai rămâne în nord. Probabil că asemenea servicii ar putea răscumpăra, într-o oarecare măsură, fărădelegile pe care le-a comis, îndemnat de sângele lui de bastard. Ridică din umeri. Sau nu. Când se va sfârși războiul, Înălțimea Sa trebuie să cumpănească și să judece. Până atunci, sper să am un fiu de sânge nobil cu Lady Walda.

E un om rece, își dădu seama Catelyn, nu pentru prima oară.

— A pomenit Ramsay de Theon Greyjoy? vru să știe Robb. A fost ucis și el sau a fugit?

Roose Bolton scoase o bucată zdrențuită de piele din buzunarul de la centură.

— Fiul meu a trimis asta cu scrisoarea lui.

Ser Wendel își întoarse capul gras în altă parte. Robin Flint și Miculjon Umber schimbă o privire, iar Marelejon fornăi ca un taur.

— Aia e... piele? întrebă Robb.

— Pielea lui Theon Greyjoy, de pe degetul mic al mâinii sale stângi. Fiul meu e crud, recunosc. Și totuși... ce înseamnă nițică piele față de viețile celor doi prințșori? Ai fost mama lor, doamna mea. Pot să-ți ofer acest... mic semn al răzbunării noastre.

O parte din ea voia să strângă la inimă oribilul trofeu, dar se strădui să reziste.

— Pune-o deoparte, te rog.

— Jupuirea lui Theon nu-mi va aduce frații înapoi, zise Robb. Îi vreau capul, nu pielea.

— E singurul fiu al lui Balon Greyjoy rămas în viață, zise Lordul Bolton cu

glas domol, ca și cum ei ar fi uitat, iar acum e rege de drept al Insulelor de Fier. Un rege captiv prețuiește mult ca ostatic.

— Ostatic? Lady Catelyn se zbârli la auzul cuvântului. Se făcea adesea schimb de ostatici. Lord Bolton, sper că nu sugerezi să-l *eliberăm* pe cel care mi-a ucis fiii.

— Oricine dobândește Jițul de Piatră îl va voi pe Theon mort, sublinie Bolton. Chiar și în lanțuri, are mai multe drepturi decât oricare dintre unchii săi. Păstrează-l, zic eu, și cere concesii de la oamenii de fier, în schimbul executării sale.

Robb cântări cele auzite, fără tragere de inimă, dar în cele din urmă clătină aprobator din cap.

— Da. Foarte bine. Țineți-l în viață, atunci. Deocamdată. Țineți-l la loc sigur, la Dreadfort, până când recucerim Nordul.

Catelyn se întoarse din nou spre Roose Bolton.

— Ser Wendel a spus ceva despre Lannisteri pe Trident?

— A spus, doamna mea. Eu sunt de vină. Am întârziat prea mult până să părăsesc Harrenhalul. Aenys Frey a plecat cu multe zile înaintea mea și a traversat Tridentul la vadul rubiniu, deși nu fără dificultate. Dar când am ajuns noi, râul era un torent. N-am avut de ales decât să-mi trec oamenii cu bărci mici, din care aveau prea puține. Două treimi din oaste era pe malul nordic când Lannisterii i-au atacat pe cei ce încă așteptau să treacă. Oameni ai caselor Norrey, Locke și Burley în special, cu Ser Wylis Manderl cu ai săi cavaleri ai Portului Alb în ariergardă. Eu eram pe malul celălalt al Tridentului, fără să-i pot ajuta. Ser Wylis și-a adunat oamenii cum a putut, dar Gregor Clegane a atacat cu cavaleria grea și i-a împins în râu. Tot atâția s-au înecat câți au fost uciși de sabie. Și mai mulți au fugit, iar ceilalți au fost luați prizonieri.

Veștile despre Gregor Clegane erau întotdeauna proaste, cugetă Catelyn. Va trebui Robb să mășăluiască din nou spre sud, să-l înfrunte? Sau venea Muntele încoace?

— Asta înseamnă că Clegane e dincoace de râu?

— Nu. Glasul lui Bolton era blând, dar ferm. Am lăsat șase sute de oameni la vad. Lăncieri de la râuri, din munți și de la Cuțitul Alb, o sută de arcași Hornwood, câțiva călăreți liberi și cavaleri rătăcitori și o oaste puternică de oameni ai caselor Stout și Cerwyn, ca întăriri. Ronnel Stout și Ser Kyle Condon au comanda. Ser Kylee a fost mâna dreaptă a răposatului Lord Cerwyn, după cum sunt sigur că știi, doamna mea. Leii nu înoată mai bine decât lupii. Atât timp cât apele sunt umflate, Ser Gregor nu va trece.

— Ultimul lucru de care avem nevoie e Muntele în spatele nostru, când pornim pe drumul dintre mlaștini, zise Robb. Te-ai descurcat bine, lordul meu.

— Ești prea bun, Înălțimea Ta. Am suferit pierderi grele la Furca Verde, iar Glover și Tallhart și mai grele, la Duskendale.

— *Duskendale*. Cuvântul sună ca o înjurătură pe buzele lui Robb. Robert Glover va da socoteală pentru asta când îl voi întâlni, te asigur.

— O nebunie, fu de acord Lordul Bolton, dar Glover și-a pierdut cumpătul după ce a aflat că Deepwood Motte a căzut. Așa se întâmplă uneori, când ești cuprins de teamă și durere.

Duskendale era o poveste veche și răsuflată, pe Catelyn o îngrijorau bătăliile ce urmau de acum încolo.

— Câți oameni i-ai adus fiului meu? îl întrebă pe Roose Bolton fără ocolișuri.

Ochii lui stranii, spălăciți, o cercetară o clipă, înainte de a răspunde.

— Vreo cinci sute de călăreți și trei mii de pedestrași, doamna mea. Oameni de la Dreadfort, în cea mai mare parte, și unii de la Karhold. Acum, că loialitatea Casei Karstark e atât de nesigură, m-am gândit că ar fi cel mai bine să-i țin aproape. Regret că nu sunt mai mulți.

— Ar trebui să fie destui, zise Robb. Vei prelua comanda ariergărzii mele, Lord Bolton. Am de gând să pornesc spre Gât îndată ce unchiul meu se va însura. Mergem acasă.

ARYA

Iscoadele călare ajunseră la ei la o oră de Furca Verde, în timp ce carul se târa pe un drum noroios.

— Ține-ți capul plecat și gura închisă, o avertiză Căinele, când cei trei se avântară către ei – un cavaler și doi scutieri cu armuri ușoare, călare pe buiestrași iuți. Clegane plesni cu biciul animalele înhămate, o pereche de cai bătrâni care cunoscuseră și vremuri mai bune. Carul pâraia și trosnea, cu noroiul țâșnind din șanțurile adânci ale drumului, la fiecare mișcare a celor două roți imense de lemn. Străinul îi urma, legat de căruță.

Uriășul gonaci năvălaş nu purta nici armură, nici hamuri, iar Căinele însuși era îmbrăcat în haine murdare din pânză aspră, verde, și o pelerină cenușie, cu o glugă care îi înghițea capul. Când își ținea ochii plecați, nu i se zărea fața, doar albul ochilor ce priveau iscoditor. Arăta ca un țăran zdrențăros. Un țăran *voinic*, totuși. Iar Arya știa că, pe sub veșmintele de pânză, purta piele fiartă și zale uleiate. Ea arăta ca un fiu de țăran, sau poate de porcar. Iar în spatele lor se aflau patru butoaie turtite cu carne sărată de porc și unul cu picioare de porc afumate.

Călăreții se despărțiră și le dădură ocol, să-i cerceteze înainte de a se apropia. Clegane opri carul, punându-se răbdător la dispoziția lor. Cavalerul purta sulită și sabie, în timp ce scutierii aveau arcuri lungi, însemnele de pe pieptarele lor erau versiuni mai mici ale blazonului cusut pe cămașa stăpânului lor, o furcă neagră peste o diagonală aurie, pe fond ruginiu. Arya se gândise să-și dezvăluie identitatea în fața primelor iscoade care aveau să le iasă în cale, dar mereu își

închipse oameni cu mantii cenușii, cu lupul străvechi pe piept. Poate că ar fi riscat și dacă ar fi purtat uriașul Umberilor sau pumnul Gloverilor, dar nu știa cine era acest cavaler al furcii, nici pe cine slujea. Obiectul care semăna cel mai mult cu o furcă, pe care-l văzuse vreodată la Winterfell, era tridentul Lordului Manderly.

— Aveți treabă la Gemeni? întrebă cavalerul.

— Carne sărată pentru ospățul de nuntă, dacă ți-e pe plac, ser. Câinele își mormăi răspunsul cu ochii plecați, cu fața ascunsă.

— Carnea sărată nu mi-e pe plac niciodată. Cavalerul furcii îi aruncă lui Clegane doar o privire fugitivă și nu-i acordă Aryei nici o atenție, dar se uită lung la Străin. Armăsarul nu era un cal de plug, asta era limpede dintr-o privire. Unul dintre scutieri fu cât pe ce să sfârșească în noroi când imensul gonaci negru dădu să-i muște calul.

— Cum te-ai ales cu animalul ăsta? întrebă cavalerul furcii.

— Doamna mi-a spus să-l aduc, ser, zise umil Clegane. E un dar de nuntă pentru tânărul Lord Tully.

— Care doamnă? Pe cine slujești?

— Bătrâna Lady Whent, ser.

— Crede că poate răscumpăra Harrenhalul cu un cal? Zei, există vreun nățărau mai mare decât un nățărau bătrân? Dar le făcu semn să treacă: Vedeți-vă de drum, atunci.

— Da, stăpâne.

Câinele își pocni din nou biciul și bătrânii cai își reluară drumul istovitor. Roțile se adânciseră în noroi în timpul popasului și trecu o vreme până când animalele reușiră să le urnească din loc. Până atunci, iscoadele călare erau deja plecate. Clegane le aruncă o ultimă privire și mârâi.

— Ser Donnel Haigh, spuse el. I-am luat mai mulți cai decât pot număra. Și armuri. O dată, era cât pe ce să-l omor într-un duel.

— Atunci, cum de nu te-a recunoscut? întrebă Arya.

— Cavalerii sunt niște tontălăi și ar fi fost sub demnitatea lui să se uite de două ori la un țărânoi netrebnic. Plesni caii cu biciul. Ține-ți ochii plecați, vorbește cuviincios și spune întruna *ser*, și cei mai mulți cavaleri nici nu te vor vedea. Îi interesează mai mult caii decât oamenii de rând. Poate că pe Străin l-ar fi recunoscut, dacă m-ar fi văzut vreodată călărindu-l.

Dar ți-ar fi recunoscut fața. Arya nu se îndoia de asta. Arsurile lui Sandor Clegane nu erau ușor de uitat, odată ce le vedeai. Nici nu-și putea ascunde cicatricile în spatele coifului, atât timp cât acesta avea forma unui cap de câine mârâitor.

De aceea aveau nevoie de car și de picioarele afumate de porc.

— N-am să mă las târât în lanțuri în fața fratelui tău, îi spusese Câinele, și nici n-aș vrea să-mi croiesc drum cu sabia printre oamenii lui, ca să ajung la el. Așa că

jucăm un mic joc.

Un țăran întâlnit din întâmplare pe drumul regelui le oferise carul, caii, veșmintele și butoaietele, dar nu de bunăvoie. Câinele le luase cu vârful sabiei. Când țăranul l-a înjurat, numindu-l tâlhar, i-a răspuns:

— Nu fur, îmi fac provizii. Fii recunoscător că-ți poți păstra izmenele. Acum scoate-ți cizmele. Sau ți le scot eu, cu tot cu picioare. Tu alegi. Țăranul era la fel de voinic ca Clegane, dar alesese să-și scoată cizmele și să-și păstreze picioarele.

Înserarea îi găsi tot înaintând cu greu către Furca Verde și castelele gemene ale Lordului Frey. *Aproape că am ajuns*, gândi Arya. Știa că ar trebui să fie emoționată, dar avea iarăși un nod în stomac. Poate că doar febra o chinuia, dar poate că nu. Noaptea trecută avusese un vis urât, un vis *înfricoșător*. Nu-și putea aminti ce visase, dar sentimentul o urmărise ziua întreagă. Nu făcuse decât să devină mai puternic. *Teama taie mai adânc decât o sabie*. Trebuia să fie puternică acum, așa cum îi spusese fratele ei. Între ea și mama ei nu se aflau decât o poartă de castel, un râu și o armată... dar era armata lui Robb, așadar nu era un pericol real. Sau era?

Roose Bolton era, însă, unul de-ai lor, Lordul Lipitorilor îi spuneau tâlharii. Asta o tulbura. Fugise de la Harrenhal ca să scape de Bolton și de Măștile însângerate, și fusese nevoită să taie gâtul unuia dintre străjeri ca să evadeze. Oare știa că ea făcuse asta? Sau îi învinuia pe Gendry ori pe Plăcintă Fierbinte? Oare îi spusese mamei sale? Ce ar face dacă vedea-o? *Probabil nici nu m-ar recunoaște*. Semăna mai degrabă cu un șobolan înecat decât cu paharnicul unui lord. Un șobolan înecat *băiat*. Câinele îi ciopârțise şuvițe întregi de păr cu două zile în urmă. Era un frizer chiar mai prost decât Yoren și o lăsase pe jumătate cheală într-o parte. *Nici Robb nu mă va recunoaște, pun rămașag. Nici măcar mama*. Era doar o fetiță când o văzuse ultima oară, în ziua când Lordul Eddard Stark părăsise Winterfellul.

Auziră muzica înainte de a vedea castelul, răpăitul îndepărtat al tobelor, sunetul metalic al goarnelor, şuierul subțire al fluierelor dincolo de vuietul râului și de răpăitul ploii pe creștetele lor.

— Am pierdut cununia, zise Câinele, dar pare-se că ospățul nu s-a terminat. Voi scăpa de tine curând.

Nu, eu voi scăpa de tine, gândi Arya.

Drumul îi dusesese până atunci spre nord-vest, dar acum cotea către vest, între o livadă de meri și un câmp de porumb culcat de ploaie la pământ. Trecură de ultimul dintre meri, ajungând în vârful unei movile, și castelul, râul și câmpurile li se înfățișară toate deodată. Erau mii de cai și mii de oameni, cei mai mulți învârtindu-se în jurul celor trei corturi imense care stăteau alături, cu fața la porțile castelului, ca niște palate mari de pânză. Robb își așezase tabăra departe de ziduri, pe un teren mai înalt, mai uscat, dar Furca Verde își ieșise din matcă și chiar își revendicase câteva corturi așezate la întâmplare.

Muzica de la castele se auzea mai tare aici. Sunetul tobelor și al goarnelor se rostogolea peste câmpuri. Dar muzicanții din castelul mai apropiat cântau alt cântec decât cei din castelul de pe celălalt mal, astfel că părea mai degrabă o bătălie, decât un cântec.

— Nu sunt prea buni, remarcă Arya.

Câinele scoase un sunet care ar fi putut fi un râset.

— Te asigur că există femei bătrâne și surde în Lannisport, care se plâng și ele de gălăgie. Am auzit că lui Walder Frey i-au slăbit ochii, dar n-a zis nimeni nimic despre afurisitele lui de urechi.

Arya se pomeni dorindu-și să fie ziuă. Cu soarele pe cer, în bătaia vântului, ar fi putut vedea mai bine flamurile. S-ar fi uitat după lupul străvechi al Casei Stark, sau poate după securea de război a Cerwynilor sau pumnul Gloverilor. Dar în întunericul nopții, toate flamurile păreau gri.

Ploaia se domolise. Era acum o țârâială mocnită, aproape un abur, dar răpăiala lăsase flamurile ude ca niște cârpe de vase, îmbibate de apă, de nerecunoscut.

Un șir de care și căruțe fuseseră așezate de-a lungul perimetrului, formând o barieră de lemn împotriva oricărui atac. Acolo îi opriră străjerii. Felinarul pe care îl ducea comandantul lor revărsa destulă lumină ca Arya să poată vedea că mantia omului era roz, pătată cu lacrimi roșii. Oamenii din subordinea lui aveau cusut în dreptul inimii blazonul Lordului Lipitorilor, omul jupuit al Dreadfortului. Sandor Clegane le servi aceeași poveste pe care le-o spusese iscoadelor călare, dar sergentul lui Bolton era un obstacol mai greu de trecut decât Ser Donnel Haigh.

— Saramura de porc nu e o carne potrivită pentru ospățul de nuntă al unui lord, zise el disprețuitor.

— Am și picioare afumate, ser.

— Nu pentru ospăț, nici pomeneală. Ospățul e la jumătate. Iar eu sunt un om al Nordului, nu vreun papă-lapte de cavaler din sud.

— Mi s-a spus să-l caut pe administrator. Sau pe bucătar...

— Castelul e închis. Lorzii nu trebuie deranjați. Sergentul chibzui o clipă. Poți descărca lângă corturile de nuntă, acolo. Îi făcu semn cu o mână înmănușată în zale. Berea face foame, iar bătrânul Frey nu va simți lipsa câtorva picioare de porc. Oricum, n-are dinți pentru așa ceva. Întreabă de Sedgkins, va ști ce are de făcut cu voi.

Urlă un ordin și oamenii săi împinseră una dintre căruțe, ca să le facă loc să treacă.

Biciul Câinelui îndemnă caii către cort. Nimeni nu părea să se sinchisească de ei. Trecură de-a valma printre pavilioanele viu colorate, cu pereții uzi luminați de lămpile și mangalurile dinăuntru, ca niște felinare fermecate. Roz și aurii și verzi străluceau, vârgate și pestrițe și în carouri, cu blazoane cu păsări și animale, șevroane și stele, roți și arme. Arya zări un cort galben cu șase ghinde: trei, două, una. *Lordul Smallwood*, știu ea, amintindu-și de îndepărtatul Castel al Ghindei și

de doamna care îi spusese că e drăguță.

Dar la fiecare pavilion de mătase strălucitoare erau două duzini de postav sau pânză, opace și întunecate. Erau și corturi de cazarmă, mari cât să adăpostească patruzeci de pedestrași, dar și acelea păreau mici pe lângă cele trei corturi mari pentru ospaț. După toate aparențele, oamenii petreceau de ore în șir. Arya auzea toasturi strigate și cupe ciocnite, amestecate cu obișnuitele zgomote ale unei tabere, cu nechezatul cailor, lătratul câinilor și hurelul căruțelor în întuneric, râsete și înjurături, zăngănit de oțel și pârâit de lemn. Muzica răsuna tot mai tare, pe măsură ce se apropiau de castel, dar dincolo de ea era un sunet mai grav, mai întunecat: râul, apele umflate ale Furcii Verzi, răgind ca un leu în vizuina lui.

Arya se învățea și se răsucea, încercând să vadă totul dintr-odată, sperând să zărească un blazon al lupului străvechi, un cort în alb și gri, un chip pe care-l cunoștea de la Winterfell. Nu vedea decât străini. Se holbă la un om care se ușura în tufișuri, dar nu era Burtă-de-Bere. Văzu o fată pe jumătate dezbrăcată țâșnind veselă dintr-un cort, dar cortul era albastru-deschis, nu gri, cum crezuse la început, iar bărbatul care fugea după ea purta o pisică sălbatică pe jiletcă, nu un lup. Sub un copac, patru arcași întindeau corzi cerate prin creștăturile arcurilor, dar nu erau oamenii tatălui ei. Un maestru le tăie calea, dar era prea tânăr și prea slab ca să fie Maestru Luwin. Arya ridică privirea către Gemeni, cu ferestrele înalte ale turnurilor sclipind domol acolo unde erau aprinse lumini. Prin pâcla ploii, castelele aveau un aer fantomatic și misterios, ca niște arătări din poveștile bătrânei Nan, dar nu erau Winterfellul.

Lângă corturile de ospaț, îmbulzeala era mai mare. Clapele largi erau date la o parte și oamenii intrau și ieșeau, cu cornuri de băut și halbe în mâini, unii cu flori de câmp. Arya aruncă o privire înăuntru, în timp ce Câinele o conduse pe lângă primul dintre cele trei, și văzu sute de oameni îngrămădindu-se pe bănci și înghesuindu-se în jurul butoaielor cu mied, bere și vin. Nu era loc să te miști înăuntru, dar nici unul nu părea să se sinchisească. Cel puțin erau uscați și încălziți. Arya, înfrigurată și udă, îi invidia. Unii chiar cântau. Ploaia mărunță, cețoasă, răspândea aburi în preajma intrării, din pricina căldurii care se revărsa dinăuntru.

— În cinstea Lordului Edmure și a lui Lady Roslin, auzi un glas strigând.

Băură cu toții și cineva țipă:

— Pentru Tânărul Lup și Regina Jeyne.

Cine e Regina Jeyne? se întrebă Arya în treacăt. Singura regină pe care o cunoștea era Cersei.

În fața corturilor de ospaț fuseseră săpate gropi pentru foc, adăpostite sub bolți de lemn împletit și piei care țineau ploaia la distanță, atât timp cât bătea drept în jos. Dar vântul sufla dinspre râu, astfel că ploaia mărunță intra oricum, destul cât să facă focurile să șuiere și să se zvârcolească. Mirosurile o făceau pe Arya să saliveze.

— N-ar trebui să ne oprim? îl întrebă pe Sandor Clegane. În corturi sunt oameni al Nordului. Îi cunoștea după bărbi, după fețe, după mantiile din piele de urs și de focă, după toasturile pe jumătate auzite și cântecele pe care le cântau. Oameni ai caselor Karstark și Umber și ai altor clanuri ale munților. Bag mâna-n foc că sunt pe aici și oameni ai Winterfellului.

Oamenii tatălui său, oamenii Tânărlui Lup, lupii străvechi ai Casei Stark.

— Fratele tău trebuie să fie în castel, zise Clegane. Și mama ta. Vrei să-i vezi sau nu?

— Da, răspunse ea. Unde e Sedgekings? Sergentul le spusese să întrebe de Sedgekings.

— Sedgekings poate să-și bage un vâtrai încins în fund. Clegane își scutură biciul, trimițându-l cu un șuier prin ploaia domoală, să muște din coapsa calului. Pe fratele tău îl vreau eu.

CATELYN

Tobele bubuiau, bubuiau, bubuiau, și tâmpelile ei bubuiau odată cu ele. Fluierele se tânguiau și flautele cântau în triluri dinspre galeria muzicanților, din partea de jos a sălii, viorile scârțâiau, goarneau sunau, cimpoaiele țiuiau un ritm săltăreț, dar bubuitul tobelor le întrecea pe toate. Sunetul se lovea de grinzile tavanului, în timp ce, dedesubt, oaspeții mâncau, beau și strigau de-a valma. *Walder Frey trebuie să fie surd ca o piatră, dacă numește asta muzică.* Catelyn sorbea o cupă cu vin și-l privea pe Clopoțel topăind în ritmul *Alysannei*. Cu asemenea muzicanți, cântecul ar fi putut foarte bine să fie și *Ursul și frumoasa fecioară*.

Afară, ploaia continua să cadă, dar înăuntru aerul era greu și fierbinte. Un foc trosnea în cămin, iar șiruri de torțe ardeau fumegând în suporturile de pe pereți. Dar cea mai mare parte a căldurii venea de la trupurile nuntașilor, atât de înghesuiți pe bănci, încât fiecare om care încerca să-și ridice cupa la gură își înghiontea vecinul în coaste.

Chiar și pe dais erau mai îngrămădiți decât i-ar fi plăcut lui Catelyn. Fusese așezată între Ser Ryman Frey și Roose Bolton și nările îi erau pline de mirosul amândurora. Ser Ryman bea ca și cum vinul din Westeros era pe sfârșite și îl transpira pe tot. Se îmbăiașe în apă cu lămâie, după câte își dădea ea seama, dar nici o lămâie nu putea acoperi o sudoare atât de acră. Roose Bolton avea un miros mai dulceag, dar nu mai plăcut. Prefera să bea vin cu mirodenii în locul celui obișnuit sau al miedului și mânca puțin.

Catelyn nu-l putea învinui pentru lipsa poftei de mâncare. Ospățul începuse cu supă de praz, urmată de o salată de fasole verde, ceapă și sfeclă, știucă înăbușită în lapte de migdale, munți de napi care se răciseră înainte de a ajunge pe masă,

piftie de creier de vițel și o zeamă de carne ațoasă de vită. Era un meniu sărăcăcios pentru masa unui rege, iar creierul de vițel îi întorcea lui Catelyn stomacul pe dos. Cu toate acestea, Robb mânca fără să se plângă, iar fratele ei era prea absorbit de mireasa lui ca să se sinchisească.

N-ai bănuî că Edmure s-a plâns de Roslin tot drumul de la Riverrun la Gemeni. Soțul și soția mâncau din aceeași farfurie, beau din aceeași cupă și schimbau săruturi caste printre sorbituri. Edmure refuza majoritatea felurilor de mâncare cu un gest al mâinii. Nu-l putea învinui. Își amintea foarte puțin despre mâncarea servită la propria ei nuntă. *Oare am gustat-o măcar? Sau mi-am petrecut tot timpul privind chipul lui Ned și întrebându-mă cine era?*

Zâmbetul bieteî Roslin era neclintit, ca și cum cineva i l-ar fi cusut pe față. *Ei, bine, e fată măritată, dar căsătoria urmează abia de acum să se consume.* Robb ședea între Alyx Frey și Frumoasa Walda, două dintre cele mai nubile fete ale familiei Frey.

— La nuntă, sper că nu vei refuza un dans cu fiicele mele, îi spusese Walder Frey. Ai bucura inima unui om bătrân.

Inima lui putea fi foarte bucuroasă așadar, căci Robb își făcuse datoria ca un rege. Dansase cu fiecare dintre fete, cu mireasa lui Edmure și cu cea de-a opta Doamnă Frey, cu văduva Ami și cu Grasa Walda, soția lui Roose Bolton, cu gemenele Serra și Sarra, cu fețele lor pline de coșuri, chiar și cu Shirei, mezina Lordului Walder, care trebuie să fi avut cel mult șase ani. Catelyn se întreba dacă Lordul de Crossing era satisfăcut sau va găsi pricină de supărare pentru toate celelalte fiice și nepoate care nu apucaseră să danseze cu regele.

— Surorile tale dansează foarte bine, îi spuse ea lui Ser Ryman Frey, încercând să fie amabilă.

— Sunt mătuși și verișoare. Ser Ryman luă o înghițitură de vin, cu sudoarea șiroindu-i de pe obraji în barbă.

Un bărbat morocănos și bețiv, gândi Catelyn. Poate că întârziatul Lord Frey era zgârcit când venea vorba să-și hrănească oaspeții, dar la băutură nu se scumpea. Berea, vinul și miedul curgeau în valuri, ca râul de afară. Marelejon era deja beat criță, Merrett, fiul Lordului Walder, bea cot la cot cu el, dar Ser Whalen Frey își pierduse cunoștința încercând să țină pasul cu ei. Catelyn ar fi preferat ca Lordul Umber să fie treaz, dar a-i spune Mareluijon să nu bea era ca și cum i-ai fi cerut să nu respire câteva ore.

Miculjon Umber și Robin Flint stăteau aproape de Robb, de o parte și de alta a Frumoasei Walda și a lui Alyx. Nici unul dintre ei nu bea cu Patrek Mallister și Dancey Mormont: erau străjerii fiului său în seara aceasta. O nuntă nu era o bătălie, dar existau întotdeauna pericole atunci când oamenii erau băuți, iar un rege nu trebuia să rămână niciodată nepăzit. Catelyn se bucura de asta și se bucura chiar mai mult de tecile care atârnav pe pereți. *Nimeni nu are nevoie de sabie ca să mănânce piftie din creier de vițel.*

— Toată lumea credea că soțul meu o va alege pe Frumoasa Walda, îi spuse Lady Walda Bolton lui Ser Wendel, strigând ca să acopere muzica.

Grasa Walda era un ghemotoc de fată, rotund și rozaliu, cu ochi albaștri, spălăciți, păr galben, moale, și un fund imens, dar glasul îi era un chițait tremurat. Era greu să ți-o imaginezi la Dreadfort, cu fața ei rozalie și capa din blană de veveriță.

— Dar nobilul meu bunic i-a oferit lui Roose ca zestre greutatea miresei sale în argint, așa că Lordul Bolton m-a ales pe mine. Gușa fetei tremura când râdea. Cântăresc cu șase pietre mai mult decât Frumoasa Walda, dar atunci a fost prima oară când m-am bucurat. Acum sunt Doamna Bolton, iar verișoara mea e încă fecioară și în curând va împlini *nouăsprezece ani*, sărăcuța.

Catelyn observă că Lordul Dreadfortului nu acorda nici o atenție trăncănelii. Uneori gusta câte o bucățică de ici, o lingură de colo, rupând din pâine cu degete scurte și puternice, dar mâncarea îl lăsa rece. Bolton rostise un toast în cinstea nepoților Lordului Walder la începutul ospățului, amintind că Walder și Walder erau în grija fiului său bastard. După felul cum îl privise chiorăș bătrânul, trăgând aer pe gură, Catelyn înțelese că Lordul Frey auzise amenințarea nerostită.

A mai existat vreodată o nuntă mai puțin veselă? se întrebă Catelyn, amintindu-și de biata ei Sansa și de căsătoria ei cu Pezevenghiul. *Mamă, ai milă de ea. Are un suflet blând.* Căldura, fumul și gălăgia îi făceau rău. Muzicienii din galerie puteau fi ei mulți și zgomotoși, dar nu erau prea înzestrați. Catelyn mai luă o înghițitură de vin și îi îngădui unui paj să-i umple din nou cupa. *Câteva ore încă și partea cea mai grea se va sfârși.* Măine, pe vremea asta, Robb avea să fie plecat către o altă bătălie, de data aceasta cu oamenii de fier, la Moat Cailin. Ciudat cum o asemenea perspectivă era pentru Catelyn aproape o ușurare. *Își va câștiga bătălia. Câștigă toate bătăliile, și oamenii de fier nu au rege. În plus, Ned i-a fost un bun profesor.* Tobele bubuiau. Clopoțel țopăi încă o dată pe lângă ea, dar muzica era atât de puternică, încât abia îi auzi clopoțelii.

Peste toată hărmălaia, răsună dintr-odată mârâitul unor câini care se băteau pentru o bucată de carne. Se rostogoliră pe podea, năpustindu-se și mușcând, în hohotele de râs ale celor prezenți. Cineva aruncă peste ei o carafă de bere și câinii se despărțiră. Unul se apropie, șchiopătând, de dais. Gura știrbă a Lordului Walder se deschise într-un râs lătrător când câinii uzi learcă se scuturară, împrôscând cu bere și păr spre trei dintre nepoții săi.

La vederea câinilor, Catelyn simți din nou lipsa Vântului Cenușiu, dar lupul străvechi al lui Robb nu era nicăieri. Lordul Walder refuzase să-l lase înăuntru.

— Din câte am auzit, animalului tău sălbatic îi place carnea de om, *eh?* spusese bătrânul. Sfărtecă beregate, da. Nu-mi trebuie asemenea bestii la nunta lui Roslin, printre femei și copii, toți micuții mei nevinovați.

— Vântul Cenușiu nu e un pericol pentru ei, lordul meu, protestase Robb, atât timp cât sunt eu aici.

— Ai fost și la porțile mele, nu-i așa? Când lupul mi-a atacat nepoții pe care i-am trimis în întâmpinarea ta. Am auzit totul, să nu crezi că nu, *eh*.

— N-a pățit nimeni nimic...

— Nimic, zice regele? Nimic? Petyr a căzut de pe cal. *A căzut*. Mi-am pierdut o soție în același fel, căzând. Gura i se încheșta și i se descheștă. Sau a fost doar o stricăță? Mama Bastardului Walder, da, acum îmi amintesc. A căzut de pe cal și și-a rupt gâtul. Ce ar fi făcut Înălțimea Ta dacă Petyr și-ar fi rupt gâtul, *eh*? Mi-ar mai fi oferit încă o scuză în schimbul nepotului meu? Nu, nu, nu. Oi fi tu rege, nu zic ba, Regele Nordului, *eh*, dar sub acoperișul meu eu sunt stăpân. Ori lupul, ori nunta, sire. Nu le poți avea pe amândouă.

Catelyn își dădea seama că fiul ei fusese furios, dar cedase cu toată curtoazia de care era în stare. *Dacă îi face plăcere Lordului Walder să-mi servească tocană de cioară înăbușită cu viermi*, îi spusese, *voi mânca și voi mai cere o strachină*. Și așa făcuse.

Marelejon o mai vârâse sub masă pe una dintre progeniturile Lordului Walder, Petyr Bășicuță de data aceasta. *Băiatul e de trei ori mai mic, la ce se aștepta?* Lordul Umber se șterse la gură, se ridică în picioare și începu să cânte.

— *A fost odat' un urs, un urs, UN URS! Negru, maro și plin de păr!*

Glasul lui nu suna rău deloc, dar era îngroșat de băutură. Din nefericire, vioriștii, toboșarii și flautiștii de la galerie cântau *Flori de primăvară*, care se potrivea cu versurile de la *Ursul și frumoasa fecioară* ca o porție de melci într-o strachină cu terci. Până și bietul Clopoțel își acoperi urechile, la auzul cacofoniei.

Roose Bolton murmură câteva cuvinte, prea încet ca să fie auzite, și porni în căutarea unei private. Sala era o hărmălaie de oaspeți și servitori care intrau și ieșeau. Un al doilea ospăț, pentru cavaleri și lorzii de rang oarecum mai mărunț, îi ținea isonul în celălalt castel. Lordul Walder își exilase fiii bastarzi și pe odraslele lor pe celălalt mal al râului, astfel că nordicii lui Robb începuseră să vorbească despre un „ospăț al bastarzilor”. Unii dintre oaspeți se furișau să vadă dacă bastarzii se distrau mai bine decât ei. Unii se aventurau, poate, până la tabere. Freyii le puseseră la dispoziție căruțe întregi cu vin și mied, ca soldații de rând să poată bea în cinstea uniunii dintre Riverrun și Gemeni.

Robb se așeză pe locul gol al lui Bolton.

— Încă puțin și s-a isprăvit cu farsa asta, mamă, îi spuse el cu glas scăzut, în timp ce Marelejon cânta despre fecioara cu miere în păr. Walder cel Negru a fost blând ca un mieluşel, o dată în viață. Iar unchiul Edmure pare mulțumit de mireasa lui. Ser Ryman?

Ser Ryman Frey clipi și spuse:

— Sire. Da?

— Sperasem să-l rog pe Olyvar să-mi fie scutier când pornim spre nord, zise Robb, dar nu-l văd aici. Să fie la celălalt ospăț?

— Olyvar? Ser Ryman clătină din cap. Nu. Nu Olyvar. Plecat... plecat de la

castel. Datoria.

— Înțeleg. Tonul lui Robb sugera contrariul. Când văzu că Ser Ryman nu-i mai spune nimic, regele se ridică din nou în picioare. Îmi acorzi un dans, mamă?

— Mulțumesc, dar nu. Era ultimul lucru de care avea nevoie, după cum îi bubuia capul. Fără îndoială, una dintre fiicele Lordului Walder ar fi încântată să-ți fie parteneră.

— O, fără îndoială. Zâmbetul lui era resemnat.

Muzicanții cântau *Lănci de fier*, în timp ce Marelejon intona *Feciorul plin de viață*. *Cineva ar trebui să le facă cunoștință, armonia ar putea avea de câștigat*. Catelyn se întoarse din nou către Ser Ryman.

— Am auzit că unul dintre verii tăi e cântăreț.

— Alesander, fiul lui Symond. Alyx e sora lui. Ridică o cupă către locul unde fata dansa cu Robin Flint.

— Alesander va cânta pentru noi în noaptea asta?

Ser Ryman o privi chiorâș.

— El nu. E plecat. Își șterse sudoarea de pe frunte și se ridică, clătinându-se, în picioare. Scuzele mele, doamnă, scuzele mele. Catelyn îl privi împleticindu-se către ușă.

Edmure o săruta pe Roslin și îi strângea mâna. În altă parte, Ser Marq Piper și Ser Danwell Frey jucau un joc de bătură. Lothar Ologul îi spunea ceva amuzant lui Ser Hosteen, unul dintre cei mai tineri Frey jongla cu pumnalele pentru un grup de fete hlizite, iar Clopoțel stătea pe podea, lingându-și vinul de pe degete. Servitorii aduceau platouri imense de argint cu mormane de bucăți suculente și rozalii de carne de miel, felul cel mai apetisant de mâncare pe care-l văzuseră toată seara. Iar Robb o conducea pe Dacey Mormont într-un dans.

Când purta rochie în loc de armură, fiica mai mare a Doamnei Maege era chiar drăguță, înaltă și mlădioasă, cu un zâmbet sfios care îi lumina fața prelungă. Era plăcut să vezi că era la fel de grațioasă pe ringul de dans ca în curtea de antrenament. Catelyn se întrebă dacă Lady Maege ajunsese la Gât. Își luase celelalte două fiice cu ea, însă Dacey, ca tovarășă de luptă a lui Robb, alesese să rămână alături de el. *Are darul lui Ned de a inspira loialitate*. Olyvar Frey îi fusese și el devotat fiului ei. Nu spusese Robb că Olyvar voise să rămână cu el chiar și *după* ce se căsătorise cu Jeyne?

Așezat între turnurile de stejar negru, Lordul de Crossing bătea din palmele-i pătate. Zgomotul pe care îl făceau era atât de slab, încât nici măcar cei de pe dais nu-l auzeau, dar Ser Aenys și Ser Hosteen îl văzură și începură să-și lovească cupele de masă. Lotnar Ologul li se alătură, apoi Marq Piper și Ser Danwell și ser Raymund. Curând, jumătate dintre oaspeți bubuiau. În cele din urmă, până și ceata de muzicieni din galerie băgă de seamă. Fluierile, tobele și viorile tăcură pe rând.

— Înălțimea Ta, îi strigă Lordul Walder lui Robb, septonul și-a rostit

rugăciunile, s-au spus câteva cuvinte și Lordul Edmure mi-a înveșmântat fiica iubită în mantia peștelui, dar cei doi nu sunt încă soț și soție. Sabia are nevoie de teacă, *eh*, iar cununia de un pat nupțial. Ce zici, sire? E timpul să-i conducem la culcare?

Vreo douăzeci dintre fiii și nepoții lui Walder Frey începură să-și lovească din nou cupele de masă, strigând:

— La culcare! La culcare! *La culcare cu ei!*

Roslin pălise. Catelyn se întreba dacă fata era înspăimântată de perspectiva de a-și pierde fecioria sau de ritualul însuși. Cu atâtea rude, nu avea cum să fie străină de acest obicei, dar era cu totul altfel când erai tu însuți în situația de a fi condus la pat. În noaptea nunții lui Catelyn, Jory Cassel îi sfâșiasse rochia în graba de a o vedea dezbrăcată, iar Desmond Greii, beat, se scuzase întruna pentru orice glumă deocheată, doar pentru a face o alta. Când Lordul Dustin o văzuse goală, îi spusese lui Ned că sâni ei erau îndeajuns să-l facă să-și dorească să nu fi fost niciodată întărcat. *Bietul de el*, gândi Catelyn. Plecase spre sud cu Ned și nu se mai întorsese. Catelyn se întreba câți dintre bărbații prezenți în seara aceasta aveau să fie morți înainte ca anul să se sfârșească. *Prea mulți, mă tem*. Robb ridică o mână.

— Dacă socoți că a sosit momentul, Lord Walder, haideți să-i ducem la culcare, negreșit.

Un urlat de aprobare îi întâmpină verdictul. Sus, în galerie, muzicanții își luară din nou fluierile și goarneau și viorile și începură să cânte *Regina și-a scos sandaia, regele și-a scos coroana*. Clopoțel începu să țopăie de pe un picior pe altul, cu coroana zornăind.

— Am auzit că bărbații Tully au păstrăvi între picioare în loc de cocoșei, strigă Alyx Frey, cât o ținea gura. E nevoie de o rămă să-i facă să se ridice?

La care Marq Piper dădu replica:

— Am auzit că femeile Frey au două porți în loc de una.

Iar Alyx zise:

— Da, dar amândouă sunt zăvorâte pentru mititei ca tine.

Urmă un hohot de râs, până când Patrek Mallister se cocoșă pe o masă, ca să propună un toast pentru peștele cu un singur ochi al lui Edmure.

— Și ce mai știucă vânjoasă are! decretă el.

— Nu, bag mâna-n foc că e plevușcă, strigă Grasa Walda de lângă Catelyn.

Apoi se porni din nou strigătul general:

— *La culcare! La culcare!*

Oaspeții se învălmășeau pe dais, în frunte cu cel mai beat, ca întotdeauna. Bărbații și băieții o înconjură pe Roslin și o ridicară în aer, în timp ce fetele și mamele din sală îl ridicară pe Edmure în picioare și începură să-l tragă de haine. Edmure râdea și le răspundea cu glume deocheate, dar muzica era prea zgomotoasă ca sora lui să-l audă. Dar pe Marelejon îl auzi:

— Dă-mi mie o mireasă ca asta, urlă el, croindu-și drum cu coatele printre ceilalți bărbați și săltând-o pe Roslin pe un umăr. Uită-te la micuța asta. N-are pic de carne pe ea.

Lui Catelyn îi era milă de fată. Majoritatea mireseilor încercau să întoarcă gluma sau cel puțin să se prefacă amuzate, dar Roslin era încremenită de spaimă, agățându-se de Marelejon de parcă s-ar fi temut să n-o scape. *Și plânge*, își dădu seama Catelyn, în timp ce-l privea pe Ser Marq Piper scoțând unul dintre pantofii miresei. *Sper că Edmure va fi blând cu biata făptură*. O muzică săltăreată, deocheată, continua să se reverse dinspre galerie. Acum regina zilei își scotea rochia, iar regele tunica.

Știa că se putea alătura mulțimii de femei din jurul fratelui ei, dar n-ar fi făcut decât să le strice distracția. Ultimul lucru de care avea poftă acum era obscenitatea. Edmure avea să-i ierte absența, nu se îndoia de asta. Era mai amuzant să fii dezbrăcat și dus în pat de o gloată de femei vesele, pline de viață, decât de o soră ursuză și îndurerată.

În timp ce bărbatul și fecioara erau scoși din sală, cu o trenă de veșminte în urma lor, Catelyn văzu că nici Robb nu plecase. Walder Frey era destul de irascibil ca să vadă în asta o insultă la adresa fiicei sale. *Ar trebui să se alătore ritualului, dar se cuvine oare să-i spun asta?* Catelyn se crispă, până când observă că mai rămăseseră și alții. Petyr Bășicuță și Ser Whalen Frey continuau să doarmă cu capetele pe masă. Merrett Frey își mai turnă o cupă cu vin, în timp ce Clopoțel umbla de colo-colo ciugulind din farfuriile celor plecați. Ser Wendel Manderly ataca pătimaș un copan de miel. Și, desigur, Lordul Walder era mult prea vlăguit ca să-și părăsească jilțul fără ajutor. *Dar se așteaptă ca Robb să meargă*. Aproape că îl auzea pe bătrân întrebând de ce Înălțimea Sa nu voia să-i vadă fiica dezbrăcată. Tobe bubuiau din nou, bubuiau, bubuiau și iarăși bubuiau.

Dacey Mormont, care părea singura femeie rămasă în sală, în afară de Catelyn, se apropie de Edwyn Frey și îl atinse ușor pe braț, șoptindu-i ceva la ureche. Edwyn se smuci cu o violență nepotrivită.

— Nu, spuse el, mult prea tare. M-am săturat de dans deocamdată.

Dacey păli și se îndepărtă. Catelyn se ridică încet în picioare. *Ce-a fost asta?* Îndoiala îi strânse inima, acolo unde, cu o clipă înainte, fusese doar oboseală. *Nu e nimic*, încercă să-și spună, *vezi pitici în stiva de lemne, ai ajuns o femeie nebună, bolnavă de durere și de frică*. Dar ceva se zărise probabil pe chipul ei. Chiar și Ser Wendel Manderly observă.

— Îți lipsește ceva? întrebă el, cu copanul de miel în mână.

Catelyn nu-i răspunse. În schimb, se duse după Edwyn Frey. Cântăreții din galerie îi aduseseră, în sfârșit, pe mire și pe mireasă în veșmintele în care veniseră pe lume. Fără o clipă de răgaz, începură să cânte un cântec diferit. Nimeni nu fredona cuvintele, dar Catelyn recunoscuse *Ploile din Castamere*. Edwyn se grăbea către ușă. Ea mergea și mai repede, condusă de muzică. Șase pași mari și îl ajunse

din urmă. *Și cine ești, de vrei a mă-nclina? făcu semețul lord, plin de mirare.* Îl înhață pe Edwyn de braț, îl întoarse și simți o răceală în tot trupul când atinse zalele de fier de sub mâneca lui de mătase.

Catelyn îl plesni atât de tare încât îi sparse buza. *Olyvar, gândi ea, și Perwyn, Alesander, toți absenți. Și Roslin plângea...*

Edwyn Frey o îmbrânci. Muzica îneca toate sunetele, lovindu-se, cu ecou, de ziduri, de parcă pietrele însele ar fi cântat. Robb îi aruncă lui Edwyn o privire furioasă și îi ținu calea... și se clătină, dintr-odată, când o săgeată îi răsări sub umăr. Dacă a țipat atunci, sunetul a fost înghițit de goarne și viori. Catelyn zări o a doua săgeată străpungând piciorul lui Robb și îl văzu căzând. Sus, în galerie, jumătate dintre muzicanți aveau arbalete în mâini în loc de tobe și lăute. Alergă către fiul ei, până când simți o împunsătură în șale și podeaua tare de piatră se ridică, izbind-o.

— *Robb!* țipă ea. Îl văzu pe Marelejon Umber doborând tăblia unei mese de lemn de pe picioare. Săgețile loveau lemnul cu zgomot surd, una două trei, în timp ce Marelejon trânti masa peste regele său. Robin Flint era înconjurat de Frey, cu pumnalele ridicându-se și căzând. Ser Wendel Manderly se ridică cu greu în picioare, cu copanul de miel în mână. O săgeată îi pătrunse în gura deschisă și îi ieși prin ceafă. Ser Wendel se prăbuși cu fața în jos, doborând masa și azvârlind cupele, carafele, străchinile, farfuriile, napii, sfecla, cu vinul săltând, împrăștiindu-se pe podea.

Spatele lui Catelyn era în flăcări. *Trebuie să ajung la el.* Miculjon îl ciomăgea pe Ser Ryman Frey peste față cu un picior de miel. Dar când întinse mâna după sabie, o săgeată îl doborî în genunchi. *Cu blană roșie sau aurie, un leu gheare tot are.* Îl văzu pe Lucas Blackwood spintecat de Ser Hosteen Frey. Unul dintre Vance era lovit pe la spate de Walder cel Negru, în timp ce se lupta cu Ser Harys Haigh. *Iar ale mele-s lungi, se știe, ca ale tale, lordul meu.* Săgețile îi doborâră pe Donnel Locke, Owen Norrey și încă o duzină. Tânărul Ser Benfrey o înhățase pe Dacey Mormont de braț, dar Catelyn o văzu înșfăcând cu cealaltă mână o carafă cu vin, izbindu-l direct în față și alergând spre ușă. Se dădu în lături înainte să ajungă la ea. Ser Ryman Frey năvăli în sală, înveșmântat în oțel din cap până-n picioare. O duzină de oșteni Frey se îmbulziră în prag, în spatele lui. Erau înarmați cu baltage grele.

— *Îndurare!* strigă Catelyn, dar goarneau și tobele și zăngănitul de oțel îi înăbușiră ruga. Ser Ryman îngropa capul toporului său în pânțele lui Dacey. Oamenii se revărsau deja înăuntru și pe celelalte uși, oameni înveșmântați în mantii lătoase de blană, cu arme în mâini. *Oameni ai Nordului!* Îi luă drept salvatori preț de o secundă, până când unul dintre ei izbi capul Miculuijon cu două lovituri nemiloase de topor. Speranța se stinse ca o lumânare în vânt.

În mijlocul măcelului, Lordul de Crossing stătea pe tronul lui sculptat de stejar, privind cu lăcomie.

Pe jos, la câțiva metri, se afla un pumnal. Poate că alunecase acolo când Miculjon doborâse masa de pe picioare sau poate căzuse din mâna unui muribund. Catelyn se târî către el. Mâinile și picioarele îi erau de plumb și în gură simțea gustul sângelui. *Îl voi uide pe Walder Frey*, își spuse. Clopoțel era mai aproape de cuțit, ascuns sub o masă, dar nu făcu decât să se dea înapoi când Catelyn înhață arma. *Îl voi uide pe bătrân, cel puțin atâta pot să fac*.

Apoi tăblia mesei pe care Miculjon o azvârlise peste Robb se mișcă și fiul ei se căzni să se ridice în picioare. Avea o săgeată mai jos de umăr, una în picior și o a treia în piept. Lordul Walder ridică o mână și instrumentele tăcură, toate în afară de tobă. Catelyn auzea zgomot îndepărtat de luptă și, mai aproape, urlatul sălbatic al unui lup. *Vânt Cenușiu*, își aminti ea, prea târziu.

— *Eh*, croncăni Lordul Walder. Regele Nordului se ridică. Se pare că ți-am omorât câțiva oameni, Înălțimea Ta. O, dar o să-ți cer scuze, asta-i va învia pe toți, *eh*?

Catelyn înhață un smoc din părul lung și cenușiu al lui Clopoțel, târându-l afară din ascunzătoare.

— Lord Walder! strigă ea. *LORD WALDER! Toba* bătea rar și sonor, *bum, bum, bum*. Ajunge! *Ajunge*, am spus. Ai răscumpărat trădarea cu trădare, pune-i capăt. Când își apăsă pumnalul pe gâtul lui Clopoțel, amintirea camerei de boală a lui Bran îi reveni în minte, cu atingerea oțelului pe propriul ei gât. Toba suna *bum, dum, bum, dum, dum, dum*. Te rog, zise ea. E fiul meu. Întâiul meu născut și jur că vom uita asta... vom uita tot ce-ai făcut aici. Ți-o jur pe zeii vechi și noi... nu ne vom răzbuna... Lordul Walder o privea neîncrezător.

— Numai un nebun ar crede asemenea baliverne. Mă iei drept nebun, doamna mea?

— Te iau drept tată. Ține-mă ostatică. Pe Edmure la fel, dacă nu l-ai omorât. Dar lasă-l pe Robb să plece.

— Nu. Glasul lui Robb era o șoaptă. Mamă, nu...

— Ba da. Robb, ridică-te. Ridică-te și ieși, te rog, *te rog*. Salvează-te... dacă nu pentru mine, pentru Jeyne.

— Jeyne? Robb se agăță de marginea mesei și se căzni să se ridice în picioare. Mamă, spuse el. Vântul Cenușiu...

— Du-te la el. Acum. Robb, *ieși de aici*.

Lordul Walder mârâi.

— Și de ce l-aș lăsa să facă asta?

Catelyn apăsă lama cuțitului mai adânc în gâtul lui Clopoțel. Nătângul își rostogoli ochii către ea, într-o implorare mută. O duhoare îngrozitoare îi năvăli în nări, dar Catelyn nu îi acordă atenție mai mult decât bubuitului neiertător, neîncetat, al tobei, *bum, dum, bum, dum, bum, dum*. Ser Ryman și Walder cel Negru o încolțeau pe la spate, dar nu-i păsa. Puteau să-i facă ce voiau: s-o întemnițeze, s-o siluiască, s-o omoare, nu avea nici o importanță. Trăise prea mult

și Ned o aștepta. Pentru Robb se temea ea.

— Pe onoarea mea de Tully, îi spuse Lordului Walder, pe onoarea mea de Stark, dau viața băiatului pentru a lui Robb. Fiu pentru fiu. Mâna îi tremura atât de tare, încât făcea să răsunе clopoțeiі lui Clopoțel.

Bum, răsună toba, *bum, dum, dum, dum*. Buzele bătrânului se strânsesă și se descleștară. Cuțitul tremura în mâna lui Catelyn, alunecos de sudoare.

— Fiu pentru fiu, *eh*, repetă el. Dar acela mi-e nepot... însă nu mi-a fost niciodată de prea mare folos.

Un bărbat în armură întunecată și mantie trandafirie, pătată de sânge, se apropie de Robb.

— Jaime Lannister îți trimite salutări. Își înfipse sabia lungă în inima lui Robb și o răsucі.

Fiul ei își încălcase cuvântul, dar Catelyn și-l ținu pe al ei. Trase cu putere de părul lui Aegon și îi tăie gâtul, până când lama atinse osul. Sângele îi țâșni fierbinte pe degete. Clopoțeiі sunau, sunau, sunau și toba bătea *bum, dum, bum*.

Într-un sfârșit, cineva îi luă cuțitul. Lacrimile o ardeau ca oțetul, șiroindu-i pe obraji. Zece corbi sălbatici îi răzuiau fața cu gheare ascuțite, sfâșiindu-i bucăți de carne, săpând brazde adânci care se înroșeau de sânge. Îi simțea gustul pe buze.

Doare atât de tare, gândi ea. *Copiii noștri, Ned, toți dragii noștri copii. Rickon, Bran, Arya, Sansa, Robb... Robb... te rog, Ned, te rog, fă să înceteze, fă să înceteze durerea...* Lacrimile albe și cele roșii se împreună în vreme ce fața ei era sfărțecată și zdrențuită, fața pe care o iubise Ned. Catelyn Stark ridică mâinile și privi sângele prelingându-i-se pe degetele lungi, peste încheieturi, sub mânecile rochiei. Viermi roșii, leneși, i se târau pe brațe și pe sub veșminte. *Mă gâdilă*. Asta o făcu să râdă, până la țipăt.

— Nebună, zise cineva. Și-a pierdut mințile.

Iar un altul spuse:

— Pune-i capăt.

Și o mână o înhață de păr, întocmai cum făcuse ea cu Clopoțel, iar Catelyn gândi: *Nu, te rog. Nu-mi tăia părul. Lui Ned îi place părul meu*. Apoi lama îi ajunse la gât și mușcătura ei era roșie și rece.

ARYA

Corturile pentru ospăț erau acum în urma lor. Pleoscăiseră prin noroiul ud și iarba călcată în picioare, ieșind din lumină și întorcându-se în întuneric. Arya vedea torțele mișcându-se pe ziduri, cu flăcările dansând, unduite de vânt. Lumina sclipea mohorâtă pe zalele și coifurile ude. Alte torțe se deplasau pe podul întunecat de piatră care unea Gemenii, o întreagă coloană ce se desfășura de pe malul vestic până la cel estic.

— Castelul nu e închis, zise Arya dintr-odată. Sergentul spusese că va fi, dar se înșelase. Bariera-ghilotină se ridica sub ochii ei și podul basculant fusese deja coborât peste canalul umflat de ape. Se temuse că străjerii Lordului Frey vor refuza să-i lase să intre. Pentru o clipă, își mușcă buza, neîndrăznind să zâmbească.

Câinele dădu piteni calului, atât de neașteptat, încât Arya aproape căzu din car.

— Șapte iaduri blestemate, îl auzi înjurând, în timp ce roata din stânga începu să se afunde în noroiul moale. Carul se înclină încet. Dă-te *jos!* răcni Clegane, izbindu-și podul palmei în umărul ei, ca s-o împingă într-o parte. Arya ateriza ușor, așa cum o învățase Syrio, și săltă dintr-odată în picioare, cu fața plină de noroi.

— *De ce ai făcut asta?* țipă ea.

Câinele sărise și el. Smulse bancheta din partea din față a carului și înhață centura sabiei pe care o ascunsese dedesubt.

Abia atunci auzi Arya călăreții năvălind pe porți, într-un râu de oțel și foc, cu tropotul de tunet al cailor trecând podul, aproape înăbușit de bubuitul tobelor din castel. Oameni și cai purtau armuri și fiecare al zecelea ducea o torță. Ceilalți aveau topoare, baltage cu capete ascuțite și lame grele care sfârtecau oasele și zdrobeau armurile.

Undeva, departe, auzi un lup urlând. Nu era un sunet foarte puternic, pe lângă zgomotul taberei, pe lângă muzica și vuietul amenințător al râului învolburat, dar Arya îl desluși. Numai că poate nu cu urechile îl auzise. Sunetul îi înfiora trupul, ca un pumnal, ascuțit de furie și suferință. Alți și alți călăreți ieșeau din castel, o coloană groasă, fără sfârșit, cavaleri, scutieri și călăreți liberi, torțe și baltage. Și din spatele lor se auzea hărmălaie.

Când Arya privi împrejur, văzu că erau doar două corturi imense de ospăț, unde mai înainte fuseseră trei. Cel din mijloc se prăbușise. Preț de o clipă, nu înțelese ce vedea. Apoi zări flăcările ridicându-se din cortul căzut, iar acum și celelalte două se prăvăleau, cu pânza uleiată, grea, coborând peste oamenii de dedesubt. Un stol de săgeți de foc licări ca fulgerul prin aer. Cel de-al doilea cort luă foc, pe urmă al treilea. Țipetele deveniseră atât de puternice, încât Arya deslușea cuvintele peste muzică. Siluete întunecate se mișcau prin fața flăcărilor, cu oțelul armurilor strălucind portocaliu din depărtare.

O bătălie, înțelese Arya. *E o bătălie. Și călăreții...*

Apoi nu mai avu timp să privească corturile. Cu râul inundând malurile, apele negre, învolburate, de la capătul podului ajungeau până la burta cailor, dar călăreții se avântară prin ele fără să le pese, îndemnați de sunetul muzicii. La un moment dat, același cântec se auzea dinspre ambele castele. *Cunosc cântecul ăsta*, își dădu Arya seama dintr-odată. Tom de Șapte îl cântase pentru ei, în noaptea aceea ploioasă când tâlharii se adăpostiră în berărie, cu frații. *Și cine ești*,

de vrei a mă-nclina? făcu semețul lord, plin de mirare.

Călăreții Frey se căzneau să înainteze prin noroi și buruieni, dar unii dintre ei văzuseră carul. Arya privi cum trei călăreți se desprind din coloana principală, tropăind prin apele de la mal. *Eu unul nu văd altceva, doar o pisică de altă culoare.*

Clegane dezlegă Străinul, tăind funia dintr-o singură mișcare, și săltă pe spinarea lui. Gonaciul știa ce aștepta de la el. Își ciuli urechile și porni în goană către caii de luptă care năvăleau. *În mantie roșie sau aurie, gheare tot are orice leu. Iar ale mele-s lungi, se știe, ca ale tale, lordul meu.* Arya se rugase de sute și mii de ori să moară Câinele, dar acum... avea o piatră în mână, lipicioasă de noroi, și nici măcar nu-și amintea când o ridicase. *În cine s-o arunc?*

Arya sări la primul zăngănit de metal, când Clegane pară prima lovitură de baltag. În timp ce era ocupat cu primul om, cel de-al doilea îl ocoli și dădu să-l lovească peste șale. Străinul se rotea, astfel că Clegane nu încasă lovitura decât în treacăt, atât cât să-i facă o despicătură mare în cămașa lăbărtată de țaran, dezvăluindu-i zalele de dedesubt. *E unul singur contra trei.* Arya strângea încă piatra în mână. *Sigur îl vor omorî.* Se gândi la Mycah, băiatul măcelarului, care fusese prietenul ei un timp atât de scurt.

Apoi văzu al treilea călăreț venind spre ea. Arya se așeză în spatele carului. *Teama taie mai adânc decât o sabie.* Auzea tobele și goarneau de război și fluierale, armăsarii tropăind, țipătul oțelului pe oțel, dar toate sunetele păreau atât de îndepărtate. Nu mai exista nimic în afară de călărețul care se apropia și de baltagul din mâna lui. Purta o bluză peste armură și vedea cele două turnuri care îl desemnau ca fiind un Frey. Nu înțelegea. Unchiul ei se însura cu fiica Lordului Frey, Freyii erau prietenii fratelui său.

— *Nu!* țipă ea, când bărbatul veni pe după căruță, dar el nu o luă în seamă.

Când o atacă, Arya aruncă piatra, așa cum aruncase cândva mărușul pădureț spre Gendry. Îl nimerise pe Gendry direct între ochi, dar de data aceasta ținti greșit și piatra ricoșă în tâmpla bărbatului. Era suficient să-i întrerupă atacul, dar nimic mai mult. Arya se retrase, țâșnind peste pământul mlăștinos, în vârful picioarelor, punând din nou carul între ei. Cavalerul o urmă la trap, doar beznă în spatele despicăturii din dreptul ochilor. Nici măcar nu-i ciobise coiful. Ocoliră o dată, de două ori, a treia oară. Cavalerul o înjură.

— *Nu poți fugi la nesfâr...*

Capul securii îl prinse direct în ceafă, zdrobindu-i coiful și craniul de dedesubt și doborându-l din șa, cu fața în jos. În spatele lui se afla Câinele, călare încă pe Străin. *Cum te-ai ales cu un topor?* întrebă ea în gând, înainte de a vedea. Unul dintre ceilalți Frey era prins sub calul său muribund, încându-se într-o băltoacă. Cel de-al treilea bărbat zăcea lăbărtat pe spate, nemișcat. Nu purta grumăjer și un sfert de metru de sabie frântă îi țâșnea de sub bărbie.

— Adu-mi coiful, mârâi Clegane.

Era îndesat pe fundul unui sac cu mere uscate din spatele carului, după picioarele de porc afumate. Câinele îl înhață din aer, cu o sigură mână, apoi și-l coborî pe cap, iar acolo unde cu o clipă înainte fusese un om se mai afla doar un câine de oțel, mârâind la flăcări.

— Fratele meu...

— Mort, îi strigă el. Crezi că i-au măcelărit oamenii și pe el l-au lăsat în viață? Uită-te. *Uită-te*, la naiba!

Tabăra devenise un câmp de luptă. *Nu, hruba unui măcelar*. Flăcările care cuprinseseră corturile de ospăț se înălțau către cer. Unele dintre corturile de cazarmă ardeau și ele, alături de zeci de pavilioane de mătase. *Dar ploaia plânge peste al său castel și nimeni n-o ascultă în tăcere*. Văzu doi cavaleri doborând un om care fugea. Un butoi de lemn se prăvăli peste corturile aprinse și se dezmembra, iar flăcările se ridicară de două ori mai sus. *O catapultă*, înțelese ea. Aruncă din castel cu ulei sau cu smoală sau cu altceva.

— Vino cu mine. Clegane îi întinse o mână. Trebuie să scăpăm de aici. Acum. Străinul își scutura capul nerăbdător. Cântecul se sfârșise. Doar o tobă singuratică se mai auzea, cu bătăile sale lente, monotone, răsunând peste râu ca bubuiturile unei inimi monstruoase. Cerul negru plângea, râul mârâia, oamenii blestemau și mureau. Arya avea noroi între dinți și fața îi era udă. *Ploaie. E doar ploaie. Atâta tot*.

— Am ajuns, strigă ea. Glasul îi sună firav și speriat, un glas de fetiță. Robb e în castel. Și mama. Chiar și poarta e deschisă. Nu mai ieșea nici un Frey. *Am venit atâta drum*. Trebuie s-o luăm pe mama.

— Cățelușă nătângă. Flăcările licăreau pe botul coifului său, făcând dinții de oțel să strălucească. Dacă intri acolo, nu mai ieși. Poate că Freyii te vor lăsa să săruți cadavrul mamei tale.

— Poate reușim s-o salvăm...

— Poate reușești tu. Eu nu mi-am încheiat socotelile cu viața. Se apropie de ea, înghesuind-o cu spatele la car. Rămâi sau pleacă, lupoaico. Trăiește sau mori. Mama ta...

Arya se răsuci și țâșni către poartă. Bariera-ghilotină cobora, încet. *Trebuie să fug mai repede*. Dar noroiul o încetinea, și apoi apa. *Fugi repede ca un lup*. Podul basculant începuse să se ridice, cu apa șiroind în valuri, cu noroiul căzând în cheaguri grele. *Mai repede*. Auzi un pleoscăit zgomotos și întoarse capul. Văzu Străinul gonind în urma ei, improșcând apa cu fiecare pas. Văzu și baltagul, încă ud de sânge și creieri. Și Arya fugea. Acum nu pentru fratele ei, nici măcar pentru mama ei, ci pentru ea. Fugea mai repede decât fugise vreodată, cu capul aplecat și picioarele înspumând apele râului, fugea de el așa cum probabil fugise Mycah. Toporul o izbi în ceafă.

TYRION

Cinau singuri, așa cum făceau atât de des.

— Mazărea e prea fiartă, îndrăzni soția lui să remarce la un moment dat.

— N-are importanță, răspunse el. Și carnea de oaie e la fel.

Era o glumă, dar Sansa o luă drept critică.

— Îmi pare rău, stăpâne.

— De ce? Ar trebui să-i pară rău bucătarului. Nu ție. Mazărea nu e în atribuțiile tale, Sansa.

— Mie... mie îmi pare rău că nobilul meu soț e nemulțumit.

— Oricare ar fi nemulțumirea pe care o simt, n-are nici o legătură cu mazărea. Îi am pe Joffrey și pe sora mea să mă nemulțumească, pe nobilul meu tată și trei sute de dornisheni afurisiți.

Îl instalase pe Prințul Obery, cu lorzii săi, într-o aripă care dădea spre oraș, cât mai departe de Tyrelli cu putință, fără să-i dea afară cu totul din Fortăreața Roșie. Dar nici așa nu erau destul de departe.

Avuseseră loc deja încăierări în Fundătura Puricilor, de pe urma cărora unul dintre oștenii Tyrellilor murise și doi dintre cei ai Lordului Gargalen se opăriseră, și fusese o confruntare urâtă în curte, când mama zbârcită a lui Mace Tyrell o numise pe Ellaria Sand „târfa șarpelui”. De fiecare dată când se nimerea să-l vadă pe Obery Martell, prințul întreba când se va face dreptate. Mazărea prea fiartă era ultima grijă a lui Tyrion, dar găsea inutil să-și împovăreze tânăra soție cu toate acestea. Sansa avea destule dureri ale ei.

— Mazărea e numai bună, îi spuse el scurt. Boabele de mazăre sunt rotunde, ce altceva poate aștepta cineva de la mazăre? Uite, mai cer o porție, dacă asta îi face plăcere doamnei mele. Făcu semn cu mâna și Podrick Payne îi puse atât de multă mazăre în farfurie, încât Tyrion nu-și mai vedea carnea de oaie. *Asta a fost o prostie*, își spuse. *Acum trebuie s-o mănânc pe toată, altfel o s-o ia de la capăt cu regretele.*

Cina luă sfârșit într-o tăcere încordată, așa cum se întâmpla adesea cu mesele lor. După aceea, în timp ce Pod strângea cupele și farfuriile, Sansa îi ceru lui Tyrion permisiunea să viziteze pădurea zeilor.

— Cum dorești. Se obișnuise cu rugăciunile nocturne ale soției sale. Se ruga și în septul regal și adesea aprindea lumânări pentru Mamă, pentru Fecioară și pentru Babă. La drept vorbind, Tyrion găsea excesivă toată această pioșenie, dar în locul ei, poate că ar apela și el la ajutorul zeilor. Mărturisesc că știu puține despre vechii zei, adăugă el, încercând să se facă plăcut. Poate că într-o zi ai vrea să mă luminezi. Aș putea chiar să te însoțesc.

— Nu, izbucni Sansa fără să stea pe gânduri. Ești... ești bun că te oferi, dar... nu sunt ritualuri, stăpâne. Nu sunt preoți sau cântece sau lumânări. Doar copaci și rugăciune tăcută. Te-ai plictisi.

— Fără îndoială, ai dreptate. *Mă cunoaște mai bine decât credeam.* În schimb, foșnetul frunzelor ar putea fi mai plăcut decât un septon care fornăie despre cele șapte aspecte ale grației. Tyrion îi făcu semn să plece. Nu te voi tulbura. Îmbracă-te gros, doamna mea, vântul e aspru acolo, în pădure.

Era ispitit s-o întrebe pentru ce se ruga, dar Sansa era atât de supusă, încât poate chiar i-ar fi spus, și Tyrion nu credea că voia să știe.

După plecarea ei, se întoarse la treabă, încercând să dea de urma unor dragoni de aur prin labirintul catastifelor lui Degețel. Petyr Baelish nu crezuse în aurul pus deoparte, să se prăfuiască, asta era sigur, dar cu cât Tyrion încerca mai abitir să-i deslușească socotelile, cu atât mai tare îl durea capul. Era foarte bine să vorbești despre înmulțirea dragonilor în loc să-i închizi în vistierie, dar unele dintre aceste speculații duhneau mai rău ca un pește vechi de o săptămână. *Nu l-aș fi lăsat așa de repede pe Joffrey să-i arunce pe Oamenii încornorați peste ziduri, dacă aș fi știut căți dintre nemernici se împrumutaseră de la coroană.* Va trebui să-l trimită pe Bronn să le caute moștenitorii, dar se temea că acest demers avea să se dovedească la fel de inutil ca încercarea de a storce argint dintr-un pește argintiu.

Când veni chemarea nobilului său tată, fu prima oară când Tyrion își amintea să se fi bucurat că-l vede pe Ser Boros Blout. Închise recunoscător catastiful, stinse lampa de ulei, își legă o mantie peste umeri și străbătu castelul cu pas legănat, până la Turnul Mâinii. Vântul era aspru, întocmai cum o prevenise pe Sansa, iar în aer plutea miros de ploaie. Poate că, după ce Lordul Tywin va termina cu el, ar fi bine să meargă în pădurea zeilor, s-o ducă pe Sansa acasă, înainte să se ude până la piele.

Dar toate acestea îi ieșiră dintr-odată din minte când intră în solariul Mâinii, găsindu-i pe Cersei, Ser Kevan și Marele Maester Pycelle adunați în jurul Lordului Tywin și al regelui. Joffrey numai că nu sărea în sus de bucurie, iar Cersei avea un mic zâmbet infatuat, deși Lordul Tywin părea la fel de încrâncenat ca întotdeauna. *Mă întreb dacă ar reuși să zâmbească, chiar dacă ar vrea.*

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tyrion.

Tatăl său îi întinse un sul de pergament. Cineva îl îndreptase, dar încă avea tendința să se răsucească.

— *Roslin a prins un păstrăv gras, suna mesajul. Frații ei i-au dat două piei de lup, ca dar de nuntă.* Tyrion întoarse pergamentul, să cerceteze sigiliul rupt. Ceara era gri-argintie și în ea erau întipărite turnurile gemene ale Casei Frey. Oare Lordul de Crossing își imaginează că e poetic? Sau mesajul e menit să ne zăpăcească? mârâi Tyrion. Păstrăvul o fi Edmure Tully, pieile...

— E mort. Joffrey părea atât de mândru și de fericit, încât ai fi zis că-l jupuisese pe Robb Stark cu mâna lui.

Prima oară Greyjoy și acum Stark. Tyrion se gândi la soția lui copilă, care se ruga în pădurea zeilor chiar în clipa aceea. *Se roagă, fără îndoială, la zeii tatălui său, cerându-le să-i aducă fratelui ei victoria și să-i ocrotească mama.* Se părea

că zeii vechi nu plecau urechea la rugăciuni mai mult decât cei noi. Poate că asta ar trebui să-l liniștească.

— Regii cad ca frunzele toamnei, spuse el. S-ar părea că micul nostru război se câștigă de la sine.

— Războaiele nu se câștigă de la sine, Tyrion, zise Cersei, cu o dulceață otrăvitoare în glas. Nobilul nostru tată a câștigat acest război.

— Nu e nimic câștigat atât timp cât avem dușmani pe câmp, îi preveni el.

— Lorzii riverani nu sunt proști, argumentă regina. Fără oamenii Nordului nu pot spera să țină piept forțelor pe care le-au unit Highgardenul, Casterly Rock și Dornul. Cu siguranță vor alege supunerea în locul pierzaniei.

— Majoritatea, fu de acord Lordul Tywin. Riverrunul rămâne, dar atâta vreme cât Walder Frey îl ține pe Edmure Tully ostatic, Peștele Negru nu îndrăznește să amenințe. Jason Mallister și Tytos Blackwood vor continua să lupte de dragul onoarei, dar Freyii pot să-i țină în loc pe Mallisteri la Seagard, iar Jonos Bracken, cu îndemnul potrivit, poate fi lămurit să se întoarcă împotriva Casei Blackwood. În cele din urmă, vor pleca genunchiul, da. Am de gând să le fac oferte generoase. Oricare castel care ni se predă va fi cruțat, mai puțin unul.

— Harrenhalul? întrebă Tyrion, care își cunoștea tatăl.

— Ar fi bine ca regatul să scape de acești Bravi Camarazi. I-am poruncit lui Ser Gregor să treacă prin sabia castelul.

Gregor Clegane. Era ca și cum tatăl său ar fi avut de gând să-l stoarcă până la ultima pepită de aur, înainte să-l dea pe mâna justiției dornishene. Bravii Camarazi aveau să ajungă niște capete în vârf de țepușe, iar Degețel va străbate Harrenhalul fără o singură pată de sânge pe hainele-i fine de mătase. Se întreba dacă Petyr Baelish ajunsese deja la Vale. *Dacă zeii sunt buni, a dat o furtună peste el și a naufragiat.* Dar când fuseseră zeii atât de buni?

— Ar trebui uciși cu toții, hotărî Joffrey pe neașteptate. Casele Mallister, Blackwood și Bracken, toți. Sunt trădători. Îi vreau morți, bunicule. Nu vreau nici un fel de *ofertă generoasă*. Regele se întoarse către Marele Maester Pycelle. Și mai vreau capul lui Robb Stark. Scrie-i Lordului Frey și spune-i. E o poruncă regală. Am să i-l servesc Sansei la ospățul meu de nuntă.

— Sire, zise Ser Kevan revoltat, doamna e acum mătușa ta prin căsătorie.

— A fost o glumă. Cersei zâmbi. Joffrey n-a vorbit serios.

— Ba da, insistă Joffrey. A fost un trădător și îi vreau capul afurisit. Am s-o oblig pe Sansa să-l sărute.

— Nu. Glasul lui Tyrion era răgușit. N-o mai poți chinui pe Sansa. Înțelege asta, monstrule.

Joffrey rânji.

— Tu ești monstrul, unchiule.

— Oare? Tyrion își înălță capul. Poate c-ar trebui să-mi vorbești mai blând, atunci. Monștrii sunt fiare periculoase, și în momentul de față se pare că regii mor

ca muștele.

— Aș putea porunci să ți se smulgă limba pentru asta, zise micul rege, roșind. Eu sunt regele.

Cersei așează o mână ocrotitoare pe umărul fiului ei.

— Lasă-l pe pitic să amenințe cât vrea, Joff. Vreau ca nobilul meu tată și unchiul meu să vadă cu cine au de-a face.

Lordul Tywin ignoră această remarcă. I se adresează lui Joffrey:

— Aerys a simțit și el nevoia să le reamintească oamenilor că e rege. Și se spune că îi plăcea și lui să rupă limbile. Ai putea să-l întrebi despre asta pe Ser Ilyn Payne, chiar dacă nu vei primi nici un răspuns.

— Ser Ilyn n-a îndrăznit niciodată să-l înfrunte pe Aerys așa cum l-a înfruntat Pezevenghiul tău pe Joff, zise Cersei. L-ai auzit. „Monstru” i-a zis Înalțimii Sale. Și l-a amenințat...

— Taci, Cersei. Joffrey, când dușmanii te sfidează, trebuie să le răspunzi cu oțel și foc. Dar când cad în genunchi, trebuie să-i ajuți să se ridice în picioare. Altminteri, nimeni nu va mai pleca vreodată genunchiul în fața ta. Iar orice om care trebuie să spună „Eu sunt regele” nu e un rege adevărat. Aeryn n-a înțeles niciodată asta, dar tu vei înțelege. După ce câștigăm războiul, vom reinstaura pacea și dreptatea regelui. Singurul lucru care trebuie să te preocupe este fecioria domniței Margaery Tyrell.

Joffrey avea aerul acela ursuz și îmbufnat al lui. Cersei îl ținea strâns de umăr, dar probabil că ar fi trebuit să-l strângă de gât. Băiatul îi surprinse pe toți. În loc să se retragă în cochilia lui, Joff se îndreptă sfidător și spuse:

— Vorbești despre Aerys, bunicule, dar ți-era frică de el.

Vai mie, nu-i așa că a devenit interesant? gândi Tyrion.

Lordul Tywin își cercetă nepotul în tăcere, cu pepite aurii licărindu-i în ochii verzui.

— Joffrey, cere-i iertare bunicului, zise Cersei. Băiatul se eliberă din strânsoare.

— De ce-aș face-o? Toată lumea știe că e adevărat. Tatăl meu a câștigat toate bătăliile. L-a ucis pe Prințul Rhaegar și i-a luat coroana, în timp ce tatăl tău se ascundea sub Casterly Rock. Băiatul îi aruncă bunicului său o privire disprețuitoare. Un rege *puternic* acționează cu îndrăzneală, nu doar vorbește.

— Mulțumesc pentru această învățătură, Înalțimea Ta, zise Lordul Tywin cu o politețe atât de rece încât ar fi putut îngheța urechile celor ce-l ascultau. Ser Kevan, văd că regele e obosit. Te rog, condu-l înapoi în dormitorul său. Pycelle, ce zici de o poțiune ușoară, să-l ajute pe rege să doarmă liniștit?

— Vinul viselor, stăpâne?

— Nu vreau nici un vin al viselor, protestă Joffrey.

Lordul Tywin ar fi dat mai multă atenție unui șoricel care chițcăia într-un colț.

— Vinul viselor e nimerit. Cersei, Tyrion, rămâneți. Ser Kevan îl apucă

hotărât pe Joffrey de braț și îl scoase pe ușă, unde așteptau doi străjeri ai Gărzii Regale. Marele Maester Pycelle se repezi după ei, atât cât îi îngăduiau picioarele-i bătrâne și tremurătoare. Tyrion rămase pe loc.

— Tată, îmi cer scuze, zise Cersei, când ușa se închise. Joff a fost întotdeauna încăpățânat, te-am prevenit...

— E o mare diferență între încăpățânat și prost. „Un rege puternic acționează cu îndrăzneală.” Cine i-a spus asta?

— Nu eu, te asigur, făcu Cersei. Cel mai probabil e ceva ce a auzit din gura lui Robert...

— Partea cu tine ascunzându-te sub Casterly Rock sună a Robert, într-adevăr. Tyrion nu voia ca Lordul Tywin să uite partea aceea.

— Da, acum îmi amintesc, zise Cersei. Robert îi spunea *adesea* lui Joff că un rege trebuie să fie îndrăzneț.

— Și tu ce-i spuneai, mă rog? N-am dus un război ca să văd un Robert al Doilea pe Tronul de Fier. Mi-ai dat de înțeles că băiatul nu ținea deloc la tatăl său.

— Și de ce ar fi ținut? Robert îl ignora. L-ar fi *bătut* dacă i-aș fi îngăduit. Bruta aia cu care m-ai silit să mă mărit l-a lovit o dată atât de tare, încât i-a spart doi dinți de lapte, doar pentru o trăснаie cu o pisică. I-am spus că-l voi omorî în somn dacă mai face asta și n-a mai făcut-o niciodată, dar din când în când spunea unele lucruri...

— Se pare că lucruri care trebuiau spuse. Lordul Tywin flutură două degete spre ea, o concediere bruscă: Pleacă.

Ea se îndepărtă, clocotind.

— Nu Robert al Doilea, punctă Tyrion. Aerys al Treilea.

— Băiatul are treisprezece ani. Mai e timp. Lordul Tywin se apropie de fereastră.

Nu se simțea în apele lui; era mai supărat decât voia să arate.

— Are nevoie de o lecție dură.

Tyrion își primise propria lecție aspră la treisprezece ani. Aproape că îi era milă de nepotul lui. Pe de altă parte, o merita mai mult ca oricine.

— Gata cu Joffrey, spus el. Războaiele se duc cu condeie și corbi, nu așa ai spus? Trebuie să te feliți. De când puneți asta la cale, tu și Walder Frey?

— Îmi displace cuvântul ăla, răspunse Lordul Tywin bășos.

— Iar mie îmi displace să fiu lăsat în beznă.

— N-avea nici un rost să-ți spun. Nu erai implicat.

— Lui Cersei i s-a spus? vru să știe Tyrion.

— Nu i s-a spus nimănui, în afara celor care au avut un rol de jucat. Și li s-a spus doar cât aveau nevoie să știe. Ar trebui să știi că nu există altă cale de a păstra un secret – aici, mai cu seamă. Scopul meu era să ne descotorosim de un dușman puternic, cât mai lesne cu putință, nu să-ți satisfac curiozitatea sau s-o fac pe sora ta să se simtă importantă. Închise obloanele, încruntându-se. Ești abil,

Tyrion, dar adevărul curat e că *vorbești* prea mult. Limba aia slobodă a ta îți va aduce pieirea.

— Ar fi trebuit să-l lași pe Joffrey să mi-o scurteze, sugeră Tyrion.

— Ai face bine să nu mă ispitești, zise Lordul Tywin. Nu mai vreau să aud nimic despre asta. M-am gândit cum l-am putea aduce pe Oberyin Martell, cu alaiul lui, la sentimente mai bune.

— O, e ceva ce mi-e îngăduit să știu, sau trebuie să plec, ca să vă puteți continua discuția?

Tatăl său ignoră pișcătura.

— Prezența Prințului Oberyin aici e regretabilă. Fratele lui e un om prudent, un om *cumpătat*, subtil, calculat, chiar indolent într-o oarecare măsură. E un bărbat care cântărește consecințele fiecărui cuvânt și ale fiecărei fapte. Dar Oberyin a fost întotdeauna pe jumătate nebun.

— E adevărat că a încercat să ridice Dornul pentru Viserys?

— Nimeni nu vorbește despre asta, dar, da, Corbii zburau și călăreții călăreau. Cu ce mesaje secrete, n-am știut niciodată. Jon Arryn a pornit pe mare către Sunspear, să ducă înapoi oasele Prințului Lewyn, a stat de vorbă cu Prințul Doran și a pus capăt tuturor discuțiilor despre război. Dar Robert n-a mai mers la Dorne după aceea, iar Prințul Oberyin arareori l-a părăsit.

— Ei, bine, acum e aici, cu jumătate din nobilimea din Dorne după el, și devine pe zi ce trece mai nerăbdător, zise Tyrion. Poate că ar trebui să-i arătăm bordelurile de la Debarcaderul Regelui, asta i-ar abate atenția. Fiecare misiune cu unealta ei, nu așa merg lucrurile? Unealta mea îți aparține, tată. Să nu se spună vreodată că n-am răspuns atunci când Casa Lannister și-a sunat goarneau.

Gura Lordului Tywin se încheșta.

— Foarte nostim. Să poruncesc să ți se coasă haine de bufon și o pălărioară cu clopoței?

— Dacă le-aș purta, mi s-ar îngădui să spun tot ce vreau despre Înălțimea Sa, Regele Joffrey?

Lordul Tywin se așează și zise:

— Am fost obligat să îndur nebuniile tatălui meu. N-am să le îndur pe ale tale. Ajunge!

— Prea bine, dacă mă rogi așa de frumos. Vipera Roșie n-o să ne roage frumos, mă tem... nici nu se va mulțumi doar cu capul lui Ser Gregor.

— Un motiv în plus să nu i-l dăm.

— *Să nu...?* Tyrion era uluit. Credeam că ne-am înțeles că pădurile sunt pline de fiare sălbatice.

— Fiare mai mici. Lordul Tywin își împreună degetele sub bărbie. Ser Gregor ne-a slujit bine. Nici un alt cavaler din regat nu inspiră o asemenea spaimă dușmanilor noștri.

— Ser Oberyin *știe* că Ser Gregor a fost cel care...

— Nu știe nimic. A auzit povești. Vorbe spuse prin grajduri și bârfe de bucătărie. N-are nici cea mai mică dovadă. Cu siguranță, Ser Gregor nu are de gând să i se confeseze. Intenționez să-l țin departe, cât timp dornishenii sunt la Debarcaderul Regelui.

— Și când Oberyn va cere dreptatea pentru care a venit?

— Îi voi spune că Ser Amroy Lorch i-a ucis pe Elia și copiii ei, răspunse Lordul Tywin cu calm. Și tu la fel, dacă te întreabă.

— Ser Amroy Lorch e mort, făcu Tyrion hotărât.

— Întocmai. Vargo Hoat s-a îngrijit să fie sfâșiat de un urs, după căderea Harrenhalului. Asta trebuie să fie suficient de înfiorător ca să-l astâmpere până și pe Oberyn Martell.

— Poate că tu numești asta dreptate...

— Este dreptate. Ser Amroy a fost cel care mi-a adus trupul fetei, dacă vrei să știi. A găsit-o ascunsă sub patul tatălui său, ca și cum ar fi crezut că Rhaegar o mai poate apăra. Prințesa Elia și pruncul ei erau în odaia copiilor, cu un etaj mai jos.

— Ei, bine, e o poveste, iar Ser Amroy n-are cum s-o nege. Ce-i vei spune lui Oberyn când va întreba cine i-a dat lui Lorch ordinele?

— Ser Amroy a acționat de capul lui, în speranța că va intra în grațiile noului rege. Ura lui Robert față de Rhaegar nu era un secret.

Ar putea să țină, fu nevoit Tyrion să recunoască, *dar șarpele nu va fi mulțumit.*

— Departe de mine gândul să-ți pun la îndoială istețimea, tată, dar în locul tău, chiar cred că l-aș fi lăsat pe Robert Baratheon să-și păteze mâinile de sânge.

Lordul Tywin se holba la el ca la unul care-și pierduse mințile.

— Atunci chiar meriți straietele pestrițe. Ne-am alăturat târziu cauzei lui Robert. Era necesar să ne demonstrăm loialitatea. Când am așezat acele trupuri în fața tronului, nimeni n-ar fi putut pune la îndoială că ne-am lepădat de Casa Targaryen pentru vecie. Iar ușurarea lui Robert a fost evidentă. Așa nătlărau cum era, chiar și el știa că odraslele lui Rhaegar trebuia să moară, dacă voia ca tronul lui să fie vreodată sigur. Dar el se credea erou, iar eroii nu omoară copii. Tatăl său ridică din umeri. Te asigur, a fost prea multă cruzime la mijloc. N-ar fi fost nevoie să se atingă de Elia, asta a fost curată nebunie. Singură nu însemna nimic.

— Atunci, de ce a omorât-o Muntele?

— Pentru că nu i-am spus s-o cruțe. Mă îndoiesc să fi pomenit de ea măcar. Aveam griji mai presante. Avangarda lui Ned Stark gonia la sud de Trident, iar eu mă temeam că vom ajunge să ne încrucișăm săbiile. Iar Aerys l-ar fi putut omorî pe Jaime, fără alt motiv decât dușmănia. De asta mă temeam cel mai mult. De asta și de ce ar putea face Jaime însuși. Strânse un pumn. Nici nu pricepeam încă bine cu cine am de-a face, știam doar că Gregor Clegane e uriaș și teribil în luptă. Violul... nici chiar tu n-ai fi în stare să mă acuzi că am dat *acea* poruncă,

îndrăznesc să sper. Ser Amroy a fost aproape la fel de animalic și cu Rhaenys. L-am întrebat după aceea de ce i-au trebuit atâtea lovituri ca să omoare o fată de... doi ani? Trei? A zis că l-a lovit cu picioarele și nu se mai oprea din țipăt. Dacă Lorch ar fi avut măcar jumătate din mintea cu care zeii înzestresc o sfeclă, ar fi putut s-o liniștească pe fată cu câteva cuvinte dulci și apoi ar fi folosit o pernă moale de mătase. Gura îi zvâcni cu dezgust. Era un om sângeros.

Dar tu nu, tată. Tywin Lannister nu e sângeros defel.

— Pe Robb Stark l-a omorât cu o pernă moale de mătase?

— A fost o săgeată, la nunta lui Edmure Tully. Băiatul era prea prevăzător pe câmpul de luptă. Își ținea oamenii rânduți și se înconjura de călăreți liberi și gârzi de corp.

— Așa că Lordul Walder l-a ucis sub propriul lui acoperiș, la propria lui masă? Tyrion strânse un pumn. Cu Lady Catelyn ce s-a întâmplat?

— Ucisă și ea, așa zice. *O pereche de piei de lup*. Frey intenționase s-o țină prizonieră, dar probabil ceva a mers anapoda.

— Asta s-a ales de dreptul oaspetelui.

— Mâinile lui Walder Frey sunt pătate de sânge, nu ale mele.

— Walder Frey e un bătrân perfid care trăiește ca să-și dezmiere nevasta și să clocească toate jignirile pe care le-a suferit. N-am nici o îndoială că el a născocit planul ăsta hidos, dar n-ar fi îndrăznit vreodată una ca asta fără să i se fi promis protecție.

— Presupun că tu l-ai fi cruțat pe băiat și i-ai fi spus Lordului Frey că n-ai nevoie de sprijinul lui. Asta l-ar fi aruncat pe bătrânul nebun direct înapoi în brațele lui Stark și ți-ar fi adus încă un an de război. Explică-mi și mie de ce e mai nobil să uciți zece mii de oameni în bătălie decât o duzină la masă. Când Tyrion nu dădu nici un răspuns, tatăl său continuă: Prețul a fost mic, oricum ai lua-o. Coroana îi va acorda lui Ser Emmon Frey Riverrunul, odată ce Peștele Negru se va preda. Lancel și Daven trebuie să se însoare cu fete Frey, Joy se va mărita cu unul dintre fiii naturali ai Lordului Walder când va fi destul de mare, iar Roose Bolton devine Păzitor al Nordului și o ia acasă pe Arya Stark.

— Arya Stark. Tyrion își lungi gâtul. Și Bolton? Aș fi putut să-mi dau seama că Frey n-ar fi avut curajul să acționeze singur. Dar Arya... Varys și Ser Jacelyn au căutat-o mai mult de o jumătate de an. Arya Stark e cu siguranță moartă.

— Așa a fost și Renly, până la Apa Neagră.

— Ce înseamnă asta?

— Poate că Degețel a reușit acolo unde tu și Varys ați dat greș. Bolton o va mărita pe fată cu fiul lui bastard. Vom lăsa Dreadfortul să lupte împotriva oamenilor de fier timp de câțiva ani și vom vedea dacă poate să și-i aducă pe ceilalți purtători de flamuri ai Casei Stark sub călcâi. La primăvară, toți vor fi la capătul puterilor, gata să plece genunchiul. Nordul îi va reveni fiului tău, prin Sansa Stark... dacă vei găsi vreodată în tine destulă bărbăție să zămislești unul.

Să nu uiți, nu numai Joffrey are de luat o feciorie.

N-am uitat, deși sperasem că tu, da.

— Și când îți închipui că va fi Sansa în culmea fertilității? Își întrebă Tyrion tatăl pe un ton ce picura acid. Înainte sau după ce-i spun cum i-au omorât ai mei mama și fratele?

DAVOS

Preț de o clipă, regele parcă n-ar fi auzit. În fața veștii, Stannis nu arată nici mulțumire, nici furie, nici neîncredere. Nici măcar ușurare. Se uita țintă la Masa Pictată, cu dinții încleștați.

— Ești sigur? întrebă el.

— N-am văzut cadavrul, nu, Majestatea Ta, zise Salladhor Saan. Dar în oraș, leii țopăie și dansează. *Nunta Roșie*, îi spun oamenii din popor. Jură că Lordul Frey a pus să i se taie capul băiatului și, în loc, i-a cusut un cap de lup, cu o coroană bătută în cuie peste urechi. Nobila lui mamă a fost ucisă și ea și aruncată goală în râu.

La o nuntă, gândi Davos. În timp ce stătea la masa ucigașului, ca oaspete sub acoperișul său. Acești Freyi sunt blestemați. Simțea din nou miros de sânge ars și auzea lipitoarea sâsâind și prăjindu-se pe cărbunii încinși ai mangalului.

— Urgia Stăpânului a fost cea care l-a ucis, declară Ser Axell Florent. A fost mâna lui R'hllor.

— *Slavă Stăpânului Luminii*, incantă Regina Selyse, o femeie uscățivă, aspră, cu urechi mari și o umbră de păr deasupra buzei.

— Să fie mâna lui R'hllor pătată și tremurătoare? întrebă Stannis. Pare mai degrabă lucrarea lui Walder Frey decât a vreunui zeu.

— R'hllor își alege uneltele de care are nevoie. Rubinul de la gâtul lui Melisandre strălucea roșiatic. Misterioase sunt căile lui, dar nici unui om nu-i este îngăduit să se împotrivească voinței sale înflăcărate.

— *Nici un om nu i se poate împotrivi*, strigă regina.

— Taci, femeie. Acum nu ești în fața focului. Stannis cercetă Masa Pictată. Lupul nu lasă în urmă nici un moștenitor, krakenul prea mulți. Leii îi vor devora, dacă nu... Saan, voi avea nevoie de cele mai iuți corăbii ale tale, să ducă mesageri către Insulele de Fier și Portul Alb. Voi oferi iertare. Felul în care își păcănea dinții arăta cât de puțin îi plăcea acel cuvânt. Iertare deplină celor ce se căiesc pentru trădare și jură credință regelui lor de drept. Trebuie să vadă...

— Nu vor vedea. Glasul lui Melisandre era blând, îmi pare rău, Înălțimea Ta. Nu s-a sfârșit aici. Mai mulți falși regi se vor ridica, să înhațe coroanele celor care au murit.

— Mai mulți? Stannis arăta de parcă îi venea s-o strângă de gât. Mai mulți

uzurpatori? Mai mulți trădători?

— Am văzut în flăcări.

Regina Selyse veni lângă rege.

— Stăpânul Luminii a trimis-o pe Melisandre să te conducă spre glorie. Dă-i ascultare, rogu-te. Flăcările sfinte ale lui R'hllor nu mint.

— Există minciuni și minciuni. Chiar și când aceste flăcări spun adevărul, sunt pline de capcane, pare-mi-se.

— O furnică, auzind cuvintele unui rege, s-ar putea să nu le înțeleagă, zise Melisandre, și toți oamenii sunt furnici în fața chipului înflăcărat al zeului. Dacă uneori am luat un avertisment drept profeție sau o profeție drept avertisment, greșeala aparține cititorului, nu cărții. Dar asta știu cu siguranță: mesagerii și iertarea nu-ți vor sluji acum mai mult decât lipitorile. Trebuie să dai regatului un semn. Un semn care să-ți dovedească puterea.

— *Puterea?* Regele pufni. Am o mie trei sute de oameni la Piatra Dragonului, alți trei sute la Capătul Furtunii. Își trecu mâna peste Masa Pictată. Restul Westerosului e în mâna vrăjmașilor mei. N-am altă flotă în afară de cea a lui Salladhor Saan. N-am bani să tocmesc mercenari. Nici o perspectivă de pradă sau glorie cu care să ademenesc călăreții liberi de partea cauzei mele.

— Nobile soț, interveni Regina Selyse. Ai mai mulți oameni decât a avut Aegon, cu trei sute de ani în urmă. Nu-ți lipsesc decât dragonii.

Stannis îi aruncă o privire întunecată.

— Nouă *maegi* au traversat marea ca să clocească cuibul cu ouă al lui Aegon al Treilea. Baelor cel Binecuvântat s-a rugat deasupra cuibului său timp de o jumătate de an. Aegon al Patrulea a construit dragoni din lemn și fier. Aerion Brightflame a băut foc sălbatic ca să se transforme. *Maegii* au dat greș, rugăciunile Regelui Baelor au rămas fără răspuns, dragonii de lemn au ars, iar Prințul Aerion a murit urlând în chinuri.

Regina Selyse era de neclintit.

— Nimic din toate acestea n-a fost alegerea lui R'hllor. Nici o cometă roșie n-a strălucit pe cer, vestind venirea lor. Nimeni n-a mănuit Aducătoarea de Lumină, sabia eroilor. Și nici unul dintre ei n-a plătit prețul. Lady Melisandre îți va spune, stăpâne. Numai cu moarte poate fi plătită viața.

— Băiatul? Regele aproape că scuipă cuvintele.

— Băiatul, îl aprobă regina.

— Băiatul, repetă Ser Axell.

— Eram sătul până peste cap de acest băiat nenorocit, înainte să se fi născut măcar, se plânse regele. Doar numele lui e un răget în urechile mele și un nor negru peste sufletul meu.

— Dă-mi-l mie și nu va mai trebui să-i auzi vreodată numele, îi promise Melisandre.

Nu, dar îl vei auzi țipând când îl va arde. Davos nu scoase nici un cuvânt. Era

mai înțelept să nu vorbească până când nu-i porunceă regele.

— Dă-mi-l pe băiat pentru R'hllor, continuă femeia roșie, și profeția străveche se va împlini. Dragonul tău se va trezi și își va întinde aripile pietroase. Regatul va fi al tău.

Ser Axell se lăsă pe un genunchi.

— Te implor în genunchi, sire. Trezește dragonul de piatră și fă-i pe trădători să tremure. Asemenea lui Aegon, ai început ca Lord al Pietrei Dragonului. Asemenea lui Aegon, vei birui. Fă-i pe cei nestatornici și necredincioși să-ți simtă flăcările.

— Propria ta soție te imploră și ea, nobile soț. Regina Selyse îngenunche în fața regelui, cu mâinile împreunate, ca în rugăciune. Robert și Delena ne-au pângărit patul și au atras un blestem asupra căsniciei noastre. Băiatul este fructul putred al păcatului lor. Ridică această umbră de pe pântelele meu și îți voi zămisli mulți fii cu sânge nobil, știu asta. Își aruncă brațele în jurul picioarelor lui. Nu e decât un copil, născut din pofta fratelui tău și rușinea verișoarei mele.

— E sânge din sângele meu. Dă-mi drumul, femeie. Regele Stannis așeză o mână pe umărul ei, desprinzându-se cu greu din încheștare. Poate că Robert a blestemat într-adevăr patul nostru conjugal, dar mi-a jurat că n-a avut nici o clipă intenția să mă dezonzoreze, că a fost beat și n-a știut în care odaie intra în noaptea aceea. Dar ce contează? Băiatul n-are nici o vină, oricare ar fi adevărul.

Melisandre puse mâna pe brațul regelui.

— Stăpânul Luminii îi iubește pe cei nevinovați. Nu există ofrandă mai prețioasă. Din sângele regelui său și din focul lui neprihănit, un dragon se va naște.

Stannis nu respinse atingerea lui Melisandre, așa cum făcuse cu regina. Femeia roșie era tot ce nu era Selyse: tânără, voluptuoasă, de o stranie frumusețe, cu fața ei în formă de inimă, părul arămiu și ochii roșii, nepământești.

— Ar fi un lucru minunat să văd piatra prinzând viață, recunosc Stannis, printre dinți. Și să călăresc un dragon... îmi amintesc cum, prima dată când tata m-a dus la curte, Robert a trebuit să mă țină de mână. Nu cred că aveam mai mult de patru ani, ceea ce înseamnă că el avea cinci sau șase. După aceea, am căzut de acord că regele era la fel de nobil pe cât erau dragonii de feroși. Stannis pufni. Ani mai târziu, tatăl nostru ne-a spus că Aerys se tăiasă în țepii tronului în dimineața aceea, așa că Mâna îi luase locul. Cel care ne impresionase atât de mult era Tywin Lannister. Degetele îi atinseră suprafața mesei, trasând ușor o linie peste dealurile pictate. Robert a dat jos de pe pereți craniile de dragon, când a preluat coroana, dar n-a putut suporta să le știe distruse. Aripă de dragon peste Westeros... ar fi așa o...

— Înălțimea Ta! Davos se apropie. Aș putea vorbi?

Stannis își închise gura cu atâta putere, încât dinții îi păcăniră.

— Lordul meu de Rainwood. De ce crezi că te-am făcut Mână, dacă nu ca să

vorbești? Regele flutură un braț. Spune ce dorești.

O, Războinicule, dă-mi curaj.

— Știi puține despre dragoni și încă și mai puține despre zei... dar regina a vorbit despre blesteme. Nimeni nu e mai blestemat decât cel care varsă sânge din sângele lui, în ochii zeilor și ai oamenilor.

— Nu există nici un zeu în afară de R'hllor și de Celălalt, al cărui nume nu trebuie să-l rostim. Gura lui Melisandre era o linie roșie, aspră. Și numai oamenii mărunți blestemă ceea ce nu cunosc.

— Eu sunt un om mărunț, recunosc Davos, așa că spune-mi, doamna mea, de ce ai nevoie de acest Edric Storm ca să trezești marele dragon de piatră? Era hotărât să rostească numele băiatului cât mai des.

— Numai cu moarte poate fi plătită viața, lordul meu. Un dar mare cere un sacrificiu mare.

— Și care e mărreția unui copil bastard?

— În venele lui curge sânge regal. Ai văzut ce poate face chiar și un strop din acel sânge...

— Te-am văzut arzând niște lipitori.

— Și doi falși regi au murit.

— Robb Stark a fost ucis de Lordul Walder de la Crossing și am auzit că Balon Greyjoy a căzut de pe un pod. Pe cine au omorât lipitorile tale?

— Pui la îndoială puterea lui R'hllor?

Nu. Davos își amintea prea bine umbra mișcătoare care ieșise din pânțele ei în noaptea aceea, în adâncurile Capătului Furtunii, mâinile negre împingându-i coapsele. *Trebuie să am mare grijă, altfel aș putea fi vizitat și eu de vreo umbră.*

— Chiar și un contrabandist știe să numere trei cepe. Ți mai lipsește un rege, doamna mea.

Stannis pufni într-un râs furnăit.

— Te-a prins, doamna mea. Doi nu înseamnă trei.

— Cu siguranță, Înălțimea Ta. Un rege ar putea muri din întâmplare chiar acum... dar trei? Dacă Joffrey va muri în plină putere, înconjurat de oștirile sale și de Garda Regală, asta n-ar fi dovada vie a puterii Stăpânului Luminii?

— S-ar putea. Regele vorbea de parcă și-ar fi smuls cu greu fiecare cuvânt.

— Sau nu. Davos se străduia din răspuțuri să-și ascundă teama.

— Joffrey *va muri*, decretă Regina Selyse, senină în siguranța ei.

— S-ar putea să fie mort deja, adăugă Ser Axell.

Stannis îi privi plictisit:

— Sunteți ciori dresate, să-mi croncăniți pe rând? Ajunge!

— Soațe, ascultă-mă..., se rugă regina.

— De ce? Doi nu înseamnă trei. Regii știu să numere, așa cum știu și contrabandiștii. Puteți pleca. Stannis le întoarse spatele.

Melisandre o ajută pe regină să se ridice în picioare. Selyse ieși bătoasă din

încăpere, cu femeia roșie după ea. Ser Axell mai zăbovi cât să-i arunce lui Davos o ultimă privire. *O privire urâtă, pe un chip urât*, gândi el, întâlnindu-i ochii.

După ce pleacă toți ceilalți, Davos își drese glasul. Regele ridică privirea.

— De ce mai ești aici?

— Sire, în legătură cu Edric Storm...

Stannis făcu un gest scurt:

— Scutește-mă.

Davos insistă.

— Fiica ta își face lecțiile împreună cu el și se joacă în fiecare zi cu el în Grădina lui Aegon.

— Știi asta.

— I s-ar frânge inima dacă...

— Știi și asta.

— De l-ai vedea...

— L-am văzut. Seamănă cu Robert. Da, și îl venerează. Să-i spun de câte ori s-a gândit preaiubitul lui tată la el? Fratelui meu îi plăcea cum se fac copiii, dar după naștere, îl deranjau.

— Întrebă de tine în fiecare zi, el...

— Mă înfurii, Davos. Nu mai vreau să aud nimic despre acest bastard.

— Îl cheamă Edric Storm, sire.

— Știi cum îl cheamă. A mai existat vreodată un nume atât de nimerit? Vestește că e bastard de obârșie nobilă, și furtuna pe care o aduce. Edric Storm. Iată, l-am rostit. Ești mulțumit, nobile lord?

— Edric..., începu Davos.

— ... e doar *un băiat*. Poate fi cel mai bun băiat care s-a născut vreodată și tot nu contează. Datoria mea e față de regat. Își trecu mâna peste Masa Pictată. Câți băieți locuiesc în Westeros? Câte fete? Câți bărbați, câte femei? Întunericul îi va devora pe toți, zice ea. Noaptea fără de sfârșit. Vorbește despre profeții... un erou renăscut din mare, dragoni vii născuți din piatră seacă... vorbește despre semne și jurăminte care arată spre mine. N-am cerut niciodată asta, așa cum n-am cerut să fiu rege. Dar îndrăznesc, oare, să n-o iau în seamă? Scrâșni din dinți. Nu ne alegem singuri destinele. Dar trebuie... trebuie să ne facem datoria, nu? Mari sau mici, trebuie să ne facem datoria. Melisandre jură că m-a văzut în flăcări, înfruntând întunericul cu Aducătoarea de Lumină în mână. *Aducătoarea de Lumină!* Stannis râse disprețuitor. Strălucește frumos, te asigur, dar la Apa Neagră această sabie fermecată nu m-a slujit mai bine ca orice oțel de rând. Un dragon ar fi schimbat soarta bătăliei. Cândva, Aegon a stat aici, ca mine, privind această masă. Crezi că astăzi l-am numi Aegon *Cuceritorul*, dacă n-ar fi avut dragoni?

— Înălțimea Ta, spuse Davos, prețul...

— *Știi care este prețul!* Aseară, privind focul din acel cămin, am văzut și eu

ceva în flăcări. Am văzut un rege cu o coroană de foc pe frunte, arzând... arzând, Davos. Propria coroană îi mistuia carnea, transformând-o în cenușă. Crezi că am nevoie de Melisandre să-mi spună ce înseamnă asta? Sau de tine? Regele se mișcă și umbra lui căzu peste Debarcaderul Regelui. Dacă Joffrey va muri... Ce înseamnă viața unui bastard față de un regat?

— Totul, răspunse Davos încet.

Stannis îl privi, cu fălcile încleștate.

— Pleacă! zise în cele din urmă, până ce nu mă faci să te arunc înapoi în temniță.

Uneori, vânturile furtunii bat cu atâta putere, încât omul e nevoit să-și strângă pânzele.

— Da, Înălțimea Ta. Davos făcu o plecăciune, dar se părea că Stannis îl uitase deja.

Era frig în curte când părăsi Toba de Piatră. Un vânt zburdalnic sufla dinspre est, făcând flamurile să plesnească fluturând zgomotos de-a lungul zidurilor.

Davos simțea în aer mirosul sării. *Marea*. Îi plăcea acel miros. Îi aprindea dorința de a păși din nou pe punte, ridicând pânza și pornind spre sud, către Marya și cei doi micuți ai săi. Se gândea acum la ei aproape în fiecare zi, iar seara și mai mult. O parte din el nu-și dorea altceva decât să-l ia pe Devan și să meargă acasă. *Nu pot. Nu încă. Acum sunt lord și Mâna Regelui, n-am voie să-l dezamăgesc.*

Își ridică ochii, privind zidurile. În loc de merloane, o mie de monștri și garguie îl priveau de pe ziduri, fiecare diferit de toți ceilalți: balauri, grifoni, demoni, manticore, minotauri, cerberi și o mie de făpturi care mai de care mai ciudate se iveau de pe meterezele castelului, ca și cum ar fi crescut acolo. Iar dragonii erau pretutindeni. Marele Castel era un dragon culcat pe burtă. Oamenii intrau prin gura lui deschisă. Bucătăriile erau un dragon ghemuit, cu fumul și aburul cuptoarelor ieșindu-i pe nări. Turnurile erau dragoni aplecați deasupra zidurilor sau pregătiți să-și ia zborul. Șarpele înaripat părea să țipe sfidător, în timp ce Turnul Dragonului Mării privea senin peste valuri. Dragoni mai mici încadrau poarta. Gheare de dragon ieșeau din ziduri, înhățând torțele, aripi mari de piatră îmbrățișau fierăria și armurăria, iar cozile formau arcade, poduri și scări exterioare.

Davos auzise adesea spunându-se că vrăjitorii Valyriei nu ciopleau și nu șlefuiau ca zidarii obișnuiți, ci prelucrau piatra cu foc și magie, cu ușurința cu care un olar putea modela lutul. Dar acum se întreba: *Dacă erau dragoni adevărați, prefăcuți cumva în piatră?*

— Dacă femeia roșie îi aduce la viață, castelul se va prăbuși, presupun. Ce fel de dragoni sunt plini de odăi, de scări și mobilă? Și ferestre. Și hornuri. Și private.

Davos se întoarse, descoperindu-l pe Salladhor Saan lângă el.

— Asta înseamnă că mi-ai iertat trădarea, Salla?

Bătrânul prinț clătină un deget spre el.

— Iertare, da. Uitare, nu. Tot aurul acela de pe Insula Cleștelui, care ar fi putut fi al meu – numai gândul mă stoarce și mă îmbătrânește. Când voi muri sărac lipit, Lord Ceapă, nevestele și concubinele mele te vor blestema. Lordul Celtigar avea multe neveste de soi, de care acum sunt lipsit, un vultur de mare pe care-l dresase să-i zboare de pe mână și un corn fermecat cu care-și chema krakenii din adâncuri. Foarte folositor ar fi un asemenea corn, să-i doborâm pe Tyroshi și alte ființe săcâitoare. Dar am eu cornul ăsta, să-l suflu? Nu, fiindcă regele s-a găsit să facă din vechiul meu prieten Mâna lui. Îl luă pe Davos de braț și spuse: Oamenii reginei nu te iubesc, prietene. Am auzit că o anume Mână își face singur tovarăși. E adevărat, da?

Ai auzit prea multe, bătrâne prinț. Un contrabandist ar face bine să cunoască oamenii, la fel ca ritmurile mării, altfel nu va avea mult de trăit. Oamenii reginei rămâneau, poate, adepți înfocați ai Stăpânului Luminii, dar oamenii de rând ai Pietrei Dragonului se întorceau la zeii pe care-i cunoșteau de o viață. Spuneau că Stannis e vrăjit, că Melisandre îl îndepărtase de Cei Șapte, făcându-l să se închine unui demon din umbră, și... ceea ce era cel mai rău... că ea și zeul ei îi înșelaseră. Și existau cavaleri și lorzi mărunți care gândeau la fel. Davos îi căutase, alegându-i cu aceeași grijă cu care cândva își alegea echipajele. Ser Gerald Gower luptase cu dârzenie pe Apa Neagră, dar apoi fusese auzit spunând că R'hllor trebuie să fie un zeu neputincios, să-și lase adepții alungați de un pitic și un om mort. Ser Andrew Eastermont era vărul regelui și îl slujise ca scutier ani de zile. Bastardul de la Cântecul Noptii fusese la comanda ariergărzii care îl ajutase pe Stannis să ajungă la adăpost, pe galerele lui Salladhor Saan, dar el îl slăvea pe Războinic, cu o credință pe măsura temperamentului său năvalnic. *Oameni ai regelui, nu ai reginei.* Dar nu era bine să se laude cu ei.

— Un anume pirat din Lys mi-a spus că un bun contrabandist stă ascuns, îi răspunse Davos prudent. Pânze negre, vâsle tăcute și un echipaj care știe să-și țină limba.

Lyseanul râse.

— Un echipaj fără limbă e chiar mai bun. Muți vânjoși, puternici, care nu știu să scrie și să citească. Dar pe urmă deveni serios: Mă bucur să știu că are cineva grijă de tine, prietene. Crezi că regele i-l va da pe băiat preotesei roșii? Un singur dragon mic ar putea pune capăt acestui război mare.

Din obișnuință, Davos întinse mâna după talismanul său, dar oasele degetelor nu-i mai atârnavă la gât și nu găsi acolo nimic.

— N-o va face, zise Davos. Nu poate să facă rău propriei sale rude.

— Lordul Renly s-ar bucura să audă asta.

— Lordul Renly a fost un trădător în armură. Edric Storm nu se face vinovat de nici o fărâdelege, Înălțimea Sa e un om drept.

Salla ridică din umeri:

— Vom vedea. Sau *tu* vei vedea. Cât despre mine, mă întorc pe mare. Chiar în clipa asta, Apa Neagră ar putea fi străbătută de contrabandiști ticăloși, care speră să scape fără plata dărilor ce se cuvin stăpânului lor. Îi dădu lui Davos o palmă peste spate: Ai grijă. Tu cu prietenii tăi muți. Ai ajuns atât de mare acum, dar cu cât omul urcă mai sus, cu atât are mai mult de căzut.

Davos reflectă asupra acestor vorbe în timp ce urca treptele în Turnul Dragonului Mării, către camerele maesterului, de sub stâncărie. Nu avea nevoie să-i spună Salla că urcase prea sus. *Nu știu să scriu, nu știu să citesc, lorzii mă disprețuiesc și nu știu nimic despre cârmuire. Cum pot fi Mâna Regelui? Locul meu e pe puntea unei corăbii, nu în turnul unui castel.*

Îi spusese asta lui Maester Pylos.

— Ești un bun căpitan, i-a răspuns maesterul. Un căpitan își cârmuiește corabia, nu-i așa? Trebuie să străbată ape înșelătoare, să ridice velele când vântul e prielnic, să știe când se apropie furtuna și cum s-o înfrunte mai bine. E aproape același lucru.

Pylos fusese bine intenționat, dar asigurările lui sunau goale.

— Nu e deloc același lucru, protestase Davos. Un regat nu e o corabie... și asta e un lucru bun, altfel acest regat s-ar scufunda. Mă pricep la lemn, la sfoară și la apă, da, dar la ce-mi folosește asta acum? Unde găsesc eu vântul care să-l poarte pe Regele Stannis către tronul său?

Maesterul a râs auzind acestea.

— Vezi, tocmai l-ai găsit, lordul meu. Vorbele sunt vânt, știi bine, iar tu le-ai spulberat pe ale mele cu judecata-ți sănătoasă. Cred că Înălțimea Sa știe ce-i poți oferi.

— Ceapă, i-a răspuns Davos posomorât. Asta îi pot oferi. Mâna Regelui ar trebui să fie un lord de viță nobilă, un om înțelept și învățat, un comandant de oști sau un mare cavaler...

— Ser Ryam Redwyne a fost cel mai mare cavaler al vremurilor sale și una dintre cele mai proaste Mâini care a slujit vreodată un rege. Rugăciunile Septonului Murmison au făcut miracole, dar când a ajuns Mână, jumătate din regat s-a rugat pentru moartea lui. Lordul Butterwell era renumit pentru înțelepciunea sa, Myles Smallwood pentru curaj, Ser Otto Hightower pentru învățătură, dar ca Mâini, au eșuat cu toții. Cât despre obârșie, regii dragoni alegeau adesea Mâini de un sânge cu ei, ceea ce a dus la rezultate la fel de diferite ca Baelor Sfărmă-Lance de Maegor cel Crud. În schimb, tu îl ai pe Septonul Barth, fiul fierarului, cules de Bătrânul Rege din biblioteca Fortăreței Roșii, care a dat regatului patruzeci de ani de pace și belșug. Pylos a zâmbit: Citește-ți istoria, Lord Davos, și vei vedea că îndoielile tale sunt fără teimei.

— Cum să citesc istoria, când nu știu să citesc?

— Oricine poate învăța să citească, lordul meu, i-a răspuns Maester Pylos. Nu e nevoie de nici o vrajă, nici de obârșie nobilă. Îl învăț tainele cititului pe fiul tău,

din porunca regelui. Lasă-mă să te învăț și pe tine.

Era o ofertă binevoitoare și nicidecum una pe care s-o poată refuza. Și astfel, în fiecare zi, Davos se îndrepta către camerele maestrului, sus, în vârful Dragonului Mării, să se încrunte peste suluri, pergamente și tomuri mari de piele, încercând să deslușească noi și noi cuvinte. Eforturile îi dădeau adesea dureri de cap, făcându-l, pe deasupra, să se simtă mai nătărău decât Chip Peticit. Fiul lui, Devan, nu împlinise încă doisprezece ani, dar îl întrecea de departe, iar pentru Prințesa Shireen și Edric Storm, cititul părea la fel de firesc ca respiratul. Cu toate acestea, nu se dădea bătut. Era Mâna Regelui acum și Mâna Regelui trebuia să citească.

Scările înguste, șerpuitoare, ale Dragonului Mării fuseseră un supliciu pentru Maester Cressen după ce-și rupsesse șoldul. Davos simțea și acum lipsa bătrânului. Se gândea că probabil și Stannis o simțea. Pylos părea deștept, sânguincios și bine intenționat, dar era nespus de tânăr și regele nu i se destăinua așa cum i se destăinuisese Maesterului Cressen. Bătrânul fusese cu Stannis vreme atât de îndelungată... *Până când a intrat în conflict cu Melisandre și a murit pentru asta.*

În capul scărilor, Davos auzi un sunet ușor de clopoței, care nu putea decât să vestească prezența lui Chip Peticit. Bufonul își aștepta prințesa în fața ușii maestrului, ca un câine credincios. Puhav, cu umerii căzuți, cu fața lătăreață tatuată în carouri pestrițe, roșii și verzi, Chip Peticit purta un coif confecționat dintr-o pereche de coarne de cerb prinse pe o găleată de tinichea. O duzină de clopoței atârnav de coarne și sunau când se mișca... adică fără încetare, de vreme ce bufonul nu stătea locului nici o clipă. Zornăia și zăngănea oriunde îl duceau pașii. Nu era de mirare că Maester Pylos îl alungase de la lecțiile lui Shireen.

— În apă, peștele mare mănâncă peștele mic, murmură bufonul la vederea lui Davos. Își legăna capul și clopoței sunau și zornăiau și cântau. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

— Aici, sus, peștele tânăr îl învață pe cel bătrân, zise Davos, care nu se simțea niciodată mai bătrân ca atunci când se așeza la lecție și încerca să citească. Poate că altfel ar fi stat lucrurile dacă dascăl i-ar fi fost bătrânul Maester Cressen, dar Pylos era destul de tânăr ca să-i fie fiu.

Îl găsi pe maester așezat la masa lui lungă de lemn, înțesată de cărți și suluri, față în față cu trei copii. Prințesa Shireen stătea între cei doi băieți. Chiar și după atât timp, Davos era nespus de încântat să-și vadă odrasla în compania unei prințese și a bastardului unui rege. *Devan va fi lord acum, nu doar cavalier. Lordul de Rainwood.* Davos era mai mândru de asta decât de faptul că purta el însuși titlul. *Știe și să citească. Citește și scrie, ca și cum i-ar fi în sânge.* Pylos nu avea decât cuvinte de laudă pentru sânguința lui, iar maestrul armurier spunea și el că Devan dovedea talent la mănuitul sabiei și al lăncii.

— Frații mei s-au înălțat în Palatul Luminii, să șadă lângă Stăpân, spusese Devan când tatăl lui îi povestise despre moartea celor patru frați mai mari ai săi.

Mă voi ruga pentru ei noaptea, în fața focurilor, și pentru tine, tată, ca să fii călăuzit de lumina Stăpânului până la sfârșitul zilelor tale.

— Bună dimineața, îl salută băiatul.

Seamănă atât de mult cu Dale la vârsta lui, gândi Davos. Fără îndoială, fiul lui cel mai mare nu se îmbrăcase niciodată atât de elegant ca Devan, în straiile lui de scutier, dar avea aceiași ochi sinceri, căprui, aceeași pleată moale, castanie. Bărbia și obrații lui Devan erau acoperiți de un puf galben, care ar fi rușinat o piersică adevărată, dar băiatul era nespus de mândru de „barba” lui. *Întocmai cum era, cândva, Dale*. Devan era cel mai mare dintre cei trei copii de la masă.

Cu toate acestea, Edric Storm era cu o palmă mai înalt și mai lat în piept și umeri. Semăna cu tatăl său în privința asta și, pe deasupra, nu pierdea nici un antrenament de dimineață, cu sabia și scutul. Cei destul de bătrâni să-i fi cunoscut pe Robert și Renly când erau copii spuneau că bastardul semăna mai mult cu ei decât Stannis: părul negru ca tăciunele, ochii albaștri ca marea, gura, maxilarul, pomeții. Doar urechile aminteau că mama lui era o Florent.

— Da, bună dimineața, lordul meu, repetă Edric Storm. Băiatul putea să fie nestăpănit și trufaș, dar maesterii, castelanii și maestrii armurieri îl învățaseră bunele maniere. Vii de la unchiul meu? Ce face Înălțimea Sa?

— Bine, minți Davos. La drept vorbind, regele avea un aer răvășit, bântuit, însă Davos nu vedea rostul să-l împovăreze pe băiat cu temerile lui. Sper că nu v-am tulburat lecția.

— Tocmai am terminat, lordul meu, îl asigură Maester Pylos.

— Citeam despre Regele Daeron întâiul. Prințesa Shireen era o fetiță tristă, dulce și blândă, departe de a fi frumoasă. Moștenise de la Stannis maxilarul pătrat și de la Selyse urechile familiei Florent, iar zeii, în cruda lor înțelepciune, găsiseră de cuviință să contribuie la urâtenia ei îmbolnăvind-o în leagăn de vărsat-de-vânt. Boala îi lăsase pielea de pe un obraz și jumătate din gât gri, crăpată și cornoasă, deși îi cruțase atât viața, cât și vederea. S-a dus la război și a cucerit Dornul. I se spunea Tânărul Dragon, zise fata.

— Slăvea falși zei, adăugă Devan, dar altminteri a fost un rege bun și viteaz în luptă.

— E adevărat, fu de acord Edric Storm, dar tatăl meu a fost și mai viteaz. Tânărul Dragon n-a câștigat niciodată trei bătălii în aceeași zi.

Prințesa îl privi cu ochii mari.

— Unchiul Robert a câștigat trei bătălii în aceeași zi?

Bastardul încuviință.

— S-a întâmplat când a venit pentru prima oară acasă, să-și adune flamurile. Lorzii Grandison, Cafferan și Fell pususeră la cale să-și unească forțele la Castelul Verii și să mărșăluiască spre Capătul Furtunii, dar el a aflat de planul lor de la un informator și a pornit îndată, cu toți cavalerii și scutierii săi. Când complotiștii au ajuns la Castelul Verii, unul după altul, i-a învins pe rând pe fiecare, înainte să-și

poată uni forțele. L-a omorât pe Lordul Fell în lupta de la om la om și l-a capturat pe fiul său, Silveraxe.

Devan se uită către Pylos:

— Așa s-a întâmplat?

— Așa *am spus*, nu? zise Edric Storm, înainte ca maesterul să apuce să răspundă. I-a zdrobit pe toți trei și a luptat cu atâta vitejie, încât Lordul Grandison și Lordul Cafferren au devenit după aceea oamenii lui, la fel și Silveraxe. Nimeni nu l-a înfrânt vreodată pe tatăl meu.

— Edric, nu se cuvine să te fălești, zise Maester Pylos. Regele Robert a suferit înfrângeri ca oricare altul. Lordul Tyrell l-a învins la Ashford și a pierdut multe turniruri.

— Dar a câștigat mai multe decât a pierdut. Și l-a ucis pe Prințul Rhaegar pe Trident.

— Asta așa e, fu de acord maesterul. Dar acum trebuie să-mi îndrept atenția către Lordul Davos, care a așteptat atât de răbdător. Vom mai citi mâine despre Regele Daeron și *Cucerirea Dornului*.

Prințesa Shireen și băieții își luară politicos rămas-bun. După ce pleacă, Maester Pylos se apropie de Davos.

— Lordul meu, poate că ți-ar plăcea să încerci și tu un fragment din *Cucerirea Dornului*. Împinse cartea subțire, legată în piele, peste masă. Regele Daeron a scris cu o simplitate elegantă, iar sângele, bătăliile și curajul abundă în istorisirea lui. Fiul tău e pur și simplu captivat.

— Fiul meu n-are pur și simplu nici doisprezece ani. Eu sunt Mâna Regelui. Dă-mi altceva de citit, dacă ești bun.

— Cum poțezi, lordul meu. Maester Pylos scotoci pe masă, desfășurând și apoi lăsând la o parte mai multe suluri de pergament. Nu avem scrieri noi. Poate că una veche...

Davos gusta o poveste bună, ca oricine, dar bănuia că Stannis nu-l numise Mână ca să se distreze. Cea dintâi datorie a sa era să-l ajute pe rege să domnească și pentru asta trebuia să deslușească slovele pe care le aduceau corbii. Un lucru se învață cel mai ușor făcându-l, descoperise el; vele sau suluri, era același lucru.

— Poate că asta e ce ne trebuie. Pylos îi întinse o scrisoare.

Davos netezi micul pătrat de pergament boțit și privi cu ochii mijiți literele minuscule, greu de citit. Cititul obosea ochii, atâta lucru învățase încă de la început. Uneori se întreba dacă Citadela oferea un premiu maesterului cu scrisul cel mai mărunț. Pylos se amuzase la auzul unei asemenea idei, dar...

— *Către cei... cinci regi*, citi Davos, șovăind puțin la *cinci*, pe care nu-l văzuse scris prea des. *Regele... de... regele... de dinspre?*

— *Dincolo*, îl corectă maesterul.

Davos se strâmbă:

— *Regele-de-Dincolo-de-Zid vine... vine spre sud. Conduce o... o... tare...*

— *Mare.*

— ... *o mare armată de săi... sălba... sălbatici. Lordul M... Mmmor... Mormont a trimis un... corb de Iapă... pă...*

— *Pădurea. Pădurea Bântuită.* Pylos sublinie cuvintele cu vârful degetului.

— ... *pădurea bântuită. E ata... atacat?*

— *Da.*

Mulțumit, continuă să silabisească:

— *Al... alte păsări au venit de atunci, fără vreo veste. Ne... temem...*

Mormont ucis cu toată... putoarea... nu, puterea lui. Ne temem că Mormont a fost ucis cu toată puterea lui... Davos își dădu seama dintr-odată ce anume citea. Întoarse scrisoarea pe dos, văzu că sigiliul de ceară era negru. E de la Rondul de Noapte. Maester, Regele Stannis a văzut scrisoarea asta?

— I-am adus-o lui Ser Alester când am sosit aici. Atunci el era Mâna. Credeam că a discutat-o cu regina. Când l-am întrebat dacă vrea să trimitem un răspuns, mi-a spus să nu fiu nătărău. Înălțimii Sale nu-i ajung oamenii pentru propriile bătălii, nu are nici unul de irosit cu sălbaticii, mi-a spus el.

Era adevărat. Iar povestea cu cei cinci regi l-ar fi înfuriat, negreșit, pe Stannis.

— Doar un muritor de foame cerșește pâine de la un milog, murmură el.

— Ce spuneai, lordul meu?

— O vorbă pe care mi-a zis-o cândva soția mea. Davos bătu darabana pe masă cu degetele-i scurte. Prima oară când văzuse Zidul fusese mai tânăr decât Devan, slujind la bordul *Pisicii Tărcate*, sub comanda lui Roro Uhoris, un tyroshi cunoscut pe tot cuprinsul mării înguste sub numele de Bastardul Orb, deși nu era nici orb, nici fiu nelegitim. Roro navigase pe lângă Skogos, în Marea Tremurătoare, vizitând o sută de golfulețe care nu mai văzuseră vreodată o corabie de negoț. Aducea oțel, săbii, topoare, coifuri, cămăși de zale, schimbându-le pe blănuri, fildeș, chihlimbar și obsidian. Când *Pisica Tărcată* se întorcea la sud, având calele pline, în Golful Focilor s-au ivit trei galere negre, care au mînat-o către Eastwatch. Au pierdut toată marfa, iar Bastardul și-a pierdut capul, pentru fărădelegea de a vinde arme sălbaticilor.

Davos făcuse și el negoț la Eastwatch în vremurile sale de contrabandist. Frații în negru erau inamici aprigi, dar buni mușterii pentru o corabie cu marfa potrivită. Însă, chiar dacă le luase banii, n-a uitat niciodată cum se rostogolise capul Bastardului Orb pe puntea *Pisicii Tărcate*.

— Am întâlnit câțiva sălbatici, când eram doar un băiețandru, îi spuse lui Maester Pylos. Erau tâlhari cinstiți, dar când venea vorba de tocmeală, erau perfizi. Unul a șters-o cu slujnica de pe corabia noastră.

Una peste alta, păreau oameni ca oricare, unii buni, alții mârșavi.

— Oamenii sunt oameni, fu de acord Maester Pylos. Ne întoarcem la lectura noastră, nobilă Mână?

Sunt Mâna Regelui, da. Putea fi Stannis Regele Westerosului cu numele, dar,

în fapt, era Regele Mesei Pictate. Stăpânea peste Piatra Dragonului și Capătul Furtunii și avea o alianță din ce în ce mai instabilă cu Salladhor Saan, dar asta era tot. Cum putuse Rondul să caute la el ajutor? *Poate că nu știu cât e de slab, cât de vană este cauza lui.*

— Regele n-a văzut niciodată scrisoarea asta, ești convins? Nici Melisandre?

— Nu. Să le-o înfățișez? După atât timp?

— Nu, răspunse Davos fără șovăire. Ți-ai făcut datoria când i-ai dat-o lui Ser Alester. *Dacă Melisandre avea cunoștință de scrisoare...* Ce spusese? *Cel al cărui nume nu trebuie rostit mărșăluiește cu oastea lui, Davos Seaworth. Se apropie frigul și noaptea fără de sfârșit...* Iar Stannis văzuse ceva în flăcări, un cerc de torțe în zăpadă, în mijlocul urgiei.

— Lordul meu, nu te simți bine? Întrebă Pylos.

Sunt îngrozit, Maester, i-ar fi putut spune. Davos își amintea o poveste pe care i-o spusese Salladhor Saan, despre cum Azor Ahai oțelise Aducătoarea de Lumină, vârand-o în inima soției pe care o iubea. Și-a ucis soția, ca să lupte cu întunericul. Dacă Stannis este Azor Ahai renăscut, asta înseamnă că Edric Storm trebuie să joace rolul lui Nissa Nissa?

— Mă gândeam, Maester. Iartă-mă. *Ce e rău dacă un rege sălbatic cucerește Nordul?* Nu că Stannis ar fi avut Nordul în stăpânire. Nu era de așteptat ca Înălțimea Sa să-i apere pe cei ce refuzaseră să-l recunoască drept rege. Dă-mi altă scrisoare, zise el dintr-odată. Aceasta e prea...

— ... dificilă, sugeră Pylos.

Se apropie frigul, șoptise Melisandre, și noaptea fără de sfârșit.

— Tulburătoare, zise Davos. Prea... tulburătoare. Dă-mi alta, te rog.

JON

Se treziră în fumul ridicat din Orașului Cârțiței, care ardea. În vârful Turnului Regelui, Jon Snow stătea sprijinit în cârja căptușită pe care i-o dăduse Maester Aemon, privind dâra de fum înălțându-se. Styr pierduse orice speranță să ia Castelul Negru pe nepregătite, din clipa în care fugise Jon, dar chiar și așa, n-ar fi trebuit să-și vestească apropierea atât de fățiș. *Poate că ne veți omori, dar nimeni nu va fi măcelărit în patul lui. Măcar atâta am făcut!*

Piciorul îl durea cumplit când își lăsa greutatea pe el. În dimineața aceea, avusese nevoie de ajutorul lui Clydas să-și îmbrace veșmintele negre, proaspăt spălate, și să-și lege bocancii, iar când a fost gata, îi venea să se înece în laptele macului. În schimb, s-a mulțumit cu o jumătate de cupă de vin al viselor, o bucătică de coajă de răchită și o cârjă. Flacăra ardea în vârful Crestei Furtunii și Rondul de Noapte avea nevoie de fiecare om.

— Pot să lupt, a susținut el cu tărie, când au încercat să-l împiedice.

— Piciorul ți-e vindecat, așa-i? a mârâit Noye. Atunci n-o să te deranjeze dacă ți-l lovesc nițel?

— Aș prefera să te abții. Piciorul mi-e țepăn, dar pot să umblu șontâc de colo-colo și pot să lupt, dacă ai nevoie de mine.

— Am nevoie de fiecare om care știe care capăt al sulii trebuie să-l înfigă în sălbaticii.

— Capătul ascuțit. Jon își amintea că-i spusese cândva ceva asemănător surioarei sale.

Noye și-a scărpinat bărbia țepoasă.

— S-ar putea să te descurci. Te punem pe un turn, cu un arc, dar dacă pici naibii de acolo, să nu vii la mine plângând.

Vedea drumul regelui, șerpuiind pe câmpiile veștejite și pietroase și peste dealurile golașe. Magnarul avea să se apropie pe drumul acela, cu Thennii mărșăluind în urma lui, cu topoare și sulite în mâini și cu scuturi de bronz și piele pe spate. *Grigg Țapul, Quort, Bubo și ceilalți vor veni și ei. Și Ygritte.* Sălbaticii nu-i fuseseră niciodată prieteni, nu-i lăsase, dar ea...

Simțea junghiul durerii acolo unde săgeata ei îi trecuse prin carnea și mușchiul coapsei. Își amintea ochii bătrânului și sângele negru ce-i țâșnea din gâtlee în timp ce furtuna pâraia în înaltul cerului. Dar cel mai bine își amintea peștera, trupul ei gol în lumina torței, gustul gurii ei deschise sub apăsarea gurii lui. *Ygritte, stai deoparte. Du-te spre sud, ascunde-te într-unul dintre acele turnuri care-ți plăceau atât de mult. Aici nu vei găsi decât moarte.*

În capătul celălalt al curții, un arcaș cățarat pe acoperișul Cazărmilor de Cremene își desfăcuse pantalonii și urina printr-un crenel. *Mully*, știu el după pleata lui portocalie, unsuroasă. Oameni în negru se zăreau și pe alte acoperișuri și turnuri, dar nouă din zece erau din paie. Donai Noye le spunea santinele-sperietori. *Numai că ciorile suntem noi*, cugetă Jon, și majoritatea suntem destul de speriați.

Oricum s-ar fi numit, santinelele de paie fuseseră ideea lui Maester Aemon. Aveau în magazii mai multe perechi de pantaloni și tunici decât oameni care să le îmbrace, și atunci de ce să nu le umple cu paie, să le așeze o mantie pe umeri și să le pună de strajă? Noye le așezase în vârful fiecărui turn și la jumătate dintre ferestre. Unele chiar țineau sulite în mâini sau aveau arbalete vârate sub braț. Sperau ca Thennii să le vadă de departe și să ajungă la concluzia că aveau de-a face cu un castel prea bine păzit ca să fie atacat.

Jon împărțea acoperișul Turnului Regelui cu șase sperietori de ciori și doi frați adevărați, în carne și oase. Surdul Dick Follard stătea lângă un crenel, curățând și uleind metodic mecanismul arbaletei sale, ca roata să se învârtă ușor, în timp ce băiatul din Orașul Vechi se plimba agitat de colo-colo, de-a lungul parapeților, făcându-și de lucru cu hainele oamenilor de paie. *Poate are impresia că vor lupta mai bine dacă sunt aranjați așa cum trebuie. Sau poate că așteptarea asta îi*

macină nervii, întocmai cum mi-i macină și mie.

Băiatul susținea că are optsprezece ani, mai mult decât Jon, însă era crud ca iarba primăverii. Satin îi spunea, chiar dacă era îmbrăcat în lâna și zalele Rondului de Noapte. Era numele pe care-l căpătase în bordelul în care se născuse și crescuse. Era frumușel ca o fată, cu ochii săi negri, pielea delicată și zuluflii ca pana corbului. Dar o jumătate de an la Castelul Negru îi întărise mâinile și Noye zicea că se descurca binișor cu arbaleta. Dar dacă avea curajul să înfrunte ceea ce urma...

Jon se folosea de cârjă ca să se plimbe, șchiopătând. Turnul Regelui nu era cel mai înalt turn al castelului – semeață, supla și păraginita Lance deținea această onoare, deși Othell Yarwyck fusese auzit spunând că se putea prăbuși în orice clipă. Și nici cel mai puternic nu era Turnul Regelui – Turnul Străjilor, de lângă drumul regelui, era mai greu de doborât. Însă era destul de înalt, destul de rezistent și bine poziționat în spatele Zidului, cu vedere spre poartă și spre piciorul scării de lemn.

Prima oară când văzuse Castelul Negru cu ochii lui, Jon se întrebase de ce ar fi cineva atât de nesăbuit încât să construiască un castel fără ziduri. Cum putea fi apărat?

— Nu poate, îi spusese unchiul său. Tocmai despre asta e vorba. Rondul de Noapte e legat prin jurământ să nu ia parte la vrăjmășiile regatelor. Cu toate acestea, anumiți Lorzi Comandanți, mai mult trufași decât înțelepți, au uitat de jurămintele și aproape că ne-au distrus pe toți cu ambițiile lor. Lordul Comandant Runcel Hightower a încercat să lase Rondul moștenire fiului său bastard. Lordul Comandant Rodrik Flint s-a gândit să se facă Rege-de-Dincolo-de-Zid. Tristan Mudd, Nebunul Marq Rankenfell, Robin Hill... Știi că, acum șase sute de ani, comandanții de la Poarta Zăpezii și de la Fortul Noptii au pornit război *unul împotriva celuilalt*? Iar când Lordul Comandant a încercat să-i oprească, și-au unit forțele să-l omoare? Lordul Stark din Winterfell a fost nevoit să tranșeze problema... și capetele amândurora. Ceea ce nu i-a fost greu, căci *cetățile lor nu puteau fi apărate*. Rondul de Noapte a avut nouă sute nouăzeci și șase de Lorzi Comandanți înaintea lui Jeor Mormont, cei mai mulți, oameni curajoși și de onoare... dar am avut parte și de lași și de nesăbuiți, și de tirani și de nebuni. Supraviețuim fiindcă lorzii și regii Celor Șapte Regate știu că nu reprezentăm o amenințare pentru ei, oricine ar fi în fruntea noastră. Singurii noștri dușmani sunt la nord, iar la nord avem Zidul.

Numai că acum acei dușmani au trecut Zidul și se apropie dinspre sud, cugetă Jon, iar lorzii și regii Celor Șapte Regate ne-au uitat. Suntem prinși între ciocan și nicovală. Fără un zid, Castelul Negru nu putea fi apărat. Donai Noye știa asta mai bine ca oricine.

— Castelul nu le folosește la nimic, spusese armurierul adresându-se micii sale garnizoane. Bucătăriile, sala comună, grajdurile, chiar și turnurile... n-au decât să

le ia pe toate. Golim armurăria și mutăm cât putem din rezerve sus, pe Zid, și ne postăm în preajma porții.

Astfel, Castelul Negru avea, în sfârșit, un fel de zid, o baricadă în formă de semilună, înaltă de trei metri, făcută din tot ce aveau: lăzi cu piroane și butoaie cu carne de oaie în saramură, coșuri, baloți de pânză neagră, stive de bușteni, lemne tăiate, țepușe ascuțite în foc și saci peste saci de grâne. Fortificația improvizată împrejmuia două dintre cele mai importante obiective: poarta către nord și piciorul imensei scări de lemn în zigzag care se agăța de fața Zidului, suind ca un fulger tremurat, sprijinit de grinzi de lemn mari cât trunchiurile de copaci, înfipite adânc în gheață.

Jon vedea cum ultimele cârțițe își continuau lungul urcuș, zorite de frații lui. Grenn ducea un băiețel în brațe, în timp ce Pyp, două șiruri de trepte mai jos, lăsa un bătrân să se sprijine de umărul lui. Sătenii cei mai bătrâni așteptau încă întoarcerea cuștii. Văzu o mamă trăgând după ea doi copii, câte unul de fiecare mână, iar un băiat mai mare trecu în goană pe lângă ea, pe scări în sus. Mai sus cu șaptezeci de metri, Su Cer Senin și Lady Meliana (care nu era o lady, toți prietenii ei erau de acord) stăteau pe un podeț, privind spre sud. Din locul unde se aflau, vedeau mai bine fumul decât Jon, fără doar și poate. Jon se întreba ce se va întâmpla cu sătenii care hotărâseră să nu fugă. Întotdeauna se găseau câțiva prea încăpățânați, prea proști sau prea curajoși ca să fugă, câțiva care preferau să lupte, să se ascundă sau să plece genunchiul. Poate că Thennii îi vor cruța.

Ar trebui să-i atacăm noi primii, gândi Jon. *Cu cincizeci de cercetași călare, am putea să-i spulberăm pe drum.* Dar nu aveau cincizeci de cercetași și nici pe jumătate atâția cai. Garnizoana nu se întorsese încă și nu aveau cum să știe când se va întoarce, sau măcar dacă frații călare trimiși de Noye o găsiseră.

Noi suntem garnizoana, își spuse Jon, *și bine ne mai șade!* Frații pe care Bowen Marsh îi lăsase în urmă erau bătrâni, infirmi și băiețandri, întocmai cum îl prevenise Donai Noye. Pe câțiva îi vedea pe scări, urcând butoaie, pe alții la baricade: bătrânul trupeș Kegs, domol ca întotdeauna, Gheață-Desperecheată săltând vioi pe piciorul său de lemn, Ușurel, cu mințile rătăcite, care se credea reîncarnarea lui Florian Nebunul, Dilly din Dorne, Tânărul Henly (bine trecut de cincizeci de ani), Bătrânul Henly (trecut de șaptezeci), Hal Pletosul, Pătatul Pate din Iazul Fecioarelor. Vreo doi îl zăriră pe Jon privindu-i de pe Turnul Regelui și îi făcură semn cu mâna. Alții întoarseră privirea. *Încă mă consideră trădător.* Asta îi lăsa un gust amar, dar nu-i putea învinui. În definitiv, era bastard. Toată lumea știa că bastarzii sunt ușuratici și schimbători din fire, născuți fiind din minciună și desfrânare. Și își făcuse la Castelul Negru tot atâția dușmani câți prieteni... Rast era unul. Jon îl amenințase o dată că, dacă mai continua să-l chinuie pe Samwell Tarly, îl va asmuți pe Năluca să-i sfărtece beregata, iar Rast nu uita asemenea lucruri. Chiar în clipa aceea, grebla frunzele uscate, făcând mormane sub scări, dar din când în când se oprea să-i arunce lui Jon o privire

amenințătoare.

— Nu! răzni Donai Noye, la trei dintre oamenii Orașului Cârțiței, aflați undeva mai jos. Smoala merge la elevator, uleiul urcă pe scări până sus, săgețile pentru arbalete la al patrulea, al cincilea și al șaselea palier, sulile la primul și la al doilea. Untura îngrămădiți-o sub scară, da, acolo, în spatele scândurilor. Butoaiele cu carne sunt pentru baricadă. *Acum, țărani puturoși. ACUM!*

Are glas de conducător, gândi Jon. Tatăl său spunea mereu că în luptă plămânii unui căpitan erau la fel de importanți ca mâna lui dreaptă.

— Nu contează cât de viteaz sau de strălucit e un om, dacă nu-și face ordinele auzite, le-a spus fiilor săi Lordul Eddard, astfel că Robb și Jon obișnuiau să urce pe turnurile Winterfellului, strigând unul la altul, peste curte. Donai Noye i-ar fi acoperit pe amândoi. Toate cârțile erau îngrozite de el, și pe bună dreptate, de vreme ce amenința întruna să le taie capetele.

Trei sferturi dintre săteni urmaseră avertismentul lui Jon, venind să se refugieze la Castelul Negru. Noye decretase că fiecare bărbat care era încă destul de puternic să țină în mână o sulă sau să ridice un topor îl va ajuta să apere baricada. Altfel, n-aveau decât să se ducă acasă și să-și încerce norocul cu Thennii. Își golise armurăria ca să-i înarmeze cum se cuvine. Le dăduse topoare mari, cu două tășuri, pumnale ascuțite, săbii lungi, ghioage, buzdugane. Îmbrăcați în pieptare din piele și în cămăși de zale, cu jambiere să le apere picioarele și grumăjere ca să le țină capetele pe umeri, câțiva dintre ei chiar arătau a soldați. *Dacă lumina e slabă. Și dacă ești sașiu.*

Noye pusese, de asemenea, la muncă femeile și copiii. Cei prea tineri ca să lupte urmau să care apă și să se îngrijească de focuri, moașa din Orașul Cârțiței îi va ajuta pe Clydas și Maester Aemon cu răniții, iar Hobb Trei Degete avea dintr-odată mai multe ajutoare la frigări, la învârtitul în oale și la tăiatul cepei decât avea nevoie. Două dintre târfe se oferiseră chiar să lupte și se arătaseră destul de pricepute cu arbaleta ca să capete un loc pe scări, la doisprezece metri în sus.

— E frig. Satin stătea cu mâinile vârâte la subsuori, sub mantie. Avea obraji învâpăiați.

Jon se strădui să zâmbească.

— Frig e la Colții de Gheață. Asta e o zi răcoroasă de toamnă.

— Atunci, sper să nu văd niciodată Colții de Gheață. Am cunoscut cândva, în Orașul Vechi, o fată căreia îi plăcea să-și pună gheață în vin. Cred că acolo e locul cel mai nimerit pentru gheață. În vin. Satin aruncă o privire către sud și se încruntă. Crezi că santinelele de paie i-au alungat, lordul meu?

— Putem spera.

Era posibil, bănuia Jon... dar mai degrabă sălbaticii se opriseră pur și simplu pentru nițel jaf și viol în Orașul Cârțiței. Sau poate că Styr aștepta căderea nopții, ca să înainteze la adăpostul întunericului.

Orele prânzului veniră și trecură, fără urmă de Thenni pe drumul regelui. Dar Jon auzi zgomot de pași în turn și Owen Tolomacul se ivi dintr-odată prin trapă, roșu la față din pricina urcușului. Avea un coș cu chifle dulci sub un braț, o roată de brânză sub celălalt și un sac de ceapă atârându-i de o mână.

— Hobb a zis să vă hrănesc, în caz că nu vă puteți mișca de aici o vreme.

Sau poate că s-a gândit că e ultima noastră masă.

— Spune-i că-i mulțumim, Owen.

Dick Follard era complet surd, dar nasul îi funcționa de minune. Chiflele erau calde din cuptor când începu să scotocească în coș, alegând una. Găsi și o bucată de unt și întinse puțin pe chiflă cu cuțitul.

— Stafide, anunță el fericit. Și nuci. Vorbea îngălat, dar era ușor de înțeles, odată ce te obișnuiai cu el.

— O poți lua și pe a mea, zise Satin. Nu mi-e foame.

— Mânâncă, îi spuse Jon. N-ai de unde să știi când vei mai avea ocazia. Luă și el două chifle. Nucile erau de fapt alune și, în plus, stafidele erau bucăți de mere uscate.

— Vor veni astăzi sălbaticii, Lord Snow? Întrebă Owen.

— Vei afla dacă vin, răspunse Jon. Ascultă cornul.

— Două semnale. Două înseamnă sălbatici. Owen era înalt, cu părul cânepiu, prietenos. Era neobosit la muncă și surprinzător de îndemânativ când venea vorba de lucrat lemnul, de reparat catapultele sau alte treburi de felul acesta, dar așa cum era gata să spună oricui, în fragedă pruncie mama lui îl scăpase în cap și jumătate din minte i se scursese printr-o ureche.

— Ții minte unde să te duci? îl întrebă Jon.

— Trebuie să mă duc la scări, mi-a zis Donai Noye. Trebuie să urc la al treilea palier și să trag cu arbaleta în sălbatici, dacă încearcă să treacă peste barieră. Al treilea palier, unu, doi, trei. Capul i se bălăbănea în sus și-n jos. Dacă sălbaticii atacă, regele va veni să ne ajute, așa-i? E un luptător puternic, Regele Robert. Negreșit o să vină. Maester Aemon i-a trimis o pasăre.

N-avea rost să-i spună că Robert Baratheon era mort. Ar uita, așa cum uitase și înainte.

— Maester Aemon a trimis o pasăre, îl aprobă Jon. Asta păru să-l bucure pe Owen.

Maester Aemon trimisese o mulțime de corbi... nu către un singur rege, ci către patru. *Sălbatici la porți*, zicea mesajul. *Regatul în primejdie. Trimiteți tot ce puteți la Castelul Negru.* Până la Orașul Vechi și până la Citadelă zburaseră corbii și către zeci de lorzi puternici, în castelele lor. Cel mai mult își puneau nădejdea în lorzii Nordului, așa că într-acolo trimisese Aemon două păsări. Către Umberi și către Boltoni, la Castelul Cerwyn și la Castelul lui Torrhen, la Karhold și la Deepwood Motte, în Insula Ursului, la Vechiul Castel și la Garda Văduvei, Portul Alb, Barrowton și Rills, către citadela munților peste care stăpânea Casa Liddle,

către Casele Burley, Norrey, Harclay și Wull, către toți aceștia păsările negre duseseră stăruitoarea rugămintele. *Sălbatici la poartă. Nordul în pericol. Veniți cu toate forțele.*

Ei, bine, vor fi având corbii aripi, dar lorzii și regii n-au. Dacă era să vină vreun ajutor, nu va veni astăzi.

Când dimineța lăsă loc după-amiezii, fumul se risipi și cerul se însenină din nou. *Nici un nor*, gândi Jon. Era un lucru bun. Ploaia și ninsoarea le-ar fi pecetluit soarta.

Clydas și Maester Aemon aduseră cușca-troliu sus, la adăpost pe creasta Zidului, împreună cu majoritatea femeilor din Orașul Cârțiței. Oameni în negru se plimbau fără astâmpăr pe turnuri, strigând unul la altul peste curte. Septonul Cellador rostea o rugăciune împreună cu oamenii de pe baricadă, implorându-l pe Războinic să le dea putere. Surdul Dick Follard se cuibărise în mantie și dormea. Satin străbătuse sute de kilometri în cerc, de jur împrejurul crenelurilor. Zidul plângea, iar soarele trecea tiptil peste cerul albastru, fără nori. Spre seară, Owen Tolomacul se întoarse cu o pâine neagră și o găleată din cea mai bună friptură de oaie a lui Hobb, înăbușită cu bere și ceapă. Când terminară de mâncat, soarele era jos, la apus, iar umbrele erau alungite și negre pe tot cuprinsul castelului.

— Aprinde focul, îi spuse Jon lui Satin, și umple cazanul cu ulei.

Coborî scările, să zăvorască ușa, încercând să-și mai dezmoștească piciorul. Era o greșeală și își dădu seama îndată, dar strânse cârja și își văzu de treabă. Ușa către Turnul Regelui era din stejar cu drugi de fier. Ar fi putut să-i întârzie pe Thenni, dar n-avea cum să-i oprească, dacă voiau să intre. Jon trase zăvorul, trecu pe la privată – putea fi ultima lui șansă – și începu să urce șontâc, înapoi către acoperiș, strâmbându-se de durere.

Spre vest, cerul avea o culoare sângerie, dar deasupra capului era de un albastru-cobalt, bătând în violet, iar stelele începeau să răsară. Jon se așeză între două merloane, tovarăș doar cu un străjer de paie, și privi Armăsarul galopând pe cer. Sau era Lordul Coarnelor? Se întrebă unde era Năluca în clipa aceea. Se întrebă și despre Ygritte și își spuse că, dacă o ținea așa, o să-și piardă mințile.

Satin își udă pantalonii când cornul sună, dar Jon preferă să-i lase impresia că nu observă.

— Du-te și scutură-l de umăr pe Dick, îi spuse băiatului din Orașul Vechi, altfel e în stare să doarmă până ce se termină lupta.

— Mi-e frică. Fața lui Satin avea o paloare fantomatică.

— Și lor le este. Jon își sprijini cârja de un merlon și își luă arcul, îndoind lemnul de tisă neted și gros, pentru a trece o coardă prin locaș. Să nu irosești nici o săgeată dacă nu ești sigur că poți nimeri ținta, spuse el, după ce Satin îl trezi pe Dick. Avem aici o rezervă îndestulătoare, dar îndestulătoare nu înseamnă inepuizabilă. Și ca să reîncarci, pășește în spatele unui merlon, nu încerca să te ascunzi după o sperietoare. Sunt din paie și săgețile vor trece direct prin ele.

Lui Dick Follard nu se osteni să-i spună nimic. Putea să citească pe buze când era lumină destulă și nu se sinchisea de ce spuneai, dar știa totul dinainte.

Își ocupară pozițiile în trei părți ale turnului circular. Jon își atârna tolba la centură și scoase o săgeată. Era neagră, cu pene gri. Când o potrivi în arc, își aminti ce spusese Theon Greyjoy după o partidă de vânătoare.

— Mistrețul poate să-și păstreze colții și ursul ghearele, declarase el, zâmbind în felul său. Nimic nu se compară cu o pană gri de găscă.

Jon nu fusese niciodată un vânător nici pe jumătate la fel de iscusit ca Theon, dar nici nu era străin de mânuitul arcului. În preajma armurării se furișau siluete întunecate, dar Jon nu le vedea destul de bine ca să-și irosească o săgeată. Auzi strigăte îndepărtate și văzu arcașii de pe Turnul Străjilor trăgând în jos cu săgeți. Era prea departe pentru el. Dar când zări, la cincizeci de metri, trei umbre desprinzându-se de vechile grajduri, pași către crenel, își ridică arcul și întinse coarda. Alergau, așa că îi urmări așteptând, așteptând...

Săgeata şuieră ușor când părăsi coarda. O clipă mai târziu, se auzi un geamăt și, dintr-odată, doar două umbre mai traversau curtea în salturi. Alergau cât puteau de repede, dar Jon scosese deja din tolba a doua săgeată. De data aceasta se grăbi prea tare și rată. Sălbaticii dispărură până când se pregăti din nou. Căută o altă țintă și descoperi patru, alergând în jurul carcasei goale a Turnului Lordului Comandant. Lumina lunii licări pe sulile și topoarele lor și pe înfiorătoarele podoabe de pe scuturi: cranii și oase, șerpi, gheare de urs, chipuri demonice, contorsionate. *Oameni liberi*, știe Jon. Thennii aveau scuturi din piele fiartă, neagră, cu marginile și protuberanța de bronz, dar ale lor erau simple și neîmpodobite. Acestea erau scuturile mai ușoare, împletite, ale celorlalți năvălitori.

Jon trase pana de găscă în dreptul urechii, ochi și eliberă săgeata, pe urmă potrivi o alta, întinse arcul și trase din nou. Prima săgeată nimeri scutul cu gheară de urs, a doua un gât. Sălbaticul țipă, prăbușindu-se. Auzi în stânga zbârnâitul gros al arbaletei lui Dick Surdul și, o clipă mai târziu, pe cea a lui Satin.

— Am nimerit unul! țipă băiatul cu glas răgușit. L-am nimerit în piept!

— Mai nimereste încă unul! îi strigă Jon. Acum nu mai trebuia să-și caute ținte, doar să le aleagă. Doborî un arcaș sălbatic în timp ce-și potrivea arcul, pe urmă trimise o săgeată către bărbatul care lovea cu toporul poarta de intrare în Turnul lui Hardin. Acum rată, dar săgeata vibrând în stejarul ușii îl făcu pe sălbatic să se răzgândească. Abia când acesta o luă la goană, Jon îl recunoscu: era Bubo. O fracțiune de secundă mai târziu, bătrânul Mully trase o săgeată de pe Turnul Cazarmii în piciorul lui Bubo, care se îndepărtă de-a bușilea, lăsând în urma lui o dâră de sânge. *Acum n-o să se mai plângă de furuncul*, gândi Jon.

Când tolba i se goli, se duse după alta și se mută lângă un alt crenel, umăr lângă umăr cu Surdul Dick Follard. Jon trăgea trei săgeți la fiecare săgeată a lui Dick, dar acesta era avantajul arcurilor. Unii susțineau că arbaleta te apără mai

bine, însă era înceată și incomod de reîncărcat. Auzea sălbaticii strigând unul la altul și, undeva către vest, un corn de război sună. În lume nu mai existau decât umbra și lumina lunii, iar timpul devenise o repetare nesfârșită a acelorași gesturi: potrivește, întinde, trage. Săgeata unui sălbatic sfârtecă gâtul omului de paie de lângă el, dar Jon Snow nici nu băgă de seamă. *Ajutați-mă să trimit o singură săgeată fără greș în trupul Magnarului din Thenn*, se rugă el la zeii tatălui său. Măcar Magnarul era un dușman pe care-l putea urî. *Dați-mi-l pe Styr*.

Degetele începuseră să-i înțepenească, degetul mare îi sângera, dar potrivea săgeata, întinse arcul și trase. Privirea îi fu atrasă de o vâlvătaie și se întoarse, văzând ușa sălii comune în flăcări. În doar câteva clipe, întregul castel de lemn ardea. Știa că Hobb Trei-Degete și ajutoarele sale din Orașul Cârțiței erau în siguranță, pe creasta Zidului, și totuși, se simți ca și cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.

— JON! răcni Dick Surdul, cu glasul său îngălat. Armurăria!

Îi vedea pe acoperiș. Unul avea o torță. Dick săltă pe crenel, să poată ținti mai bine, își ridică arbaleta pe umăr și trimise o săgeată zbârnâitoare către omul cu torță. Rată.

Însă arcașul aflat mai jos își nimeri ținta.

Follard nu scoase nici un sunet, doar se prăvăli cu capul înainte, peste parapet. Erau treizeci de metri până la curtea de dedesubt. Jon auzi bufnitura în timp ce se uita pe după un străjer de paie, încercând să vadă de unde venise săgeata. La nici trei metri de trupul lui Dick Surdul, zări un scut de piele, o mantie zdrențuită, o claie de păr roșu, des. *Sărutată de foc*, gândi el, *norocoasă*. Își ridică arcul, dar degetele refuzau să i se desfacă, iar în clipa următoare fata dispăru la fel de repede cum apăruse. Jon se răsuci, înjurând, și trimise o săgeată către oamenii de pe acoperișul armurăriei, dar îi pierdu și pe ei.

Între timp, grajdurile dinspre est erau în flăcări și dinspre staule se revărsa un fum negru, amestecat cu smocuri de paie aprinse. Când acoperișul se prăbuși, flăcările se ridicară vuind atât de răsunător, încât aproape că acoperiră cornii de război ai Thennilor. Cincizeci de Thenni tropăiau pe drumul regelui, încolonați, cu scuturile ridicate deasupra capului. Alții mișunau prin grădina de legume, prin curtea de piatră, în jurul vechii fântâni secate. Trei doborăseră ușile de la apartamentele Maesterului Aemon, pătrunzând în cetatea de lemn de sub stâncărie, iar în vârful Turnului Tăcerii se ducea o luptă disperată, săbii lungi împotriva topoarelor de bronz. Nimic din toate acestea nu conta. *Dansul continuă*, gândi Jon.

Se apropie șontâc de Satin și îl înhață de umăr.

— Hai cu mine! țipă el. Împreună, se îndreptară către parapetul dinspre nord, de unde se vedeau poarta și zidul de bușteni, butoaie și saci de grâne al lui Donai Noye. Thennii ajunseră acolo înaintea lor. Purtau coifuri, iar pe cămășile lungi de piele aveau cusute discuri subțiri de bronz. Mulți mânuiau topoare de bronz, însă

câțiva aveau topoare din piatră. Alții, mai mulți, țineau în mâini sulite scurte, cu capete în formă de frunză, care sclipeau roșietice în lumina grajdurilor în flăcări. Strigau în Limba Veche în timp ce atacau baricada, lovind cu sulitele, legănându-și topoarele, împrăștiind grânele și sângele cu același elan, sub ploaia de săgeți a arcașilor și arbaletistilor postați de Donai Noye pe scară.

— Ce facem? strigă Satin.

— Îi omoram, îi strigă înapoi Jon, cu o săgeată neagră în mână.

Nici un arcaș n-ar fi putut spera la o țintă mai ușoară. Thennii stăteau cu spatele la Turnul Regelui, atacând bariera în formă de semilună, cățărându-se peste saci și butoaie, pentru a ajunge la oamenii în negru. Din întâmplare, Jon și Satin își aleseră aceeași țintă. Tocmai ajunsese în vârful baricadei, când o săgeată de arc i se înfipse în gât și una de arbaletă între omoplați. O clipă mai târziu, o sabie lungă îl lovi în burtă și omul căzu peste cel din spatele lui. Jon întinse mâna după tolbă și o găsi din nou goală. Satin ridică arbaleta. Jon îl lăsă acolo și plecă după alte săgeți, dar nu apucă să facă mai mult de trei pași că trapa se deschise dintr-odată în fața lui. *La naiba, nici măcar n-am auzit ușa scârțâind.*

N-avea timp să gândească, să-și facă planuri sau să strige după ajutor. Jon aruncă arcul, întinse mâna peste umăr, smulse Gheara Lungă din teacă și îi îngropa lama în fruntea primului cap care se ivi pe acoperișul turnului. Bronzul nu era un obstacol pentru oțelul valyrian. Lovitura tăie direct prin coif și adânc în țeasta Thennului, care se prăbuși de unde venise. După urlete, Jon își dădu seama că mai erau și alții în spatele lui. Se retrase și îl strigă pe Satin. Următorul om care reuși să ajungă sus se alese cu o săgeată de arbaletă în obraz. Dispăru și el.

— Uleiul, zise Jon.

Satin clătină aprobator din cap. Înghățară mânușile căptușite pe care le lăsaseră lângă foc, ridicară cazanul greu cu ulei fierbinte și îl turnară prin trapă, peste Thennii de dedesubt. Jon nu auzise niciodată ceva mai îngrozitor decât acele răcnete, iar Satin părea în pragul leșinului. Jon închise trapa cu piciorul, așeză cazanul greu de fier peste ea și îl scutură zdravăn pe băiatul cu chip frumos:

— Vomită mai târziu. *Vino!*

Lipsiseră de lângă parapet doar câteva clipe, dar jos, totul se schimbase. O duzină de frați în negru și câțiva oameni din Orașul Cârțiței stăteau încă deasupra lăzilor și a butoaielor, dar sălbaticii mișunau de-a lungul semilunii, împingându-i înapoi. Jon văzu un sălbatic vârându-și sulița în burta lui Rast și ridicându-l în aer cu putere. Tânărul Henly era mort, Bătrânul Henly pe moarte, înconjurat de dușmani. Îl vedea pe Ușurel răsucindu-se și lovind cu sabia, râzând ca un nebun, sărind de pe un butoi pe altul, cu mantia fluturând. Un topor de bronz îl nimeri chiar sub genunchi și râsul i se transformă într-un țipăt bolborosit.

— Îi înfrâng, zise Satin.

— Nu, făcu Jon, sunt înfrânți!

Totul se petrecu repede. O cârțiță o luă la fugă și pe urmă o alta și în scurt timp

toți sătenii își aruncau armele și părăseau baricada. Frații erau prea puțini ca să reziste singuri. Jon îi privi încercând să formeze un șir, ca să se retragă în ordine, dar Thennii trecură peste ei cu săbii și topoare, și apoi fugeau și ei. Dilly din Dorne alunecă și căzu cu fața în jos și un sălbatic îi înfipse o sulită între omoplați. Kegs, mișcându-se încet și gâfâind, aproape că ajunsese la piciorul scării, când un Thenn îl prinse de pulpana mantiei și îl trase... dar o săgeată de arbaletă îl doborî înaintea ca toporul lui să cadă.

— L-am nimerit, triumfă Satin, în timp ce Kegs se îndreptă către scară clătînându-se și începu să urce treptele de-a bușilea.

Poarta e pierdută. Donai Noye o zăvorâse, dar era acolo, la îndemâna sălbaticilor, cu drugii de fier aruncând sclipiri roșii în lumina focului, cu tunelul rece și negru în spate. Nimeni nu se întorsese s-o apere. Singurul loc sigur rămânea creasta Zidului, la două sute cincizeci de metri în sus pe scara întortocheată de lemn.

— La ce zei te rogi? îl întrebă Jon pe Satin.

— La Cei Șapte, răspunse băiatul din Orașul Vechi.

— Roagă-te, atunci. Roagă-te la zeii tăi noi, iar eu o să mă rog la zeii mei vechi. Acum venea momentul decisiv.

Cu zăpăceala de la trapă, Jon uitase să-și umple tolba. Se întoarse, șchiopătând, o umplu și își luă arcul. Cazanul nu se clintise de când îl lăsaseră acolo, așa că, deocamdată, păreau în siguranță. *Dansul continuă, iar noi îl urmărim de la galerie,* gândi el, întorcându-se șontac. Satin trăgea în sălbaticii de pe trepte, apoi se ghemuia în spatele unui merlon să-și reîncarce arbaleta. *O fi el frumușel ca o fată, dar e iute.*

Adevărata bătălie se ducea pe scări. Noye așezase sulitași pe primele două paliere, dar fuga sătenilor îi speriasse și li se alăturaseră, gonind în sus, către al treilea palier, cu Thennii în spatele lor, omorându-i pe cei rămași în urmă. Arcașii și arbaletisti de pe palierul de sus încercau să tragă peste capetele lor. Jon potrivi o săgeată, întinse arcul și trase, văzând mulțumit cum unul dintre sălbatici se rostogolește pe scări. Căldura focurilor făcea Zidul să plângă, iar flăcările dansau și sclipeau pe gheață. Scările se clătinau sub pașii oamenilor ce alergau să se salveze.

Din nou, Jon potrivi săgeata, întinse arcul și trase, dar singurul arcaș era el și singurul arbaletist era Satin, iar sălbaticii erau șaiszeci-șaptezeci la număr. Thenni tropăind în sus pe scări, omorând în calea lor, îmbătați de victorie. La cel de-al patrulea palier, trei frați în mantii negre stăteau umăr la umăr, cu săbiile în mâini, și lupta începu din nou, pentru scurt timp. Erau doar trei și în curând valul de sălbatici îi mătură, iar sângele lor șiroi pe scări.

— Niciodată nu e omul mai vulnerabil în luptă decât atunci când fuge, îi spusese cândva lui Jon Lordul Eddard. Un om care fuge e pentru un soldat ca un animal rănit. Îi stârnește pofta de sânge.

Arcașii de la palierul al cincilea o luară la goană înainte ca sălbaticii să ajungă la ei. Era o debandadă. O debandadă roșie.

— Adu torțele, îi spuse Jon lui Satin.

Lângă foc erau așezate grămadă patru torțe, cu capetele înfășurate în cârpe uleiate. Mai erau acolo și o duzină de săgeți. Băiatul din Orașul Vechi vâri o torță în foc, până când se aprinse cu flăcări strălucitoare, iar pe celelalte le aduse sub braț, neaprinse. Părea din nou speriat, și avea de ce. Jon era speriat și el.

Atunci îl văzu pe Styr. Magnarul escalada baricada, călcând peste sacii spărți de grâne, peste butoaiile sfărâmate, peste trupuri de prieteni și dușmani deopotrivă. Armura lui de bronz cu solzi arunca scilipiri întunecate în lumina torței. Styr își scosese coiful, să scruteze scena triumfului său, și bastardul chel, fără urechi, zâmbea. În mână avea o sulită lungă din lemnul copacului inimii, cu un cap de bronz împodobit. Când văzu poarta, arătă spre ea cu sulita și strigă ceva în Limba Veche, adresându-se celor câțiva Thenni din preajma lui. *Prea târziu, gândi Jon. Dacă ți-ai fi condus oamenii peste baricadă, poate că ai fi reușit să salvezi câțiva.*

Sus, un corn de război sună, un sunet lung și grav. Nu de pe creasta Zidului, ci de la al nouălea palier, la șaptezeci de metri înălțime, unde se afla Donai Noye.

Jon potrive o săgeată de foc în arc, iar Satin o aprinse cu torța. Păși către parapet, întinse arcul, ochi și trase. Săgeata țâșni, lăsând în urma ei un alai de panglici învăpăiate și, cu o bufnitură, își atinse ținta, trosnind. Nu pe Styr. Treptele. Sau mai exact, butoaiile mari și mici și sacii pe care Donai Noye îi stivuisse *sub* trepte, la primul palier, butoaiile cu untură și ulei de lampă, sacii cu frunze și cârpe uleiate, buștenii crăpați, scoarța de copac și talașul.

— Încă o dată, zise Jon. Încă o dată, încă o dată.

Alți arcași trăgeau și ei de pe fiecare turn, unii trimitându-și săgețile în arcuri înalte, pentru a se prăbuși în fața Zidului. Când rămaseră fără săgeți de foc, Jon și Satin începură să aprindă torțele și să le arunce de pe creneluri.

Sus, deasupra lor, un alt foc înflorea. Vechile trepte de lemn înghițiseră uleiul ca un burete, iar Donai Noye le îmbibase cu totul, de la cel de-al nouălea palier până jos, la al șaptelea. Jon nu putea decât să spere că ai lor reușiseră să ajungă la loc sigur înainte ca Noye să arunce torțele. Frații în negru, cel puțin, cunoșteau planul, dar sătenii nu.

Vântul și focul isprăviră treaba. Jon nu avea altceva de făcut decât să privească. Cu flăcări deasupra și flăcări dedesubt, sălbaticii nu aveau unde să fugă. Unii își continuă urcușul și muriră. Alții începură să coboare și muriră. Câțiva rămaseră pe loc. Muriră și ei. Mulți săriră de pe trepte înainte să-i cuprindă flăcările și muriră căzând. Vreo douăzeci de Thenni erau încă îngrămădiți între focuri când gheața se crăpă din pricina căldurii și partea de jos a scării, o treime întreagă, se prăbuși împreună cu tone și tone de gheață. Acea a fost ultima oară când Jon l-a văzut pe Styr, Magnarul Thennilor. *Zidul se apără singur, gândi el.*

Jon îl rugă pe Satin să-l ajute să coboare în curte. Piciorul rănit îl durea atât de tare încât abia putea să umble, chiar și cu cârja.

— Adu torța, îi spuse băiatului din Orașul Vechi. Trebuie să cauți pe cineva. Pe trepte fuseseră mai cu seamă Thenni. Cu siguranță câțiva dintre oamenii liberi scăpaseră. Oamenii lui Mance, nu ai Magnarului. Poate că ea era printre ei. Astfel, coborâră peste cadavrele celor care încercaseră să treacă prin trapă. Jon băjbăia prin întuneric, cu cârja sub un braț și cu celălalt pe după umerii unui băiat din bordelul Orașului Vechi.

Din grajduri și din sala comună nu mai rămăsese decât cenușa fumegândă, dar focul continua să-și reverse furia asupra zidului, urcând treaptă cu treaptă, palier cu palier. Din când în când, se auzeau un vaier și apoi un pârâit și o altă bucată de gheață se desprindea de Zid, prăbușindu-se. Aerul era încărcat de cenușă și cristale de gheață.

Îl găsi pe Quort mort și pe Degete-de-Piatră murind. Găsi și câțiva Thenni, morți sau agonizând. Thenni pe care nu-i cunoscuse niciodată cu adevărat. Îl găsi pe Bubo, vlăguit din pricina sângelui pe care-l pierduse, dar încă în viață.

Pe Ygritte o găsi rășchirată pe un petec de zăpadă învechită, sub Turnul Lordului Comandant, cu o săgeată între sâni. Pe față i se așternuseră cristale de gheață și, în lumina lunii, părea că poartă o mască argintie, sclipitoare.

Jon văzu că săgeata era neagră, dar avea pene albe de rață. *Nu e a mea*, își spuse, *nu e o săgeată a mea*. Dar se simțea de parcă ar fi fost. Când îngenunche lângă ea în zăpadă, ochii i se deschisera.

— Jon Snow, zise Ygritte, foarte încet. Glasul ei suna ca și cum săgeata i-ar fi nimerit un plămân. *Asta e un castel adevărat? Nu doar un turn?*

— Da.

Jon îi luă mâna.

— Bine, șopti ea. Voiam să văd un castel adevărat, înainte... înainte să...

— Vei vedea o sută de castele, îi promise el. Bătălia s-a terminat. Maester Aemon te va îngriji. Îi atinse părul. Ești sărutată de foc, ai uitat? Norocoasă. N-ajunge o săgeată ca să te omoare. Aemon ți-o va scoate, te va bandaja și-ți va da niște lapte de mac pentru dureri.

Ygritte zâmbi.

— Îți amintești peștera? Ar fi trebuit să rămânem acolo, ți-am spus.

— Ne vom întoarce în peșteră, spuse el. N-o să mori, Ygritte. Nu.

— Oh. Ygritte îi cuprinse obrazul în palmă. Nimic nu știi, Jon Snow, suspină ea și muri.

BRAN

— E doar un alt castel gol, zise Meera Reed, privind peste pustiul de pietriș,

dărâmături și buruieni.

Nu, gândi Bran. *E Cetatea Noptii și aici e capătul lumii.* În munți, nu se putuse gândi decât să ajungă la Zid și să găsească cioara cu trei ochi, dar acum erau aici și sufletul îi era plin de spaime. Visul pe care-l avusese... visul pe care *Vară* îl avusese... *Nu, nu trebuie să mă gândesc la acel vis.* Nici măcar nu le spusese fraților Reed, deși cel puțin Meera părea să simtă că era ceva în neregulă. Dacă nu vorbea despre el, poate că va reuși să uite că l-a visat, și pe urmă se va dovedi că nu era adevărat, iar Robb și Vântul Cenușiu vor fi încă...

— Hodor.

Hodor se mișcă și Bran se mișcă împreună cu el. Mergeau de ore și ore. *Cel puțin el nu se teme.* Lui Bran îi era frică de locul acesta și aproape la fel de frică s-o recunoască în fața fraților Reed. *Sunt prinț al Nordului, un Stark din Winterfell, aproape bărbat în toată firea. Trebuie să fiu curajos ca Robb.*

Jojen își ridică privirea spre el, cu ochii săi de un verde întunecat.

— Nu e nimic aici, Alteță. N-avem ce să pățim.

Bran nu era atât de sigur. Cetatea Noptii apărea în unele dintre cele mai înfricoșătoare povești ale Bătrânei Nan. Aici domnise Regele Noptii, înainte ca numele lui să fie șters din amintirea oamenilor. Aici era locul unde Bucătarul Șobolan îi servise regelui andalilor plăcinta lui cu carne de prinț și șuncă, unde străjuiseră cele șaptezeci și nouă de santinele, unde tânăra și curajoasa Dany Flint fusese siluită și apoi ucisă. Acesta era castelul unde Regele Sherit își rostise blestemul asupra vechilor andali, unde ucenicii înfruntaseră năluca ce li se arăta noaptea, unde orbul Symeon Ochi-de-Stele văzuse câinii iadului luptându-se. Toporul Nemilos străbătuse odinioară aceste curți și escaladase aceste turnuri, măcelărindu-și frații în întuneric.

Toate acestea se petrecuseră, într-adevăr, cu sute și mii de ani în urmă, și poate că unele nu se întâmplaseră niciodată. Maester Luwin spunea mereu că poveștile Bătrânei Nan n-ar trebui înghițite pe de-a-ntregul. Dar o dată, când unchiul său a venit să-i viziteze tatăl, Bran l-a întrebat despre Cetatea Noptii. Benjen Stark n-a spus că poveștile erau adevărate, dar nici că nu erau. Doar a ridicat din umeri, zicând:

— Am părăsit Cetatea Noptii acum două sute de ani. De parcă acesta ar fi fost un răspuns.

Bran se forță să privească împrejur. Era o dimineață rece, dar senină, cu soarele strălucind pe cerul albastru, fără nori, însă lui Bran nu-i plăceau *zgomotele*.

Tremurând printre turnurile sfărâmate, vântul scotea un șuier zbuciumat, zidurile gemeau și apoi se linișteau, și Bran auzea șobolanii rășcâind pe sub podelele castelului. *Copiii Bucătarului Șobolan, fugind de tatăl lor.* Curțile erau mici păduri, unde copaci țepoși își atingeau crengile goale unele de altele și frunzele moarte mișunau ca gândacii peste peticele de zăpadă îngălbenită. Pe

locul unde se aflaseră grajdurile creșteau pomi, iar prin gaura din acoperișul boltit al bucătăriei își făcea loc un copac al inimii, alb și chircit. Nici măcar Vară nu se simțea în largul lui acolo. Bran se strecură în pielea lui, doar pentru o clipă, să adulmece locul. Nici mirosul nu-i plăcea.

Și nu aveau pe unde să pătrundă.

Bran îi prevenise. Le spusese iar și iar, dar Jojen Reed insistase să vadă cu ochii lui. Avusese un vis verde, zicea, și visele lui verzi nu mințeau. *Dar nici nu deschid porți, gândi Bran.*

Poarta care străjuia Cetatea Noptii fusese zăvorâtă din ziua în care frații în negru își încărcaseră catării și caii și plecaseră către Lacul Adânc. Bariera-ghilotină fusese coborâtă, lanțurile care o ridicau, luate, tunelul blocat cu pietre și moloz, care înghețaseră laolaltă, devenind de nepătruns, ca Zidul însuși.

— Ar fi trebuit să-l urmărim pe Jon, zise Bran când văzu tunelul. Se gândea adesea la fratele lui vitreg, din noaptea când Vară îl văzuse îndepărtându-se călare prin furtună. Ar fi trebuit să găsim drumul regelui și să ne ducem la Castelul Negru.

— E riscant, prințe, spuse Jojen. Ți-am spus de ce.

— Dar sunt *sălbatici*. Au ucis un om și voiau să-l omoare și pe Jon. Jojen, erau o sută.

— Așa ai spus tu. Noi suntem patru. L-ai ajutat pe fratele tău, dacă a fost el cu adevărat, dar era să-l pierzi pe Vară.

— Știu, zise Bran nefericit.

Lupul străvechi omorâse trei sălbatici, poate patru, dar fuseseră prea mulți. Când s-au strâns cu toții în jurul bărbatului înalt, fără urechi, Bran a încercat să se furișeze prin ploaie, dar o săgeată a fășnit spre el și junghiul neașteptat de durere l-a făcut să iasă din pielea lupului și să reentre în propria lui piele. După ce, în sfârșit, furtuna s-a potolit, s-au cuibărit unul în altul, în întuneric, fără foc, vorbindu-și puțin și numai în șoaptă, ascultând răsuflarea grea a lui Hodor și întrebându-se dacă sălbaticii ar putea încerca să traverseze lacul în zori. Bran a pornit după Vară de mai multe ori, dar durerea pe care a găsit-o în trupul lupului l-a alungat înapoi, așa cum o oală încinsă te face să-ți retragi mâna, chiar dacă vrei s-o apuci. Numai Hodor dormise în noaptea aceea, zvârcolindu-se și murmurând *Hodor, hodor*. Bran era îngrozit la gândul că Vară murea undeva, în întuneric. *Vă rog, zei vechi, ați luat Winterfellul, mi-ați luat tatăl și picioarele, vă rog nu-l luați și pe Vară. Și vegheați asupra lui Jon Snow și alungați-i pe sălbatici.*

Nici un copac al inimii nu creștea pe insula aceea stâncoasă de pe lac, dar cumva, vechii zei trebuie să-l fi auzit. Sălbaticii nu s-au grăbit să plece în dimineața următoare. Au dezbrăcat trupurile morților și pe al bătrânului pe care îl omorâseră, au prins câțiva pești din lac și apoi a urmat un moment înspăimântător, când trei dintre ei au găsit drumul de pietre și au pornit în larg... dar acolo unde

cărarea se întorcea, au pierdut-o și doi s-ar fi înecat dacă nu i-ar fi scos ceilalți afară. Bărbatul înalt și pleșuv a răcnit la ei, cu vorbele răsunându-i peste apă, într-o limbă pe care nici măcar Jojen n-o cunoștea, și puțin mai târziu și-au adunat scuturile și sulile și au pornit spre nord-est, pe același drum pe care o luase Jon.

Bran ar fi vrut să plece și el, să-l caute pe Vară, dar Jojen l-a oprit.

— Mai rămânem o noapte, i-a spus el, să ne ținem departe de sălbatici. Doar nu vrei să-i mai întâlnești.

Târziu în după-amiaza aceea, Vară s-a întors de pe unde s-o fi ascuns, târându-și piciorul din spate. A mâncat o parte din hoiturile de la han, alungând ciorile, pe urmă a înnotat către insulă. Meera i-a scos săgeata frântă din picior și i-a frecat rana cu seva unor plante pe care le-a găsit crescând la baza turnului. Lupul străvechi șchiopăta și acum, dar lui Bran i se părea că tot mai puțin în fiecare zi. Zeii îl auziseră.

— Poate c-ar trebui să căutăm alt castel, îi sugeră Meera fratelui său. Poate că în altă parte putem intra pe poartă. Aș putea să plec în cercetare, dacă vrei, aș merge mai repede de una singură.

Bran își scutură capul.

— Dacă mergi spre est, acolo e Lacul Adânc, pe urmă Poarta Reginei. La vest se află Hotarul Gheții. Toate vor fi la fel, numai că mai mici. Toate porțile sunt zăvorâte, în afară de cele de la Castelul Negru, Eastwatch și Turnul Umbrei.

La acestea, Hodor spuse *Hodor*, iar frații Reed schimbară o privire.

— Aș putea măcar să mă urc pe creasta Zidului, hotărî Meera, poate că văd ceva de acolo, de sus.

— Ce ai putea spera să vezi? Întrebă Jojen.

— *Ceva*, răspunse Meera și de data asta era de neclintit.

Eu ar trebui să mă urc. Bran își ridică privirea, uitându-se la Zid și se imagină escaladându-l pas cu pas, vârandu-și degetele în crăpăturile gheții și săpându-și sprijin cu vârfurile picioarelor. Asta îl făcu să zâmbească, uitând o clipă de toate, de vise, de sălbatici și de Jon – de *toate*. Când era mic, escaladase zidurile Winterfellului și fiecare turn, dar nici unul nu fusese atât de înalt. Și erau numai din piatră. Zidul *părea* de piatră, gri și plin de scobituri, dar când norii se împrăștiu și soarele își revărsa altfel lumina peste el, se transforma dintr-odată, înfățișându-se alb și albastru și sclipitor. Era capătul lumii, așa spunea mereu Bătrâna Nan. Dincolo de el sălășluiau monștri, uriași și vampiri, dar nu puteau răzbate atât timp cât Zidul se înălța neclintit. *Vreau să stau sus, cu Meera, gândi Bran. Vreau să stau sus și să văd.*

Dar era un băiat infirm, cu picioare nevolnice, așa că nu putea decât să privească de jos cum Meera urca în locul lui.

Meera nu se *cățara* cu adevărat, așa cum se cățăraseră el. Nu făcea decât să urce niște trepte pe care Rondul de Noapte le cioplise cu sute și mii de ani în urmă. Și-l amintea pe Maester Luwin spunând că Cetatea Noptii era singurul castel unde

treptele erau tăiate în gheața Zidului însuși. Sau poate unchiul Benjen spusese asta. Castelele mai noi aveau scări de lemn sau de piatră sau lungi urcușuri de pământ și pietriș. *Gheața e prea înșelătoare*. Unchiul lui era cel care-i spusese asta. Zicea că stratul exterior al Zidului plângea uneori cu lacrimi de gheață, deși mijlocul rămânea înghețat, tare ca piatra. Probabil că treptele se topiseră și înghețaseră la loc de mii de ori, de când ultimul frate în negru părăsise castelul, și de fiecare dată când se întâmpla așa, se strâmbau puțin și deveneau mai netede și mai periculoase.

Și mai mici. *E aproape ca și cum Zidul le-ar înghiți înapoi*. Meera Reed avea mersul sigur, dar înainta încet, pășind de pe o treaptă pe alta. În două locuri, unde treptele aproape dispăruseră, se lăsă în patru labe. *Când va coborî va fi și mai rău*, gândi Jon, urmărind-o. Oricum, își dorea să fi fost el acolo, sus. Când ajunse în vârf, urcând de-a bușilea pe ciaturile de gheață care erau tot ce mai rămăsese din treptele de sus, Meera se făcu nevăzută.

— Când o să coboare? îl întrebă Bran pe Jojen.

— Când va fi gata. O să vrea să se uite bine... la Zid și la ce e dedesubt. Ar trebui să facem același lucru aici, jos.

— Hodor? făcu Hodor, neîncrezător.

— Poate găsim ceva, stăruie Jojen.

Sau poate ne găsește ceva pe noi. Dar Bran nu putea spune asta, nu voia ca Jojen să-l creadă laș.

Așadar, porniră să exploreze, cu Jojen Reed în frunte, Bran în coșul său, pe spatele lui Hodor, și Vară, cu pas domol pe lângă ei. O dată, lupul străvechi se năpusti pe o ușă întunecată și se întoarse, o clipă mai târziu, cu un șobolan între dinți. *Bucătarul Șobolan*, gândi Bran, dar avea altă culoare și nu era mai mare decât o pisică. Bucătarul Șobolan era alb și aproape cât o purcea...

Cetatea Noptii avea o mulțime de uși întunecate și o puzderie de șobolani. Bran îi auzea vânzolindu-se prin beciuri și cămări și prin labirintul de tuneluri negre ca smoala care le legau. Jojen voia să meargă să scoțoească acolo, jos, dar Hodor spuse *Hodor*, iar Bran *nu*. Jos, în bezna de sub Cetatea Noptii, se aflau lucruri mai rele decât șobolanii.

— Pare un loc foarte vechi, spuse Jojen, când coborâră într-o galerie unde lumina soarelui scapără săgeți prăfoase prin ferestrele goale.

— De două ori mai vechi decât Castelul Negru, răspunse Bran, amintindu-și. A fost primul castel de la Zid și cel mai mare.

Dar totodată, era primul castel părăsit, încă de pe vremea Bătrânului Rege. Chiar și pe atunci era gol pe trei sferturi și prea costisitor de întreținut. Buna Regină Alysanne a propus ca Rondul să-l schimbe cu un castel mai mic și mai nou, într-un loc aflat la doar zece kilometri spre est, unde Zidul ocolea țărmul unui frumos lac verde. Lacul Adânc a fost plătit cu giuvaierile reginei și construit de oamenii trimiși la nord de Bătrânul Rege, și frații în negru au lăsat Cetatea

Neagră pe seama șobolanilor.

Dar asta se întâmplase cu două secole în urmă. Acum Lacul Adânc era gol ca și castelul pe care îl înlocuise, iar Cetatea Noptii...

— Sunt fantome aici, zise Bran. Hodor mai auzise toate aceste povești, dar poate că Jojen nu. *Fantome bătrâne*, dinainte de Bătrânul Rege, chiar de dinainte de Aegon Dragonul. Șaptezeci și nouă de dezertori care au plecat la sud, să se facă haiduci. Unul dintre ei era mezinul Lordului Ryswell, așa că, atunci când au ajuns la ținutul gorganelor, au căutat adăpost în castelul lui. Dar Lordul Ryswell i-a luat prizonieri și i-a trimis înapoi la Cetatea Noptii. Lordul Comandant a ordonat să fie săpate gropi pe creasta Zidului, i-a vârat pe dezertori în ele și i-a acoperit de vii cu gheață. Au sulite și corni și cu toții stau cu fața spre nord. Li se spune cele șaptezeci și nouă de santinele. În viață, și-au părăsit posturile, astfel că în moarte straja lor nu se sfârșește niciodată. Ani mai târziu, când Lordul Ryswell era bătrân, pe moarte, a cerut să fie dus la Cetatea Noptii, ca să îmbrace veșmintele negre și să stea lângă fiul său. Îl trimisese înapoi la Zid de dragul onoarei, dar încă îl iubea, așa că a venit să stea de strajă împreună cu el.

Își petrecură o jumătate de zi scotocind prin castel. Unele turnuri se prăbușiseră, iar altele păreau periculoase, dar urcară în clopotniță (clopotele dispăruseră) și în stâncărie (păsările dispăruseră). Sub berărie, descoperiră o cramă cu butoaie imense de stejar care sunau goale sub loviturile lui Hodor. Găsiră și o bibliotecă (rafturile și lăzile erau distruse, cărțile dispărute, iar șobolanii erau pretutindeni). Găsiră o temniță umedă și întunecoasă, cu celule mari cât să adăpostească cinci sute de prizonieri, dar când Bran se agăță de una dintre zăbrelele ruginite, aceasta i se sfarmă în mână. Din sala mare mai rămăsese doar un perete crăpat, baia părea să se scufunde în pământ, și o imensă tufă de măracini pusese stăpânire pe curtea din fața armurăriei, unde, odinioară, frații în negru truseră cu sulita, scutul și sabia. Armurăria și fierăria erau încă în picioare, dar pânzele de păianjen, șobolanii și praful luaseră locul săbiilor, foalelor și nicovalei. Uneori Vară auzea sunete la care Bran părea surd, sau își dezvelea colții către nimic, zburându-și blana de pe ceafă... dar Bucătarul Șobolan nu-și făcu apariția, nici cele șaptezeci și nouă de santinele, nici Toporul Nemilos. Bran se simțea ușurat. *Poate că e doar un vechi castel gol și părăginit.*

Când Meera se întoarse, soarele era doar răsufierea unei săbii deasupra dealurilor dinspre apus.

— Ce ai văzut? o întrebă fratele ei, Jojen.

— Am văzut o pădure bântuită, răspunse ea pe un ton melancolic. Munți sălbatici cât vezi cu ochii, acoperiți de copaci pe care nici o secure nu i-a atins vreodată. Am văzut lumina soarelui sclipind pe luciul unui lac și norii adunându-se dinspre apus. Am văzut petice de zăpadă întărită și țurțuri lungi ca niște țepușe. Am văzut chiar și un șoim zburând în cercuri. Cred că m-a văzut și el. I-am făcut semn cu mâna.

— Ai văzut o cale de coborâre? Întrebă Jojen.

Meera clătină din cap.

— Nu, e o pantă abruptă, iar gheața e atât de netedă... Poate c-aș fi în stare să cobor, dacă aș avea o sfoară bună și un topor să-mi tai sprijin pentru mâini, dar...

— ... dar nu și noi, termină Jojen.

— Nu, întări sora lui. Ești sigur că ăsta e locul pe care l-ai văzut în vis? Poate că suntem în alt castel.

— Nu, ăsta e. E o poartă aici.

Da, gândi Bran, dar e blocată cu pietre și gheață.

Pe măsură ce soarele cobora, umbrele turnurilor se alungeau și vântul sufla tot mai tare, stârnind prin curte frunzele moarte, uscate. Amurgul care se lăsa îi aduse lui Bran în minte altă poveste a Bătrânei Nan, povestea Regelui Noptii. Fusese cel de-al treisprezecelea bărbat din fruntea Rondului de Noapte, spunea ea, un luptător care nu știa ce-i teama.

— Și asta era greșeala lui, adăuga ea de fiecare dată, căci orice om trebuie să cunoască teama. O femeie i-a adus pierzania, o femeie pe care o zărise de pe Zid, cu pielea albă ca lumina lunii și ochii asemeni stelelor albastre. Netemându-se de nimic, a urmărit-o, a prins-o și i a iubit-o, dar pielea ei era rece ca gheața, iar când i-a dat sămânța lui, i-a dat și sufletul.

A adus-o la Cetatea Noptii, a proclamat-o regină, și cu nemaivăzute vrăjitorii i-a prins pe Frații Jurați în mrejele lui. Timp de treisprezece ani au domnit cei doi, Regele Noptii și regina lui moartă, până când, în cele din urmă, un Stark de la Winterfell și Joramun al sălbaticilor și-au unit forțele să elibereze Rondul de vrajă. După căderea lui, când s-a descoperit că aducea ofrande Celorlalți, toate mărturiile care pomeneau de Regele Noptii au fost distruse, iar numele lui interzis.

— Unii spun că era un Bolton, încheia mereu Bătrâna Nan. Unii spun că era un Magnar din Skogos, alții că era Umber Flint sau Norrey Stone. Unii vor să te facă să crezi că era un Woodfoot, dintre cei care stăpâneau Insula Ursului înainte de venirea oamenilor de fier. Dar nu. A fost un Stark, fratele celui care l-a doborât. Apoi îl ciupea întotdeauna pe Bran de nas, asta nu va uita niciodată. A fost un Stark de Winterfell și, cine știe? Poate că îl chema *Brandon*. Poate că a dormit chiar în patul ăsta, chiar în camera asta.

Nu, gândi Bran, dar a umblat în castelul ăsta, unde vom dormi la noapte. Ideea nu-l încânta defel. În lumina zilei, Regele Noptii era un om oarecare, spunea mereu Bătrâna Nan, dar noaptea era numai și numai a lui. *Și se întunecă.*

Frații Reed hotărâră că urmau să doarmă în bucătărie, un octogon de piatră cu o cupolă spartă. Părea să fie un adăpost mai bun decât oricare dintre celelalte clădiri, chiar dacă, sub imensa fântână din mijloc, podeaua din plăci de ardezic era străpunsă de un copac al inimii chircit, care creștea pieziș către gaura din acoperiș, întinzându-și crengile albe ca osul către soare. Era un arbore ciudat, mai

subțire decât orice alt copac al inimii pe care-l văzuse vreodată, și fără chip, dar pe Bran îl făcea să se simtă de parcă vechii zei erau, în sfârșit, cu el.

Dar era singurul lucru care îi plăcea la acea bucătărie. Acoperișul era la locul lui în cea mai mare parte, ceea ce însemna că vor rămâne uscați, dacă va fi să plouă din nou, dar nu credea că vor ajunge să se *încălzească* vreodată aici. Simțea frigul strecurându-se prin podea. Nici umbrele nu-i plăceau, nici imensele cuptoare de cărămidă care îi înconjurau ca niște guri deschise și nici cârligele ruginite pentru carne ori zgârieturile și petele pe care le vedea pe masa de măcelărie de lângă unul dintre pereți. *Acolo, Bucătarul Șobolan l-a tăiat pe printr în bucăți, iar plăcinta a copt-o într-unul din aceste cuptoare.*

Însă fântâna îi plăcea cel mai puțin. Avea un diametru de mai bine de patru metri, toată din piatră, cu *trepte* zidite pe dinăuntru care coborau, de jur împrejur, în beznă. Pereții erau umezi și acoperiți de silitră, dar nici unul dintre ei nu putea să vadă apa de la fund, nici măcar Meera, cu ochii ei ageri de vânător.

— Poate că nu are fund, zise Bran, șovăitor.

Hodor aruncă o privire peste marginea fântânii, care-i ajungea până la genunchi, și spuse:

— *HODOR!*

Cuvântul reverberă în adâncul fântânii: *Hodorhodorhodorhodor*, din ce în ce mai slab, *hodorhodorhodorhodor*, până când ajunse mai puțin de o șoaptă. Hodor privi speriat. Apoi râse și se aplecă să scoată o plăcuță de ardezie din podea.

— Hodor, nu! strigă Bran, însă prea târziu. Hodor o azvârli peste marginea fântânii. N-ar fi trebuit să faci asta. Nu știi ce e acolo, jos. Ai putea să rănești ceva, sau... sau să trezești ceva.

Hodor îl privi cu inocență.

— Hodor?

Jos, departe, departe, departe, auziră sunetul pietrei întâlnind apa. Nu fusese un *bâldâbâc*, nu tocmai. Mai mult un *gogâlț*, ca și cum ce-o fi fost acolo jos ar fi deschis o gură înghețată, tremurătoare, înghițind piatra lui Hodor. Ecouri vagi străbătură fântâna și, pentru o clipă, Bran crezu că aude ceva mișcându-se, zvârcolindu-se în apă.

— Poate că n-ar trebui să stăm aici, zise el neliniștit.

— Lângă fântână? întrebă Meera. Sau în Cetatea Noptii?

— Da, răspunse Bran.

Fata râse și îl trimise pe Hodor afară să adune lemne. Vară ieși după el. Era deja aproape întuneric și lupul străvechi voia să vâneze.

Hodor se întoarse cu brațele încărcate de lemne uscate și crengi rupte. Jojen Reed își luă cremenea și cuțitul și începu să aprindă focul, în timp ce Meera curăța peștele pe care îl prinsese în ultimul pârau pe care-l traversaseră. Bran se întreba câți ani trecuseră de când fusese pregătită ultima cină în bucătăriile Cetății Noptii. Se întrebă și cine o pregătise, deși era, poate, mai bine să nu știe.

Când flăcările ardeau frumuşel, Meera puse peştele pe foc. *Măcar nu e plăcintă cu carne.* Bucătarul Şobolan îl gătise pe fiul regelui andalilor într-o plăcintă mare cu ceapă, morcovi, ciuperci, mult piper şi multă sare, o felioară de şuncă şi un vin roşu, dornishean. Pe urmă i l-a servit tatălui său, care i-a lăudat gustul şi a mai cerut o porţie. După aceea, zeii l-au transformat pe bucătar într-un monstruos şobolan alb, care nu putea să-şi mănânce decât propriii pui. De atunci, rătăcea prin Cetatea Noptii, devorându-şi copiii, fără să-şi poată potoli vreodată foamea.

— Nu pentru crimă l-au blestemat zeii, spusese Bătrâna Nan, ci pentru că i-a servit regelui andalilor o plăcintă din carnea fiului său. Omul are dreptul la răzbunare. Dar el a ucis un *oaspete* sub acoperişul său şi asta zeii nu pot ierta.

— Ar trebui să ne culcăm, decretă Jojen solemn, după ce se saturară. Focul ardea mocnit. Îl aţâţă cu un băţ. Poate că o să am un alt vis verde, să ne arate calea.

Hodor era deja ghemuit şi sforăia încetişor. Din când în când, se zvârcolea sub mantia lui şi scotea un scâncet care ar fi putut fi „Hodor”. Bran se cuibări mai aproape de foc. Căldura era plăcută şi trosnetul domol al flăcărilor îl liniştea, dar somnul întârzia să vină. Afară, vântul trimitea oştiri de frunze moarte în marş, peste curte, zgâriind uşor la uşi şi la ferestre. Sunetele îl făceau să se gândească la poveştile Bătrânei Nan. Aproape că putea auzi santinelele fantomatice, strigându-se una pe alta din vârful Zidului şi fluturându-şi cornii fantomatici de război. Lumina palidă a lunii cobora pieziş prin gaura tavanului boltit, pictând crengile copacului inimii care se întindeau către acoperiş, încercând parcă să prindă luna şi s-o tragă jos, în fântână. *Vechi zei, se rugă Bran, dacă mă auziţi, nu-mi trimiteţi nici un vis în noaptea asta. Sau faceţi să fie un vis frumos.* Zeii nu răspunseră.

Bran se forţă să închidă ochii. Poate chiar dormi puţin, sau poate doar picotea, plutind aşa cum se întâmplă când eşti pe jumătate treaz, pe jumătate adormit, încercând să nu se gândească la Toporul Nemilos, la Bucătarul Şobolan sau la făptura care venea în noapte.

Apoi auzi zgomotul.

Ochii i se deschiseră. *Ce-a fost asta? Îşi ţinu respiraţia. Oare am visat? Am avut un coşmar?* Nu voia să-i trezească pe Jojen şi pe Meera doar pentru un vis urât, dar... *iată...* un freamăt uşor, departe... *Frunze, sunt frunzele lovindu-se de ziduri şi foşnind... sau vântul, ar putea să fie vântul...* Dar sunetul nu venea de afară. Bran simţi cum începe să i se ridice părul de pe mâini. *Sunetul e înăuntru, e aici, cu noi şi se aude tot mai tare.* Se ridică într-un cot, ascultând. *Era vânt şi, da, frunzele foşneau, dar sunetul acesta era altceva. Paşi.* Ceva se apropia. Ceva se apropia.

Nu erau santinelele, ştia. Santinelele nu păraseau niciodată Zidul. Dar puteau fi alte fantome, altele, chiar mai înfricoşătoare. Îşi aminti ce spunea Bătrâna Nan de-

spre Toporul Nemilos, cum își scotea cizmele și umbla desculț prin castel, în întuneric, fără nici un sunet care să-ți spună unde se află, doar cu picăturile de sânge care-i cădeau de pe secure, de pe cot și din barba roșie. Sau poate nu era Toporul Nemilos, poate că era făptura care venea noaptea. Toți ucenicii o văzuseră, zicea Bătrâna Nan, dar după aceea, când îi povestiseră Lordului Comandant, fiecare o descrisese altfel. *Și trei au murit într-un an, iar al patrulea a înnebunit și, o sută de ani mai târziu, când făptura a venit din nou, ucenicii au fost văzuți târșâindu-și picioarele după ea, toți în lanțuri.*

Dar asta era doar o poveste. Nu făcea decât să se sperie singur. Nu exista nici o făptură care vine noaptea, așa îi spusese Maester Luwin. Dacă o asemenea creatură existase vreodată, dispăruse de mult din această lume, asemeni uriașilor și dragonilor. *Nu e nimic*, gândi Bran.

Dar sunetele erau mai puternice acum.

Vine dinspre fântână, își dădu el seama. Asta îl sperie și mai mult. Ceva urca de sub pământ, urca, ieșind din întuneric. *Hodor a trezit făptura. A trezit-o cu bucata aia afurisită de ardezie și acum vine.* Îi era greu să audă peste sforăitul lui Hodor și bubuitul propriei inimi. Oare sunetul acela era sângele picurând de pe un topor? Sau era zornăitul îndepărtat al unor lanțuri fantomatice? Bran ascultă încordat. *Pași.* Cu siguranță, erau pași, fiecare puțin mai sonor decât cel dinainte. Dar nu-și putea da seama câți. Sunetele aveau ecou în fântână. Nu auzea picurat, nici lanțuri, ci altceva... un sunet șuierat, subțire, ca un scâncet de durere și o respirație grea, înăbușită. Dar sunetul pașilor era cel mai puternic. Pașii se apropiau.

Bran era prea speriat ca să ție. Din foc nu mai rămăseseră decât câțiva tăciuni care ardeau mocnit, iar prietenii lui dormeau cu toții. Era cât pe ce să-și lepede pielea și să pornească după lupul său, dar Vară era hăt, departe. Nu-și putea lăsa prietenii lipsiți de ajutor în întuneric, să înfrunte primejdia necunoscută ce ieșea din fântână. *Le-am spus să nu venim aici*, gândi el nefericit. *Le-am spus că sunt fantome. Le-am spus că trebuia să mergem la Castelul Negru.*

Pașii sunau apăsați. Înceți, greoi, frecându-se de podea. *Trebuie să fie imens.* Toporul Nemilos era un om voinic în povestea Bătrânei Nan, iar făptura care venea noaptea era monstruoasă. La Winterfell, Sansa îi spusese că, dacă se ascunde sub pătură, demonii întunericului nu-l pot atinge. Era gata s-o facă acum, dar apoi își aminti că era prinț și aproape bărbat în toată firea.

Bran se târi pe podea, trăgându-și picioarele moarte după el, până când reuși s-o atingă pe Meera pe picior. Fata se trezi îndată. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să se trezească atât de repede ca Meera Reed sau care să fie atât de iute. Bran își duse un deget la buze, dându-i de înțeles să nu vorbească. Meera auzi sunetul îndată, se vedea pe chipul ei. Auzea și ea pașii, scâncetul îndepărtat, respirația grea.

Se ridică în picioare fără o vorbă și își înhață arma. Cu harponul de prins

broaște în mâna dreaptă și cu marginile năvodului atârându-i din stânga, se furișă desculță către fântână. Jojen continua să doarmă, neștiutor, iar Hodor mormăia și se vânzolea în somnu-i agitat. Meera înainta ținându-se în umbră, ocolind raza de lună, ușor, ca o pisică. Bran n-o scăpa din ochi, chiar dacă abia mai zărea strălucirea palidă a harponului ei. *N-o pot lăsa să înfrunte singură făptura*, gândi el. Vară era departe, dar...

... își lepădă pielea și intră în pielea lui Hodor.

Nu era la fel ca atunci când se strecura în pielea lupului. Asta era atât de ușor, acum, că se gândea. Cu Hodor era mai greu, ca și cum ai încerca să-ți vâri cizma stângă pe piciorul drept. Nu se potrivea, iar cizma era *speriată*, cizma nu știa ce se întâmplă, cizma respingea piciorul. Simți gust de vomă în fundul gâtului lui Hodor și asta aproape că-l făcu să se retragă. Se zvârcoli, își împinse trupul, se ridică și își trase picioarele sub el – picioarele lui imense, puternice – și se ridică. *Stau în picioare*. Făcu un pas. *Merg*. Era o senzație atât de ciudată, încât fu cât pe ce să cadă. Se vedea pe sine, pe podeaua rece de piatră, o ființă mică și infirmă, însă acum nu era infirm. Înhață sabia lui Hodor. Răsuflea zgomotos, ca foalele unui fierar.

Dinspre fântână se auzea un plânset, un scrâșnet tăios, care îi străpungea trupul, ca un cuțit. O siluetă neagră, imensă, se ridică în întuneric și porni, clătînându-se, către conul de lumină, iar pe Bran îl cuprinse o spaimă atât de profundă, încât, înainte să se *gândească* măcar să scoată sabia lui Hodor, așa cum intenționase, se pomeni din nou pe podea, cu Hodor urlând *Hodor hodor HODOR*, așa cum făcuse în turnul de pe lac, ori de câte ori fulgerul strălucea. Dar făptura care venea prin noapte urla și ea, trăgând sălbatic de năvodul Meerei. Bran văzu harponul țâșnind din beznă, iar făptura se clătina și căzu, luptându-se cu năvodul. Plânsetul din fântână continua să se audă, chiar mai puternic acum. Pe podea, făptura neagră dădea din mâini și se lupta, țipând:

— *Nu, nu, nu face asta, te rog. NU...*

Meera stătea deasupra lui, cu lumina lunii aruncând sclipiri de argint pe dinții harponului său.

— Cine ești? întrebă ea.

— Sunt SAM, suspină făptura neagră. Sam, Sam, sunt Sam, dă-mi drumul, m-ai *înjunghiat*...

Se rostogoli prin balta de lumină, dând din mâini și din picioare, în mrejele năvodului Meerei. Hodor continua să țipe:

— Hodor hodor hodor.

Jojen puse vreascuri pe foc și suflă, până când flăcările se ridicară, trosnind. Apoi se făcu lumină și Bran văzu femeia palidă și trasă la față, lângă buza fântânii, înfocolită în blănuri și piei, sub o imensă mantie neagră, încercând să liniștească pruncul care-i plângea în brațe. Făptura de pe podea întindea o mână prin năvod, încercând să-și apuce pumnalul, dar ochiurile nu-l lăsau. Nu era vreo

fiară monstruoasă, nici măcar Toporul Nemilos într-o baie de sânge, ci doar un bărbat mare și gras, îmbrăcat în lână neagră, blană neagră, piele neagră și zale negre.

— E un frate în negru, zise Bran. Meera, e de la Rondul de Noapte.

— Hodor? Hodor se lăsă pe vine, uitându-se la bărbatul prins în plasă. Hodor, țipă el din nou.

— Rondul de Noapte, da. Grăsanul continua să răsuflă greu, ca foalele unui fierar. Sunt un frate al Rondului de Noapte. Avea o sfoară sub bărbie, ținându-i capul ridicat, în timp ce alta îi săpa adânc în obraji. Sunt o cioară, vă rog. Dați-mi drumul. Dintr-o dată, Bran deveni nedumerit.

— Ești cioara cu trei ochi? *Nu poate fi cioara cu trei ochi.*

— Nu cred. Grăsanul își rostogoli ochii, dar avea numai doi. Nu sunt decât Sam. Samwell Tarly. Dați-mi drumul, mă doare. Începu din nou să se zvârcolească.

Meera scoase un sunet de dezgust.

— Nu te mai foi, că-mi strici năvodul. Te arunc înapoi în fântână. Stai locului și o să te desfac.

— Tu cine ești? o întrebă Jojen pe fata cu pruncul în brațe.

— Gilly, răspunse ea. De la numele florii.¹ El e Sam. N-am vrut să vă speriem. Legănă copilul și îi murmură, până când acesta se opri din plâns.

Meera îl descâlcea pe grăsanul frate în negru. Jojen se duse la fântână și se uită în jos.

— De unde ați venit?

— De la Fortăreața lui Craster, răspunse fata. Tu ești acela?

Jojen se întoarse ca s-o privească.

— Acela?

— Zicea că nu e Sam acela, explică ea. Că era altcineva, spunea. Cel pe care fusese trimis să-l găsească.

— Cine zicea? întrebă Bran.

— Mâini-Reci, răspunse Gilly cu glasul stins.

Meera desfăcu un capăt al năvodului și grăsanul reuși să se ridice în capul oaselor. Tremura și își trăgea sufletul.

— Zicea că sunt oameni, gâfâi el. Oameni în castel. Dar n-am știut că o să fiți chiar în capul scărilor. N-am știut că o să aruncați un năvod și o să mă înjunghiați în burtă. Își atinse pânțele cu o mână neagră, înmănușată. Sângerez? Nu văd.

— A fost doar o înțepătură, ca să te dobor de pe picioare, zise Meera. Hai, dă-mi voie să mă uit. Se lăsă pe un genunchi și îl pipăi în jurul ombilicului. Porți zale! Nici măcar n-am ajuns până la piele.

— Bine, dar m-a durut, se plânse Sam.

— Ești într-adevăr frate al Rondului de Noapte? îl întrebă Bran.

---

¹ *Gillyflower* – „garofiță” (n. tr.).

Când clătină din cap, gușa grăsanului tremură. Avea pielea palidă și ofilită.

— Sunt doar administrator. Am grijă de corbii Lordului Mormont. Pentru o clipă, avu aerul că-i venea să plângă. Dar i-am pierdut la Pumn. A fost vina mea. Tot din vina mea ne-am rătăcit. Nici măcar n-am putut găsi Zidul. E lung de cinci sute de kilometri și înalt de două sute cincizeci de metri și nu l-am putut găsi!

— Ei, bine, l-ai găsit acum, zise Meera. Ridică-ți fundul de pe jos, îmi vreau năvodul înapoi.

— Cum ați trecut de Zid? întrebă Jojen, în timp ce Sam se căznea să se ridice în picioare. Fântâna duce la un râu subteran, de acolo veniți? Nici măcar nu sunteți uzi.

— Este o poartă, răspunse grasul Sam. O poartă secretă, pe fundul fântânii. *Poarta Neagră* i se spune.

Frații Reed schimbă priviri.

— Găsim poarta asta pe fundul fântânii? vru să se asigure Jojen.

Sam își scutură capul.

— Voi nu. Trebuie să vă duc eu.

— De ce? întrebă Meera. Dacă există o poartă...

— N-o veți găsi. Iar dacă o găsiți, nu se va deschide. Nu pentru voi. Este *Poarta Neagră*. Sam se trase de mâneca din lână neagră, decolorată: Numai un om al Rondului de Noapte o poate deschide, așa spunea el. Un Frate Jurat, care și-a rostit legămintele.

— Spunea *el*? Jojen se încruntă. Acest... Mâini-Reci?

— Țsta nu era numele lui adevărat, explică Gilly, legănându-și copilul. Noi i-am spus așa, Sam și cu mine. Avea mâinile reci ca gheața, dar ne-a salvat de oamenii morți, el cu corbii lui, și ne-a adus aici, călare pe elanul lui.

— Elanul lui? întrebă Bran, cuprins de uimire.

— Elanul lui? întrebă Meera uluită.

— *Corbii* lui? se miră Jojen.

— Hodor? făcu Hodor.

— Era verde? vru să știe Bran. Avea coarne?

Grăsanul era nedumerit:

— Elanul?

— *Mâini-Reci*, zise Bran nerăbdător. Oamenii verzi nu călăresc elani, așa spunea Bătrâna Nan. Dar uneori au și ei coarne.

— Nu era un om verde. Purta veșminte negre, ca frații Rondului, dar era palid ca o *creatură*, cu mâini atât de reci încât la început m-am speriat. Dar creaturile au ochi albaștri și nu au limbă sau au uitat cum s-o folosească. Grăsanul se întoarse către Jojen: Probabil ne așteaptă. Ar trebui să mergem. Aveți ceva mai gros de îmbrăcat? La *Poarta Neagră* e frig, iar dincolo de Zid e și mai frig. Voi...

— De ce n-a venit cu tine? Meera făcu semn către Gilly și copilașul ei: *Ei* au venit cu tine, el de ce nu? De ce nu l-ai adus și pe el prin *Poarta Neagră*?

— El... nu poate.

— De ce?

— Zidul. Zidul nu e numai gheață și piatră, zicea. Există vrăji țesute în el... vrăji vechi și puternice. Nu poate trece dincolo de Zid.

Atunci se lăasă o liniște adâncă în bucătăria castelului. Bran auzea flăcările trosnind domol, vântul stârnind frunzele în noapte, copacul uscățiv al inimii pârâind, cu crengile întinse către lună. *Dincolo de porți sălășluiesc monștrii, uriașii și vampirii, își amintea vorbele Bătrânei Nan, dar nu pot trece, atât timp cât Zidul se înalță neclintit. Așa că dormi, micul meu Bran, puiul meu. N-ai de ce să te temi. Nu e nici un monstru aici.*

— Nu eu sunt cel pe care ți-a spus să-l aduci, îi zise Jojen Reed grăsanului Sam, cu veșmintele-i negre, pătate și lăbărțate. *El este!*

— Oh! Sam își coborî privirea către el, neîncredător. Poate că abia atunci își dădea seama că Bran era înfirm. Eu nu... Nu sunt destul de puternic să te duc în spate, eu...

— Mă poate duce Hodor. Bran arată către coșul său. Mă cară în spate, cu coșul.

Sam se holba la el.

— Tu ești fratele lui Jon Snow. Cel care a căzut...

— Nu, interveni Jojen. Băiatul acela e mort.

— Nu spune, îl preveni Bran. Te rog.

La început, Sam păru nedumerit, dar în cele din urmă continuă:

— Eu... eu pot păstra un secret. Și Gilly. Când se uită la ea, fata încuviință. Jon... Jon a fost și fratele meu. A fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, dar a plecat cu Qhorin Halfhand la Colții de Gheață și nu s-a mai întors. Îl așteptam la Pumn, când... când...

— Jon e aici, zise Bran. Vară l-a văzut. Era cu niște sălbatici, dar au omorât un om și Jon i-a luat calul și a fugit. Bag mâna-n foc că s-a dus la Castelul Negru!

Sam se uită la Meera cu ochii mari:

— Ești sigură că era Jon? L-ai văzut?

— Eu sunt Meera, răspunse Meera, zâmbind. Vară e...

O umbră se desprinsese de pe bolta crăpată de deasupra lor și sări jos, prin lumina lunii. Chiar și cu piciorul rănit, lupul ateriza ușor și tăcut ca un fulg de nea. Gilly scoase un țipăt speriat și își strânse pruncul la piept cu atâta putere, încât acesta începu să plângă din nou.

— Nu-ți face nimic, spuse Bran. *El e Vară.*

— Jon zicea că toți aveți lupi. Sam își scoase o mânășă. Pe Nălucă îl știu. Întinse o mână tremurătoare, cu degete albe, moi și dolofane ca niște cârnăciori. Vară se apropie, îi adulmecă degetele și îi linse mâna.

În clipa aceea Bran se hotărî:

— Mergem cu tine.

— Toți? Sam părea surprins să audă asta.

Meera ciufuli părul lui Bran.

— E prințul nostru.

Vară înconjură fântâna, adulmecând. Se opri în dreptul primei trepte și întoarse privirea către Bran. *Vrea să meargă.*

— Gilly o să fie în siguranță dacă o las aici până când mă întorc? întrebă Sam.

— Așa ar trebui, răspunse Meera. Poate să stea lângă focul nostru.

Jojen spuse:

— Castelul e gol.

Gilly își roti privirea.

— Craster obișnuia să ne spună povești despre castele, dar n-am știut că sunt așa de mari.

Asta e doar bucătăria. Bran se întrebă ce părere va avea Gilly când va vedea Winterfellul, dacă îl va vedea vreodată.

În câteva minute își adunară lucrurile și îl urcară pe Bran în coșul de nuiete, pe spatele lui Hodor. Când erau gata de plecare, Gilly își alăpta copilul lângă foc.

— Să te întorci după mine, îi spuse ea lui Sam.

— Îndată ce pot, îi promise el, pe urmă mergem într-un loc cald.

Când auzi asta, o parte din Bran se întrebă ce făcea. *Oare eu am să mai ajung vreodată într-un loc cald?*

— O iau eu înainte. Cunosoc drumul. Sam șovăi în fața scărilor. Numai că sunt atâtea *trepte!* oftă el, înainte de a începe să coboare. Jojen îl urmă, apoi Vară, Hodor cu Bran în spate. Meera rămase ultima, cu harponul și năvodul ei.

Aveau de străbătut un drum lung, în adâncul fântânii. Sus, fântâna era scăldată în lumina lunii, dar, cu fiecare întoarcere, devenea tot mai mică și mai întunecată. Pașii lor răsunau pe treptele ude și clipocitul apei se auzea din ce în ce mai tare.

— Ar fi trebuit să aducem torțe? întrebă Jojen.

— Ochii ți se vor obișnui. Ține o mână pe perete și n-o să cazi.

Fântâna devenea tot mai întunecată și mai rece cu fiecare întoarcere. Când, în cele din urmă, Bran își înălță capul, gura fântânii nu era mai mare decât o unghie.

— *Hodor!* șopti Hodor. *Hodorhodorhodorhodorhodorhodor,* îi răspunse în șoaptă fântâna. Sunetul apei era aproape, dar când se uită în jos, Bran nu văzu decât beznă.

După o întoarcere sau două, Sam se opri dintr-odată. Era la un sfert de tură depărtare de Bran și de Hodor și cu doi metri mai jos, dar Bran abia îl zărea. Totuși, vedea ușa. *Poarta Neagră* o numise Sam, dar nu era neagră defel.

Era din lemn alb de copac al inimii și pe ea era cioplit un chip.

Lemnul răspândea o strălucire albă ca laptele și ca lumina lunii, atât de palidă încât părea că nu atinge nimic dincolo de ușa propriu-zisă, nici măcar pe Sam, care stătea chiar în fața ei. Chipul era bătrân și palid, zbârcit și ofilit. *Pare mort.* Avea gura închisă, ochii la fel, obrații trași și fruntea ofilită, bărbia căzută. *Dacă*

un om ar putea trăi o mie de ani fără să moară, doar să îmbătrânească, poate că fața lui ar ajunge să arate așa.

Ușa deschise ochii. Erau albi și ei. Și orbi.

— Cine ești? întrebă ușa și fântâna șopti: *Cine-cine-cine-cine-cine-cine.*

— Sunt sabia din întuneric, răspunse Samwell Tarly. Sunt păzitorul de pe ziduri. Sunt focul care arde oprind frigul, lumina care aduce zorile, goarna care-i trezește pe cei adormiți. Sunt scutul care păzește tărâmul oamenilor.

— Treci, atunci, spuse ușa. Buzele i se deschiseră, largi, mai largi și tot mai largi, până când nu mai rămase decât o gură imensă, căscată în mijlocul unui cerc de zbârcituri. Sam se dădu la o parte și îi făcu semn lui Jojen să treacă înaintea lui. Vară îl urmă, adulmecând, apoi veni rândul lui Bran. Hodor se aplecă, dar nu destul. Buza de sus a ușii se frecă de creștetul capului lui Bran și o picătură de apă căzu și i se prelinse încet pe nas. Era ciudat de caldă și sărată ca o lacrimă.

„Al treilea volum din saga care a debutat cu *Urzeala tronurilor* și a continuat în *Încleștarea regilor* este unul dintre cele mai scilpitoare exemple de fantasy contemporan. Complexitatea personajelor ne condamnă să devorăm această imensitate pagină cu pagină, căci Martin, asemenea lui Tolkien sau Jordan, ne obligă să ne pese de soarta lor.”

Publishers Weekly

Premiile Locus și Geffen Finalist al premiilor Hugo și Nebula

„*Lureșul săbiilor* ar fi fost o carte grozavă și dacă s-ar fi limitat la ingredientele esențiale din primele două volume: personajele detaliate cu iscusință, dialogurile autentice, povestea solidă și intriga satisfăcătoare de imprevizibilă. Dar ceea ce conferă seriei un caracter unic este curajul lui Martin, de neclintit: nici un personaj nu este la adăpost de satărul călăului (uneori în sens literal). Nu numai că cei «buni» pierd adesea în fața celor «răi», dar nici nu știi care sunt unii și care sunt ceilalți.”

PAUL HUGHES

colecția
nautilu
fantasy

www.nemira.ro